

Nợ Nhau Một Lời Hứa

Contents

Nợ Nhau Một Lời Hứa	2
1. Chương 1: Khắc Sâu Trong Trí Nhớ	3
2. Chương 2: Hai Mặt Đối Lập	4
3. Chương 3: Phó Tổng Giám Đốc	5
4. Chương 4: Cạnh Tranh	7
5. Chương 5: Tuyên Bố Hợp Tác	8
6. Chương 6: Nguy Cơ Tương Đối	9
7. Chương 7: Scandal (1)	11
8. Chương 8: Scandal (2)	12
9. Chương 9: Bước Đi Đầu Tiên	13
10. Chương 10: Có Anh Ở Đây	14
11. Chương 11: Em Sẽ Cho Anh Câu Trả Lời	15
12. Chương 12: Cô Ấy Là Ai	16
13. Chương 13: Đó Là Em Gái Anh	17
14. Chương 14: Không Phải Tình Yêu	19
15. Chương 15: Tâm Tư Thiếu Nữ	20
16. Chương 16: Tiến Triển Thuận Lợi	22
17. Chương 17: Lãng Tiêu Đau Lòng	23
18. Chương 18: Chuyện Giữa Đàn Ông	24
19. Chương 19: Bạn Gái Cùng Em Gái	25
20. Chương 20: Đại Giới	26
21. Chương 21: Ý Trời	28
22. Chương 22: Quyết Định Của Thu Ý Hàm	29
23. Chương 23: Đi Công Tác	30
24. Chương 24: Người Không Nên Xuất Hiện	31
25. Chương 25: Nghi Ngờ Vô Căn Cứ	33
26. Chương 26: Tín Nhiệm	34
27. Chương 27: Hiếu Lắm	36
28. Chương 28: Tăng Thêm Hiếu Lắm	37
29. Chương 29: Thất Thủ	38
30. Chương 30: Ý Loạn Tình Mê	39
31. Chương 31: Rượu Vào Loạn Tính	40
32. Chương 32: Từ Bỏ	41
33. Chương 33: Trí Nhớ Phủ đầy Bụi	42
34. Chương 34: Mạo Hiểm Mang Thai	44
35. Chương 35: Ký Ức U Ám	47
36. Chương 36: Thiên Đường, Địa Ngục	50
37. Chương 37: Bắt Cóc Bất Ngờ	52
38. Chương 38: Chạy Trốn	55
39. Chương 39: Chương 39 : Thật Sự Chạy Thoát Được Không?	58
40. Chương 40: Chân Tướng Của Việc Giâm Cầm	61

41. Chương 41: Kết Quả Của Hôn Nhân	64
42. Chương 42: Làm Thư Ký Của Anh	67
43. Chương 43: Hung Thủ? Đê Tiệp?	69
44. Chương 44: Gặp Lại Tâm Nhi	72
45. Chương 45: Dọn Ra Khỏi Trọng Gia	75
46. Chương 46: Động Cơ Không Trong Sạch	77
47. Chương 47: Sự Yên Lặng Trước CƠ Bão	80
48. Chương 48: Thân Thế Trình Dịch Phong	83
49. Chương 49: Phong Ba Loạn Luân	85
50. Chương 50: Ngã Rẽ Cuộc Đời	88
51. Chương 51: Sóng Nhỏ Chưa Qua Sóng Lớn Đã Tới	91
52. Chương 52: Tình Yêu Sâu Nặng Của Lăng Tiêu	93
53. Chương 53: Khúc Mắc Không Giải Thích Được	96
54. Chương 54: Không Nói Lời Tạm Biệt	99
55. Chương 55: Tang Lễ Của Cha	102
56. Chương 56: Tìm Thấy Người	105
57. Chương 57: Lần Đầu Tiên Của Âm Môn	107
58. Chương 58: Tán Tỉnh Trong Bồn Tắm	110
59. Chương 59: Mờ Âm	113
60. Chương 60: Tù Phạm Tình Yêu Ở Âm Môn	116
61. Chương 61	119
62. Chương 62	121
63. Chương 63	123
64. Chương 64: Truy Lùng Mạnh Mối	124
65. Chương 65: Hủy Hoại Nhan Sắc	125
66. Chương 66: Gặp Lại Lần Nữa	127
67. Chương 67: Là Ai Cứu Cô Ấy Rồi?	128
68. Chương 68: Thu Ý Hàm Còn Sống Hay Đã Chết	129
69. Chương 69: Trở Thành Người Sống Đời Thực Vật Sao?	131
70. Chương 70: Yêu Cô Sẽ Làm Tổn Thương Cô?	132
71. Chương 71: Tâm Tình Thay Đổi	133
72. Chương 72: Anh Trai Bị Nhốt	134
73. Chương 73: Tàn Nhẫn	135
74. Chương 74: Từ Biệt Quá Khứ	136
75. Chương 75: Tôi Sẽ Hận Anh Suốt Đời	137
76. Chương 76: Lại Lần Nữa Ngu Ngốc	138
77. Chương 77: Không Được Rồi Bỏ Anh	139
78. Chương 78: Anh Còn Có Thể Nói Gì Khác Sao?	140
79. Chương 79: Kết Thúc?	141
80. Chương 80: Nguyên Nhân Đứa Bé Chết	142
81. Chương 81: Thu Ý Hàm Tôi Chưa Làm Chuyện Gì Có Lỗi Với Anh	143
82. Chương 82: Ký Ức Cuồn Cuộn Trở Về	144
83. Chương 83: Suy Sụp	145
84. Chương 85: Gặp Lại	146
85. Chương 86: Bóng Đèn Nhỏ	147
86. Chương 87: Nhìn Trộm	148
87. Chương 88: Hẹn Ước	149
88. Chương 89: Hạnh Phúc	150

Nợ Nhau Một Lời Hứa

Giới thiệu

Truyện Nợ Nhau Một Lời Hứa là một câu chuyện nhẹ nhàng và cảm động, có chút gì đó lay động tâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-nhau-mot-loi-hua>

1. Chương 1: Khắc Sâu Trong Trí Nhớ

Chuyển ngữ: Lạc Băng

Hôm nay là sinh nhật của Thu Ý Hàm, thiên kim tiểu thư của Tập đoàn Thu thị, dù chỉ là một bữa tiệc sinh nhật mà thôi, nhưng vẫn phải làm cho thật long trọng. Thu Ý Hàm không thể không tự giễu: lẽ nào đây là chỗ đặc biệt của những kẻ có tiền hay sao, ngay cả cơ hội cùng người nhà ăn một bữa cơm mừng sinh nhật vui vẻ cũng không có. Thu Ý Hàm không thích qua lại với những người này, bây giờ ai ai cũng đến nịnh hót mình chẳng phải là chỉ vì tiền của tập đoàn Thu thị sao, nhưng một người kinh doanh giỏi thì sẽ không bao giờ thể hiện cảm xúc thật trong lòng mình ra.

“Ý Hàm, sinh nhật vui vẻ!” Chủ tịch Chương Khiếu Thiên của tập đoàn Chương thị nở nụ cười chào hỏi Thu Ý Hàm.

“Cám ơn, chú Chương có thể đến dự, làm cho Ý Hàm vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên.” Cho dù lúc này trong lòng không cách nào kiên nhẫn được nhưng Thu Ý Hàm vẫn mang vẻ mặt vui vẻ nhất nói chuyện phiếm với ông ta.

“Vân Long có một người con gái như cháu thật khiến cho người khác hâm mộ mà, không chỉ xinh đẹp, mà còn giải quyết ổn thỏa mọi chuyện trong Tập đoàn Thu thị, đâu giống như đứa con trai hư hỏng của chú, suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng.” Chương Khiếu Thiên trêu đùa.

“Chú Chương quá khen rồi, Ý Hàm còn phải học hỏi nhiều hơn nữa từ chú Chương và các cô chú khác!” Thu Ý Hàm nở nụ cười đối phó với lời nói của Chương Khiếu Thiên. Quả thật, hiện giờ việc kinh doanh của tập đoàn Thu thị hầu hết đều do tổng giám đốc Thu Ý Hàm quản lý, chủ tịch Thu Vân Long, cũng chính là Cha của Thu Ý Hàm đã thoái lui về phía sau, tuy đã thoái lui nhưng quyền hành vẫn chưa giao hết cho Thu Ý Hàm. Người cha này đang tính toán điều gì chẳng lẽ cô còn không rõ sao, Thu Ý Hàm cười mỉa. Chương Khiếu Thiên rốt cuộc cũng dời ánh mắt đến chỗ cha cô, cô cuối cùng cũng thoát khỏi vị khách này. Thu Ý Hàm tìm đại một nơi ngồi xuống, khi cô cầm một ly rượu lên chuẩn bị uống thì xung quanh đột nhiên tối đen không có ánh sáng.

Cảnh tượng cái đêm của mười năm về trước lại tái hiện ở gian phòng này. Lúc còn nhỏ, Thu Ý Hàm đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ gần như nổi điên của mẹ đứng ở ban công, cô rất sợ, cô sợ mẹ sẽ bỏ cô đi bất cứ lúc nào, cô không ngừng kêu cha hãy cứu mẹ mình, hãy buông tha ẹ, cầu xin cha đừng chọc tức mẹ nữa, nhưng cha vẫn không động lòng chút nào.

“Cô muốn chết thì chết nhanh chút đi, không cần ở đây lãng phí thời gian của tôi.” Thu Ý Hàm không thể tin được những lời này lại do chính miệng cha cô nói ra, nhưng cô còn chưa kịp chất vấn cha, thì mẹ đã nhảy từ trên ban công xuống. Cô chạy theo cha xuống dưới, chứng kiến mẹ nằm trên mặt đất tràn đầy máu, máu nhuộm đỏ quần áo của mẹ. Cô muốn kéo mẹ ra xa vũng máu kia, để mẹ không bị máu làm bẩn người nữa,

nhưng mẹ không nhúc nhích, sau đó cha lôi cô ra ngoài, nhốt ở trong phòng. Chờ đến khi cô được ra ngoài đã không tìm thấy mẹ cô nữa.

Dường như khi nhớ lại lúc đó, thấy mẹ cô cả người đầy máu đang nằm ở trong cái sân kia. “Mẹ, mẹ ngã xuống rồi, mình phải đi tìm mẹ.” Thu Ý Hàm thì thào lẩm bẩm, cô vô thức đi tới nơi lúc trước mẹ cô xảy ra chuyện. “Nhiều máu quá, mẹ đứng lên được không, Hàm Nhi đưa mẹ đi tắm dầu thơm nha, tắm xong mẹ phải tỉnh lại được không.” Nhưng người mẹ cô ôm trong lòng liền biến thành một vũng máu, Ý Hàm nhìn thấy hai tay của mình dính đầy máu. “Mẹ, mẹ, trên tay của Ý Hàm nhiều máu quá, mẹ mau ra đây đi, chúng ta cùng đi tắm dầu thơm được không, mẹ đừng đùa với Ý Hàm nữa. Đúng rồi, nhất định mẹ đang trốn ở trong đống đất này.” Ý hàm không ngừng dùng tay đào đất lên.

Vốn dĩ Trọng Lâm muốn ra vườn hoa để hít thở không khí trong lành, nhưng vừa mới ra đến liền nhìn thấy ở đó có một cô gái đang thì thào lẩm bẩm một mình, anh nghe không rõ cô đang nói cái gì, rồi nhìn thấy cô lấy tay đào đất, thấy cô khóc nức nở như điên loạn, người vốn luôn mặc kệ mọi việc như Trọng Lâm lại từ từ đi về phía cô, hai tay cũng không kiểm soát được mà ôm lấy cô. “Ngoan, đừng khóc, đừng khóc”. “Mẹ, có phải là mẹ không? Mẹ, con biết mẹ sẽ không có bỏ rơi con, nhưng người Hàm Nhi nhiều máu quá, là máu của mẹ, Hàm Nhi sợ lắm.”

“Hàm Nhi” Trọng Lâm cảm thấy hình như mình đã từng nghe qua cái tên này, lại cúi đầu nhìn gương mặt của cô. Đây không phải là nhân vật chính của buổi tiệc sinh nhật ngày hôm nay sao, khéo miệng anh nở một nụ cười thích thú. Một cô búp bê mong manh dễ vỡ lúc này với thiên kim đại tiểu thư tự cao tự đại tràn đầy tự tin đứng trước mặt mọi người lúc này, là cùng một người ư.

Hiện giờ trong đại sảnh lại náo nhiệt như lúc trước, mỗi người đều đang đắm chìm trong niềm vui vẻ hưng phấn của buổi party, chẳng ai phát hiện ra nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay đang ở chỗ này khóc lóc. Nhân vật chính của buổi party biến mất, hẳn là một chuyện rất thú vị!

2. Chương 2: Hai Mặt Đối Lập

Trọng Lâm đưa Thu Ý Hàm đến bờ biển, hy vọng tâm tình của cô khá lên, quả nhiên Ý Hàm đã thôi không khóc nữa. Nhưng mà sau khi cô nín khóc, Trọng Lâm mới phát hiện việc lên lút đưa cô đi như vậy dường như không phải là một lựa chọn sáng suốt. Lúc đầu anh chỉ muốn khiến cho con cáo già Thu Văn Long kia lo lắng, nhưng giờ xem ra người chịu khổ lại chính là anh rồi.

“Mẹ, mẹ, chỗ này có cái một bồn tắm rất lớn đó, mẹ nhanh xuống tắm dầu thơm với Hàm Nhi đi!” Vừa nói xong Ý Hàm liền bước một chân xuống biển. Trọng Lâm vội vàng chạy tới ngăn lại hành động như muốn tự sát của cô. Anh cũng không muốn ngày mai trên các mặt báo sẽ viết: Đại tiểu thư của tập đoàn Thu thị vào buổi tối hôm sinh nhật đã nhảy xuống biển tự vẫn!

Không thể xua tan cái suy nghĩ muốn tắm dầu thơm trong đầu cô, anh buộc lòng phải nhét cô vào xe, bằng tốc độ nhanh nhất, đưa cô về căn nhà của mình. Cũng không tệ, lão già ấy đã rời bỏ cái căn nhà lạnh lẽo này lâu rồi, cho nên đêm nay cũng thuận tiện hơn.

Lúc này Trọng Lâm ở trong phòng tắm nở nụ cười đau khổ, thật không nghĩ tới mình mới hai mươi bảy tuổi đã phải làm ba rồi. Nhưng mà cảm giác này dường như cũng không đến nỗi nào.

“Hàm Nhi, nước đã chuẩn bị xong, có thể tắm được rồi.” Trọng Lâm nói với Ý Hàm bằng vẻ cứng chiều.

“Mẹ, quần áo này làm sao mới cởi ra được đây”. Giây phút này, Trọng Lâm muốn cười nhưng không cười nổi, nhanh chóng cởi hết quần áo của cô rồi mang cô bỏ vào bồn tắm lớn.

” Để con, con tắm được.” Trọng Lâm đen mặt đi ra khỏi phòng tắm.

Giày vò nửa giờ, Ý Hàm cuối cùng cũng đi ra khỏi phòng tắm, nhưng sao anh lại cho rằng một đứa trẻ không biết gì có thể tự mặc quần áo ỉn nhỉ? Vội vàng cầm lấy cái khăn quần cô lại, anh ôm lấy Thu Ý Hàm dịu dàng dỗ cô đi vào giấc ngủ. Lúc cô đã ngủ anh bế cô đặt lên chiếc giường ở phía sau rồi quay ra

phòng khách. Để phòng hờ cô xảy ra chuyện gì mà anh không phát hiện kịp, xem ra đêm nay anh không thể ngủ rồi. Anh xoa trán vài cái rồi mở máy tính ra bắt đầu làm việc.

Thu Ý Hàm đã lâu không được ngủ một giấc ngon như vậy, mở mắt ra xem xét xung quanh, cô phát hiện đây không phải phòng của mình, chuyện xảy ra đầu buổi tối qua cô vẫn nhớ, nhưng những chuyện xảy ra sau đó lại khiến cô phải hít vào một hơi thật sâu. Cơ thể bên dưới tấm chăn của cô không mặc gì, có điều qua quá trình kiểm tra cẩn thận, cô cũng không thấy có gì bất thường xảy ra, xem ra cô không bị xâm phạm. Quần tắm chăn mỏng quanh cơ thể, đi ra khỏi phòng, cô nhìn thấy một người đàn ông đang ngủ trên ghế sofa, lại nhìn thấy máy tính xách tay trên bàn, chắc là mới ngủ vào rạng sáng. Anh ta đã thức cả đêm để chăm sóc cô như vậy thì không nên làm phiền lúc anh ta nghỉ ngơi, bây giờ tìm ra quần áo của cô mới là việc cấp thiết nhất. Trong cái xã hội này, chỉ có đối xử tốt với bản thân mới là hành động sáng suốt. Cô không hề khách sáo đánh thức chủ nhân nơi này, cúi mặt xuống nhìn anh nói thẳng ý muốn của mình.

Trọng Lâm nhìn cô gái đã lấy lại vẻ tự tin của một nàng công chúa, lại thấy buồn cười khi liên tưởng đến biểu hiện tối hôm qua của cô. Hơn nữa cô gái này còn chưa mặc quần áo đàng hoàng lại dám ra điều kiện với một người đàn ông lạ, không biết do cô quá tự tin, hay là tự ti đây? Nhưng lại khiến trái tim anh thoáng chút rung động.

“Nếu cô cảm thấy quần áo hôm qua còn mặc được, vậy thì nó ở trong phòng tắm, cô tự đi mà lấy.”

Bước vào phòng tắm, Ý Hàm nhìn mở quần áo đã bị xé rách, nhớ tới tình cảnh trong phòng tắm tối qua, tóm lại anh ta chính là cố tình, thật đáng giận. Nhưng lý trí mách bảo cô rằng không thể để lộ cảm xúc ra ngoài.

“Anh có thể cho tôi mượn một bộ quần áo được không?” Ý Hàm bực bội ngượng ngập nói.

“Ha, đại tiểu thư nhờ vả người khác mà còn kiêu ngạo vậy sao, nhưng mà tôi có bệnh sạch sẽ, tôi không muốn cho người khác mặc quần áo của mình.” Trọng Lâm nói không chút khách sáo.

Thu Ý Hàm không ngờ rằng mình lại nói với anh ta nhiều như vậy, nhưng tình cảnh bây giờ buộc cô phải chấp nhận, chỉ còn cách gọi điện thoại cho thư ký mang quần áo tới đây, Thu Ý Hàm thầm cảm thấy may mắn khi trước mình đã tuyển thư ký nữ.

“Này, cho tôi mượn di động hoặc điện thoại bàn dùng một chút được không?”

“Thật xin lỗi, tôi nói rồi tôi có bệnh sạch sẽ.”

“Anh!!!”

Reng Reng Reng, Trọng Lâm không để ý tới cô, ngạo mạn nhấc điện thoại lên.

“Tổng giám đốc, quần áo đã được chuẩn bị xong, bây giờ có cần mang lên không?”

“Ừ, mang lên đi.” Không thừa một chữ nào, Trọng Lâm cúp điện thoại, đi đến cửa ra vào, mở cửa rồi nhận lấy đồ. Lúc này Thu Ý Hàm rất giận dữ, tất nhiên không để ý tới Trọng Lâm đang làm cái gì. Ai ngờ anh ta lại đưa cho cô một túi quần áo, cô liền liếc anh một cái rồi cầm quần áo đi vào phòng tắm. Mặc dù anh ta đã sớm nhờ người giúp cô chuẩn bị quần áo nhưng những việc như thế này lại khiến cô càng tức giận hơn.

Thay xong quần áo, cô đi đến trước mặt anh ta, “Tôi sẽ trả lại tiền quần áo này... cho anh sau, còn nữa, tôi sẽ không nói tiếng cảm ơn anh.” Nói xong liền bỏ đi.

“Không tiền nha.”

3. Chương 3: Phó Tổng Giám Đốc

Nhìn bảng công việc cha mới giao cho, Thu Ý Hàm không cười nổi, con gái mất tích suốt cả đêm mà cha cô cũng không quan tâm, chỉ biết sắp xếp công việc cho cô, là do đứa con gái này làm việc quá tốt, hay người cha như ông quá vô trách nhiệm đây?

Tiếng gõ cửa vang lên kéo suy nghĩ của Ý Hàm về hiện thực, nhìn ra cửa.

“Vào đi” khoe miệng cô thoáng nở nụ cười làm cho người khác không thể đoán được.

“Tổng giám đốc dường như rất vui vẻ, để tôi đoán xem sao. Không thể vì tôi rồi, tôi đoán đúng phải không?”

“Trình phó tổng quả nhiên không làm tôi thất vọng, nhanh như vậy đã khiến cha tôi xem anh là tâm phúc, còn bổ nhiệm anh thành phó tổng giám đốc của Thu thị, tôi còn tưởng ông ấy sẽ sắp xếp anh làm thư ký bên cạnh theo dõi tôi nữa chứ.” Thu Ý Hàm nói liền một hơi.

“Làm phó tổng không phải rất tốt sao, đối với em và tôi đều có lợi. Em nói xem?” Trình Dịch Phong khẽ cười ra tiếng.

“Ngoài việc báo cáo lại tình hình của tôi, chủ tịch còn sắp xếp anh làm việc gì nữa.”

“Tập đoàn Chương thị.”

“Quả nhiên không ngoài dự tính của chúng ta, chuyện kế tiếp anh hẳn biết nên làm gì rồi đúng không?”

“Tôi còn có việc, không thể nói chuyện với người đẹp nữa, ở lại lâu không tiện, con cáo già kia sẽ nghi ngờ mất. Thật sự không lưu luyến tôi sao?” Nói xong anh ta nháy mắt đầy ám muội rồi quay lưng bước ra ngoài.

Thu Ý Hàm quen Trần Dịch Phong lúc còn là du học sinh, cô còn lập kế hoạch giúp đỡ anh.

Ba năm trước đây,

“Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ hợp tác với anh.” Thu Ý Hàm bị anh ta gọi lại, cô dừng bước, nghiêng đầu nói.

“Chỉ vì em cần sự giúp đỡ của tôi.” Trình Dịch Phong nói chắc như đinh đóng cột. Trước khi đến tìm cô, Trình Dịch Phong đã điều tra tất cả thông tin về cô.

“Buồn cười, anh chẳng qua chỉ là một tên nhóc.” Thu Ý Hàm nổi nóng, xoay người lại nhìn thẳng vào mắt Trình Dịch Phong.

“Chỉ cần có sự hỗ trợ của em, tôi có thể trở thành loại người mà em cần.” Không có lời dư thừa nào, anh ta biểu đạt rõ ràng ý đồ của mình.

“Nghe ra dường như tôi cũng chẳng thiệt gì.” Thu Ý Hàm nở một nụ cười thích thú.

“Tôi giúp em, em giúp tôi, rất lợi.” Tuy rằng lúc đó trên người Trình Dịch Phong không có quần áo hàng hiệu, nhưng sự tự tin và kiêu ngạo của anh ta lại khiến người khác không thể xem thường.

“Thỏa thuận xong.”

Hiện giờ, nhớ tới sự tự tin khi đó của anh ta, dường như đã có mưu tính từ trước. Mấy năm gần đây, Thu Ý Hàm đã mơ hồ đoán ra được, ngoài việc giúp đỡ cô, Trình Dịch Phong còn âm thầm lên kế hoạch gì đó. Có điều, chỉ cần việc anh ta làm không ảnh hưởng tới cô, cô sẽ không can thiệp. Dẫu sao, giữa họ chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.

Văn phòng Tổng giám đốc tập đoàn Trọng Thiên

“Đã điều tra ra người bí mật thu mua Chương thị chưa?” Trọng Lâm lạnh lùng hỏi.

“Là Trình Dịch Phong.”

“Cụ thể hơn, đừng nói với tôi là không tra ra được.” Giọng nói Trọng Lâm càng thêm lạnh lẽo.

“Vâng, anh ta chính là phó tổng giám đốc của Thu thị mới từ Anh quốc trở về, hiện giờ rất được Thu Văn Long trọng dụng, có điều, hình như anh ta và đại tiểu thư Thu Ý Hàm của Thu thị có mối quan hệ không bình thường.”

“Thật sao? Anh đi được rồi.” Trọng Lâm chậm rãi ngã lưng tựa vào ghế. “Quan hệ không bình thường!”

4. Chương 4: Cạnh Tranh

Hiện tại tập đoàn Chương thị như một bàn ăn ngon, các tập đoàn khác đều dòm ngó muốn bầu vào chia chác. Chương thị phải đối mặt với nguy cơ khủng hoảng không phải do Chương Khiếu Thiên quản lý kém, ông ta có năng lực đưa Chương thị vượt qua nhiều khó khăn như vậy mà vẫn không bị phá sản, đương nhiên cũng là người khó đối phó. Có bản lĩnh làm cho Chương thị rơi vào nguy cơ khác đương nhiên là thằng con không chịu thua kém của ông ta, đang ở đầu sóng ngọn gió mà còn gây thêm vụ scandal tình ái.

“Cổ phiếu của Chương thị đã giảm mạnh sau vụ tai tiếng đòi bại đó, bây giờ là lúc tốt nhất để mua vào, nhưng giờ mà mua ngay thì quá có lợi cho con cáo già kia rồi.” Trình Dịch Phong thâm thúy liếc mắt nhìn sang Thu Ý Hàm.

“Có biết là ai tung tin này ra trước không? Không thể là lão già đó.” Thu Ý Hàm hơi nhú mày.

“Trọng Lâm, tổng giám đốc của tập đoàn Trọng Thiên, có khi nào người đẹp của chúng ta đã chọc giận hắn rồi không? Lần này hắn nhúng tay vào, xem ra không chỉ đơn giản muốn giành lấy Chương thị như vậy.”

“Nếu thật như vậy, thì anh ta đúng là nhỏ mọn, sớm biết vậy lần trước không ký chỉ phiếu, mà trực tiếp đem tiền đập lên đầu hắn. Nhưng anh ta chắc không phải dạng người hành động theo cảm tính, rốt cuộc là nguyên nhân gì chứ. Haizz, anh ta đúng là người khó đoán.” Thu Ý Hàm không khỏi trầm tư suy nghĩ.

“Tĩnh lại đi, cứ nói đến hắn ta là em lại làm sao đấy, lẽ nào hai người thực sự có bí mật đáng xấu hổ gì đó!” Nhìn thấy Thu Ý Hàm mặt biến sắc, Trình Dịch Phong càng nói hăng say hơn. “Thôi được rồi, đừng nghiêm trọng quá, nói đùa thôi, đừng suốt ngày ép bản thân mình căng thẳng như thế, con gái mà, nên đi dạo phố mua sắm, làm đẹp và yêu đương đi.”

“Vớ vẩn” Thu Ý Hàm không ở để ý tới anh ta, cầm lấy giỏ sách đứng dậy đi ra ngoài.

“Hôm nay em không lái xe, tôi đưa em đi.”

“Không muốn người của lão già đó phát hiện ra, thì đừng đi theo tôi.”

Không biết bản thân đã bao lâu rồi chưa tới spa, vì muốn thoát khỏi sự hạn chế của cha, mỗi ngày cô tự ép mình làm việc như một cái máy. Với tình hình Chương thị hiện nay, việc cần làm chỉ có thể là chờ đợi, hôm nay cho bản thân thư giãn một chút, không có áp lực của cha và Thu thị. Ngẩng đầu phát hiện đã đi tới cửa trung tâm Bách hóa, cô liền nở một nụ cười của riêng mình, rồi đi vào.

Lúc Thu Ý Hàm rời khỏi nhà hàng, Trọng Lâm đã nhìn thấy cô. Ban đầu anh chỉ muốn xem phản ứng của cô trước tình hình đột biến kia, lại bất tri bất giác lưu luyến bóng dáng cô độc của cô, giờ xem ra chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến cô.

“Thu Ý Hàm tiểu thư, cô thích nợ đồ người khác không trả sao?”

Thu Ý Hàm cau mày lấy một bộ quần áo đi đến phòng thử đồ không thèm để ý, nhưng đi đến phòng thử rồi cô lại chẳng có hứng thú thử đồ nữa. Giọng nói này là của người mà cô muốn gặp nhất hiện giờ, xem ra ông trời không cho cô cơ hội thử trả rồi. Nhưng thử quần áo nhanh vậy thì rất kỳ quái, mặc kệ đi, những chuyện không thích thì đừng ép buộc bản thân.

“Cô à, bộ này tôi không thử nữa, phiền cô treo lên lại giúp!”

“Kiểu này không hợp với cô.” Thì ra anh ta vẫn chưa đi, không đợi Thu Ý Hàm mở miệng, Trọng Lâm liền kéo cô đến một gian khác, nhìn bộ dạng nghiêm túc chọn quần áo của anh ta cũng không đến nỗi đáng ghét.

”Đi thử xem sao.”

Nhìn thấy chiếc áo trên tay anh, đã bao lâu rồi cô không còn mặc kiểu này nữa, là từ năm mười tám tuổi lúc quyết định phải mạnh mẽ, phải quên hết những thứ khiến bản thân mềm yếu, bao gồm luôn loại trang phục nữ tính kia.

“Đừng có lãng phí thời gian, cô mua nhanh lên sau đó còn đi mua quần áo cho tôi nữa, là cô nợ tôi, Thu Ý Hàm đại tiểu thư.”

“Thứ nhất, tôi sẽ không mặc loại quần áo ngây thơ như vậy. Thứ hai, ngày đó tôi đã ký chi phiếu cho anh rồi, nên tôi không nợ anh cái gì.”

“Tôi có nói tôi nhận chi phiếu đó chưa, tờ chi phiếu đó tôi đã xé lâu rồi, cô nợ cái gì, tất nhiên là trả cái đó.” Thật vậy, khi Trọng Lâm nhận được tờ chi phiếu kia liền tức giận xé nát nó.

Thu Ý Hàm không muốn tranh chấp cùng anh ta, bắt đắ dĩ đi đến quầy y phục nam chọn một bộ cho anh ta, thanh toán bằng thẻ xong đi đến trước mặt Trọng Lâm.” Bây giờ tôi đã hết nợ anh , anh có thể đi rồi chứ.”

“Thu Ý Hàm, đến khi nào em mới có thể ở trước mặt tôi, bỏ lớp mặt nạ này xuống đây?” Trọng Lâm thì thầm nhìn cô.

“Anh nói cái gì?”

“Tôi nói, cô và Thu Văn Long thật đúng là cha con với nhau, cách thức đối phó người khác cũng chẳng khác biệt. Một chút sáng kiến cũng không có.” Rõ ràng giọng điệu lời lẽ không hề nóng nảy, nhưng trên khóe môi kia nở một nụ cười lạnh, lại khiến cho người khác có cảm giác bị đe dọa.

5. Chương 5: Tuyên Bố Hợp Tác

“Anh nói vậy là có ý gì?” Thu Ý Hàm vô thức bài xích những lời anh ta nói, trực giác cho biết những lời này ẩn dấu hàm ý sẽ làm tổn thương đến cô, nên không kiểm soát được muốn hỏi cho ra lẽ. “Ý anh là sao, anh nói rõ ràng đi.”

“Muốn biết đến như vậy, thì bây giờ tôi thứ sáu đến chỗ này, chúng ta sẽ bàn chuyện hợp tác.” Trọng Lâm lấy cây bút mang theo bên người, kéo tay Thu Ý Hàm viết địa chỉ lên đó.

“Chúng ta chẳng có gì cần phải hợp tác!” Thu Ý Hàm cảm thấy anh ta không có ý tốt, cô không muốn nhận lời.

“Tập đoàn Chương thị, tôi tin chắc cô nhất định sẽ rất hứng thú.” Khẩu khí hơi chút nghiền ngẫm dường như không mấy thích hợp với vẻ mặt vô cảm của anh.

“Nhưng bây giờ tôi càng muốn biết câu nói trước đó của anh là có ý gì.” Thu Ý Hàm hơi mất kiên nhẫn.

“Chờ giải quyết xong chuyện của Chương thị, tự nhiên tôi sẽ cho cô biết.” Trọng Lâm lạnh lùng nói.

“Anh tại sao lại đối phó Chương thị.” Thu Ý Hàm cuối cùng cũng nói ra nghi vấn trong lòng.

“Chuyện cô muốn biết nhiều thật đó, tôi đã nói chờ giải quyết xong Chương thị, tự nhiên sẽ nói cho cô biết.” Rõ ràng hiện giờ Trọng Lâm không muốn nói nhiều về việc này, Thu Ý Hàm biết dù có tiếp tục hỏi, cũng sẽ không có đáp án.

“Tiểu thư, đây là đồ được gửi tới từ cửa hàng XX, nói là có người tặng cho cô.” Má Trương, người đã làm việc ở Thu gia hai mươi năm đưa một gói hàng cho Thu Ý Hàm.

“Dạ, má Trương, má cứ lo việc của má đi, không phải ở đây với con đâu.” Trước mặt người đã chứng kiến cô trưởng thành khôn lớn, Thu Ý Hàm không hề tỏ ra lạnh lùng. Còn về việc cô từ nhỏ đã mất mẹ, má Trương đã lấp đầy phần thiếu hụt tình yêu của mẹ dành cho cô. Còn về ông ta mà nói, so với một người cha, Vú Trương ngược lại càng gần gũi cô hơn.

“Alo, xin chào!”

“Thu tiểu thư đúng là lễ phép, đã nhận được quà của tôi chưa? Cô mặc nó vào buổi hẹn tối thứ sáu nhé, còn không chúng ta không cần nói chuyện hợp tác nữa”. Không đợi Thu Ý Hàm từ chối, Trọng Lâm đã cúp điện thoại.

Nghe cái giọng điệu kiêu căng ngạo mạn của hắn thật đúng là khiến người ta nổi điên, đến nỗi muốn ném luôn cái điện thoại. Ấy, sao mình lại thiếu kiên nhẫn như vậy, xem ra hắn rất dễ dàng kích động tâm tình của bản thân mình. Nhưng hình như mình chưa bao giờ cho hắn số điện thoại mà, sao hắn biết được? Bất quá nếu ngay cả điều này mà hắn cũng không làm được thì sao có thể ra điều kiện với mình chứ.

Nhìn người ở trong gương, là mình đây sao? Thu Ý Hàm không khỏi tự giễu, trước kia đã thề phải vứt bỏ, hôm nay lại bị ép phải mặc lên một lần nữa. Thật ra cảm giác cũng không tệ đến như vậy, không phải vì hắn ta chứ? Thu Ý Hàm lắc đầu, sao cô lại có suy nghĩ đó. Tâm tình quay lại trên bộ quần áo, đúng là vừa người thật, như thể nó được tạo ra để dành cho chính cô vậy, không ngờ anh ta quay lại để mua chiếc váy này. Bao lâu rồi cô không nhận được món quà đầy tâm ý như vậy, cô thế nhưng lại cảm thấy được anh ta coi trọng là một loại hạnh phúc. Sáu giờ rồi, nên đi thôi, đến muộn cũng không phải tác phong của Thu Ý Hàm.

Đúng bảy giờ, Thu Ý Hàm khẽ cười nhìn người đang đi đến, “Tổng giám đốc Trọng thật là đúng giờ.”

“Đương nhiên, để giai nhân chờ đợi không phải việc làm của một quý ông.” Hôm nay Trọng Lâm ăn mặc không mấy nghiêm chỉnh, nhưng hai cái khuy áo để hở lại làm anh tăng thêm khí chất nồng cuồng.

“Từ lúc nào Tổng giám đốc Trọng lại trở nên không đứng đắn như vậy.” Rõ ràng là muốn mỉa mai anh ta, lại bị anh ta đánh ngược trở lại, Thu Ý Hàm hơi chút hờn giận.

“Thế nào là đứng đắn, thế nào là không đứng đắn, nói chuyện tùy ý thoải mái là không đứng đắn sao? Huống chi, tôi chỉ thể hiện nó ở trước mặt cô, còn bộ mặt khác của cô đâu, khi nào thì mới cho nó xuất hiện ở trước mặt tôi.” Anh ta gần từng tiếng, từng tiếng qua đôi mắt thâm sâu như đâm vào tận đáy lòng của Thu Ý Hàm, con tim bình tĩnh của cô chợt rung động.

“Không phải muốn nói chuyện hợp tác sao? Có thể bắt đầu rồi.” Đầu óc Thu Ý Hàm bị những lời nói của anh ta làm cho rối loạn không biết làm sao. Nhớ tới mục đích chính đến đây hôm nay, cô nhanh chóng kéo suy nghĩ về thực tế.

Trọng Lâm vì lời của cô mà có chút tức giận, công việc đối với cô mà nói quan trọng đến như vậy sao, nếu không phải nắm được điểm yếu của cô mà uy hiếp cô, cô cũng sẽ không đồng ý cùng anh ngồi xuống bình tĩnh hòa nhã với nhau, cảm giác bị xem nhẹ thật quá tệ. Hiện giờ chỉ sợ ngay cả Trọng Lâm cũng quên mất mục đích ban đầu của anh ta, bản thân rõ ràng muốn lợi dụng cô, cảm xúc lại bị cô không chế.

“Phục vụ, tính tiền.” Không để ý những gì cô nói, thanh toán xong anh liền kéo Thu Ý Hàm ra ngoài.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì.” Rút tay khỏi tay anh ta, Thu Ý Hàm vô cùng tức giận.

“Thu đại tiểu thư, nổi nóng cũng phải nhìn xem đang nơi nào chứ, ở đây cô có thể lập tức lên trang đầu báo chí ngày mai với tiêu đề là: Đại tiểu thư tập đoàn Thu thị bị vứt bỏ, hành hung bạn trai cũ ở nhà hàng.”

“Anh, anh thành bạn trai của tôi khi nào chứ, tôi bị anh vứt bỏ khi nào, đừng ở trong này nói lung tung.”

“Cô đúng là chẳng dễ thương xịu nào cả.” Nói xong liền chủ động hôn cô, chỉ là chạm nhẹ một chút rồi đi đến mở cửa xe ngồi vào.

“Anh không muốn bàn chuyện hợp tác phải không?” Nhìn cái người ra vẻ như không xảy ra chuyện gì, Thu Ý Hàm đập cửa xe thật mạnh.

6. Chương 6: Ngụy Cơ Tương Đối

Xe cuối cùng dừng lại trước cửa một quán cà phê sang trọng.

“Đây không phải là chỗ vừa mới nãy sao? Anh rút cuộc có ý gì, đùa giỡn tôi thì vui lắm hả?” Nhìn thấy trước mắt là quán cà phê mới rời khỏi không lâu, Thu Ý Hàm cảm thấy hẳn vốn không hề có ý định muốn hợp tác, ngay từ đầu chỉ là trêu đùa cô, ngay cả cái hôn phớt vừa mới rồi cũng là thủ đoạn của hắn. Càng nghĩ càng tức giận, thật chẳng biết chính mình vì cái gì lại gửi gắm hy vọng vào hắn, cứ vậy mà từ bỏ chuyện hợp tác với hắn sao? Theo tình hình trước mắt, nếu hắn cứ tiếp tục can thiệp như vậy, kế hoạch cùng với Trình Dịch Phong căn bản không có biện pháp thực thi.

“Cô muốn bàn ở trên xe sao? Tôi không ý kiến.” Trọng Lâm đứng bên ngoài xe ung dung nhìn cô.

Lúc này không phải thời điểm nên tức giận, chính sự quan trọng hơn, Thu Ý Hàm đành phải theo anh ta đi vào.

“Tôi không thích bàn chuyện ở nơi đông người, nên khi nãy mới đưa cô đi ra ngoài, hơn nữa tôi cũng muốn cô dành cho bản thân mình một ít thời gian thư giãn. Cho nên, cũng không phải tôi có ý đùa bỡn cô.” Trọng Lâm thành thật nói xong câu đó liền bưng tách cà phê lên uống, thật nhìn không ra rốt cuộc anh ta suy nghĩ cái gì.

Nghe xong lời hắn, Thu Ý Hàm kinh ngạc ngẩng đầu lên, muốn tìm thấy dấu vết dối trá trong đôi mắt đó, cũng muốn bản thân tin vào tin tức vừa nhận được, quên đi, tin anh ta một lần vậy, dù sao bản thân mình cũng không bị tổn thất gì. Vẫn là chỗ ngồi lúc trước, nhưng tâm tình thì đã khác.

“Anh làm vậy để đạt được thứ gì, tiêu tốn nhiều tinh lực như vậy, bản thân lại không được lợi thì không giống với tác phong của anh.”

“Sao? Vậy cô nói xem tác phong của tôi nên thế nào?”

“Vì đạt được mục đích bất chấp mọi thủ đoạn.”

“Giờ tôi chính là như vậy mà, như lời cô nói, vì đạt được mục đích bất chấp mọi thủ đoạn.”

Thu Ý Hàm nghiền ngẫm ý tứ trong lời anh ta nói, tâm tư người đàn ông này thật đúng là khó đoán. Hiện tại điều mà cô có thể khẳng định chính là anh ta hẳn là có thù hận rất sâu nặng với Chương thị. Bởi vì anh ta nhúng tay vào, khiến Chương thị không chỉ đối diện với nguy cơ phá sản, còn có thể phải gánh một món nợ rất lớn. Đối với một người cao ngạo như Chương Khiếu Thiên mà nói, chuyện này không thể nghi ngờ là bức ông ta vào bước đường cùng. Là mối hận thù gì mà có thể khiến anh ta xuống tay tàn độc như thế, trong lòng Thu Ý Hàm lại tăng thêm một nghi vấn.

*

“Cần tôi đưa cô về không?”

“Không cần, tôi có lái xe đến, còn nữa, giờ anh có thể biến khuất mắt tôi, tôi không muốn lại nhìn thấy anh nữa.” Tận đáy lòng có một giọng nói mách với cô rằng, đừng lui tới quá thân cận với Trọng Lâm, không có lợi đối với bản thân.

“Thật xin lỗi, cô chớ quên rằng hiện giờ chúng ta có quan hệ hợp tác, cô không muốn thấy tôi cũng không được.” Trọng Lâm bình thản ung dung ra vẻ cũng không muốn làm như vậy.

“Tôi mặc kệ anh muốn làm gì, nhưng xin anh đừng đến trêu chọc tôi lần nữa, những chuyện sau này tôi sẽ giao cho phó tổng Trình Dịch Phong xử lý, cho nên tôi sẽ không gặp lại anh.” Hiện giờ Thu Ý Hàm chỉ thăm nghĩ mau chóng thoát khỏi nơi này, dường như nếu tiếp tục ở lại cô sẽ luyến tiếc phải rời đi. Thật là, không thể để cho bản thân động lòng, cảm tình là thứ mà Thu Ý Hàm cô không cần đến.

*

Trọng Lâm đột nhiên quay ngoắt tay lái tấp xe vào đường ở ven đường, đập mạnh xuống tay lái, như muốn phát tiết sự tất cả tức giận trong lòng. Tại sao anh phải để ý đến cô như vậy, cô là con gái của tên kia, biết rõ chính mình và cô không có khả năng, không có kết quả, nhưng lại không khống chế được bản thân muốn quan tâm cô, nhớ đến cô. Sống hai mươi bảy năm qua, lần đầu tiên anh bị chuyện cảm tình làm cho rối rắm, đây là loại cảm giác gì chứ.

7. Chương 7: Scandal (1)

“Đây là chuyện tốt anh làm sao!” Chủ tịch Trọng Thiên cầm tờ tạp chí ném lên bàn làm việc của Trọng Lâm.

Đầu đề hôm nay: Tổng giám đốc hai tập đoàn lớn phát sinh tình cảm lưu luyến hôn nhau nồng nhiệt bên đường (hình minh họa).

“Hình chụp cũng không tệ, nhìn thoáng qua cảm thấy đúng là hôn rất nồng nhiệt.” Trọng Lâm hồ hững với chuyện này.

“Anh tốt nhất nói cho tôi biết, anh đối với cô ta không phải thật lòng!” Cha Trọng sắp không kiềm được cơn tức giận chuẩn bị bùng nổ.

“Chuyện của tôi không cần ông quản.” Trọng Lâm vì lời ông ta mà cảm thấy không bình tĩnh được nữa.

“Đừng trách tôi không cảnh báo anh, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện giữa các người.” Rốt cuộc ông cũng nén xuống không nổi nóng trong công ty.

“Tùy ông thôi.”

Cuối cùng chỉ nghe thấy cha Trọng thở dài một hơi ngoài cửa văn phòng.

*

“Sao hồng loan của đại tiểu thư chuyển động rồi!” Trình Dịch Phong cười thần bí nhìn Thu Ý Hàm.

“Thật không ngờ Trình phó tổng chúng ta ngoài tài năng kinh doanh còn nghiên cứu thêm tướng số nữa.”

“Xem ra hôm nay em chưa đọc tin tức, em thành nữ nhân vật chính nổi tiếng rồi, còn không biết gì nữa sao.” Trình Dịch Phong nói khi nhìn thấy biểu tình của cô.

“Tạp chí đâu? Đưa tôi xem chút.” Ảnh chụp trên báo là cảnh ngày hôm qua Trọng Lâm khế hôn cô.

Xem xong tờ báo, hiểu rõ tình hình, Thu Ý Hàm cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc đi ra ngoài.

“Xin chào, xin nói mấy với văn phòng Tổng giám đốc Trọng.” “Tôi hy vọng anh có thể ra mặt làm sáng tỏ chuyện này.”

“Vì cái gì, tôi cảm thấy tin tức này đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không hại! Quan hệ hôn nhân giữa hai tập đoàn lớn có thể giúp tăng cường địa vị cho cả hai bên, tôi nghĩ không ra lý do tại sao phải làm sáng tỏ chuyện này.” Hiển nhiên Trọng Lâm cũng không muốn nhìn thẳng vào tình hình thực tế của chuyện này.

“Tôi lặp lại lần nữa, tôi không muốn dây dưa không rõ với anh như vậy.” Thu Ý Hàm không nghĩ nhiều đến ý tứ trong lời của anh ta.

“Tôi chính là muốn dây dưa không rõ với em.” Tiếng nói trầm thấp từ đầu dây bên kia truyền đến. Thu Ý Hàm nhanh chóng cúp điện thoại, chỉ sợ lại cùng hấn thỏa hiệp.

“Thế nào rồi, nhân vật nam chính nói gì, có phải hấn ta sẽ chịu trách nhiệm với em hay không!”

“Nếu anh còn nói thêm nữa, Thu Ý Hàm tôi không coi anh như bạn bè.” Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ảm áp của Trình Dịch Phong, Thu Ý Hàm còn chưa ý thức được mình đang nói gì nữa.

“Em cuối cùng cũng thừa nhận anh là bạn bè rồi, trước kia không phải lúc nào cũng nói giữa chúng ta chỉ có quan hệ giao dịch thôi sao? Để tôi nói cho em rõ: em phải nhớ kỹ ý nghĩa của bạn bè, ít nhất em không phải chỉ có một mình; còn nữa, phải thật hạnh phúc!” Nếu có thể, anh hy vọng người đem lại hạnh phúc cho em là anh. Trình Dịch Phong rất muốn thoát ra những lời này, nhưng anh không thể, ít nhất hiện tại không thể. Cứ vậy mà trở mặt nhìn tên kia ôm ấp cô hay sao, bản thân anh thật không cam lòng. Thôi, chỉ cần cô có thể hạnh phúc là được, hy vọng đến lúc đó không làm tổn thương tới cô.

“Anh làm sao vậy, đột nhiên lại nói những lời kỳ lạ, tôi nhớ kỹ mà, bạn bè.” Thu Ý Hàm quay lại cho anh một nụ cười, chính mình bất tri bất giác đã xem anh như bạn từ lúc nào, thật đúng là không biết tại sao? Cứ như vậy đi, lần sau không được lấy lý do này nữa.

8. Chương 8: Scandal (2)

Đứng bên ngoài nhìn vào căn nhà lớn xa hoa kia, Ý Hàm không muốn bước vào, đối với cô mà nói, nơi đó đã không còn sự ấm áp mà cô mong mỏi. Cửa mở ra, là má Trương. Nhìn bộ dạng của bà hẳn là đặc biệt đi ra xem mình có trở về hay không đây mà!

“Tiểu thư, cô cuối cùng cũng về rồi, ông chủ đã ở phòng khách chờ cô nửa ngày, có vẻ rất tức giận đó.”

Phòng khách? Không phải thư phòng sao? Mình lại làm chuyện gì khiến ông ta mất hứng nữa đây? Chẳng lẽ do tin tức ngày hôm nay? Nhìn thấy tin tức này, người nên vui mừng nhất không phải là ông ta sao, người luôn luôn xem trọng lợi ích phải có phản ứng vậy chứ. Sau khi vào cửa Ý Hàm liếc mắt một cái liền thấy cha đang cau mày, thoát nhìn chắc là chờ lâu rồi. Xem ra hôm nay cô không về nhà ngay mà đi dạo khắp nơi như vậy là đúng rồi, có thể làm cho phụ thân đại nhân của mình chờ lâu như vậy, thật quá vinh hạnh! Không để ý tới ông ta, cô lập tức đi lên lầu về phòng của mình.

“Đứng lại, con không có gì muốn nói với người làm cha này sao?”

“Thật ngại quá, phụ thân đại nhân, không có. Còn nữa, con rất mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi.”

“Con với con trai cả của Trọng Gia đã xảy ra chuyện gì, con tốt nhất giải thích rõ ràng cho ta.”

“Không có gì giải thích, cứ như vậy đi!”

“Ta mặc kệ giữa hai đứa có quan hệ gì, ta hy vọng con và nó từ nay về sau cắt đứt quan hệ.”

“Không thể nào, phụ thân đại nhân, chuyện giữa con với anh ấy đâu thể vì một câu nói của cha mà thay đổi?” Thu Ý Hàm cố ý nói lời khiến người khác hiểu lầm. Nếu có thể làm cho sắc mặt cha cô khó coi như vậy, xem ra dây dưa không rõ với anh ta cũng không phải là không tốt. Phụ thân đại nhân, con chờ mong nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng đa dạng của cha? Trong bụng Thu Ý Hàm thêm một câu.

Trở về phòng, Thu Ý Hàm cầm lấy di động gọi điện cho Trọng Lâm, “Là Trọng tổng phải không? Tôi quyết định cùng với anh dây dưa không rõ.”

“Hửm? Nguyên nhân gì khiến Thu tiểu thư đổi ý nhanh vậy? Thật đúng là nguy hiểm! Thiếu chút nữa tôi bị em bỏ rơi rồi, ý kiến hay, bằng không đâu đề ngày mai có thể là: tiểu thư Ý Hàm thay lòng đổi dạ – Tổng giám đốc Trọng tự tử vì tình.” Sau khi Trọng Lâm nghe được lời của cô, tâm tình không vui lúc cãi nhau với cha giờ đã bay biến sạch sẽ.

“Vậy giờ xin hỏi Thu tiểu thư, ngày mai có rảnh không?” Trong lời Trọng Lâm có chút nghiền ngẫm.

“Anh hỏi chi vậy?” Trong lòng Thu Ý Hàm có một chút mong ngóng.

“Bởi vì tôi phải chuẩn bị dây dưa không rõ với Thu tiểu thư – người tôi dây dưa không rõ! Quý cô xinh đẹp có thể hỏi giúp Thu tiểu thư có thể dành cho tôi vinh hạnh này không?” Rõ là giọng điệu nghiền ngẫm lại khiến cho người ta không cách nào cự tuyệt lời mời của hắn.

“Thu tiểu thư nói ngày mai cô ấy nguyện ý cùng anh dây dưa không rõ.” Thu Ý Hàm cùng đùa với anh.

“Mười giờ sáng ngày mai gặp nhau tại địa điểm xx.”

“Không, ngày mai anh trực tiếp đến nhà tôi đón, đừng hỏi vì sao.” Thu Ý Hàm nói xong liền cúp điện thoại, cũng không biết làm như vậy có đúng hay không, không phải là nên tránh xa anh ta sao? Như thế nào hiện tại lại càng tiến gần anh ta hơn. Tâm tình bị nhiễu loạn tựa hồ không bình tĩnh lại được nữa.

Trọng Lâm nhìn điện thoại đã cúp mỉm cười dịu dàng, suy nghĩ của phụ nữ thật là khó nắm bắt! Rõ ràng một khắc trước vẫn còn nói lời dịu dàng nhỏ nhẹ ngay sau đó liền như người xa lạ. Ai bảo mình rơi vào tay cô ấy đây, đành phải nhận mệnh. Tại giờ phút này, Trọng Lâm nói với chính mình rằng Thu Ý Hàm chỉ là một cô gái, không liên quan gì với Thu Văn Long, cô chính là người phụ nữ làm rung động trái tim anh.

9. Chương 9: Bước Đi Đầu Tiên

Quả nhiên, hôm nay cha cô lại ngồi ở phòng khách đọc báo, chuẩn bị ngăn cản mình đi ra ngoài sao, xem ra ông ta còn ỉn là con cờ không biết phản kháng. Khi nào thì ông mới có thể tỉnh ngộ đây, cha thân yêu của con! Thu Ý Hàm thầm cười lạnh trong lòng.

“Con muốn đi gặp tên kia sao? Nếu vậy, hôm nay cha sẽ không cho con bước khỏi cánh cửa này.”

“Cha cho là cha còn có thể kiểm soát con như trước kia sao, vậy để con nói cho cha biết, hiện tại cha không còn khả năng đó nữa.” Thân thể Thu Văn Long đột nhiên cứng ngắc. “Thế nào, không tin được sao, chẳng lẽ người của cha không báo cáo tình hình công ty cho cha biết à? Xem ra cha thật sự đã già rồi, phụ thân đại nhân của con. À, đúng rồi, hôm nay, con muốn cùng Trọng Lâm đi hẹn hò, anh ấy tới đón con rồi. Cha bây giờ tức giận lắm đúng không, nhưng con lại rất vui vẻ.”

“Dừng xe.”

“Ở đây gì cũng không có, không thích hợp để hẹn hò.” Anh không để ý tới lời nói của Thu Ý Hàm tiếp tục lái xe.

“Tôi kêu anh dừng xe, tôi đổi ý rồi, tôi không muốn cùng anh hẹn hò.”

“Lợi dụng xong rồi vứt tôi sang một bên sao? Tôi không phải người tốt như vậy đâu.”

Thu Ý Hàm không thêm nói thêm nữa, có thật vì muốn chống đối với cha nên cô mới đồng ý đi cùng anh không? Nếu đúng là như vậy, vậy thì tại sao lại sợ ở cùng một chỗ với anh.

Trên đường đi mặc kệ Trọng Lâm nói cái gì, Thu Ý Hàm đều không đáp lại. Xe ngừng lại sao? Có cần xuống xe không? Chính mình rốt cuộc đang sợ hãi cái gì? Hít sâu một hơi, cô cẩn thận đi theo sau anh. Không biết vào lúc nào, tay cô đã bị anh nhẹ nhàng nắm lấy, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền đến thật ấm áp.

“Vườn hoa này là do chính tay mẹ tôi trồng, từ lúc mẹ mất nơi này đều do tự tay tôi chăm sóc, cũng không cho người khác bước vào. Tôi mang em tới nơi này, là muốn hỏi em, về sau em có đồng ý cùng tôi chăm sóc vườn hoa này không?”

Thu Ý Hàm lẳng lặng nhìn anh, muốn nói, nhưng cái gì cũng không thốt ra được, mặc anh ôm mình. Cô không tự chủ đặt tay lên trước ngực Trọng Lâm, dường như muốn dùng phương thức này để bày tỏ tâm ý chính mình. Một hồi nhạc chuông vang lên đánh vỡ khung cảnh yên tĩnh này.

“Chào, được rồi, mai anh sẽ đi đón em, thật sự không cần sao, cũng được, tự em phải cẩn thận đó.” Thu Ý Hàm nhìn thấy biểu cảm dịu dàng trên khuôn mặt anh, bên kia điện thoại chắc là một cô gái rồi, trong lòng Ý Hàm xuất hiện một cảm giác khó tả.

“Em có đồng ý không?” Cúp điện thoại xong, Trọng Lâm hỏi lại vấn đề này một lần nữa.

“Tôi nghĩ, tôi cần một chút thời gian suy nghĩ.”

“Được, em cần bao nhiêu thời gian đều có thể, chỉ cần em đồng ý, em lúc nào cũng có thể đi vào tâm trí anh.” Nguyên ý dùng cả đời để bảo vệ em, chờ em cho đến lúc chết đi.

10. Chương 10: Có Anh Ở Đây

Thật là lời nói cảm động biết bao, cô có nên rung động hay không? Sau khi rung động cô còn có thể kiên trì đi tiếp hay không? Có người quan tâm, được người che chở thì sẽ có cảm giác như thế nào? Cô thật sự có thể có được những thứ đó sao? Nhưng nếu có được rồi lại mất đi, cô khẳng định là sẽ không chịu nổi, giờ cô nên làm thế nào đây? Cũng có lẽ cô sớm đã mất đi tư cách có được nó. Chỉ là hiện tại cô thật sự thật sự rất muốn nếm thử một chút cảm giác yêu đương, có ngọt thật hay không? Mẹ cô từng nói tình yêu giống như mật ngọt. Đừng, vẫn là không nên hy vọng xa vời, chỉ cần không chạm vào, thì sẽ không tổn thương.

“Ý Hàm, anh đã quyết định gọi em như vậy, không được nói không, hơn nữa em cũng phải gọi tên anh.” Với vắn đề này thái độ Trọng Lâm vô cùng cương nghị. Hai mươi bảy năm qua, lần đầu tiên anh tỏ tình đã bị từ chối, nói không hề gì đó là không có khả năng, bởi vì đối phương là người mình thật sự thích. Nếu như quan hệ tạm thời không thể tiến thêm một bước, vậy thì bắt đầu từ chỗ thay đổi cách xưng hô đi, hiện giờ đành phải làm cho cô từ từ thích ứng với chính mình. Dù sao từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã biết muốn tới gần lòng của cô không phải là chuyện dễ dàng.

“Anh nói cái gì.” Thu Ý Hàm mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, với những lời anh vừa mới nói chỉ nghe mơ mơ hồ hồ. Hơn nữa hiện giờ cô rất nhạy cảm với những lời anh nói, chỉ sợ chính cô cũng không biết tới điều đó. “Uhm, cái đó, vườn hoa này chắc phải nhỏ khá nhiều cỏ dại, mà tôi sẽ không giúp anh đâu, anh cứ bận việc của anh đi, tôi dạo xung quanh một chút.”

“Ý Hàm, anh...” được rồi, em phải cẩn thận, vài loại hoa ở đây có gai đó.

Nghe anh xưng hô như vậy, trong lòng Ý Hàm rất ấm áp, có lẽ cảm giác này chính là hạnh phúc. Không biết tại sao anh lại đột nhiên gọi mình như vậy, cô cũng không muốn tìm hiểu, chỉ chấp nhận chuyện này có thể được. Tuy rằng nghe thấy anh gọi, nhưng giờ cô không muốn quay đầu lại, Thu Ý Hàm phớt lờ rẽ qua một lối khác trong vườn hoa. Dõi theo bóng dáng cô độc của cô, Trọng Lâm xiết chặt nắm tay cố nén niềm xúc động muốn ôm cô vào lòng. Một người làm cỏ, một người ngắm hoa, dưới bầu không khí kì lạ đó, hai người cứ vậy mà “bình tĩnh” vượt qua một ngày. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Thu Ý Hàm cũng sẽ không tin được điều này, một người làm việc cứng rắn tàn nhẫn như anh khi đứng trước thiên nhiên cây cỏ lại bộc lộ tình cảm dịu dàng. Nói thật, nhìn bộ dáng xắn tay áo, cầm cái xẻng của anh lúc này, cô phải cố nhịn cười, nếu cứ mãi nhìn anh như vậy thì thực hạnh phúc, nếu về sau đều có thể nhìn thấy, nhận ra bản thân mình vừa có suy nghĩ gì, Thu Ý Hàm ngây ngẩn cả người. “Chỉ cần em đồng ý” Lời Trọng Lâm lại vang vọng bên tai cô.

“Á” Thu Ý Hàm quên mất trước mặt là hoa tường vi, cho nên trong lúc thất thần ngón tay vô ý bị gai đâm trúng.

“Làm sao vậy” Nghe thấy tiếng kêu của Thu Ý Hàm, Trọng Lâm ném đồ trong tay chạy đến. Cái xẻng bị anh quăng một cái như thể liền đập vào chậu hoa.

“Không có gì, chỉ là ngón tay bị gai đâm một chút, không cần lo lắng, tôi không yếu ớt như vậy đâu.” Nói xong chính Thu Ý Hàm còn kinh ngạc, sao cô phải giải thích với anh nhiều như vậy, nhưng nhìn thấy anh khẩn trương đến vậy, cô lại không kiềm được tiếp tục nói “Thực sự không sao, mất vài giọt máu trắng không chết được. Ồi!”

Trọng Lâm không để ý lời cô nói, đưa ngón tay bị thương của cô lên miệng, tỉ mỉ mút miệng vết thương. “Không cho phép em tùy tiện nói chữ chết, em không quan tâm bản thân mình, nhưng anh quan tâm, em bị thương anh sẽ đau lòng, em đau lòng, anh cũng sẽ không vui vẻ, cho nên, phải đối xử tốt với chính mình, vì trên đời này còn có người quan tâm đến em.” Đó chính là anh, Trọng Lâm vẫn nắm chặt tay cô, trong lòng thêm những lời này. Đối với việc cô xem nhẹ cơ thể của chính mình, Trọng Lâm cảm thấy hơi tức giận, cho dù đã tận lực kiềm chế cảm xúc, nhưng từ trong lời anh nói, Thu Ý Hàm vẫn nghe ra sự tức giận của anh.

“Ồ” Cô rút ngón tay trở về, đối với lời anh nói, Thu Ý Hàm cũng chỉ có thể nhả ra một từ này mà thôi.

“Giờ không còn sớm nữa, chúng ta vào nhà trước đi, vì anh thường xuyên tới trông nơi này, cho nên bình thường anh đều dự trữ một ít nguyên liệu nấu ăn. Để tránh cho đôi bên khỏi xấu hổ, Trọng Lâm thử đổi đề tài. Anh đi tắm một chút trước đã, sau đó sẽ cho em thưởng thức một chút tay nghề của anh. Trong

phòng còn có một số cây ưa bóng râm, em có thể đi xem một chút, còn nữa, nhớ phải cẩn thận đó.” Sợ cô bị thương, Trọng Lâm cuối cùng bổ sung vấn đề anh lo lắng nhất, lại nhìn cô một cái, không mấy yên tâm mà đi vào phòng tắm.

Vẫn luôn cho rằng bản thân mình có thể làm chủ cảm xúc, nhưng hiện tại Thu Ý Hàm không dám chắc chắn nữa. Hiện giờ, Trọng Lâm mỗi một lời nói, đều có thể dễ dàng dao động quyết tâm của cô. Mẹ của Trọng Lâm hẳn là một người phụ nữ rất tuyệt vời! Thu Ý Hàm nhẹ nhàng vỗ về từng chậu hoa trong nhà, hưởng thụ hương thơm vô ưu vô lự của chúng nó. Mẹ anh lúc còn sống hẳn là rất hạnh phúc! Nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra, chắc là anh đi ra. Cô tính mở miệng hỏi chuyện về mẹ của anh, nhưng đột nhiên cô không nhìn thấy gì cả, bóng tối bao trùm lấy cô. Cô muốn đề nén nỗi sợ hãi của chính mình, nhưng không có cách nào, đành phải chậm chạp ngồi xổm xuống, cơ người ớn lạnh cơ thể run rẩy của mình, dần dần lui vào một góc.

Thời điểm vừa mới cúp điện, Trọng Lâm liền phát hiện sự khác thường của cô, chẳng lẽ lại giống với tình huống lần trước xảy ra ở nhà cô hay sao? Nguyên nhân có phải là do sợ bóng tối? Nhìn thấy cô hoảng sợ, ý nghĩ đầu tiên của anh là muốn ôm cô an ủi cô, nhưng Trọng Lâm cũng mong muốn thấu hiểu nội tâm cô, muốn biết nguyên nhân khiến cô sợ hãi bóng tối. Nhưng cuối cùng, nhìn dáng vẻ sắp sụp đổ của cô, anh không có cách nào tiếp tục giữ bình tĩnh, nếu ngay cả lúc cô cần cũng không thể cho cô sự an ủi, thì làm sao có được cơ hội đi vào lòng cô, trước hết khoan hãy chạm đến nguyên nhân đặc biệt kia. Thuyết phục chính mình xong, anh dùng chính đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cô, nhắc nhở cô anh đang ở đây, nhắc nhở cô không cần phải sợ, nhắc nhở cô rằng chính anh sẽ bảo vệ cô.

“Đừng sợ, có anh ở đây, nên cái gì cũng không phải sợ.” Trọng Lâm thì thầm bên tai cô, hy vọng có thể ngăn cản cô tiến vào cái thế giới mà cô sợ hãi. Hiện tại, Trọng Lâm mới phát hiện trên thế giới này, năng lực của chính mình nhỏ bé như thế nào, rong ruổi trên thương trường bấy lâu đã tạo cho anh sự tự tin ngạo nghễ, nhưng ở trước mặt cô, loại tự tin này lại hoàn toàn bị đánh gục. Nhìn thấy cô yếu ớt hoang mang như vậy mà anh lại không làm được gì, hai tay ôm chặt lấy cô càng dùng sức hơn.

“Cám ơn anh.” Thu Ý Hàm tựa đầu rúc vào ngực anh tìm kiếm sự an ủi, nhưng vẫn gắng gượng không muốn xấu hổ chảy nước mắt.

“Khóc đi! Đừng đối với bản thân mình như vậy, anh nói rồi anh sẽ đau lòng, từ giờ trở đi, anh không nhìn thấy, cũng không nghe thấy gì. Ở trước mặt anh, em có thể thả lỏng chính mình, cứ trút hết tất cả ra ngoài!” Nghe tiếng cô khóc nức nở, Trọng Lâm trìu mến hôn hôn thái dương của cô, chậm rãi dịch người ngồi dựa lưng vào tường, để cô có được góc dựa thoải mái nhất trong lòng mình.

11. Chương 11: Em Sẽ Cho Anh Câu Trả Lời

“Em đã khá hơn rồi, anh có thể buông tay.” Không biết điện đã có lại từ lúc nào, khi Thu Ý Hàm mở mắt tỉnh lại, liền phát hiện mình đang nằm trong lòng Trọng Lâm, dùng một loại tư thế cực ái muội ôm anh, không khỏi thoát thở mặt.

Nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của cô, Trọng Lâm càng cố ý ôm chặt, sau đó lại đột nhiên buông ra, làm như không có việc gì đứng lên phía sau cô.

“Bữa tối ra ngoài ăn đi, em mời anh.” Phải ôm cô lâu như vậy, hẳn là Trọng Lâm rất mệt mỏi, còn để anh phải vất vả nấu cơm dường như không hay lắm, mặc anh nghĩ như thế nào, Thu Ý Hàm cũng muốn cảm ơn anh vừa rồi đã an ủi tâm tình của mình.

“Vào giờ này, ngoại trừ chợ đêm đoán chừng những nơi khác đã đóng cửa hết cả rồi.” Trọng Lâm nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, mang theo giọng điệu như vừa gặp may nói: “Xem ra bữa cơm này em phải nợ lại anh rồi, trước tiên em cứ chờ nếm thử chút tay nghề của anh. Em hẳn đã đói bụng rồi, anh sẽ cố gắng làm thật nhanh.”

“Em giúp anh, tuy rằng em không thông thạo mấy việc này, nhưng em cam đoan sẽ không gây phiền phức cho anh.” Thu Ý Hàm kiêu gì cũng không thể không biết xấu hổ để cho anh một người bận rộn, cho dù trước kia chưa bao giờ vào nhà bếp, hiện giờ cũng nguyện ý nếm thử một chút. Trước kia cô từng nhìn má Trương làm việc trong bếp, ngẫm lại chắc là cũng không khó mấy.

“Uhm... Vậy trước tiên em giúp anh đánh trứng đi.” Trọng Lâm đưa cho cô một quả trứng, “Công cụ trong ngăn tủ bên cạnh em đó.”

Thu Ý Hàm theo lời anh chỉ, mở tủ bát, nhìn thấy bên trong la liệt các loại công cụ, cô cố gắng nhớ lại má Trương đã dùng cái gì. Bướng bình lấy ra một cái bát cùng một cái thìa, cô nhìn trộm Trọng Lâm một chút, thấy anh không có ý kiến gì với hai món đồ này, thầm nghĩ, chắc dùng thứ này đúng rồi. Nhưng rồi lại nhìn quả trứng trong tay, phải làm thế nào mới có thể lấy thứ bên trong ra ngoài chứ? Trước kia cô ăn món gì đều do má Trương chuẩn bị sẵn cả.

Trọng Lâm ở bên cạnh nhìn thấy cô cầm quả trứng trong tay xoay tới xoay lui, đoán được cô khẳng định là không biết kế tiếp nên làm như thế nào. Anh sớm đã cho rằng cô không có khả năng đã từng làm việc này.

Không muốn vạch trần cô, Trọng Lâm nghĩ một cách khác giúp cô giảm bớt sự xấu hổ. “Đánh trứng là một môn nghệ thuật, nếu em còn chưa tiếp thu được, anh sẽ dạy em.” Trọng Lâm lấy quả trứng làm mẫu cho cô xem, kể đó cố gắng giao cho cô làm những việc đơn giản nhất. Một giờ sau, mấy món ăn đơn giản đã hoàn thành.

“Hôm nay em rất vui, thật sự, cảm ơn anh.” Lúc gần đến nhà, Thu Ý Hàm cúi đầu nói với anh những lời này.

“Trong vòng một ngày, nghe em nói hai tiếng cảm ơn, đối người khác mà nói hẳn là chuyện rất may mắn, nhưng vậy sẽ làm anh cảm thấy là do em đang cố gắng bảo trì khoảng cách với anh, cho nên, về sau không cần phải nói với anh hai chữ này nữa.” Điều Trọng Lâm hy vọng chính là cô có thể thật sự xem anh là chỗ dựa, chứ không phải vài chữ gượng gạo như vậy.

Cho dù hiện tại Trọng Lâm còn lưu luyến cỡ nào, cũng chỉ có thể để cô xuống xe, đâu có khả năng không cho cô về nhà chứ!

“Ba ngày, ba ngày sau em sẽ cho anh câu trả lời, nhưng, hy vọng trong vòng ba ngày này anh đừng tới quấy rầy em.” Lúc xuống xe, Thu Ý Hàm để lại những lời này.

Ba ngày sao, anh sẽ không để em có cơ hội cho anh câu trả lời không đồng ý. Nhìn thấy Thu Ý Hàm vào nhà, Trọng Lâm lái xe nghênh ngang mà đi.

12. Chương 12: Cô Ấy Là Ai

Trải qua ba ngày đắn đo, trong lòng Thu Ý Hàm đã có đáp án, nhưng nhân tố khiến cô không dám hạ quyết định lại quá nhiều. Dựa theo trí nhớ lần trước, Thu Ý Hàm lái xe đi đến vườn hoa nhưng vẫn đứng bên ngoài không ngừng bối rối. Cô muốn gọi điện hẹn anh đến nơi này, nhưng ngón tay ở trên phím điện thoại vẫn chậm chạp, mãi không có can đảm ấn xuống.

“Qua bên này.”

Tiếng nói Trọng Lâm từ bên trong phát ra, thì ra anh ở trong này. Thu Ý Hàm nghĩ rằng anh đã phát hiện ra mình, đang chuẩn bị mở miệng trả lời, lại nhìn thấy một người khác qua song cửa.

“Tâm Nhi, đi qua đây.” Thì ra là anh đang cùng một người tên Tâm Nhi nói chuyện, xem ra là cô tự mình đa tình rồi.

“Tâm Nhi, em đừng bướng bình.” Trên mặt Trọng Lâm chỉ nhìn thấy sự yêu chiều, không thấy nửa điểm tức giận. Cái người tên Tâm Nhi không để ý đến anh, tiếp tục cầm ống nước xịt lên người anh.

“Dịch Thủy Tâm, anh nói em không nghe sao.” Trọng Lâm cũng cầm lấy một cái ống nước cùng đùa với cô gái.

Nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ tươi cười của họ, Thu Ý Hàm thấy mình giống như một vai hề, cô thể mà lại muốn nói với anh: “Em nguyện một lần ỉnh cơ hội đi vào lòng anh, em cũng sẽ thử mở rộng lòng mình với anh. Đây là câu trả lời hôm nay em muốn cho anh biết, anh có chấp nhận không?”

Nhưng giờ những lời này xem ra không cần phải nói nữa. Ngày đó người gọi điện thoại cho anh hẳn là cô gái này rồi, trông thật trẻ trung xinh đẹp, rực rỡ như ánh mặt trời. Anh cười vui vẻ như vậy, hạnh phúc như vậy, người anh thích chắc hẳn phải giống như cô gái đó. Mà cô bắt quá chỉ là một lúc nhất thời vui vẻ của anh thôi.

Thu Ý Hàm à, mi trở nên khờ dại như vậy từ khi nào? Cứ thế mà tin tưởng trên đời này thật sự có người yêu chính bản thân mình, không phải luôn luôn cho rằng chỉ có bản thân mình mới là đáng tin nhất sao? Bây giờ lại có thể khinh địch như vậy, mở lòng ra với người khác. Quả nhiên cái gì mà “tình yêu như mật ngọt”, toàn là gạt người cả, bởi vì chính cô vừa mới ném thử, liền ném được mùi vị chua sót.

Thu Ý Hàm không muốn ở cái nơi buồn cười này tiếp tục khiến ỉnh buồn bã hơn nữa, giờ cô chỉ muốn trốn đi, trốn xa thật xa.

Thu Ý Hàm điên cuồng phóng xe ở trên đường, hiện giờ cô hoàn toàn không biết bản thân mình đang làm cái gì, nếu không phải ở phía trước có con mèo đang muốn qua đường khiến cô dừng lại, có lẽ cô vẫn tiếp tục phóng xe như vậy. Ngồi trên ghế lái, Thu Ý Hàm yêu cầu bản thân mình không được nghĩ đến anh ta nữa, nhưng trong đầu cô toàn bộ đều là bóng dáng của anh.

“Thu Ý Hàm, mi phải tin tưởng chính mình, phải bảo vệ chính mình, trừ bỏ bản thân mình, mi không có bạn bè, không có chỗ dựa.” Chỉ có không ngừng tự thôi miên bản thân mình mới có thể giúp cô bình tĩnh trở lại.

*

Tâm tình Trọng Lâm vốn dĩ rất tốt, lại bởi vì thời gian chậm rãi trôi qua mà trở nên sốt ruột. Bởi vì đến bây giờ Thu Ý Hàm còn chưa có cho anh câu trả lời, chẳng lẽ cô lại chùn bước rồi sao? Anh không biết hiện giờ nên dùng từ gì để hình dung tâm tình của mình.

13. Chương 13: Đó Là Em Gái Anh

“Anh, mấy loại hoa này bày ở đây mà anh cũng nhìn được?”

“Em muốn làm thế nào thì làm, tự mình quyết định đi.” Hiện giờ tâm tư của Trọng Lâm đâu còn ở đây nữa.

“Bây giờ anh bận chút việc, em ở lại chút rồi tự về đi!” Trọng Lâm đứng dậy mặc khoác áo chuẩn bị đi.

“Anh, anh khoan hãy đi, em còn có việc chưa nói với anh không phải sao? Anh!” Trọng Lâm làm như không nghe thấy tiếng cô gọi.

“Hừ, cho dù anh không giúp em, tự em cũng có thể điều tra ra được thôi!” Dịch Thủy Tâm buồn bực vì anh cô cứ thế mà đi, dậm chân một cái, thề rằng chuyện này về sau tuyệt đối không đi nhờ anh giúp nữa.

Liên tiếp vài ngày, Trọng Lâm đều không thể gọi được cho Thu Ý Hàm, không biết có phải cô cố ý tránh mình hay không, hay là cô đã xảy ra chuyện gì, làm anh lo lắng hơn cả chính là về sau, nhìn thấy văn kiện trong tay nhưng chẳng có tâm trí nào đi xem.

“Người anh em, hạng mục nào mà khó như vậy, ngay cả tài năng kinh doanh xuất chúng như cậu cũng không giải quyết được.”

“Lăng Tiêu, cậu về khi nào vậy, cũng không nói trước với tôi một tiếng.” Trọng Lâm nhìn người vừa đi vào, muốn nở nụ cười một chút, nhưng đáng tiếc không thành công.

“Vài năm nay vui vẻ phong lưu ở nơi nào, ung dung tự tại đến mấy năm mà chẳng có chút tin tức.” Gặp lại bạn tốt đã mấy năm không gặp, Trọng Lâm chế nhạo.

“Nào có cái gì vui vẻ đáng nói, tôi bị ông già tôi bắt sung quân đến biên cương, đâu phải cậu không biết.” Cuối cùng có thể nhìn thấy ánh mặt trời, Lăng Tiêu bắt đầu tìm bạn tốt kể khổ. “Cậu không biết cái công ty con mà ba tôi giao cho đã nát đến cỡ nào đâu, tôi đây phải hao hết bốn năm thời gian mới có thể xoay chuyển càn khôn, tới giờ mới được giải phóng.”

“Ồ! Tôi còn tưởng rằng do cậu ôm mỹ nhân ngủ thom đến quên thời gian.” Lăng Tiêu vì lý do gì mà bị đối xử như vậy, trong lòng anh rõ ràng hơn ai hết. Nếu không phải bởi vì giúp anh, Lăng Tiêu tự ý chuyển phần lớn vốn lưu động của tập đoàn nhà bọn họ, thiếu chút nữa tạo ra tổn thất nghiêm trọng, cậu ta cũng không bị ba mình điều đến công ty con kia. Nhưng là, mấy năm nay cậu ta cũng không liên hệ với anh, chính vì sợ anh đặt nặng chuyện này trong lòng. Vậy thì cứ theo ý cậu ấy cố ý biểu hiện tùy ý một chút.

“Thiên địa làm chứng, trong lòng tôi chỉ có một mình em gái cậu, tôi tuyệt đối sẽ không lãng nhãng.” Lăng Tiêu tỏ rõ thái độ.

“Đúng rồi, mấy năm nay tôi không ở cạnh cô ấy, cậu có nhớ lời tôi dặn, giúp tôi đuổi hết đám ruồi bọ đi theo cô ấy không, em gái cậu đáng yêu như vậy, không giám sát chặt chẽ một chút, sẽ bị người khác nhanh chân đến trước.” Đây là chuyện Lăng Tiêu trước khi đi đặc biệt nhấn mạnh.

“Trước đó cũng không có vấn đề gì, mấy ngày nay vì tôi có chút chuyện, không quan tâm mấy, vừa lúc cậu đã trở lại, nhanh chóng tóm vào tay đi, miễn cho đêm dài lắm mộng.” Trọng Lâm nói đầy tâm trạng.

“Xem ra cô gái vừa mắt cậu cuối cùng đã xuất hiện, ai bảo cậu trước kia luôn cười nhạo tôi, giờ thì ráng chịu đựng đi.” So với cười nhạo anh, Lăng Tiêu đối với cô gái khiến anh động lòng càng cảm thấy hứng thú.

“Tiết lộ chút đi, cô gái thần thánh như thế nào có thể làm cho Trọng đại công tử – luôn luôn cho phụ nữ là phiền toái, lại có thể vì phụ nữ mà phiền não.” Về mặt Lăng Tiêu như đang xem hài kịch. “Nói tôi biết tình huống của cậu, tôi giúp cậu nghĩ cách. Tôi chính là...”

“Cậu hãy lo mà giải quyết chuyện của mình trước đi, không cần nhúng tay chuyện của tôi.” Không muốn anh ta hỏi tiếp nữa, Trọng Lâm vội cắt ngang.

“Vì con đường theo đuổi vợ, tôi đã quyết định phải làm việc ở công ty cậu, nhanh nhanh sắp xếp cho tôi một chức vị.” Lăng Tiêu nói xong, chỉnh đốn lại quần áo, “Giờ thì, tôi sẽ đi tìm Tiểu Tâm của tôi.”

Lăng Tiêu đi rồi, Trọng Lâm lại lâm vào trầm tư. Không đợi đến giờ tan tầm, Trọng Lâm đã dặn dò công việc cho thư ký, chuẩn bị trực tiếp đi tìm Thu Ý Hàm.

“Thành thật xin lỗi, tổng giám đốc có nói hiện tại lúc này ai cũng không gặp, cho nên tôi không thể để ngài vào được.” Thái độ thư ký của Thu Ý Hàm rất kiên quyết.

“Chuyện tôi muốn làm, không ai có thể ngăn cản.” Ở trước mặt người khác, Trọng Lâm trước sau vẫn luôn lạnh lùng ngang ngạnh.

“Ngại quá, chủ của tôi họ Thu, không phải họ Trọng.” Thư ký tuyệt không nhún nhường.

Trọng Lâm trong lòng thầm nhớ kỹ thư ký này, hôm nay dám lên mặt với anh thì phải dám nhận thủ đoạn của anh. Mang về mặt u ám quay lại xe, anh ở bên ngoài chờ cô đi ra.

Trước kia Trọng Lâm chưa bao giờ nghĩ tới chính mình thế mà có ngày sẽ làm loại chuyện ngồi ôm cây này, nhưng hiện giờ cũng đành chấp nhận.

Thu Ý Hàm cuối cùng cũng bận rộn hoàn thành công tác hôm nay, thật là, chỉ cần dừng việc lại thì sẽ nhớ đến anh. Cô thu dọn đồ đạc, đồng thời cũng thu xếp chấm dứt tâm tình buồn tẻ suốt một ngày. Nhưng vừa mới ra khỏi cổng đã bị người ta kéo vào trong xe.

“Là anh.” Giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai. Thu Ý Hàm không hề suy nghĩ liền cho anh một cái bạt tai.

“Đùa giỡn tình cảm của tôi thú vị lắm đúng không? Anh đã có cái cô Dịch Thủy Tâm kia, còn trêu chọc tôi để làm gì?” Những lời này gần như là Thu Ý Hàm đã hét ra.

“Em đang nói cái gì, chuyện giữa chúng ta thì có liên quan gì đến Tâm Nhi.” Trọng Lâm nặng nề vò đầu bứt tóc, đối với những lời cô nói hoàn toàn mờ mịt.

“Anh không cần phải gạt tôi nữa đâu, ngày đó ở vườn hoa, tôi đã nhìn thấy toàn bộ rồi.” Thu Ý Hàm mệt mỏi nói. Nghe tiếng anh vô cùng thân thiết kêu Dịch Thủy Tâm kia, cô cảm thấy vô cùng tội tệ.

Nghe thấy lời của cô, Trọng Lâm nở nụ cười. “Em đang ghen.”

“Nếu em thật sự nhìn thấy toàn bộ thì sẽ không hiểu lầm, Tâm Nhi em ấy là em gái anh.” Trọng Lâm xoay mặt cô lại, nói với cô tình hình thực tế của tình huống đó.

14. Chương 14: Không Phải Tình Yêu

“Nhưng họ của hai người không giống.” Thu Ý Hàm không muốn nghe anh giải thích. “Em ấy theo họ của mẹ.” Trọng Lâm kiên nhẫn giải thích với cô, “Bởi vì mẹ muốn một đứa con gái, nên quyết định cho nó theo họ của mẹ.”

“Em đang ghen chứng tỏ trong lòng em để ý tới anh, chẳng lẽ lúc này em vẫn chưa nhận rõ lòng mình hay sao? Hay em là một người nhất gan?”

“Đúng, em thừa nhận em nhất gan, anh vừa lòng chưa!” Thu Ý Hàm đẩy anh ra, chuyện này càng làm cho cô nhận thức được bản thân mình yếu đuối đến cỡ nào, bây giờ còn chưa bắt đầu, mà mình lại dễ dàng bị chuyện của anh chi phối, nếu chấp nhận anh rồi, chỉ sợ càng khó khống chế, cô không thể để bản thân mạo hiểm như vậy. “Cho dù em thích anh, để ý tới anh, em cũng sẽ không tiếp nhận anh, bởi vì đó không phải là tình yêu.”

“Không phải tình yêu? Nhưng đối với anh nó chính là tình yêu.” Trọng Lâm một lần nữa ôm Ý Hàm vào lòng, mạnh mẽ hôn cô, tay giữ lấy gáy của cô, không ngừng hôn sâu thêm. Nụ hôn này không hề dịu dàng, nhưng Thu Ý Hàm lại say mê, không ý thức được mà đáp trả lại anh.

“Mặc kệ em muốn hay không muốn yêu anh, chỉ cần em cho phép anh yêu em là được.” Trọng Lâm ở bên tai cô khẽ nói.

“Ah, anh có thể kể em nghe một chút chuyện về mẹ anh không?” Thu Ý Hàm tựa vào trong lòng anh, muốn hỏi chuyện lần trước trong vườn hoa.

“Anh hiện tại chỉ có thể cho em biết, mẹ anh là một người vừa xinh đẹp lại rất tốt bụng.” Trọng Lâm sờ sờ tóc cô, “Có một số việc về sau anh sẽ nói cho em biết, nhưng bây giờ thì không thể.”

“Lại là những câu này, anh đã nói với em câu này ba lần rồi, muốn em chấp nhận anh, nhưng chuyện của anh, cái gì anh cũng không muốn cho em biết, anh đúng là mâu thuẫn.” Thu Ý Hàm mặc dù có chút bất mãn với sự giấu diếm của anh, nhưng có liên quan gì chứ, đây chẳng phải là điều cô mong muốn sao? Chỉ cần không tiến sâu hơn, thì sẽ không lún quá sâu. “Nhưng mà, bởi vì như thế này, em quyết định thử hẹn hò với anh xem sao.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi hẹn hò thôi!” Trọng Lâm nghe được lời của cô, đưa ra đề nghị.

“Bây giờ sao? Đã trễ vậy rồi, nơi này không thích hợp để hẹn hò cho lắm.” Lần đầu tiên hẹn hò, đã bị đối xử tùy tiện như vậy, Ý Hàm có chút mất hứng. Nhưng mà cô vẫn mong đợi, cái người luôn lạnh lùng vô tình này sẽ nghĩ ra được nơi nào để hẹn hò đây

“Có thể tiết lộ tin chúng ta đang hẹn hò hay không?” Thu Ý Hàm chính là muốn dò xét ý tứ của anh.

“Trước tiên cứ giữ bí mật đã.” Trọng Lâm thần bí nói, “Tới khi đó mới vừa kinh ngạc vừa vui mừng chứ.”

*

Mấy ngày nay Trình Dịch Phong cảm thấy mình đang bị theo dõi, bất quá gần đây biểu hiện của anh luôn thận trọng làm như không biết chuyện gì cả. Không biết có phải đối phương quá khinh thường anh hay không, loại kỹ năng theo dõi này mà cũng lộ ra được.

Dịch Thủy Tâm lái xe cẩn thận theo sát phía sau anh, cô đang hài lòng tự cho là mình làm rất tốt

“Hiện tại thuê thám tử tư rất tốn kém, với tình hình này thì không được, đành phải tự hành động, mình vốn thông minh mà.” Lại đổi hướng? Dịch Thủy Tâm lúc này mới ý thức được có điều gì không đúng, con đường này vừa mới đi qua mà. Mặc kệ, nhất định phải theo sát, vất vả lắm mới theo kịp anh. Đều do tiếp tân của tập đoàn Thu thị kia không tốt xiu nào, cái gì mà không hẹn trước thì không gặp được, hại cô phải mất nhiều thời gian như vậy.

*

Thu Ý Hàm nhìn thấy chợ đêm trước mặt, thật sự kinh ngạc. “Đây là vừa ngạc nhiên vừa vui mừng mà anh nói sao, anh xác định chúng ta hẹn hò ở đây hả?” Thu Ý Hàm nhìn đoàn người đang đi bên trong, tưởng tượng tình cảnh sắp xảy ra.

“Là do Tâm Nhi, đứa em gái luôn quấn quýt lấy anh muốn tới được đây, vì để tới nơi này một lần, em ấy đã giở hết chiêu trò ra. Anh nghĩ cho tới bây giờ em vẫn chưa trải qua cảm giác này đúng không, cho nên muốn cho em hưởng thụ một chút niềm vui vẻ đơn giản này thôi.” Trọng Lâm nói lý do mang cô tới đây, cô cũng hy vọng mình có thể giống Tâm Nhi vô tư cười nói. Anh muốn cô tạm thời quên hết mọi gánh nặng đi mà làm một Thu Ý Hàm vui vẻ.

Nhìn thấy Trọng Lâm lôi kéo tay mình, Thu Ý Hàm quyết định cứ thả lỏng một chút, có lẽ đây là nơi không tồi để thử nghiệm.

15. Chương 15: Tâm Tư Thiếu Nữ

“Ôi, mệt quá đi, rốt cuộc anh muốn đi đâu vậy chứ? Đi theo nhiều ngày rồi mà vẫn chưa tìm được nơi anh ấy ở nữa. Lẽ nào công cốc sao?” Dịch Thủy Tâm bị anh ta dắt đi lòng vòng chuẩn bị hôn mê tới nơi rồi, không được, hôm nay nhất định phải thành công. Nhưng cô không để ý tới khoảng cách hai xe lúc này đã vượt qua giới hạn an toàn, chỉ cần người chạy phía trước chú ý một chút thì cô hoàn toàn bị phát hiện.

Hiện tại trong lòng Trình Dịch Phong cũng tràn đầy nghi ngờ, người theo sau không giống như đang điều tra thân thế của anh, phải nói làm sao đây, anh nhìn thấy cặp kính râm cùng chiếc mũ màu đen thật đặc biệt. Không đúng, Trình Dịch Phong lại nhìn người ngồi trong xe phía sau qua kính chiếu hậu, nhìn dáng vẻ này đúng là con gái mà, nhưng mình đã làm gì đắc tội với cái người kỳ quái này chứ.

Queo xe vào con đường vắng phía trước, Trình Dịch Phong đột nhiên dừng xe lại.

Dịch Thủy Tâm nhìn thấy hoàn cảnh bốn phía, nơi này gà còn không đẻ trứng được, anh tới đây làm gì? Thật sự là đáng ghét, sao không mau về nhà chứ? Không được, cô phải qua nhắc nhở anh một chút, lúc này phải về nhà rồi.

Xác định anh đang làm bộ như không phát hiện, Dịch Thủy Tâm quyết định xuống xe đi đến gõ cửa kính, mới vừa xuống xe Dịch Thủy Tâm đã bị bóng dáng cao lớn chắn trước mặt làm hết hồn, nhưng mà vậy cũng tốt, nếu anh đã lại đây, thì mình khỏi cần phải qua đó.

“Thưa Ngài, đã khuya lắm rồi, anh mau về nhà đi, không nên ở bên ngoài đi dạo.” Dịch Thủy Tâm cố ý gần giọng thật thấp.

“Thật thú vị, tôi có trở về nhà hay không thì có can hệ gì tới cô chứ!” Trình Dịch Phong nhin không được muốn trêu đùa cô.

“Tất nhiên là có liên quan tới em rồi, anh về tới nhà thì em mới biết nhà anh ở đâu chứ, đã biết anh ở đâu thì em mới có thể...” Dịch Thủy Tâm nhanh tay che miệng mình lại, thiếu chút nữa là nói ra luôn rồi.

“Cô mới có thể làm gì, sao lại không nói nữa?” Trình Dịch Phong đã đoán ra cô là ai, thật hao tổn trí óc mà, xem ra sắp bị cô quần chết rồi. Không thể sơ ý được, tự rước phiền phức lớn rồi.

“Không phải cô nói nhà cô đã sa sút lắm sao? Cô đừng nói cái xe thể thao hàng hiệu kia vừa lúc nhà cô tán gia bại sản cô lại lên đi mua chứ! Dịch Tâm! Trình Dịch Phong trực tiếp làm rõ, không muốn lại dây dưa với cô thêm nữa.

“Em...” Dịch Thủy Tâm thật sự hận bản thân mình mà, nếu sớm biết có hôm nay thì lúc trước không nói vậy với anh rồi. Lúc ấy cô chỉ muốn thành công ở bên cạnh anh thôi, nhưng lúc này không biết làm thế nào giải quyết đây, đành phải kiên trì giải thích.

“Được rồi, em thừa nhận nhà em có nhiều tiền, cũng không hề phá sản, nhưng không phải em cố ý nói dối anh, chỉ là... em chính là...” Dịch Thủy Tâm không biết nên nói như thế nào, nếu nói anh biết cái tên của mình cũng là giả, có lẽ ngay cả nói chuyện với anh lần nữa cũng khó.

“Dù thế nào anh cũng phải chịu trách nhiệm tới cùng chứ, lần này anh đừng hòng mà chạy trốn nữa, em với anh đã như vậy rồi mà, sao anh giống thứ đàn ông không có trách nhiệm thế.” Dù sao cũng phải biết được địa chỉ của anh, thì cái kế hoạch bồi dưỡng tình cảm ở nhà anh mới thực hiện được, Dịch Thủy Tâm thẳng thắn nói ra.

“Chuyện này không thể nói lung tung được, tôi đã giải thích với cô nhiều lần, giữa chúng ta căn bản không có phát sinh chuyện gì cả, chỉ là nằm ngủ cùng giường mà thôi, không hề phát sinh chuyện gì cả, cho nên, tôi không cần phải... có trách nhiệm gì với cô.” Trình Dịch Phong hiện tại rất hối hận đã tới quán bar khi đi Anh quốc công tác tháng trước, lại còn cứu cô nàng say rượu này nữa chứ. Lúc đó thà anh để Dịch Tâm bị người khác mang đi, cũng không hy vọng cô ta cứ quần lấy anh như vậy.

Một tuần trước ở sân bay, khó khăn lắm mới thoát khỏi cô, hiện tại lại bị quần lại, cô ta thật đúng là người không bình thường mà.

“Vậy thì anh đã cứu em, em đây liền lấy thân báo đáp cho anh là được rồi! Anh xem em xinh đẹp động lòng người như vậy, nhất định động lòng, rất là phấn khích!” Phải kích động anh, đem chuyện không có biến thành sự thật mới được, vậy mới có lý do để anh chịu trách nhiệm chứ, Dịch Thủy Tâm thật sự là bội phục trí thông minh của mình.

“Cô soi gương trước đi, xem bản thân cô bây giờ có khả năng làm rung động người không rồi nói sau, hơn nữa, tôi cũng không muốn bị người khác kiện mình quan hệ với trẻ vị thành niên.

“Em đã hai mươi rồi, bắt quá em đem giấy tờ chứng minh cho anh xem.” Cô đang định lấy chứng minh thư ra thì đột nhiên dừng tay lại, nếu cho anh xem chứng minh, thì anh sẽ biết tên mình là giả rồi, không thể để chuyện này xảy ra được. “Cái đó, hôm nay quên mang theo rồi.” Dịch Thủy Tâm sợ hãi nói, nhưng rất nhanh lại thay đổi suy nghĩ.

“Anh chờ em vài phút, em lập tức trở nên xinh đẹp động lòng người cho anh xem, để cho anh có xúc động liền mang em về nhà.” Nói xong, Dịch Thủy Tâm nhanh chóng tháo mũ cùng mắt kính xuống, lại chui vào trong xe, mở túi xách ra, lấy đồ ra bắt đầu trang điểm ỳnh.

Nhìn thấy bộ dáng mình trong gương, cô chắc chắn vừa lòng với bản thân rồi mới chui ra khỏi xe, để cho anh thưởng thức.

“Em đẹp chứ!” Dịch Thủy Tâm nhìn mặt đường trống không, Trình Dịch Phong ở đâu rồi, dù cô muốn an ủi bản thân mình rằng anh đang chơi trốn tìm thôi, nhưng mà không nhìn thấy xe của anh, lý do này sao mà được.

“Thật sự là không chịu nổi mà, lại phải cố gắng lần nữa! Có cái gì đâu mà khóc chứ.” Dịch Thủy Tâm nghĩ thầm vội vàng lau nước mắt.

16. Chương 16: Tiến Triển Thuận Lợi

Lần đầu tiên đi dạo chợ đêm, lần đầu tiên ăn quán lẻ đường, còn rất nhiều rất nhiều lần đầu tiên trải qua cùng Trọng Lâm. Hiện tại ngẫm lại, kiểu chợ đêm này vừa đi vừa ăn đúng là có cảm giác rất lạ, không tồi chút nào. Em gái Trọng Lâm đúng là một cô gái rất đáng yêu, có người anh như Trọng Lâm yêu thương cô thật sự là hạnh phúc.

Lúc trước, cô cũng hy vọng có thể có một người anh yêu thương mình như vậy, cảm giác có anh trai thật là quá tốt!

“Tổng giám đốc, cô đang yêu đúng không!” Thư ký suy đoán cười nói ra.

“Hả? Biểu hiện rõ ràng vậy sao?” Thu Ý Hàm sờ khuôn mặt mình, nhưng hành động này lại làm mặt cô đỏ hơn.

“Gần đây cô luôn ngóng au hết giờ làm, trên mặt lúc nào cũng tươi cười hạnh phúc, là người từng trải, tôi biết, có thể làm ột cô gái biến thành như vậy, không thể nghĩ ngờ là đang có tình yêu.” Thư ký của Ý Hàm lớn hơn cô, trước kia nhìn thấy cô luôn luôn đóng cửa bản thân mình, không khỏi có chút đau lòng, nhưng hiện tại xem ra cô đã tìm được hạnh phúc của mình rồi, cũng thật lòng vui mừng cho cô.

“Là người đàn ông lần trước tới đây phải không?” Thư ký Trần nghĩ tới người đàn ông làm ăm ĩ lần trước.

“Chuyện này cô không cần phải biết.” Tuy rằng thư ký Trần sẽ không báo cáo chuyện của cô cho cha cô biết như những người khác, nhưng cô cũng không muốn để lộ quá nhiều chuyện của mình cho người khác biết.

*

“Trọng Lâm, em gái anh hôm nay ở nhà à?” Máy ngày nay Lăng Tiêu không có cơ hội đi tìm Dịch Thủy Tâm, trong lòng rất buồn bực. Cuối cùng anh cũng thoát khỏi trói buộc của cha già, có thể đi tìm bào bối của anh.

“À, nhưng nó tự nhốt mình trong phòng rồi, ai cũng không gặp.” Trọng Lâm có lòng tốt nhắc nhở bạn mình, sợ anh ta bị em mình đuổi ta ngoài.

Dịch Thủy Tâm từ lần bị Trình Dịch Phong bỏ rơi, đã tự nhốt mình trong phòng không ăn không uống. Không phải cô luẩn quẩn trong lòng mà là đang tự kiểm điểm sâu sắc. Cô nhất định phải nghĩ ra một kế hoạch, không làm Trình Dịch Phong chán ghét nữa.

“Nhìn cậu tâm tình khá tốt đó, ra tay rồi đúng không?” Lăng Tiêu nhìn thấy sắc mặt Trọng Lâm mùa xuân dào dạt, thật muốn dùng chân đá, xem ra phải dùng sức mạnh thôi.

“Cậu nói xem, hôm nay tôi thổ lộ với em gái cậu có được không?” Lăng Tiêu vuốt cằm nhìn bạn tốt xin chỉ giáo.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, em tôi hai ngày nay tâm tình không tốt lắm, không sợ trực tiếp bị nốc-ao, thì cậu nên từ bỏ!” Trọng Lâm nhìn bạn tốt kể chuyện tâm tình không vui của cô em mình.

“Trước tiên tôi sẽ đưa cô ấy ra ngoài giải sầu, làm cho cô ấy vui vẻ, sau đó tôi mới thổ lộ với cô ấy. Em gái cậu nhất định sẽ rất cảm động mà chấp nhận tôi, đến lúc đó vẹn toàn rồi, nói không chừng, hai chúng ta còn có thể kết hôn cùng lúc.” Lăng Tiêu bắt đầu ảo tưởng tới một kết thúc tốt đẹp như vậy.

“Có ở đây nói cũng vô dụng thôi, không bằng chạy nhanh vào nhà mà giúp em tôi đi.” Lăng Tiêu đã đợi Dịch Thủy Tâm mười năm, Trọng Lâm cũng hy vọng em gái có thể có được một kết quả tốt, Lăng Tiêu cậu ta rất đáng tin, chỉ không biết đưa em gái thông minh cổ quái của mình có ý với cậu ta hay không nữa.

Còn nói đến chuyện kết hôn, vậy thì nhanh quá, vất vả lắm mới làm cho Thu Ý Hàm có cảm tình mà đi lại với anh, muốn cô đồng ý kết hôn xem ra phải tốn không ít bản lĩnh nữa.

17. Chương 17: Lãng Tiêu Đau Lòng

“Tiểu Tâm, anh Tiêu của em trở về rồi đây!” Lãng Tiêu dè dặt đẩy cửa phòng Dịch Thủy Tâm, mang theo giọng nói dễ dàng thông báo sự trở lại của mình với cô.

“Không gặp không gặp, em bây giờ không muốn gặp ai cả.” Dịch Thủy Tâm phiền lòng kéo gối lên che đầu, giờ cô đang cố gắng lên kế hoạch, sao cứ bị người khác cắt ngang hoài vậy chứ?

“Anh có đem tới gấu Pooh mà em thích nhất này! Cũng là kích cỡ mà em thích nhất luôn!” Gặp nhau từ năm Dịch Thủy Tâm mười tuổi, bắt đầu từ khi đó Lãng Tiêu luôn luôn cưng chiều cô.

Gấu Pooh? Là anh Tiêu!

Dịch Thủy Tâm hô lên một tiếng liền từ trên giường nhảy dựng lên, giống như gấu Koala bám trên người Lãng Tiêu. Dịch Thủy Tâm trước giờ vẫn luôn xem Lãng Tiêu như anh trai, bởi vì anh còn cưng chiều cô hơn cả anh trai ruột thịt của chính mình, cho nên cô cũng không cảm thấy hành động hiện tại có gì không ổn.

Nhưng Lãng Tiêu lúc này thì không hề dễ chịu, được cô bé mình thầm mến nhiều năm ôm như vậy, không, hiện tại hẳn phải nói là cô gái, nhưng cái gì cũng không thể làm, thật sự là...

“Anh Tiêu, mấy năm nay anh đã đi đâu vậy, em rất nhớ anh.” Dịch Thủy Tâm lôi kéo cánh tay Lãng Tiêu nũng nịu giống như trước đây.

Lúc trước khi Lãng Tiêu vừa mới đi, Dịch Thủy Tâm còn thương tâm hết một trận. Hiện tại cho dù đã vài năm không gặp, cảm tình của cô đối với anh vẫn giống như lúc trước, đối với cô mà nói, anh vẫn là một anh trai tốt.

Còn chưa kịp ôn chuyện cũ, Dịch Thủy Tâm liền bắt đầu lục lọi quần áo của Lãng Tiêu.

“Gấu Pooh của em đâu? Dấu ở nơi nào.” Dịch Thủy Tâm tìm nửa ngày cũng không tìm được, chất vấn anh.

“Em một chút cũng không thay đổi, vẫn là Tiểu Tâm trong trí nhớ của anh, vẫn đáng yêu như vậy.” Lãng Tiêu xoa xoa đầu của cô. “Gấu Pooh ở sau lưng anh, anh Tiêu đã khi nào lừa em chưa.”

Thủy Tâm ôm chú gấu to, dùng mặt cọ đến cọ đi trên mặt nó. Nhưng rất nhanh liền nhụt chí nằm úp sấp lên trên.

“Nói anh Tiêu nghe thử, em gặp chuyện gì không vui?” Lãng Tiêu ngồi xổm bên cạnh cô, muốn dỗ cô vui vẻ.

“Em có đáng yêu hay không?”

“Đáng yêu!”

“Em có xinh đẹp hay không?”

“Xinh đẹp!”

“Anh có thích em hay không?”

“Thích!”

“Vậy vì sao anh ấy không thích em?”

“...” Khi Lãng Tiêu nghe tới câu cuối cùng, cảm thấy như trái tim mình bị bóp nghẹt.

“Anh ta là ai vậy?” Lãng Tiêu tuy rằng không muốn thừa nhận chuyện này là sự thật, nhưng vẫn muốn biết người bắt được bảo bối của anh trước anh là ai.

“Anh ấy là một người rất tuấn tú rất khí phách!” Được hỏi đích xác đối tượng mình thích, Dịch Thủy Tâm bắt đầu kể ra lý do khiến mình thích người đó. “Anh ấy có một đôi mắt hút hồn người khác, đáng vẻ khi làm việc nghiêm túc cũng rất đẹp trai, bộ dáng khi ngủ cũng rất quyến rũ. Em luôn muốn được ở bên anh ấy, có điều dường như anh ấy không thích em quấn quýt lấy anh, nhưng mà em thật sự rất thích anh!”

“Anh ta có thật sự tốt như vậy không?” Lăng Tiêu không cam tâm, vô luận điểm nào, nhất định anh cũng không thể để thua người kia, chỉ vì mấy năm mình không có mặt, cô sẽ trở thành của người khác sao? Anh còn chưa cho cô biết tâm ý của mình.

“Ừ!” Dịch Thủy Tâm nặng nề gật đầu.

“Anh ấy tên là Trình Dịch Phong, là phó tổng của tập đoàn Thu thị, chỗ ở, nếu em biết anh ấy đang ở đâu thì tốt rồi!” Dịch Thủy Tâm nặng nề mà thở dài một hơi. “Em nếu biết anh đang ở nơi nào, hiện tại sẽ không phiền não như vậy rồi.”

18. Chương 18: Chuyện Giữa Đàn Ông

“Anh à, anh có bạn gái hay không?” Không biết anh Tiêu sao lại thế, rõ ràng luôn luôn rất cưng chiều cô, thế nhưng hỏi anh chuyện bạn gái anh lại lảng sang chuyện khác, cũng không giúp cô đề ý kiến, hại cô đành phải quay sang nhờ anh trai chỉ điểm. Cô thật sự cũng không chắc anh trai có bạn gái hay không.

“Uhm, em muốn làm gì?” Tuy rằng anh cảm thấy cô hỏi như vậy rất kỳ quái, nhưng nếu là do Lăng Tiêu nói thì có thể hiểu được!

“Vậy tức là có rồi, anh có thể cho em gặp cô ấy được hay không?” Chuyện anh trai có bạn gái khiến Thủy Tâm thực sự rất bất ngờ, bất quá như vậy thực sự là quá tốt.

“Hửm?” Tình huống này ngoài dự đoán của anh.

“Em chỉ muốn nhìn xem cô gái như thế nào có thể dỗ ngã anh thôi!” Thực sự là cô muốn thỉnh giáo cô ấy làm như thế nào mới có thể nắm giữ được trái tim một người đàn ông.

“Uh, để hôm nào đi!” Lăng Tiêu còn chưa hành động sao? Tên kia tính như thế nào chứ, tối nay phải hỏi lại cậu ta.

“Uy, sao lại ngồi đây uống rượu giải sầu, cậu còn chưa triển khai hành động với Tâm Nhi hay sao?” Nhìn thấy Lăng Tiêu mãi mê uống rượu, Trọng Lâm giành lấy cái ly trong tay anh ta.

“Cô ấy sẽ không thích tôi, bởi vì cô ấy đã có người mình thích rồi.” Lăng Tiêu cười khỏ. “Sao cậu hiểu được tâm trạng hiện giờ của tôi chứ, cậu đâu có phiền não như tôi.”

Trọng Lâm buồn bực một ngụm uống hết chỗ rượu trong ly vừa giành được. “Cô ấy cũng chưa hoàn toàn tiếp nhận tôi.”

“Vậy theo giúp tôi uống thêm mấy ly nữa.” Lăng Tiêu lại gọi thêm vài ly.

Không có những lời dư thừa, hai người chỉ một ly rồi tiếp một ly ngồi uống rượu.

“Cậu định buông tay như vậy sao?” Trọng Lâm uống cạn ly rượu cuối cùng hỏi.

“Với tôi mà nói, tôi sẽ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.” Trọng Lâm tựa hồ có ý ám chỉ.

“Giờ tôi không muốn nói chuyện này, đi chỗ cũ, hóa đơn này cậu tính.” Để Trọng Lâm lại, Lăng Tiêu một thân một mình đi ra ngoài trước.

“Qua mấy năm rồi, cậu vẫn mạnh như vậy.” Lăng Tiêu giáng một quyền thật mạnh về phía mặt Trọng Lâm.

“Xin lỗi, tôi không làm được chuyện đã hứa với cậu.” Trọng Lâm cũng không khách khí đánh trả lại một quyền.

“Nếu bốn năm trước, không giúp cậu, tôi đã không phải rời khỏi nơi này.” Lăng Tiêu đỡ đòn tấn công của Trọng Lâm, thừa thế tung một cú đá.

“Nếu tôi không đi khỏi, nói không chừng hiện giờ người Tâm Nhi thích chính là tôi!” Lăng Tiêu không cam lòng, lại cho Trọng Lâm một quyền thật mạnh.

“Giờ chúng ta hòa nhau, tôi sẽ không buông tay liền như vậy đâu, chỉ cần cô ấy và tên kia còn chưa ở bên nhau, tôi còn có cơ hội, không phải sao?”

Đã đợi suốt mười năm, Lăng Tiêu làm sao có thể dễ dàng buông tay như vậy, đây mới đúng là người bạn tốt mà anh quen biết. Lau đi máu trên khóe miệng, Trọng Lâm lấy di động ra, ấn số gọi cho Thu Ý Hàm.

“Bây giờ anh rất muốn gặp em, em có thể đến chỗ XX hay không?” Giọng điệu Trọng Lâm gần như là cầu xin.

Đầu kia điện thoại, Thu Ý Hàm cảm thấy hôm nay Trọng Lâm dường như có hơi kỳ lạ, nhưng vẫn đồng ý đi gặp anh.

“Để anh ôm một cái là được rồi.” Thu Ý Hàm vừa tới đã bị Trọng Lâm nặng nề ôm vào trong ngực.

“Anh làm sao vậy?”

“Anh đã hứa với người ta một chuyện, nhưng không làm được.” Trọng Lâm vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn với bạn tốt, tuy rằng Lăng Tiêu cũng không trách anh.

“Nhưng em yên tâm, chỉ cần là chuyện hứa với em, cho dù đổi lấy mạng của mình, anh cũng sẽ làm được.” Trọng Lâm thề, anh đã một lần thiếu sót trong chuyện của bạn bè, nhưng đối với người anh yêu thương, anh nguyện dùng sinh mạng để bảo hộ.

“Uhm.” Thu Ý Hàm không nói gì thêm, chỉ quay lại ôm anh.

19. Chương 19: Bạn Gái Cùng Em Gái

“Woa, chị chính là bạn gái của anh em sao!” Lần đầu tiên nhìn thấy Thu Ý Hàm, Dịch Thủy Tâm cảm thấy rất kinh ngạc. “Ôi, em không làm chị giật mình chứ, em có hơi kích động, đúng rồi, em chính là em gái của anh Trọng Lâm, gọi là Dịch Thủy Tâm.”

Thật sự là một cô gái nhỏ đáng yêu, đây là cảm giác của Thu Ý Hàm khi nhìn thấy Dịch Thủy Tâm lần nữa.

“Không sao cả.” Thu Ý Hàm nhìn cô mỉm cười.

“Vậy thì, chị Hàm, em có thể gọi chị như vậy không!” Dịch Thủy Tâm cười tủm tỉm hỏi, nhìn thấy Thu Ý Hàm gật đầu, cô yên tâm tiếp tục nói. “Vậy chị Hàm cũng gọi em Tâm Nhi đi, còn nữa, chị Hàm có thể dành tặng toàn bộ thời gian hôm nay của chị cho em hay không?”

Nói xong câu đó, Thủy Tâm trộm liếc mắt nhìn sang anh trai một cái, thấy anh mặt thối đi, vốn nghĩ muốn lùi một bước, rồi không biết can đảm từ đâu tới, cô kéo tay Thu Ý Hàm, nhìn Trọng Lâm hừ một tiếng “Thật nhỏ mọn!”

Đối với sự ương bướng của em gái, Trọng Lâm cũng không biết làm sao, ai bảo để nó bị chiều hư từ nhỏ chứ, đương nhiên một trong những người cưng chiều em gái là chính bản thân anh.

Nhìn thấy hai cô gái ở phía trước, đều là người mình yêu thương, một người là bạn gái, một người là em gái. Cái người “cư chiếm thước sào”(*) kia dường như không chút tự giác.

“Chị Hàm, chị làm như thế nào mà tóm được anh em vậy?”

“Chị không biết.” Thu Ý Hàm quả thật không biết vì cái gì mà Trọng Lâm lại thích cô.

“Sao có thể chứ? Em còn đang muốn nhờ chị Hàm chỉ giáo một chuyện đây?” Thủy Tâm có chút không vui, không biết nên làm sao bây giờ.

“Chị Hàm, em đã thích một người, nhưng mà anh ấy không thích em, em tính hỏi thử chị một chút, em phải làm như thế nào thì anh ấy mới thích em?” Thủy Tâm cúi đầu.

“Anh ta là kiểu người như thế nào?” Thu Ý Hàm cũng không nghĩ tới có một ngày mình sẽ thảo luận chuyện tình yêu với em gái nhỏ.

“Anh ấy tên là Trình Dịch Phong, là một người rất tuyệt vời.”

“Em nói Trình Dịch Phong, thật không ngờ được người em thích chính là anh ta.”

Nghe Thủy Tâm nói ra tên người cô thích, mới đầu Thu Ý Hàm cũng lắp bắp kinh hãi.

“Chị Hàm, chị biết anh ấy sao?” Nghe thấy lời Thu Ý Hàm, rốt cục Thủy Tâm cũng có tinh thần.

“VẬY CHỊ HẸN CŨNG BIẾT ANH ẤY ĐANG Ở ĐÂU, TIẾT LỘ CHO EM MỘT CHÚT ĐI!” Thủy Tâm lại bắt đầu tiến công mềm dẻo, rốt cục có hi vọng rồi.

“Không thành vấn đề.” Thu Ý Hàm không cảm thấy chuyện này có gì không ổn, người kia vẫn luôn một người, tuy rằng ở ngoài mặt anh ta biểu hiện như không cần thiết, nhưng nội tâm hẳn là cũng khát vọng có một người quan tâm đến mình.

“Nhưng, em không thấy tuổi anh ta hơi lớn so với em hay sao?”

“Không hề đâu, em hai mươi tuổi, anh ấy hai mươi tám, chênh lệch có tám tuổi mà thôi.” Dịch Thủy Tâm cảm thấy tuổi tác tuyệt đối không thành vấn đề.

“Hơn nữa, anh ấy thành thực cùng quyết đoán cũng là một trong những nguyên nhân làm em thích.” Dịch Thủy Tâm tiếp tục bổ sung.

Thành thực, quyết đoán, cũng đúng, tuy rằng người kia có đôi khi nhìn qua rất tùy tiện, nhưng này đó cũng không thể phủ nhận sự thật.

“Chị Hàm, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt anh ấy nói ra tên thật cùng thân phận của em, bởi vì vài nguyên nhân, anh ấy chỉ biết em gọi là Dịch Tâm.” Dịch Thủy Tâm cường điệu với Thu Ý Hàm rằng chuyện này rất quan trọng. “Còn nữa, không cần nói với anh ấy em là em gái anh Trọng Lâm.”

“Chị biết rồi.” Tuy rằng không biết nguyên nhân gì khiến cô bé làm vậy, nhưng cô cũng không phải một người hay nói nhiều, cho nên Thủy Tâm có thể không cần lo lắng chuyện cô sẽ nói với Trình Dịch Phong.

“Em bây giờ phải đi tìm anh ấy, sẽ không làm bóng đèn cản trở chị ở cùng anh trai nữa.” Dịch Thủy Tâm hiện giờ đã gấp đến độ không chờ được đi gặp người thương.

“Anh à, em đi trước đây!”

“Ý Hàm, Tâm Nhi nó làm sao vậy?” Trọng Lâm đi lên trước hỏi lý do Tâm Nhi đột nhiên rời đi.

“Em ấy đi tìm hạnh phúc.” Thu Ý Hàm nói thật với anh.

Nghe thế, Trọng Lâm hơi nhú mào một chút.

(*) : cừu chiếm thước sào

Cừu, thước: đều là tên chim. Chim thước khéo làm tổ. Ổ của chim thước rất hoàn hảo kiên cố. Chim cừu thì tính vụng về không biết làm ổ, thường vào ở ổ chim thước làm xong.

20. Chương 20: Đại Giới

“Chờ đã, tóc em rối rồi.” Trọng Lâm giúp Thu Ý Hàm vén tóc ra sau tai. “Được rồi, chúng ta đi thôi!”

“Trọng Lâm, mày đứng lại đó cho tao.” Phía sau lưng họ truyền đến một tiếng rống giận cuồng nộ.

Thu Ý Hàm nhìn thấy người trước mắt quần áo tả tơi, nhìn thấy hơi quen mắt.

“Tôi từng gặp ông chưa?” Trọng Lâm lạnh lùng nói.

“Mày hại công ty tao phá sản, còn giăng bẫy tao thiếu nợ ô danh không thể trả, mày cứ thế liên trở mặt.” Người đó phẫn nộ xông tới.

Là Chương Khiếu Thiên, Thu Ý Hàm rút cục nghĩ ra, nhìn bộ dáng bây giờ của ông ta, tình cảnh hiện tại hẳn phải rất thảm! Không xong, trên tay ông ta có cầm thứ gì đó, đó là súng!!! Không được, Thu Ý Hàm không nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ thầm không thể để cho anh bị thương tổn.

“Ý Hàm, em tỉnh tỉnh, Ý Hàm.” Trọng Lâm lo lắng gọi Thu Ý Hàm đã ngã vào lòng anh. Anh ôm lấy cô đã bay súng trong tay Chương Khiếu Thiên, sau đó ngăn cản một chiếc xe bảo lái xe dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện...

*

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?”

“Không có chạm đến bộ phận quan trọng, chỉ cần nằm vài ngày là có thể xuất viện.” Nghe được lời bác sĩ, Trọng Lâm cuối cùng cũng có thể nhẹ lòng.

“Nhưng sao cô ấy còn chưa tỉnh?”

“À, cô ấy chỉ đang ngủ thôi, nguyên nhân có lẽ là do suốt mấy ngày không có nghỉ ngơi đàng hoàng.” Bác sĩ nói lý do Thu Ý Hàm hôn mê bất tỉnh.

Trọng Lâm vuốt tóc mai của cô, nhìn cô mà trong lòng cảm thấy thật đau, cô vẫn không biết tự quan tâm chính mình. Tuy rằng cô đỡ đạn thay anh, giúp anh biết được tầm quan trọng của bản thân mình trong lòng cô, nhưng cô cũng không được lấy sinh mệnh của cô làm tiền đặt cược. Giúp cô đắp kín chấn, hôn nhẹ môi cô, anh rời khỏi phòng bệnh.

“Lại giăng một cái bẫy, làm cho con trai Chương Khiếu Thiên nhảy vào đi, lần này tôi chính là muốn hẳn phải chết. Về phần Chương Khiếu Thiên, chỉ cần nghĩ biện pháp làm ông ta tàn phế là được, tôi muốn ông ta sống không bằng chết.” Nói xong Trọng Lâm cúp điện thoại. Dám làm tổn thương người quan trọng nhất trong lòng anh, sẽ phải trả cái giá thật đắt.

Chờ Trọng Lâm lại trở lại phòng bệnh, Thu Ý Hàm đã tỉnh.

“Cảm giác thế nào, miệng vết thương còn đau không? Còn có chỗ nào không thoải mái không.” Nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của anh, Thu Ý Hàm cảm thấy chịu một phát súng cũng không lỗ vốn.

“Anh không cần khấn trương như vậy, em không sao.” Thu Ý Hàm nhìn anh nở nụ cười.

“Mấy ngày nay em cứ an tâm nằm viện, nghỉ ngơi cho đàng hoàng một chút, không được nghĩ đến chuyện công tác.” Trọng Lâm hy vọng cô có thể nghỉ ngơi tốt một chút.

“Uhm.” Thật ra lúc anh vừa mới ra bên ngoài gọi điện thoại, Thu Ý Hàm đã tỉnh rồi, đối với thủ đoạn của anh, trước kia cô cũng chỉ nghe nói, chưa từng tận mắt thấy, hôm nay chính tai cô nghe được đoạn hội thoại kia, để cho cô biết cái giá phải trả khi đắc tội với anh.

“Dịch Phong, tôi bị thương, cần nằm viện vài ngày, mấy ngày nay chuyện ở tập đoàn liền giao cho anh.” Thu Ý Hàm thông qua điện thoại dặn dò chuyện công tác với Trình Dịch Phong.

“Em bị thương sao, bị thương như thế nào, em ở bệnh viện nào.” Trình Dịch Phong đã cố gắng hết mức kiểm chế tâm tình của mình.

“Tôi ở bệnh viện XX, phòng XXX.” Thu Ý Hàm rất hiểu anh, cho dù bây giờ cô không nói cho anh ta biết, anh ta cũng sẽ tự mình tra được.

Cắt điện thoại, Thu Ý Hàm nghĩ tới Thủy Tâm, không biết ngày đó cô bé đi tìm Trình Dịch Phong có phát sinh chuyện gì hay không.

“Suy nghĩ cái gì?” Trọng Lâm đi lấy cơm đã trở lại, kéo cô ra khỏi luồng suy nghĩ tập trung.

“Đang nghĩ chuyện của Tâm Nhi.”

“Em ấy thì có gì để nghĩ chứ, em chỉ cần nghĩ đến một mình anh là được rồi.” Trọng Lâm lại thơm nhẹ một cái lên khoe môi cô.

21. Chương 21: Ý Trời

“Anh vừa mới nhận được điện thoại, có một việc phải anh phải tự mình đi xử lý.” Trọng Lâm khó xử nhìn Thu Ý Hàm, anh cũng không muốn ở rời khỏi cô trong lúc này, nhưng với sự kiện này anh không thể không ra mặt, bằng không tất cả mọi thứ anh dày công sắp đặt trước kia đều vô nghĩa.

“Anh cứ đi lo công việc đi, không cần phải ở đây đâu.” Nhìn thấy anh nhú chặt mày, Thu Ý Hàm không muốn anh phải bối rối.

“Em ở một mình, có được không?” Trọng Lâm vẫn lo lắng chuyện để cô ở một mình. “Hay anh gọi Tâm nhi đến đây với em được không?”

“Không cần, Tâm Nhi cũng có chuyện của em ấy, em đâu phai con nít, nếu có chuyện gì thì hộ sĩ sẽ giúp em mà, anh yên tâm đi đi!” Thu Ý Hàm không tính quấy rầy kế hoạch “truy đuổi trái tim” của Tâm Nhi.

Trong tương lai không xa, có thể Thu Ý Hàm sẽ hối hận vì hiện giờ không ép buộc anh ở lại đây với cô, có lẽ, cô sẽ càng hối hận hơn vì đã giao trái tim cho anh.

“Đại tiểu thư, xem ra thương tích của em cũng đâu có nặng lắm, rõ ràng là lừa dối giao hết mọi công tác cho tôi, rất không có nhân tính.” Nghe giọng điệu này, chắc chắn là Trình Dịch Phong.

Thu Ý Hàm không xoay người lại, vẫn đứng xoay mặt ra ngoài cửa sổ như trước. “Theo cá tính của anh, đáng lý ngày hôm qua đã chạy tới rồi chứ.” Thu Ý Hàm muốn từ chỗ anh biết được tình huống giữa anh và Thủy Tâm đã tiến triển đến đâu.

“Ngày hôm qua tôi bị một người đáng ghét cuốn lấy, thật sự là làm cho người ta chịu không nổi!” Nhớ đến cảnh tượng ngày hôm qua, Trình Dịch Phong lại tức giận. Khi anh từ trong nhà bước ra chuẩn bị đi đã bị Dịch Thủy Tâm giới cho cả người đầy nước, dựa theo tình huống lúc đó mà nói, cô ta chắc chắn là cố ý.

“Hay có lẽ nào bởi vì tôi không chạy tới trước tiên, nên đại tiểu thư của chúng ta không vui? Xem ra tôi ở trong lòng em vẫn có phân lượng nhất định!” Trình Dịch Phong cố ý nói năng tùy tiện.

“Không đứng đắn!” Thu Ý Hàm cố nín cười, xem ra Tâm Nhi là khắc tinh của anh ta rồi.

“Em tại sao lại không cẩn thận như vậy, làm cho chính mình bị thương phải nằm viện chứ?” Em như vậy, tim tôi còn đau hơn. Trình Dịch Phong muốn biết nguyên nhân khiến cô bị thương.

“Không có gì!” Thu Ý Hàm không muốn để anh ta biết vết thương cô chịu là do súng gây ra, nói ra thì có thể nào được chứ? Bất quá là thêm một người lo lắng mà thôi.

Thấy cô không muốn nói, Trình Dịch Phong cũng không hỏi nhiều nữa. Trước khi đến thăm cô, anh cũng đã hỏi qua bác sĩ về tình hình thương tích của cô, nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng cô ra, cho anh biết nguyên nhân.

“Hôm nay tới gặp em, ngoài lý do thăm bệnh, tôi còn có chuyện của tập đoàn phải nói với em.” Trình Dịch Phong chống tay nâng cằm. “Mấy ngày nay tôi phát hiện có rất nhiều khoản rất đáng ngờ, nhưng nhìn qua thì không phải lão cáo già làm.”

“Anh kể chi tiết cụ thể một chút.” Thu Ý Hàm sau khi nghe anh nói xong tự bảo với mình trước tiên cần duy trì đầu óc tỉnh táo, thời điểm càng khẩn trương thì càng phải giữ bình tĩnh, đây là cách để sinh tồn.

Trình Dịch Phong báo cáo đơn giản tình hình lại cho cô, nhưng do những số liệu minh bạch còn chưa có đủ, như vậy căn bản là không thể nghĩ ra sách lược có thể toàn thắng. Thu Ý Hàm quyết định ngày mai mới xuất viện. Tuy rằng tình hình hiện tại vô cùng khẩn cấp, cô vốn phải đi xử lý ngay bây giờ, nhưng chuyện

này không phải có thể giải quyết trong nhất thời, có lẽ là một cuộc đấu trường kỳ, cho nên phải dưỡng thân thể cho thật tốt mới có thể đủ khả năng giành phần thắng.

“Tình huống hiện tại, tôi còn nằm viện thêm một ngày thì có sao không?” Vì cẩn thận để..., Thu Ý Hàm muốn xác định một chút.

“Yên tâm đi, có tôi ở đây, vấn đề còn có thể kéo vài ngày. Em tính ở thêm vài ngày cũng không có vấn đề gì.” Trình Dịch Phong lại bắt đầu trêu ghẹo.

“Tôi đây không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa.” Trình Dịch Phong nói xong chuyện công tác liền tính rời đi, Thu Ý Hàm cũng không có ý giữ anh lại.

Khi cánh cửa phòng bệnh khép lại, tươi cười trên mặt Trình Dịch Phong cuối cùng cũng sụp đổ. “Vẫn làm không được sao?”

22. Chương 22: Quyết Định Của Thu Ý Hàm

“Chị Hàm, nghe anh hai nói chị bị thương, nhanh cho em xem xem bị thương có nghiêm trọng không.” Dịch Thủy Tâm vừa vọt vào phòng bệnh liền đòi vạch áo cô ra, muốn tận mắt nghiệm chứng vết thương của cô một chút

Tâm Nhi có hành động này, quả thật chọc Thu Ý Hàm nở nụ cười.

“Tâm Nhi, chị không sao.” Thu Ý Hàm vội vàng ngăn cản cái tay đang sờ loạn xạ của cô nhóc.

“Nhưng em thì có sao.” Thủy Tâm nghĩ thầm, nhớ tới chuyện ngày hôm qua đi tìm Trình Dịch Phong, tâm tình lại rơi xuống tận đáy vực.

“Trình Dịch Phong ngày càng chán ghét em, em nên làm cái gì bây giờ.” Dịch Thủy Tâm nói ra chuyện trong lòng lo lắng. Ngày hôm qua, cô cố tình chọn lúc Trình Dịch Phong ra khỏi nhà, tạt cho anh ướt hết người, để anh trở về thay quần áo, vậy thì cô có thể thừa dịp anh thay quần áo mà quyến rũ anh, nào biết mặc kệ cô đeo bám như thế nào đều không đạt được mục đích.

“Kế hoạch tác chiến của em như thế nào?” Thu Ý Hàm thấy cô buồn rầu như vậy, cũng muốn giúp đỡ chút ít.

“Tạo thành chuyện khiến anh ấy phải chịu trách nhiệm với em!” Tâm tư Dịch Thủy Tâm đặc biệt đơn giản, hiện tại cô chỉ thầm nghĩ phải tạo ra một lý do để có thể quấn quýt lấy anh, tuy rằng hiện tại cô cũng đang làm như vậy.

Thu Ý Hàm bởi vì lời của cô mà giữ trầm mặc, tuy rằng cô không mấy tán đồng hành động của cô nhóc, nhưng đối với tinh thần dám nghĩ dám làm, theo đuổi hạnh phúc, Thu Ý Hàm rất ngưỡng mộ.

“Có lẽ em nên đổi cách nghĩ khác, quan tâm đến anh ta nhiều hơn.” Thu Ý Hàm căn cứ theo tình huống Trọng Lâm theo đuổi cô đưa ra một ít đề nghị, bởi vì Trình Dịch Phong tuy ngoài mặt hi hi ha ha, nhưng nội tâm cũng giống như bản thân cô, khá là cô độc, từ lúc quen biết tới giờ chưa từng nghe anh nhắc qua chuyện người nhà, một người như vậy hẳn rất cần người khác yêu thương! Hiện tại, người nguyện ý vì anh mà trả giá rất cuộc đã xuất hiện, hy vọng anh ta sẽ biết quý trọng.

Thu Ý Hàm mỉm cười, bản thân mình có tư cách gì đi nói người khác chứ? Chính mình cũng không dám hoàn toàn rộng mở trái tim với Trọng Lâm, không phải sao?

Quý trọng, quý trọng, trong lòng Thu Ý Hàm không ngừng lặp lại hai từ này.

“Chị Hàm, em hiểu rồi!” Dịch Thủy Tâm đã thông suốt lời cô, quyết định trở về cẩn thận ngấm lại sách lược mới một lần nữa. Phải nắm chặt thời gian, bây giờ trở về chuẩn bị. Không được, sao có thể để chị Hàm ở bệnh viện một mình chứ!

“Chị Hàm, anh hai đối với chị thật tốt quá!” Dịch Thủy Tâm nghĩ đến chính mình, khi nào thì Trình Dịch Phong mới có thể đối với cô tốt như vậy?

Thu Ý Hàm biết cô nhóc đang nghĩ cái gì. “Cố lên!” Không biết như thế nào giúp cô đành phải nói hai tiếng như vậy.

“Hay lần sau lúc gặp anh ta, chị giúp em hỏi một chút xem anh ta thích những gì, có muốn hay không?” Nghĩ đến có thể làm được việc đó, Thu Ý Hàm hỏi thử ý của cô.

“Thật sự có thể chứ?” Nghe cô nói như vậy, Dịch Thủy Tâm cười tươi như hoa nở. Tuy rằng hiện giờ thông qua quan sát cẩn thận của cô, cô biết trình Dịch Phong không thích ăn đồ ngọt, quần áo tuyệt đối không được nhăn, trên giày tuyệt đối không thể dính bụi... nhưng cô cảm thấy chỉ có những chuyện rõ ràng như vậy, tuyệt đối không đủ, cô muốn biết tất cả mọi chuyện về Trình Dịch Phong.

“Chỉ cần có thể moi ra được, chị nhất định phải giúp em hỏi nha!” Dịch Thủy Tâm vui vẻ hôn cái chóc lên mặt Thu Ý Hàm.

Nói thật, cô thế nhưng chẳng hiểu biết Trọng Lâm chút nào, trước kia cũng chưa từng chú ý qua anh yêu thích những gì. Xem ra về sau phải chú ý một chút. Dù sao, anh cũng là bạn trai của mình, chờ giải quyết xong vấn đề lần này tập đoàn gặp phải, cô sẽ lập tức nói với anh ba chữ kia! Thu Ý Hàm quyết định thật sự tiếp nhận anh, bởi vì qua chuyện lần này cô cũng đã nhận ra ý nghĩa của Trọng Lâm đối với mình.

“Chị Hàm, chị ăn táo đi, em đã gọt sạch rồi.” Dịch Thủy Tâm đưa một quả táo đã gọt vỏ tới trước mặt Thu Ý Hàm.

Thu Ý Hàm lắc lắc đầu, cô xưa nay cũng không thích ăn mấy thứ này. Nhưng cứ vậy mà từ chối ý tốt của cô nhóc có phải không hay cho lắm?

“Vậy nếu chị Hàm không ăn, để một mình em tiêu diệt sạch sẽ bọn chúng cho!” Chỉ cần có đồ ăn ngon là có thể làm cho tâm tình Dịch Thủy Tâm trở nên đặc biệt tốt hơn.

Thấy cô nhóc cũng không để ý chuyện mình từ chối, Thu Ý Hàm cũng an tâm.

23. Chương 23: Đi Công Tác

“Hiện tại lại phát sinh vấn đề mới.” Trình Dịch Phong báo cáo lại tình hình mới của tập đoàn Thu thị khi Ý Hàm trở về.

“Khách hàng lớn bên Mỹ muốn hủy toàn bộ hợp đồng với Thu thị.

Vấn đề lần này so với vấn đề các mục khoản càng uy hiếp đến sự phát triển của Thu thị.

“Trước tiên mang những tài liệu liên quan đến vấn đề lần trước mà anh nói cho tôi xem qua đã.” Thu Ý Hàm cảm thấy hai sự việc này nhất định có liên hệ gì đó.

Xem xong tất cả tài liệu Thu Ý Hàm càng thêm xác định những điều cô suy đoán.” Anh thấy hai sự việc lần này như thế nào?” Ý Hàm muốn nghe quan điểm của Trình Dịch Phong.

“Uhm, anh nói rất có lý, xem ra chúng ta cần phải qua Mỹ một chuyến.” Thu Ý Hàm quyết định tự mình qua xem tình hình bên kia.

“Còn vấn đề bên này thì để cho Cáo già giải quyết đi.” Thu Ý Hàm muốn mượn cơ hội lần này thăm dò cha mình một chút.

“Em chắc chắn muốn đi qua đó với tôi?” Chuyện này hơi khác với điều Trình Dịch Phong đã tính.

“Uhm, Thư ký Trần cũng đáng tin, nhưng hiện tại người tôi có thể tin tưởng cũng chỉ có anh.” Thu Ý Hàm hy vọng lần này anh ta cũng có thể giúp đỡ cô.

“Khi nào chúng ta khởi hành?” Chỉ cần cẩn thận một chút, đối với kế hoạch của anh chắc cũng không ảnh hưởng gì.

“Hôm nay, anh lập trở về chuẩn bị đồ đạc, chuyện này phải càng nhanh càng tốt.” Trực giác Thu Ý Hàm mách bảo hôm nay mà không đi ngay, sẽ tạo thành cục diện không thể cứu vãn. Trước khi cô cướp được Thu thị từ tay lão cáo già đó, cô không cho phép bất cứ kẻ nào đến phá rối.

“Anh rất thích màu đen à?” Thu Ý Hàm nhìn thấy quần áo của anh ta, từ lúc biết anh đến giờ, quần áo anh ta mặc đa số đều là màu đen, cô không quên chuyện giúp Dịch Thủy Tâm hỏi sở thích của anh ta.

“Không nên hỏi tôi thích cái gì, bằng không tôi có thể sẽ có hi vọng đối với em!” Lời Trình Dịch Phong nói làm cho Thu Ý Hàm lặng người.

“Ha ha ha ha, em thật đáng yêu!” Sợ bị cô phát hiện, Trình Dịch Phong cố ý nói thêm những lời này.

Thu Ý Hàm nhẹ nhõm hẳn, cô còn tưởng rằng... Vừa rồi anh ta thật sự đã dọa được cô.

Có nên nói cho cái người phiền phức kia chuyện anh phải đi công tác không đây? Thôi quên đi, nói ra khẳng định cô ta lại quần quýt đòi đi; mà không nói, phỏng chừng cô ta sẽ ngóc ngách một mực chờ đợi ở chỗ này! Trình Dịch Phong đang chuẩn bị đồ đạc chợt nghĩ đến Dịch Thủy Tâm liền cảm thấy nhức đầu. Dán tờ giấy ở trên cửa đi, cô ta nhìn thấy thì xem như anh đã nói, không nhìn thấy càng hợp ý anh hơn.

“Em muốn qua Mỹ đi công tác?” Trọng Lâm qua điện thoại hỏi lại Thu Ý Hàm. “Một mình em đi? Vết thương của em còn chưa khỏi, sao em lại xuất viện ngay như vậy?”

“Không phải, còn có Trình Dịch Phong nữa.” Thu Ý Hàm nói với Trọng Lâm. “Không cần lo lắng, em xử lý xong mọi chuyện rồi sẽ quay về ngay thôi.”

Nghe được cô một mình cùng với một người đàn ông xuất ngoại, Trọng Lâm thấy khó chịu trong lòng. Coi như tự làm tự chịu vậy, tập đoàn Thu thị gặp phải vấn đề này, không ít thì nhiều cũng liên quan tới anh.

“Hôm nay anh không thể đi cùng em rồi, đợi anh xử lý xong công việc, ngày mai sẽ đi qua tìm em.” Trọng Lâm vẫn lo lắng một mình cô ở cùng với một người đàn ông, dù sao cô còn chưa hoàn toàn tiếp nhận anh, nếu như bị người khác nhân lúc không có anh mà chen vào thì sao đây.

24. Chương 24: Người Không Nên Xuất Hiện

Sau khi Thu Ý Hàm và Trình Dịch Phong đến nơi, việc đầu tiên là liên lạc ngay với người phụ trách phía bên đối tác, nhưng mà tình huống không khả quan lắm. Người phụ trách bên đó phải tới buổi chiều ngày mai mới đồng ý rút ra thời gian gặp họ, trong khoảng thời gian dài như vậy không biết có xảy ra biến cố gì không.

“Anh đặt khách sạn rồi đúng không, chúng ta về đó trước thôi.” Thu Ý Hàm nói với Trình Dịch Phong, “Xem ra đêm nay lại một đêm mất ngủ rồi.”

“Không phải Thu Đại tiểu thư rất tự tin sao?” Trình Dịch Phong ở phía sau còn không quên nói đùa.

“Tôi hôm nay chúng ta phải chuẩn bị tốt tài liệu cho ngày mai dùng đến, dù một chút sai lầm nhỏ cũng không để xảy ra.” Trực giác Ý Hàm mách bảo chuyện này mà giải quyết không xong, sẽ còn nhiều chuyện khác kéo nhau đến nữa.

“Tôi tự tin thật, nhưng không mù quáng.” Thu Ý Hàm nói xong câu này, tựa lưng vào ghế nhắm lại.

Trời dần dần tối sầm, Dịch Thủy Tâm đến giờ này vẫn còn ngồi xõm trước cửa nhà Trình Dịch Phong, đã trễ vậy rồi anh còn chưa về, không phải Dịch Thủy Tâm lo lắng anh ta xảy ra chuyện gì, nhưng lại sợ mình rời đi lúc này thì Dịch Phong trở về.

Nhìn thấy trời đầy bụi bặm, không phải sắp mưa chứ? Không biết Dịch Phong có mang theo dù không nữa, Dịch Thủy Tâm càng lo lắng. Nhưng cô lại quên rằng nếu trời mưa thì cô cũng chẳng có chỗ tránh mưa.

“Lạnh quá, sao mà anh ấy vẫn chưa về chứ.” Cả người Dịch Thủy Tâm đã bị mưa tạt ướt hết. Đúng rồi, có thể gọi cho chị Hàm hỏi thử xem chị ấy có biết Dịch Phong đi đâu không.

“Ai! Làm sao vậy nè.” Sao điện thoại không có tín hiệu, thôi quên đi, phía trước có buồng điện thoại công cộng, vào đó gọi vậy!

“Tâm Nhi, em gọi lúc này có chuyện gì sao?” Thu Ý Hàm quan tâm hỏi.

“Trình Dịch Phong, anh ấy không xảy ra chuyện gì chứ?” Dịch Thủy nóng lòng hỏi, “Hhh...ắc xì!” Tiếp theo liền hắc xì một cái.

“Anh ta đâu có bị gì, chỉ là cùng chị qua Mỹ bàn công việc thôi, anh ta không nói với em à?” Thu Ý Hàm cảm thấy rất kỳ quái.

“Không có gì, anh ấy không bị sao là tốt rồi! H... hắc xì!” Nghe được Trình Dịch Phong không có chuyện, cô an tâm rồi.

“Em bị sao vậy?” Thu Ý Hàm nghe giọng cô hơi khàn khàn.

“Không có việc gì, em chỉ dầm mưa xíu thôi!” Dịch Thủy Tâm không muốn nói nguyên nhân chính là do ngồi chờ Trình Dịch Phong, sợ Ý Hàm lỡ miệng nói cho Dịch Phong biết, anh lại cười cô khờ khạo, cô không muốn làm anh ghét cô thêm nữa.

Dịch Thủy Tâm mở túi lấy phần cơm hộp cô đã làm cho Dịch Phong, nuốt xuống từng miếng từng miếng. Đây là lần đầu tiên cô tự tay làm, nhưng anh lại không cách nào ăn được rồi, mình ăn giúp anh ấy vậy! Lạnh rồi, tại để lâu quá mà!

“Anh hai, anh đi Mỹ đúng không?” Dịch Thủy Tâm nhìn Trọng Lâm đang thu dọn đồ đạc.

“Uhm.”

“Cho em đi chung đi?”

“Không được, em còn đang bệnh, nên ở nhà nghỉ ngơi!” Vì cái gì khiến cho em ấy muốn đi Mỹ vào lúc này chứ, trước kia đã đi nhiều lần rồi mà, chính nó cũng từng nói đi Mỹ cũng chẳng còn nơi nào để chơi.

“Em muốn đi làm gì?”

“Đâu có gì đâu? Người ta chỉ là muốn đi vậy thôi!” Dịch Thủy Tâm không muốn nói cho anh trai biết nguyên nhân thực sự.

“Không được, mơ cũng đừng mơ!” Trọng Lâm muốn cô ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Hứ! Anh trai anh chính là người nhỏ mọn nhất thế giới, anh không đưa em theo chẳng lẽ em không biết tự đi sao chứ? Dịch Thủy Tâm quyết định dựa vào chính bản thân mình.

Dịch Thủy Tâm đã gọi điện thoại cho Ý Hàm dặn đón cô ở sân bay XX, khi đi ngang qua một khu hội sở, Thu Ý Hàm nhìn thấy được người phụ trách bên đối tác đang nói chuyện với một người khác sau cánh cửa thủy tinh, nhưng mà người kia nhìn phớt qua hơi giống Trọng Lâm. Chắc là người giống người mà thôi, Thu Ý Hàm nhắc nhở mình đừng nên nghĩ quá nhiều.

25. Chương 25: Nghi Ngờ Vô Căn Cứ

Thu Ý Hàm tới sân bay, nhưng lại không thấy Dịch Thủy Tâm đâu, đang tình gọi điện thoại cho cô, lại thấy cô một mình từ bên trong đi ra.

“Chị Hàm!” Dịch Thủy Tâm tựa cả người vào Thu Ý Hàm. “Em đau đầu quá, cho em dựa một chút, chỉ một chút là tốt rồi.”

“Tâm Nhi, Tâm Nhi” Thu Ý Hàm gọi cô. “Lên xe ngồi đi đã.”

“Ah!” Nếu cô mà ngủ ở đây, Thu Ý Hàm lấy đâu ra sức mà rình cô về chứ.

Trong lòng Thu Ý Hàm cũng rất thắc mắc, vì sao Tâm Nhi không tới cùng Trọng Lâm, nhìn thấy cô nhóc ngủ say như vậy, đành chờ cô ngủ dậy rồi hỏi cũng được.

“Trình Dịch Phong, anh mau xuống đây một chút đi.” Chỉ còn cách gọi Trình Dịch Phong xuống bể cô lên, vậy cũng tốt, đây cũng là cho Tâm Nhi một cơ hội.

“Em như thế nào lại quen biết Dịch Tâm vậy?” Trình Dịch Phong đang ôm Dịch Thủy Tâm thắc mắc tại sao các cô lại quen nhau, sao cô ta lại đột nhiên chạy đến đây, chắc là thấy tờ giấy anh để lại rồi.

“Anh biết tôi sẽ không trả lời mà, cần gì phải hỏi.” Thu Ý Hàm đã hứa với Dịch Thủy Tâm sẽ giữ bí mật chuyện của cô ấy với Trình Dịch Phong, hơn nữa cũng không muốn cùng người khác nói về chuyện của cô ấy, cho nên dùng một câu đơn giản chặn lời Trình Dịch Phong.

Suốt một đường Trình Dịch Phong hoàn toàn trầm mặc.

Trình Dịch Phong đưa tay đặt lên trán Dịch Thủy Tâm, nếu bệnh sao còn đến đây? Sao lại không biết tự chăm sóc bản thân mình.

“Em ngốc quá.” Trình Dịch Phong trêu mếu nhìn cô. “Em như vậy, muốn tôi phải làm sao bây giờ!”

“Hôm nay anh ở đây chăm sóc cô ấy đi.” Thu Ý Hàm hy vọng anh ta không lẩn tránh Tâm Nhi nữa. “Chuyện công việc em sẽ đi một mình!”

Bây giờ Tâm Nhi như vậy, tuyệt đối không thể để cô ấy một mình ở lại đây.

“Đổi lại giờ sao?” Thu Ý Hàm đang muốn đi đến chỗ hẹn đột nhiên nhận được điện thoại của bên kia. “Khi nào ngài có thời gian, xin báo cho tôi biết trước tiên.”

Trước kia lúc hợp tác chưa từng xuất hiện tình huống hủy hẹn kiểu này, đến cuối cùng là ai ở đằng sau động chân động tay? Hy vọng không phải như những gì cô đoán.

“Alo, anh đến rồi sao! Em đang ở khách sạn XX.” Bây giờ Tâm Nhi đang ở cùng Trình Dịch Phong, nếu Tâm Nhi vẫn chưa sẵn sàng nói thật mọi chuyện với Trình Dịch Phong, trước hết không cần nói với Trọng Lâm chuyện của Tâm Nhi.

“Anh mới đến nơi à?” Thu Ý Hàm hỏi thăm dò Trọng Lâm.

“Đúng vậy, sao vậy, có phải không muốn gặp anh không, vậy thì anh sẽ đi ngay lập tức.” Trọng Lâm đã không thể chờ đợi để gặp được cô.

Thu Ý Hàm nhắc nhở mình đừng quá đa nghi, nếu đã quyết định tin tưởng anh, sẽ không vì một chút chuyện vu vơ mà nghi ngờ anh.

“Công việc của em xử lý như thế nào rồi?” Trọng Lâm rất quan tâm đến chuyện này.

“Xảy ra chút chuyện, có thể phải kéo dài thêm vài ngày nữa.” Thu Ý Hàm nghĩ đến vấn đề này liền chau mày lại.

“Con gái không nên chau mày như thế, sẽ có nếp nhăn đấy.” Trọng Lâm xoa xoa trán của cô, yêu thương nói.

“Anh đói bụng không, chúng ta đi ăn gì trước đi.” Thu Ý Hàm sợ anh chạm mặt Dịch Thủy Tâm, tuy rằng lúc này có thể cô ấy còn chưa tỉnh, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

“Muốn đi đâu ăn?” Trọng Lâm trưng cầu của ý kiến của cô

“Đi XX đi, mặc dù hơi xa, nhưng món ăn Trung Quốc rất ngon!”

“Em hôm nay có hơi kỳ lạ, có phải công việc rất khó giải quyết hay không?” Nhìn thấy thái độ khác thường của cô, Trọng Lâm quan tâm hỏi.

“Không có, có thể do sai lệch múi giờ, nên tối qua ngủ không ngon lắm.” Thu Ý Hàm tùy tiện bịa một lý do, không biết vì cái gì, trong tiềm thức cô cũng không muốn bàn với anh chuyện công việc.

“Vậy em đi nghỉ ngơi một chút trước đi, ăn gì để nói sau.” Vết thương của cô chắc vẫn chưa lành hẳn, Trọng Lâm không hy vọng cô cực nhọc quá mức.

“Không có việc gì, đi thôi!” Thu Ý Hàm nhìn anh nở nụ cười.

26. Chương 26: Tín Nhiệm

“Anh qua bên này có việc gì vậy?” Thu Ý Hàm vẫn để tâm đến hình ảnh cô thoáng thấy trước đó.

“Không phải đã nói rồi sao, anh đặc biệt đến đây là vì em!” Trọng Lâm nghe thấy câu hỏi của cô thì không được tự nhiên cho lắm.

“Nhìn không ra anh là kiểu người tình cảm ủy mị thế kia?”

“Chẳng lẽ anh đến đây làm em mất hứng sao?” Trọng Lâm tỏ ra hơi thất vọng.

Thu Ý Hàm trầm mặc một chút. “Em trước đó nhìn thấy một người rất giống anh.”

“Thật sao? Lại còn có người đẹp trai giống anh được à.” Trọng Lâm không để cô phát hiện sự bất thường của anh, cố ý trêu chọc nói. “Anh cũng muốn nhìn thấy nữa.”

“Anh thật là vừa mới đến đây sao?” Thu Ý Hàm vẫn rất hoài nghi.

“Em đang nghi ngờ cái gì vậy?” Trọng Lâm sờ sờ đầu cô.

Lắc lắc đầu, Thu Ý Hàm quyết định không nghĩ đến chuyện này nữa, đã tiếp nhận anh, thì không nên tùy tiện nghi ngờ.

“Vào quán kia đi!” Nhìn thấy phía trước có một nhà hàng, Thu Ý Hàm cảm thấy khoảng cách như vậy cũng đủ để Tâm Nhi tìm ra biện pháp giải quyết.

“Xem ra lúc quay về tốn không ít thời gian đâu.” Trọng Lâm bình tĩnh nói chuyện này, cô ấy muốn tới nơi xa vậy đúng là rất kỳ lạ, có khi nào Ý Hàm đã phát hiện chuyện gì không?

“Anh gọi món trước đi, em đi vệ sinh một chút.” Thu Ý Hàm cảm thấy cần thiết phải nói chuyện với Tâm Nhi trước khi Trọng Lâm phát hiện ra cô nhóc, cô cần nghĩ ra phương án giải quyết cho tốt. Hiện giờ có thể Tâm Nhi chưa tỉnh, vẫn nên gọi cho Trình Dịch Phong hỏi tình hình hiện tại của Tâm Nhi.

“Tâm Nhi giờ đã tỉnh chưa?” Thu Ý Hàm lúc này quan tâm nhất là vấn đề này.

“Uhm, mới vừa tỉnh, tinh thần còn không tệ chút nào.” Nghe Trình Dịch Phong nói có vẻ không vui mấy.

“Vậy là tốt rồi, đưa điện thoại cho cô ấy đi, tôi có việc tìm cô ấy.” Phải tiết kiệm thời gian, ở trong này lâu quá, chút phải giải thích với Trọng Lâm nữa.

“Chị Hàm, chị nhất định phải giữ chân anh trai em lại!” Dịch Thủy Tâm sợ bị Trình Dịch Phong hiểu lầm, nhưng hiện giờ lại không nghĩ ra cách nào để giải quyết.

“Uhm, chị sẽ cố gắng, chào em!” Thu Ý Hàm cúp điện thoại, một lần nữa quay về chỗ ngồi ngồi xuống.

Trọng Lâm trước sau đều cảm thấy hành động của cô rất khác thường, nhưng lại không biết cô là vì sự việc khó nói kia, chẳng lẽ cô còn kế hoạch nào khác sao?

“Chúng ta ăn xong, rồi đi dạo xung quanh một chút đi! Chúng ta dường như lâu rồi chưa có hẹn hò.” Thu Ý Hàm nghĩ cách cho Tâm Nhi thêm thời gian, dù sao với tình huống này không phải một ít thời gian có thể xử lý được.

“Em nói sao thì cứ làm vậy, anh đều nghe theo em.” Trọng Lâm cũng hiểu được họ phải có một buổi hẹn hò thật tốt.

“Miệng vết thương còn đau không?” Trọng Lâm lấy tay vuốt ve nơi cô bị thương, đau lòng hỏi, đây là bằng chứng chứng minh cô yêu anh, anh cũng có tư tâm hy vọng có thể lưu lại dấu vết, nói anh ích kỷ cũng được, anh rất thích vết thương này trên người cô, như tình yêu của cô vậy.

“Không nhắc tới thì sẽ không đau nữa.” Thu Ý Hàm cầm tay anh, tựa vào lồng ngực anh, hôm nay cô thực sự rất vui vẻ rất hạnh phúc.

“Trọng Lâm, thật ra em...” Thu Ý Hàm chưa nói xong thì tiếng chuông cửa đã vang lên.

“Thật ngại quá, xem ra là anh tới không đúng lúc?” Trình Dịch Phong đứng ở ngoài cửa, miệng thì nói vậy nhưng trên mặt không có một chút nào tỏ vẻ ngại ngùng cả.

“Anh có việc gì sao?” Trọng Lâm có điểm không hài lòng.

“Thu Đại tiểu thư, anh có chuyện muốn bàn bạc với em, có người ngoài như vậy không tiện cho lắm.” Lúc Trình Dịch Phong nhìn qua Trọng Lâm, đáy mắt có sự sắc bén.

“Anh về phòng trước đây, anh ở phòng XXX.” Bây giờ Trọng Lâm còn chưa muốn đối đầu với Trình Dịch Phong, nhưng anh cảm giác được ánh mắt Trình Dịch Phong khi nhìn anh tràn đầy hận thù, nhưng anh không nhớ trước kia đã từng đối phó với anh ta. Có lẽ anh đối phó với quá nhiều người, nhớ không rõ nữa. Bất quá Trọng Lâm cảm thấy anh ta chỉ là một vai diễn nhỏ, hiện giờ không cần phải... lãng phí tinh lực với anh ta, hơn nữa lúc này đã có một người muốn loại bỏ anh ta, cũng vừa lúc không cần đến anh ra tay.

“Công việc có gì sao... không phải có tin xấu chứ?” Trình Dịch Phong đi vào đóng cửa lại, từ lúc nhìn thấy Trọng Lâm thì anh đã cảm thấy sự việc có chỗ kỳ lạ.

“Cuộc hẹn đêm nay bị hủy rồi, hẹn lại lúc khác.” Thu Ý Hàm mặt không gợn sóng nói ra.

“Em không cảm thấy việc Trọng Lâm đến đây có liên quan gì sao?” Trình Dịch Phong nhắc nhở cô.

“Anh ấy đến đây vì tôi, có quan hệ gì chứ?” Thu Ý Hàm không quan tâm.

“Em không nên tin tưởng hắn ta, con người này không đơn giản như vậy, em phải cẩn thận.” Trình Dịch Phong tuy bằng lòng giao Thu Ý Hàm đến tay Trọng Lâm, nhưng nếu hắn ta làm tổn thương cô, anh sẽ không khoan tay đứng nhìn.

“Tôi tự biết chừng mực, anh ấy có đáng để tin tưởng hay không, không cần anh cho tôi biết, nhưng tôi tin anh ấy sẽ không làm chuyện tổn hại đến tôi.” Thái độ Thu Ý Hàm rất kiên quyết, anh đã nói sẽ không làm tổn thương cô, vậy thì cô sẽ tin anh.

“Tâm Nhi đâu?” Thu Ý Hàm không muốn bàn tiếp vấn đề này.

“Cô ấy ở trong phòng anh không chịu đi ra.” Trình Dịch Phong đối với việc cô thay đổi đề tài thì không vui, “Anh hy vọng em có thể hiểu được mức độ nghiêm trọng của việc này?”

27. Chương 27: Hiểu Lâm

“Tôi làm việc còn không cần anh tới dạy.” Thu Ý Hàm rất phản cảm với lời anh nói. “Công tác phương diện chuyện người nói xong rồi đi, người có thể đi rồi.”

Trình Dịch Phong còn muốn nói gì nữa, nhưng anh lại có tư cách gì đi nói Trọng Lâm chứ? Chuyện anh đang làm hiện giờ chẳng phải...

“Chị Hàm” Dịch Thủy Tâm nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, vừa nhỏ giọng gọi Thu Ý Hàm vừa đi vào phòng cô.

“Em không cần như vậy, anh trai em không ở đây, nếu có ở đây, giọng em dù nhỏ cỡ nào cũng không có khả năng không bị phát hiện.” Thu Ý Hàm cảm thấy hành động của cô bé có hơi thừa.

“Hình như là vậy! Hihi!” Dịch Thủy Tâm ngượng ngùng cười cười.

“Em còn chưa nói rõ với Trình Dịch Phong sao?” Thu Ý Hàm cũng không muốn trách cứ cô nhưng có một số chuyện nên thẳng thắn nói ra sẽ tốt hơn.

“Chờ thêm một chút đi, em còn đang đợi thời điểm thích hợp.” Dịch Thủy Tâm trả lời qua loa. “Cũng may ngày hôm qua anh hai không cùng với chị đi đón em, bằng không em không có khả năng trốn được lâu như vậy.”

“Uhm.” “Chờ một chút, em vừa mới nói cái gì.” Thu Ý Hàm cảm thấy dường như cô đã nghe lầm cái gì đó.

“Bằng không em không có khả năng trốn được lâu như vậy đó!” Dịch Thủy Tâm cảm thấy câu hỏi của cô thật là kỳ quái.

“Không phải câu này, câu trước đó nữa.”

“À, em còn chưa tìm được thời cơ thích hợp nha!” Dịch Thủy Tâm nói ngọt ngào.

“Cũng không phải câu này, câu chính giữa kia.” Thu Ý Hàm đề cao âm lượng.

“Anh hai không cùng chị đi đón em đó, lúc ấy nhớ tới chuyện quên dặn chị nhớ kỹ chuyện này, em còn thật lo lắng mới vừa xuống máy bay đã bị anh hai trực xuất trở về.” Dịch Thủy Tâm thở phào nhẹ nhõm vỗ vỗ ngực.

“Ý của em là anh hai em đến còn sớm hơn em!” Có lẽ anh chỉ đi làm một số việc khác, Thu Ý Hàm còn muốn tìm lý do biện hộ giúp anh.

“Em chờ anh hai em đi rồi mới lên đi được, anh ấy khẳng định sẽ đến sớm hơn em nha!” Dịch Thủy Tâm cảm thấy trình tự sự việc như vậy mới đúng logic, chẳng lẽ cô thật sự tính sai rồi?

“Vấn đề này em cảm thấy em cần ngẫm lại cẩn thận, rốt cuộc là đã sai lầm ở đâu?” Dịch Thủy Tâm bắt đầu rồi thì thảo luận nói.

“Aida, em bởi vì sao tới tìm chị chứ, thật là sao có thể quên mất tiêu.” Dịch Thủy Tâm dùng tay gõ nhẹ xuống đầu mình.

“Chị Hàm, em phải đi trước đây! Nếu như bị anh hai bắt gặp thì xui lắm.” Dịch Thủy Tâm thật cẩn thận trông ra cửa, xác định tuyệt đối an toàn mới đi ra ngoài.

Thu Ý Hàm hoàn toàn không nghe thấy câu nói kế tiếp của Tâm Nhi, ngay cả cô nhóc rời đi khi nào Thu Ý Hàm cũng không chú ý tới. Cô không muốn tùy tiện nghi ngờ anh, vẫn là nên đến hỏi lại anh, có một số việc vẫn là sớm giải quyết rõ ràng sẽ tốt hơn.

Đi đến trước cửa phòng Trọng Lâm, Thu Ý Hàm điều chỉnh tốt tâm tình chuẩn bị ấn chuông cửa. “Ồ,” Cửa không đóng kín, cứ thế mà trực tiếp đi vào không hỏi ý anh sao?

“Chuyện của tập đoàn Thu thị tôi sẽ xử lý tốt, tôi hy vọng anh không cần nhúng tay thêm lần nữa.”

Đây là người mà cô lần đầu tiên hoàn toàn tin cậy đó sao? Thực buồn cười? Cho anh cơ hội để hiểu rõ chính mình, thật đáng buồn! Hiện giờ gặp loại tình huống này mà trốn tránh cũng không phải là tác phong của Thu Ý Hàm.

“Bốp!” Thu Ý Hàm đi vào, thẳng tay cho anh một cái tát, hiện tại Thu Ý Hàm chẳng muốn nói với anh câu nào dư thừa, “Tôi đi rồi.”

28. Chương 28: Tăng Thêm Hiểu Lắm

“Ý Hàm, em nghe anh giải thích.” Trọng Lâm vội vàng kéo Thu Ý Hàm.

“Anh muốn giải thích như thế nào, tôi có thể nghe thử.” Thu Ý Hàm buồn cười nhìn anh.

“Trọng Lâm, bên cậu làm sao vậy, sao không nói câu nào.” Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng đàn ông.

“Tôi...” Trọng Lâm muốn nói lại thôi.

“Không cần cố gắng viện lý do, dù sao tôi cũng không để ý, đồng minh của anh còn đang chờ điện thoại để bàn chuyện lớn với anh kia, đương nhiên tôi cũng muốn trở về chuẩn bị thật tốt, miễn cho anh không bỏ lỡ có cơ hội, Trọng – Tổng – chú – ý!” Thu Ý Hàm vùng thoát khỏi tay anh, bình tĩnh đi ra ngoài.

“Trọng Lâm, Trọng Lâm!” bên phía Trọng Lâm có chút ồn ào, Lăng Tiêu bực mình bức tốc.

“Lăng Tiêu, tôi nói với cậu lần cuối cùng, cậu đối phó Trình Dịch Phong, đó là chuyện của cậu, nhưng nếu cậu làm thương tổn đến Thu Ý Hàm tôi sẽ không ngồi yên đâu, chuyện lần này tôi hy vọng cậu dừng tại đây!”

“Cậu có tư cách gì nói tôi, chuyện tôi làm chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, còn hơn cậu, người làm tổn thương cô ấy còn chưa tới lượt tôi.” Bọn họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, Trọng Lâm có chuyện gì mà anh không biết chứ, Lăng Tiêu tự đắc dựa vào lưng ghế ngồi.

“Sao lại không nói nữa, không lẽ nào cậu thực sự thích cô ấy?”

“Phải, Lăng Tiêu, tôi nói cho cậu biết, tôi yêu cô ấy, chuyện của tôi tôi tự biết có chừng mực, nhưng cậu nhúng tay vào thì không được.” Trọng Lâm cảnh cáo anh ta, anh không cho phép người khác thương tổn cô, cho dù là anh em cũng không được.

Lăng Tiêu cười khê. “Được rồi, thấy cậu như vậy, tôi tạm thời bỏ qua cho Trình Dịch Phong, chỉ vì là chuyện của em gái cậu, cho dù là cậu đi nữa, tôi cũng sẽ không dễ dàng buông tay.”

Thu Ý Hàm đi đến ngã tư đường, suy nghĩ cặn kẽ, hiện nay không phải là lúc khóc vì tình, chuyện này có người muốn nhúng tay vào, nếu muốn giải quyết không phải một, hai ngày là xong, tính về lâu dài, đối với tập đoàn cũng không có lợi, cũng vì việc lần này mà khắp nơi đều bị hạn chế, phải hành động trước đối phương một bước.

Trời mưa, Thu Ý Hàm đón lấy những giọt nước đang rơi xuống, xem ra không cần cô phải khóc, ông trời cũng muốn đau lòng thay cô. Bầu trời thật tự do, muốn cười thì cười, muốn sầu thì sầu, muốn khóc thì khóc, cũng không cần để ý tới người khác. Cô cũng muốn tự do, nhưng sinh tồn không đơn giản như vậy, ngay cả khi cô nghĩ muốn buông thả chính mình một chút, liền bị người khác lừa gạt.

Cô thật ngốc mà, rõ ràng chính mình tận mắt nhìn thấy, lại còn vì viện cớ giúp anh ta, còn muốn tin tưởng anh ta, không nghe lời khuyên của cha, không nghe người khác cảnh cáo. Thu Ý Hàm luôn luôn cẩn thận, lại có lúc lại mù quáng. Khi còn bé cô nghĩ có thể dựa vào cha mẹ, đến khi mẹ mất, cô lại nhìn thấy sự vô tình của cha; về sau một lần nữa khi cô nghĩ mình đã tìm thấy chỗ dựa, lại phát hiện thì ra người vĩnh viễn không làm thương tổn bản thân mình chỉ có một, đó là chính mình, Thu Ý Hàm, mà vẫn chưa học được làm người thông minh như thế nào.

Không đau không đau, lòng của cô thật sự không đau.

Mưa càng lúc càng lớn, bóng dáng Thu Ý Hàm cô độc đi xuyên qua màn mưa, trong mắt không có nước mắt mà chỉ có mưa. Vì sao tầm mắt cô càng ngày càng mơ hồ, đầu cũng càng lúc càng nặng trĩu, bầu trời

sao lại tối đen như vậy? Thu Ý Hàm rút cuộc không kiên trì nổi nữa ngã xuống đường.

29. Chương 29: Thất Thủ

Chuyển ngữ: Tử Linh Lan

“Hàm Nhi, sao lại không biết tự chăm sóc bản thân thể chứ?”

“Ai? Ai đang nói vậy?” Ý thức bây giờ của Thu Ý Hàm rất mơ hồ, nhưng cô mơ hồ nghe thấy có người đang nói chuyện với cô, người đó rút cuộc là ai. “Anh là ai, anh là ai?”

“Ý Hàm, Ý Hàm, em tỉnh lại đi.” Trọng Lâm muốn gọi cô tỉnh, thoát khỏi trạng thái hôn mê nói mơ của cô, hi vọng rằng như thế có thể khiến cô tạm thời bình tĩnh.

“Đừng đi, đừng đi!” Thu Ý Hàm mở mắt, nắm chặt lấy tay Trọng Lâm.

“Anh sẽ không đi đâu!” Trọng Lâm dùng hơi ấm nơi bàn tay mình tỏ rõ tâm ý với Thu Ý Hàm.

“Sao lại là anh, đây là đâu vậy? Là anh đưa em tới đây sao? » Thu Ý Hàm cảm thấy hình bóng kia không giống Trọng Lâm cho lắm, nhưng cũng có thể là do ý thức không rõ ràng cũng nên.

“Đây là bệnh viện, do bị mưa ướt nên vết thương nhiễm trùng. Lần này em nhất thiết phải tĩnh dưỡng cho khỏe.” Trọng Lâm không muốn trả lời câu hỏi khác. Người gọi điện cho anh là một người đàn ông, tuy không biết anh ta là người thế nào, nhưng anh có thể cảm nhận được mối đe dọa từ anh ta. Đối với Trình Dịch Phong thì anh hoàn toàn tự tin, nhưng đối với người chưa từng gặp này thì Trọng Lâm có thể cảm thấy người này hoàn toàn có khả năng đưa Thu Ý Hàm rời khỏi anh.

“Anh có thể đi rồi, giờ em không muốn thấy anh.” Nhìn thấy anh, trái tim Thu Ý Hàm sẽ cảm thấy nhói đau.

“Ý Hàm, anh biết bây giờ anh có giải thích thế nào cũng đều vô dụng, nhưng Thu Thị tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà bị ảnh hưởng.” Trọng Lâm cũng không biết phải nói thế nào với cô về chuyện này, anh cũng không muốn đem chuyện Lăng Tiêu ra nói.

“Sao? Giờ ngay cả việc giải thích với em cũng không muốn hay sao?” Thu Ý Hàm ngoảnh đi để không nhìn thấy anh nữa.

“Qua mấy ngày nữa, Thu thị sẽ hồi phục lại bình thường.” Giờ Trọng Lâm chỉ có thể nói nhiều đó với cô, anh cũng không biết bản thân sau này sẽ biến thành thế nào.

“Ý Hàm, em đừng né tránh anh được không? Cứ thế này, cả hai ta cũng đều đau khổ.” Im lặng một lúc, Trọng Lâm nghẹn ngào nói ra lời này, hiện tại anh phải đấu tranh rất nhiều ngay cả chính anh cũng không hiểu nổi. Anh không hề muốn cô bị tổn thương, nhưng chỉ cần cô vẫn còn trong Thu thị, anh sẽ không thể nào làm được...

“Nếu như anh muốn đối phó với Thu Thị, em sẽ vui vẻ chấp nhận khiêu chiến của anh, nhưng đùa giỡn em thì không được.” Thu Ý Hàm nhắm mắt lại.

“Anh từng nói rồi, anh không có đùa giỡn em!” Nghe thấy hai chữ đùa giỡn từ miệng cô lần nữa, Trọng Lâm không cách nào tiếp tục bình tĩnh được.

“Ồ..” Thu Ý Hàm chỉ đáp trả anh bằng một từ để hưởng ứng.

“Em mở mắt ra, nhìn vào anh”

Khi Thu Ý Hàm mở mắt ra thì nhìn thấy khuôn mặt phóng to của Trọng Lâm, chưa nói lời nào thì đã bị đắm chìm trong nụ hôn đột ngột của Trọng Lâm. Trọng Lâm vốn không nhắm mắt, nên cô có thể nhìn thấy ánh mắt của anh. Nên đắm chìm vào đó hay không?

“Em có thật là không chút động lòng với anh chứ?” Kết thúc nụ hôn nồng cháy ấy, Trọng Lâm khàn giọng hỏi.

“Không cảm giác gì cả.” Tuy là hiện tại hơi thở Thu Ý Hàm có chút không ổn định, miệng cũng không muốn thừa nhận. “Có lẽ thử với người khác, có được sự so sánh, thì em sẽ biết được là rốt cuộc có cảm giác gì với anh không!”

30. Chương 30: Ý Loạn Tình Mê

Chuyển ngữ: Tử Linh Lan

“Em đừng có ép anh!” Trọng Lâm hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh.

“Giờ là anh đang ép em.” Thu Ý Hàm đem câu nói này trả lại cho anh. “Không ngờ anh vẫn còn là một người thích cưỡng ép người khác.”

“Ý em là anh đang cưỡng ép em sao? Nếu em đã nghĩ như vậy, thì có phải anh nên tăng thêm mức độ cưỡng ép em?” Trọng Lâm dùng tay nâng lấy cằm Thu Ý Hàm, hôn lên môi cô lần nữa, cái hôn lần này không còn dịu dàng nữa, mà là một sự cướp đoạt lấy. Thu Ý Hàm cảm thấy mình không thể thở được, nhưng cô lại không muốn đẩy anh ra. Trọng Lâm rời khỏi môi cô, đầu môi từng cái một từ từ đi xuống từ tai tới xương quai xanh, giờ thì Thu Ý Hàm biết rằng mình nên đẩy anh ra, nhưng cô lại không hy vọng rằng anh sẽ dừng lại.

“Cho hỏi phòng của bệnh nhân Thu Ý Hàm là phòng nào?” Trình Dịch Phong vội vã tới bệnh viện hỏi cô y tá.

“XXX”

“Cám ơn!” Lúc Trình Dịch Phong nghe điện thoại của người đó xong đáng ra nên lập tức qua đây, nhưng vì cái đuôi phiên toái kia mà kéo tới bây giờ.

“Trình Dịch Phong, anh đợi em đi mà!” Dịch Thủy Tâm vội vã bước nhanh hơn, chỉ sợ mất dấu anh.

“Anh sao vậy, không phải là ở đây sao? Sao còn đứng đây mà không vào?” Dịch Thủy Tâm nhìn Trình Dịch Phong đang đứng ngây người trước cửa phòng bệnh mà không chịu vào, chuẩn bị kéo anh đẩy cửa vào.

“Sao vậy, vào...” Dịch Thủy Tâm nhìn thấy hai người đang hôn nhau một cách nồng nhiệt trong phòng bệnh, không phải đó là anh hai và chị Hàm sao? Cũng may cô đã chuẩn bị nói rõ với Trình Dịch Phong, nhưng nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, không lẽ anh không chịu tiếp nhận cô là vì người trong tim anh chính là chị Hàm sao?

Vốn dĩ nghĩ bản thân sẽ rất thoải mái, nhưng chính mắt nhìn thấy, trong lòng lại càng khó chịu. Trình Dịch Phong cười khổ một cái, xoay người đi mất.

Hàng ngày nhìn thấy chị Hàm và anh hai ngọt ngào với nhau, chắc trong lòng anh ấy khó chịu lắm đây. Dịch Thủy Tâm vẫn đuổi theo anh, cô mặc kệ anh nói cô nhầm chán, cô vẫn sẽ cho anh sự ấm áp, vết thương trong lòng anh cứ để cô lấp đầy...

“Trình Dịch Phong, em vẫn còn chưa lên xe mà, em vẫn chưa...” Dịch Thủy Tâm vội vã chặn một chiếc tắc xi. “Đuổi theo chiếc xe kia là được, anh ấy tới đâu thì tôi sẽ tới đó!”

Trình Dịch Phong dừng xe lại, đi tới quán bar trước mặt, bây giờ anh cần rượu để làm mê muội chính mình.

“Một mình sao?” Một mỹ nữ gợi cảm khoát tay lên vai Trình Dịch Phong với ánh mắt rất rõ ràng.

Nhìn thấy người tự nhiên dính sát lấy mình, Trình Dịch Phong rất phản cảm, nếu là trước kia thì anh đã ném cái tay kia đi rồi. Nhưng nhìn thấy Dịch Thủy Tâm theo anh tới đây đang đứng ở cửa, Trình Dịch Phong liền ôm eo cô nàng gợi cảm kia, uống rượu mà cô ta đem tới.

“Không phải là còn có em sao? Sao anh lại có thể một mình chứ?” Trình Dịch Phong cố ý cười đùa với người khác trước mặt Dịch Thủy Tâm. Anh hy vọng Dịch Thủy Tâm có thể mau chóng rời khỏi, hiện tại tâm trạng anh rất rối, không muốn cô cứ quẩn lầy anh không buông.

Dịch Thủy Tâm nhìn những động tác của anh, tự an ủi mình là chỉ vì anh quá thương tâm, anh chỉ cố làm ình thấy, cô lấy hết can đảm bước về phía anh. Đây là lần đầu Dịch Thủy Tâm tới quán bar, nhìn cảnh hỗn loạn trong này, cô hy vọng có thể lập tức đưa Trình Dịch Phong rời khỏi đây, nếu anh muốn uống rượu thì cô sẽ đi mua cho anh.

“Xin lỗi.” Trọng Lâm giúp Thu Ý Hàm kéo lại quần áo, vì hành động thô lỗ của mình mà xin lỗi cô. Anh cũng không nghĩ tới là sẽ không kiềm chế được mà xém nữa thì đã... trong căn phòng này. Nhưng Thu Ý Hàm không hề phản kháng đồng nghĩa rằng cô cũng đồng ý rồi!

“Uhm”

“Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn anh, không là anh cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu!” Giờ đây trong mắt Trọng Lâm tràn đầy dục vọng.

31. Chương 31: Rượu Vào Loạn Tính

“Cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh.” Nghe những lời anh ta nói Thu Ý Hàm mới có phản ứng lại.

“Em không muốn thấy anh, vậy anh ở bên ngoài chờ em, có chuyện gì thì gọi anh.” Lúc này mà lại bức cô, ngược lại chẳng có tác dụng gì, dù sao sớm muộn gì cô cũng là của anh.

“Theo em trở về được không?” Dịch Thủy Tâm đứng trước mặt Trình Dịch Phong, nhưng dường như cô nghĩ quá đơn giản rồi.

“Cô ấy là người của anh à?” Người đẹp gọi cảm ôm lấy cổ Trình Dịch Phong.

“Chỉ là đứa em gái mà thôi.” Trình Dịch Phong nhắc tay cô gái này ra, đi tới quầy bar lấy hai ly rượu.

Không nên vì vậy mà tức giận, tuy rằng lúc này Dịch Thủy Tâm rất muốn bỏ đi vì không thích nơi này, nhưng nhìn thấy ghế bên cạnh còn trống cô liền ngồi xuống. Vốn cô không muốn uống rượu, nhưng có rất nhiều đàn ông tới mời rượu cô, cô định từ chối nhưng rồi lại vẫn uống hết.

Trình Dịch Phong nhìn thấy cô đầu óc đơn giản lại không biết cự tuyệt, bị bọn đàn ông thối kia lợi dụng, xem ra cô đã say rồi, thế mà lại có tên không biết sống chết là gì dám bỏ tay vào trong quần áo của cô.

“Muốn đến khách sạn hay ở trong xe vậy?” Người đẹp gọi cảm đùa nghịch nút áo của anh.

Trình Dịch Phong căn bản không hề nghe cô ta nói chuyện, anh đi đến bên cạnh Dịch Thủy Tâm, mặc kệ sự ngạc nhiên của những tên đàn ông khác ôm cô đi ra ngoài.

Thật vất vả mới đưa cô về tới khách sạn của họ, nhưng Dịch Thủy Tâm này đúng là không biết an phận mà.

...

Ngày hôm sau, Trình Dịch Phong nhìn thấy vết máu ở trên giường cùng với Dịch Thủy Tâm và chăn mền lộn xộn, dù anh không nhớ rõ ràng lắm nhưng cũng đủ biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng tối qua anh không có say, chắc chắn là trong rượu có vấn đề. Thật không ngờ anh lại trúng kế, nhưng cũng may đối tượng là cô. Nếu sự việc đã phát sinh như vậy, là người đàn ông, anh phải có trách nhiệm với cô..

“Em đi tắm trước đi, rồi đi thay quần áo, chúng ta xuống dưới ăn chút gì đó, tiện thể nói chuyện luôn.” Trình Dịch Phong luôn thích sạch sẽ cầm lấy quần áo trên đất mặc vào rồi đứng bên cửa sổ nhìn ra thành phố.

“Đi thôi!” Thấy Dịch Thủy Tâm đã chuẩn bị xong, Trình Dịch Phong tỏ ý cô có thể đi ra ngoài, lúc này anh thật sự rất rối loạn.

“Tâm Nhi, sao em lại ở chỗ này?” Trọng Lâm trở về lấy cho Thu Ý Hàm vài bộ quần áo, không nghĩ tới anh lại nhìn thấy Tâm Nhi, hơn nữa cô còn ở chung một chỗ với Trình Dịch Phong.

“Anh hai, em..” Dịch Thủy Tâm không biết nên nói cái gì.

“Em lập tức mua vé bay về ngay cho anh!” Chuyện con bé tới đây khẳng định Ý Hàm sớm đã biết, cô lại cố ý gạt anh.

“Em...” Dịch Thủy Tâm nhìn thấy sắc mặt khó coi của Trình Dịch Phong, xem ra anh lại giận rồi, trước tiên cô cứ nên rời khỏi đây đã! “Dạ”

Tuy rằng cô gạt đầu, nhưng Trọng Lâm rất hiểu tính cô, khẳng định là đứa em này sẽ không ngoan ngoãn vâng lời. Thôi bỏ đi, Ý Hàm một mình ở bệnh viện, anh cần lập tức tới đó với cô. Tâm Nhi cũng không còn nhỏ nữa, anh không nên quản thúc con bé nữa, trong một số việc nó cũng nên có suy nghĩ riêng của mình. Nếu Tâm Nhi quyết định sẽ ở cùng với Trình Dịch Phong, thì anh đành phải xin lỗi người bạn thân của mình vậy.

“Ý Hàm, đồ này là anh nhờ người mang đến, cái này là anh đi mua cho em, em ăn đi.” Từ lúc xảy ra việc hôm qua tới giờ Thu Ý Hàm vẫn không nói chuyện với anh.

“Anh đi ra ngoài trước, em nhất định phải ăn đó.” Trọng Lâm đành phải làm giống tối hôm qua, ra bên ngoài chờ cô.

32. Chương 32: Từ Bỏ

Trọng Lâm tựa vào tường bên ngoài phòng bệnh, sự bình tĩnh trên mặt anh khi đối diện với Thu Ý Hàm đã không còn, kỳ thật anh như thế nào có thể tự tin hoàn toàn như vậy chứ? Chỉ sợ thái độ của cô đối với anh lại quay về giống như trước kia. Cho dù sau khi trở về hiểu rõ tất cả mọi chuyện, nhưng sự thật kia có nên cho cô biết hay không? Nhưng thế cũng không có nghĩa là anh sẽ từ bỏ cô.

Dịch Thủy Tâm ngồi đối diện với Trình Dịch Phong. Và vì anh vẫn luôn trầm mặc không ngừng nắm chặt góc áo, cô có nên mở miệng trước hay không, nói cho anh ấy biết thân phận thật sự của mình?

“Tên thật của cô là gì?” Trình Dịch Phong tựa hồ đang cố gắng hết sức để kiềm nén.

“Dịch Thủy Tâm, Đại tiểu thư của Trọng thị, em gái của Trọng Lâm.” Dịch Thủy Tâm liên tiếp nói ra thông tin, nghiêng đầu nhìn biểu tình của Trình Dịch Phong. Quả nhiên, sắc mặt của anh càng khó coi hơn, Dịch Thủy Tâm cố nén nước mắt của mình, chờ anh lên tiếng.

“Tôi tiễn em ra sân bay.” Trầm mặc thật lâu, Trình Dịch Phong rốt cục cũng mở miệng nói ra những lời này.

Tuy sớm biết anh sẽ rất tức giận, nhưng anh cái gì cũng không nói làm cho cô càng thêm khó chịu, cô thà rằng anh hung dữ mắng cô, cũng không muốn giống như bây giờ. Tuy cô rất muốn ngồi ghế phụ lái để có thể gần anh hơn, nhưng cô không muốn khiến anh không vui, cho nên im lặng mở cửa ghế sau xe ngồi xuống.

Trình Dịch Phong biết hành động của mình làm tổn thương đến cô, nếu cô không phải con gái người đó, anh sẽ thử tiếp nhận cô, nhưng hiện tại bọn họ căn bản không có cách nào bước thêm một bước nữa. Giờ nhất định là cô đang khóc, Trình Dịch Phong không cho phép bản thân mềm lòng, bởi vì anh không thể mềm lòng, giữa họ căn bản sẽ không có tương lai.

“Đứa nhỏ, nếu em có thai phải liên lạc với tôi ngay lập tức, tôi sẽ đưa em đến bệnh viện.” Thật vất vả đợi anh nói chuyện, không nghĩ tới Trình Dịch Phong nói ra lại là những lời này.

“Đi bệnh viện làm gì?” Dịch Thủy Tâm hy vọng không phải như điều mà cô nghĩ tới, cô không tin anh sẽ nhần tâm như vậy.

“Bỏ đứa nhỏ, đứa nhỏ này không thể có.” Ai biết sinh ra sẽ có bộ dạng gì chứ, trong lòng Trình Dịch Phong cũng rất đau khổ, nhưng đứa nhỏ này, nó không thể ra đời, anh vốn là một người bị vứt bỏ, đương nhiên anh biết bị vứt bỏ sẽ đau khổ như thế nào.

“Em nên quên tôi đi! Giữa chúng ta vĩnh viễn không bao giờ có khả năng.” Trong xã hội hiện thực này, sẽ không có ai chấp nhận bọn họ.

Dịch Thủy Tâm không thềm đáp lại, trong lòng từng chấm từng chấm một tái hiện lại từ lúc cô gặp anh cho tới giờ. Quả thật giữa họ luôn chỉ có một mình cô tự nguyện, là cô cứ bám lấy anh, gây phiền toái cho anh. Sau khi phát sinh quan hệ, cô đã hy vọng xa vời sẽ cùng anh tiến xa hơn nữa, nhưng cô thật không ngờ anh lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy. Giữa họ thật sự không có khả năng sao?Mấy ngày nay Trọng Lâm đều ở bệnh viện chăm sóc Thu Ý Hàm, chỉ là một người ở bên trong, một người ở bên ngoài. Sau khi về nước, cơ hội họ gặp mặt sẽ càng ít hơn nên lúc này Trọng Lâm muốn ở bên cô nhiều một chút. Sau khi trở về anh sẽ tìm một cơ hội nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với cô, hy vọng cô có thể tha thứ cho anh!

Trong lòng Thu Ý Hàm cũng thật rối loạn, tuy rằng biết mình đã hiểu lầm anh, về cơ bản hẳn phải tha thứ cho anh, không cần phải chiến tranh lạnh; chỉ là cô không biết tại sao lại như vậy, tuy rằng rất muốn tha thứ cho anh, nhưng lời nói và hành động lại khác nhau. Chờ trở về rồi tính sau vậy!

33. Chương 33: Trí Nhớ Phủ Đầy Bụi

Về nước đã được vài ngày, Thu Ý Hàm và Trọng Lâm vẫn chiến tranh lạnh như trước, trong lòng Thu Ý Hàm vẫn mong Trọng Lâm có thể đến năn nỉ cô, cô hy vọng họ còn có thể có tương lai. Nhưng mà, mấy ngày nay hoàn toàn không có tin tức của anh, chẳng lẽ đây là tình yêu anh nói sao. Hay do chính cô trước đó đã nhiều lần cự tuyệt khiến anh nghĩ rằng không còn cơ hội, vậy cô có nên xuống nước tự mình chủ động đi tìm anh hay không?

“Ta đã bàn bạc ổn thỏa với nhà họ Lăng rồi, mừng một tháng sau anh phải đính hôn với Lăng Tuyết, hai nhà chúng ta là thế giao (thân thiết mấy đời), chuyện đám hỏi đối với tập đoàn có lợi ích phát triển rất lớn.” Cha Trọng gọi Trọng Lâm vào thư phòng, không phải thương lượng với anh, mà là bắt anh phải phục tùng.

“Cha gọi tôi trở về chính vì việc này? Đối với tôi điều đó không cần thiết..., cha không tin vào năng lực con trai mình sao, tiếp theo không lâu nữa tôi có thể thôn tóm Thu thị, chuyện đó cũng có ích cho sự phát triển của tập đoàn, tôi làm việc còn không cần phải hy sinh hôn nhân của chính mình.” Trọng Lâm không thích người khác bài bố cho anh, cho dù là cha ruột sinh thành ra anh cũng không được, huống chi trong lòng anh chỉ có mẹ, không có cha. Còn người trước mắt đây chẳng qua là một trong những người hại chết mẹ anh mà thôi. Tất cả những người đã từng làm hại mẹ anh, anh sẽ lần lượt đối phó từng người bọn họ.

“Cho dù anh không cưới Lăng Tuyết, ta cũng không để cho anh cùng người nhà họ Thu đến với nhau. Anh cưới ai cũng được, ngoại trừ Thu Ý Hàm.” Cha Trọng nói kiên quyết, “Anh cho rằng, sau khi anh thôn tóm Thu thị, cô ta còn có thể xem như chưa từng phát sinh việc gì mà gả cho anh hay sao?”

Chuyện xảy ra mười năm trước vẫn như một cái gai cắm trong tim Trọng Thiên, ông tuyệt đối không cho phép sự việc đó lộ ra, ông không thể chịu được, cho nên, ông tuyệt đối không thể để cho con gái người phụ nữ kia bước chân vào nhà của họ.

Nghe thấy lời đó của cha, Trọng Lâm rất kích động, tuy rằng sau khi thôn tóm tập đoàn Thu thị, anh vẫn có thể giao cho Thu Ý Hàm quản lý, chẳng qua phải mang tên của Trọng thị. Anh cũng không làm cô bị tổn thương, anh làm như vậy chỉ vì muốn đánh cho Thu Vân Long một đòn đau. Hơn nữa quan hệ giữa cha và con gái bọn họ cũng không tốt, nói không chừng cô sẽ không trách anh. Nhưng, với tính cách cương

liệt của Thu Ý Hàm, cô có thể chấp nhận hay không? Trong lòng anh đã có đáp án. Nhưng anh không thể buông tay, cho dù phải kéo cô cùng nhau đi xuống địa ngục cũng không hối tiếc.

“Hừ, muốn đám hỏi ông có thể đi đám con rơi bên ngoài cửa ông, đừng tưởng tôi không chuyện trắng hoa của ông.” Trọng Lâm nói rõ ràng với cha, mặc kệ chuyện ông ta có con rơi ở bên ngoài là thật hay giả, anh cũng không thể nghe theo lời ông nói. Anh không còn là đứa bé không hiểu chuyện ngày xưa nữa.

Ông Trọng Thiên nhìn anh rời khỏi thư phòng, cũng không phủ nhận chuyện ông ở bên ngoài có con rơi. Tuy rằng không phải hậu quả từ chuyện trắng hoa, nhưng hai mươi tám năm trước, quả thật đã có một người phụ nữ sinh một đứa con cho ông. Nhưng đứa bé đó đã không còn tồn tại trên thế gian này từ lâu rồi. Ông sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai cản đường mình, kể cả có quan hệ máu mủ ruột rà đi chăng nữa. Cho nên lần này, nó không muốn cưới cũng phải cưới, Trọng Thiên ông tự nhiên có biện pháp buộc nó đi vào khuôn khổ. Ông sống mấy chục năm nay cũng không phải sống uổng phí, Trọng Lâm chỉ vừa mới ra đời, muốn đấu với ông, không biết tự lượng sức.

Dường như đã rất lâu rồi không được nhìn thấy Ý Hàm, anh muốn đi gặp cô, lại sợ chọc cô giận, thế nhưng sự việc kia có nên báo trước cho cô biết? Gặp phải khó khăn trong chuyện tình cảm Trọng Lâm cũng không có hăng hái giải quyết như chuyện trên thương trường, anh chẳng qua cũng chỉ là một người đàn ông rơi vào biển tình mà thôi.

Thu Ý Hàm đẩy văn kiện sang một bên, lấy tay chống cằm, nhìn ngoài cửa sổ. Đúng như lời Trọng Lâm, chuyện ở tập đoàn hết thảy đã khôi phục bình tĩnh. Tuy rằng sự thật đã cho thấy Trọng Lâm không có làm gì tổn hại đến cô, nhưng cô vẫn không đủ can đảm chủ động đi tìm anh, đấu tranh đã nhiều ngày, rốt cuộc cô cũng không biết nên làm gì bây giờ?

“Tổng giám đốc”, thư ký Trần nhìn thấy Thu Ý Hàm đang thất thần, muốn gọi cô tỉnh lại.

“Chuyện gì?” Thu Ý Hàm nghe thấy giọng của thư ký Trần nên quay đầu lại.

“Tôi muốn hỏi thử xem mọi người có thể tan tầm được chưa?” Thư ký Trần bị những người ngoài kia đẩy vào. Thu Ý Hàm đối với mọi người thường ngày rất nghiêm khắc nên cô lo lắng làm như vậy sẽ chọc tới cô.

“Hiện tại đã mấy giờ rồi?” Thu Ý Hàm không ngờ chính mình lại ngồi ngây người lâu như vậy.

“Bảy giờ tối rồi.”

“Mọi người vất vả rồi, thời gian sau giờ tan tầm sẽ được tính phí tăng ca.” Thu Ý Hàm đối với nhân viên luôn công chính.

“Tổng giám đốc, ngày mai chủ tịch Lăng thị mời cô đi tham gia tiệc rượu mừng thọ thứ năm mươi, đêm mai sáu giờ rưỡi tại địa điểm xx.”

“Để Trình phó tổng thay tôi đi, hãy nói tôi bị bệnh, cần nghỉ ngơi.” Thu Ý Hàm không thích nhất chính là loại xã giao này, con gái và con trai độc nhất của Lăng thị cũng đã tới tuổi kết hôn, tiệc rượu lần này khẳng định là để lựa chọn ra đối tượng đám hỏi, loại chuyện này Thu Ý Hàm cô không có hứng thú, hơn nữa tâm tình cô đang rất tệ.

“Mấy ngày hôm trước Trình phó tổng đã xin nghỉ phép.” Thư ký Trần phụ trách nhắc nhở Thu Ý Hàm chuyện này.

“Vậy sao? Vậy ngày mai tôi sẽ đi, có nói cần đưa bạn nam theo không?” Trình Dịch Phong vừa trở về liền xin nghỉ phép một tuần, cô thế mà lại quên mất chuyện này, lúc đó cô cũng không có hỏi là vì nguyên nhân gì. Thu Ý Hàm cười cười, chuyện chính mình còn chưa biết nên làm sao bây giờ, còn muốn quản chuyện người khác.

“Không có.” Thư ký Trần nói chi tiết cụ thể.

“Uhm, vậy cô có thể ra về rồi.” Thu Ý Hàm cho phép cô ấy rời đi.

Trọng Lâm lái xe đến đậu dưới lầu tập đoàn Thu thị một lúc, ngược mắt nhìn lên tầng cao nhất, mây nhú lại thật sâu, lại lái xe rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng Trọng Lâm, Thu Ý Hàm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, giao tình giữa Trọng thị và Lăng thị luôn rất tốt. Thu Ý Hàm chưa kịp dời tầm mắt, Trọng Lâm đã xoay người lại, hơn nữa còn thấy rời đi về phía cô. Giờ nên đối mặt với anh hay là trốn tránh? Thu Ý Hàm chưa kịp ra quyết định, Trọng Lâm đã đứng ở trước mặt cô.

“Nhân dịp ngày hôm nay, tôi muốn thuận tiện công bố một chút chuyện hôn sự của ái nữ.” Chủ tịch Lăng thị, cũng chính là “thọ tinh” ngày hôm nay không ngoài dự đoán của Thu Ý Hàm nói ra chủ đề ngày hôm nay.

“Ái nữ Lăng Tuyết cùng cháu Trọng Lâm sẽ nắm tay nhau làm lễ đính hôn vào mừng một tháng sau, Lăng thị và Trọng thị cùng hợp tác bền chắc cùng nhau tạo ra vương quốc thương mại lớn hơn nữa.” Lời Lăng Thượng Quốc nói giữa buổi tiệc hoàn toàn đánh nát tất cả quyết tâm của Thu Ý Hàm, lời Trọng Lâm nói cô hoàn toàn không nghe vào.

“Thực xin lỗi, tôi có việc, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Nghe thấy việc như thế, Thu Ý Hàm không muốn lại đối mặt với anh nữa.

Trọng Lâm cảm thấy rất tức giận vì Thu Ý Hàm hoàn toàn không cho anh cơ hội giải thích nào, nên mặc cô rời đi. Còn chuyện cha anh dám không cần sự đồng ý của anh mà tuyên bố hôn sự kia, vậy thì kết quả cuối cùng cứ để cho chính ông ta nhận lấy.

34. Chương 34: Mạo Hiểm Mang Thai

Thu Ý Hàm ở trong toilet chỉnh trang lại một chút, tuy tâm tình không tốt, nhưng vẻ bề ngoài không thể thua kém. Lúc cô chuẩn bị đi ra, Tâm Nhi vọt tiến vào, nhào người vào bồn rửa tay nôn khan từng đợt.

“Tâm Nhi, em bị sao vậy?” Thu Ý Hàm bước tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Dịch Thủy Tâm, hy vọng làm vậy có thể giúp cô thoải mái một chút.

“Chị Hàm...” Tâm Nhi gục đầu vào người Thu Ý Hàm, sụt sùi khóc.

“Tâm Nhi, nói cho chị Hàm biết em gặp phải chuyện gì.” Thu Ý Hàm hy vọng em ấy có thể mở lòng mà tâm sự, đừng như bản thân cô có rất nhiều tâm sự đều giấu tận đáy lòng.

“Chị Hàm, em... có thai.” Dịch Thủy Tâm có thể cố hết dũng khí nói cô biết chuyện này, xem ra còn kiên cường hơn so với cô. Nhưng bây giờ trước tiên là phải biết rõ cha đứa bé là ai, em ấy có dự định gì không? Dù sao em ấy cũng mới hai mươi tuổi.

“Đứa bé là của Trình Dịch Phong phải không?” Thu Ý Hàm hỏi thử, thấy cô không nói lời nào, vậy chứng minh rằng cô đoán không sai.

“Anh ta có biết không?” Làm người cha, trong chuyện này thái độ của Trình Dịch Phong rất quan trọng, hy vọng anh ta có thể gánh vác trách nhiệm đối với chuyện mà bản thân đã gây ra. Trình Dịch Phong mà cô hiểu biết hẳn là sẽ không mặc kệ, nếu anh ta chạm vào một cô gái, có nghĩa anh ta thích cô gái đó.

“Em không thể cho anh ấy biết, anh ấy sẽ không cho em giữ lại đứa bé đâu, chị Hàm, chị ngàn vạn lần không được nói với anh ấy.” Dịch Thủy Tâm hoảng hốt ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập nước mắt.

“Em không hỏi ý kiến của anh ta, sao có thể kết luận như vậy? Trình Dịch Phong không phải loại người không chịu trách nhiệm.” Thu Ý Hàm an ủi cô.

“Anh ấy sẽ không đồng ý đâu, anh từng nói, nếu có đứa nhỏ phải nói cho anh biết, anh ấy sẽ đưa em đi bệnh viện bỏ nó.” Nước mắt của Dịch Thủy Tâm lại rơi xuống không ngừng. “Anh ấy sẽ phụ trách, sẽ phụ trách giải quyết phiền toái trong bụng em.”

Lúc trước khi nghe anh nói câu nói kia, cô đã cảm thấy trái tim như bị khoét đi một miếng. Hiện tại cô biết thật sự sẽ có đứa nhỏ, mà làm vậy cũng giống như cắt bỏ phần lớn bộ phận cơ thể của chính mình. Nếu bỏ đứa nhỏ, Dịch Thủy Tâm nhất định sẽ đau đớn chết mất.

“Vậy bây giờ em có dự tính gì?” Hiện tại phải trông vào chính bản thân em ấy, bắt quá nhìn biểu hiện của em ấy hẳn là muốn giữ lại đứa bé này rồi! Nếu đổi lại là cô, cô nhất định cũng sẽ quyết định giữ lại đứa bé, nếu có người gọi chính mình là mẹ, đó nhất định là chuyện hạnh phúc nhất.

“Đứa bé mới có hai tháng, nhưng bác sĩ nói nó rất khỏe mạnh, em muốn sinh nó ra! Chị Hàm, chị có thể giúp em được hay không?” Dịch Thủy Tâm nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

“Về phần anh hai em,...” Thu Ý Hàm cảm thấy Trọng Lâm hẳn là sẽ không cho phép em ấy làm như vậy, sẽ không cho phép em gái mình còn nhỏ như vậy đã thành bà mẹ đơn thân.

“Cũng không được nói với anh hai, chị Hàm, em bây giờ cũng chỉ có thể trông vào mình chị giúp em.” Bạn bè của Dịch Thủy Tâm vốn không nhiều, hơn nữa có thể giúp cô tránh thoát được người nhà cũng chỉ có mình cô. Tuy rằng anh Tiêu nhất định cũng sẽ giúp cô, nhưng cô không muốn gặp chuyện gì đều đi làm phiền anh, anh ấy đối với cô đã quá tốt rồi.

“Uhm, được, em không cần lo lắng, chị sẽ giúp em sắp xếp ổn thỏa. Giờ chúng ta đi ra ngoài trước, ở trong này lâu quá, bọn họ sẽ nghi ngờ đó. “Bọn họ” mà Thu Ý Hàm ám chỉ chính là Trọng Lâm và Trọng Thiên, dù sao lúc cô đi vào Trọng Lâm có nhìn thấy, vậy họ cũng có thể nhìn thấy Tâm Nhi, vào lúc này, chỉ một chút xíu tai hoạ ngầm đều phải gạt bỏ.

“Tâm Nhi làm sao vậy?” Bắt đầu từ lúc Thu Ý Hàm đi vào trong, Trọng Lâm vẫn đợi ở bên ngoài, anh muốn nói rõ ràng mọi chuyện với cô, lại sợ cô chạy mất, đành phải dùng chiêu này. Không ngờ lại nhìn thấy Tâm Nhi kích động chạy vào trong, tuy rằng anh biết các cô đang nói chuyện, nhưng lại không nghe thấy các cô rốt cuộc đang nói chuyện gì.

“Anh luôn đứng ở đây sao.” Thu Ý Hàm cảm thấy được tình huống không ổn, cho dù không nghe thấy toàn bộ, nhưng người thông minh như Trọng Lâm có thể nhanh chóng điều tra ra toàn bộ.

“Từ lúc em đi vào, cho nên chuyện hai người nói, anh đều nghe được cả rồi.” Trọng Lâm nhìn thấy Tâm Nhi, quyết định nói phủ đầu các cô, xem tình hình này, hẳn là chuyện rất nghiêm trọng. Tuy rằng Tâm Nhi bình thường thoát nhìn rất nghe lời, nhưng đôi khi em ấy cũng rất cố chấp, nếu nó đã hạ quyết tâm, vậy thì chắc chắn sẽ không hỏi được gì.

Tâm Nhi nghe Trọng Lâm nói như vậy, trong lòng đã bắt đầu dao động. Thu Ý Hàm lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, thiết bị của khách sạn này rất hoàn thiện, nên hiệu quả cách âm sẽ không kém như vậy.

“Anh hai, em...” Dịch Thủy Tâm trầm nghĩ, hay cứ thẳng thắn nói vậy, rồi lại sợ hãi, có lẽ anh hai sẽ không làm hại đứa bé của cô.

“Nghe được thì nghe được thôi, chẳng lẽ anh còn nghĩ đến chuyện uy hiếp chúng tôi, một người đàn ông đi khắp nơi nghe lén chuyện phụ nữ, nếu là người khác chắc sẽ nghĩ rằng anh là tên biến thái.” Thu Ý Hàm cố ý nói thật khê, thấy anh không nói gì thêm, xem ra anh quả thật tính nói chụp đầu các cô. Tâm Nhi đơn thuần như vậy, không có cô trông chừng sẽ nhanh chóng để lộ sơ hở.

“Trọng tiên sinh lúc này không phải là nên đi cùng Lăng tiểu thư hay sao?”

Thu Ý Hàm hiện tại bởi vì thông báo đính hôn giữa anh và thiên kim Lăng thị mà không muốn nhìn đến anh, hơn nữa chuyện của Tâm Nhi, lại càng không muốn nhiều lời với anh.

“Anh với cô ấy không có chuyện gì, tấm lòng của anh đối với em như thế nào em còn không rõ hay sao?” Về chuyện này Trọng Lâm đã có quyết định phải làm như thế nào, hy vọng đến lúc đó có thể cho cô một niềm vui bất ngờ. “Anh sẽ chứng minh với em, ngày đó anh hy vọng em có thể đi cùng anh.”

“Trọng tiên sinh đang nói đùa chắc! Ý anh muốn tôi làm tình nhân của anh sao, tôi có thể cho anh biết, Thu Ý Hàm tôi chẳng thêm. Nếu anh tính phạm tội tròng hôn, tôi Thu Ý Hàm không theo được.” Nghe lời anh nói, Thu Ý Hàm cảm thấy thật sự rất buồn cười, cô giống loại con gái dễ lừa lắm sao? Chỉ là bây giờ chuyện của Tâm Nhi quan trọng hơn. Xem ra về sau còn phải lượn quanh anh, nghĩ đến chuyện giữa bọn họ, Thu Ý Hàm càng phiền lòng.

Trọng Lâm vẫn đi theo sau, nhưng xem ra Ý Hàm đã hạ quyết tâm không để ý đến anh. Nhìn thấy cha vừa cười vừa nói cùng Lăng Thượng Quốc, Trọng Lâm cười lạnh, tháng sau bọn họ muốn cười cũng cười không nổi, cho nên giờ để bọn họ cười nhiều một chút. Chỉ vì một cái hiểu lầm mà Ý Hàm vẫn còn chưa tha thứ cho anh, giờ lại bị cha làm thêm một cái nữa, cứ tiếp tục với cái đà này, chỉ sợ không đợi cho hết tháng, với tính cách của Ý Hàm, lại trốn đến nơi mà anh tìm không thấy. Hơn nữa Tâm Nhi cũng không giống như có chuyện gì gặt hái.

“Tâm Nhi, em làm sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt Dịch Thủy Tâm không tốt lắm, Lăng Tuyết có lòng tốt hỏi cô, nếu thật sự không quá thoải mái, hãy đi về nghỉ ngơi trước.

“Chị Tuyết, em không sao.” Lăng Tuyết đột nhiên đi vào làm cho cô thực ngoài ý muốn, Dịch Thủy Tâm sợ nàng quan sát đến cái gì, nghĩ muốn trước rời đi.

“Người mới này là Thu Ý Hàm sao!” Cô xác nhận chuyện này với Dịch Thủy Tâm, “Cô ta là bạn gái trước của anh hai em à?” Lăng Tuyết cố ý nhấn mạnh âm “trước” này.

“Chị Tuyết, này...” vừa mới rồi cha cô tuyên bố tin đính hôn của chị Tuyết với anh hai, Dịch Thủy Tâm cũng cảm thấy rất bất ngờ. Cho nên cô cũng không muốn nói chuyện của họ cho chị Tuyết nghe. Từ nhỏ cô và chị Tuyết đã không thân, sau này cô càng phải bên cạnh chị Hàm. “Em thấy chị vẫn nên hỏi trực tiếp anh hai đi, em không rõ lắm.”

Nhìn thái độ của anh hai đối với chuyện này, trong lòng anh hai hẳn là chỉ có chị Hàm. Nhưng cô không rõ nếu là như vậy, vì sao anh hai còn tùy ý để cha tuyên bố vào hôm nay.

“Em không khỏe ở đâu à, để chị đi gọi bác Trọng tới.” Lăng Tuyết thấy sắc mặt Dịch Thủy Tâm càng ngày càng khó coi, vội vàng đi gọi ông Trọng Thiên.

“Chị Tuyết, không cần...” Dịch Thủy Tâm muốn ngăn Lăng Tuyết lại, nhưng đã không còn kịp rồi. Cũng không biết chị Hàm ở nơi nào, Dịch Thủy Tâm nhìn thấy Lăng Tiêu cách đó không xa, hiện giờ chỉ có thể nhờ anh Tiêu giúp cô.

Lăng Tiêu đứng ở một góc vẫn mãi nhìn theo Dịch Thủy Tâm, anh rất muốn tới gặp cô, nhưng anh không dám, anh sợ xúc phạm tới cô, bởi vì anh ghen tị với Trình Dịch Phong, ghen tị anh ta đoạt mất trái tim của Tâm Nhi, anh sợ không khống chế được trước mặt cô. Giờ phút này nhìn thấy Tâm Nhi chủ động đi về phía anh, trong lòng anh vô cùng kích động.

“Anh Tiêu, giúp em, mau dẫn em đi.” Không thể tiếp tục nữa, bây giờ cô rất khó chịu, nếu tiếp tục ở lại chỗ này, khẳng định sẽ bị phát hiện ngay.

“Không phải em sinh bệnh chứ.” Sắc mặt Dịch Thủy Tâm càng ngày càng tái nhợt. “Nếu không thoải mái, không cần tiếp tục ở lại đây, anh lập tức đưa em đi bệnh viện.” Lăng Tiêu đau lòng nhìn người anh nâng niu bảo vệ, dạo gần đây cô từ từ gầy yếu, anh xem ở trong mắt, đau ở trong lòng. Nếu cái tên Trình Dịch Phong kia dám tổn thương đến bảo bối của anh, anh sẽ không bỏ qua cho hắn đơn giản như vậy.

Dịch Thủy Tâm muốn nói không cần đi bệnh viện, nhưng hiện tại ý thức của cô chỉ mở miệng mà nói không ra lời.

Lăng Tiêu không để ý ánh mắt của mọi người ở đây, ôm lấy Dịch Thủy Tâm đi ra phía ngoài, anh phải đưa cô đến bệnh viện trong thời gian ngắn nhất.

“Cô bây giờ không phải một người, nên phải chú ý giữ thân thể cho tốt, lần này đứa bé có thể giữ được. Nhưng là một bác sĩ, tôi có trách nhiệm nói cho cô biết, không phải mỗi lần đều có thể may mắn như vậy. Rất nhiều bà mẹ đều là sau khi mất đi đứa con rồi mới hối hận không kịp, tôi hy vọng cô sẽ không trở thành một người trong số đó.” Nữ bác sĩ tận tình khuyên bảo Dịch Thủy Tâm.

“Còn có anh nữa, anh làm cho cô ấy còn nhỏ như vậy đã mang thai con của anh, thì càng phải làm một người chồng người cha tốt, trong lúc người mẹ mang thai có rất nhiều điều khó chịu, cần anh quan tâm chăm sóc thật tốt.” Nữ bác sĩ nói một hơi dài làm cho Lăng Tiêu trở tay không kịp, tuy rằng hiện tại anh có thể nói thẳng rằng mình cũng không phải cha của đứa bé, nhưng nếu anh thật sự nói vậy, không biết nữ bác sĩ này sẽ đối đãi với Tâm Nhi như thế nào, anh chỉ có thể yên lặng nghe nữ bác sĩ răn dạy cho xong.

Vốn tưởng rằng chỉ cần Trình Dịch Phong còn chưa tiếp nhận Tâm Nhi, anh sẽ có cơ hội, bởi vì anh sẽ khiến Trình Dịch Phong không có cơ hội đó. Nhưng mà bây giờ...

Lăng Tiêu không biết anh nên làm gì bây giờ, anh còn có thể làm sao bây giờ!

35. Chương 35: Ký Ưc U Âm

“Trình Dịch Phong ở nơi nào?” Tại sao Tâm nhi mang thai mà mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng Dịch Phong. Từ khi Dịch Thủy Tâm về nước, anh vẫn một mực âm thầm quan tâm đến Dịch Thủy Tâm. Chỉ cần có thể nhìn thấy cô là anh cảm thấy rất hạnh phúc. Vẫn không thấy Trình Dịch Phong, trong lòng anh thật vui vẻ, thế nhưng bây giờ biết được Dịch Thủy Tâm có thai, Trình Dịch Phong cũng không đứng ra, anh rất muốn đánh hấn ta một trận.

“Em không biết.” Đã lâu rồi Dịch Thủy Tâm không thấy Trình Dịch Phong, bây giờ cô cũng không muốn nhìn đến anh.

“Nếu em bằng lòng, anh có thể làm cha của đứa bé.” Nếu Trình Dịch Phong không chịu trách nhiệm vậy để cho anh bảo vệ cô.

“Anh Tiêu, anh không cần như vậy. Em biết anh thương em nhưng mà em không hy vọng anh hy sinh hạnh phúc của chính mình.” Dịch Thủy Tâm thoáng nở nụ cười. Cô biết anh Tiêu nhất định sẽ giúp cô nhưng cô không thể ích kỷ như vậy.

“Tâm nhi, thật ra anh luôn luôn rất thích em.” Lăng Tiêu thử nói ra lòng của mình.

“Anh Tiêu, em biết anh luôn luôn thương yêu em như em gái của mình.” Anh Tiêu thương yêu cô bao nhiêu, đúng là người khác không có khả năng cảm nhận được.

“Không phải tình thương anh em, mà là loại tình yêu giữa nam nữ. Tâm nhi, em hiểu chưa?” Lời nói thâm tình của Lăng Tiêu, từng chữ một tiến vào trong đầu của Thủy Tâm. “Từ khi em mười tuổi, xâm nhập vào thế giới của anh, anh liền quyết định đời này cô dâu chỉ có thể là em.”

Cô không biết anh Tiêu đối với cô tốt bởi vì anh xem cô là người vợ duy nhất của anh. Cô chưa từng nghĩ sự cưng chiều của anh Tiêu đối với cô là bởi vì yêu cô. Cô càng không biết năm ấy anh Tiêu 18 tuổi, sau khi chia tay bạn gái, không còn nói đến tình cảm là bởi vì anh đều đem tình yêu tràn đầy cho cô. Thế nhưng, lòng của cô đã giao cho Trình Dịch Phong rồi, cô cũng không thu lại được nữa.

“Anh Tiêu, thật xin lỗi.” Bây giờ, cô chỉ có thể cho anh những lời này. Anh Tiêu tốt với cô, sợ là đời này cô không trả hết.

Thu Ý Hàm sớm rời đi tiệc rượu, bởi vì ở phương diện tình cảm cô đã thua hoàn toàn. Bây giờ, cô chỉ có thể dùng công việc để làm tê liệt chính mình. Đây không phải là hành động điên rồ mà người ta vẫn thường làm sao? Vậy để cho cô cũng điên rồ một hồi đi, ai khiến cô đi yêu. Bình thường, buổi tối Thu Ý Hàm cũng

không ở lại văn phòng một mình, nhưng mà hôm nay cô muốn khiêu chiến với bản thân mình một chút, dù sao nếu lưu lại nhược điểm người khác còn có cơ hội thương tổn cô.

Trong khoảng thời gian thất thần này, thật sự đã để lại nhiều văn kiện chưa có xử lý. Buổi tối hôm nay, cuối cùng Thu Ý Hàm có thể tĩnh tâm nhìn kỹ những tài liệu này. Cô rất nhanh phát hiện rất nhiều chỗ không thích hợp. Tuy rằng đây chỉ là một số vấn đề rất nhỏ, nhưng nếu không kịp xử lý mấy vấn đề này sẽ dần dần to lên. Bởi vì rất nhiều vấn đề, Thu Ý Hàm hoàn toàn quên thời gian.

Sau khi Thu Ý Hàm rời đi, Trọng Lâm không có hứng thú tiếp tục ở lại nơi nhàm chán này nữa. Đi theo xe Thu Ý Hàm tới dưới cao ốc Tập đoàn Thu thị, nhìn ánh sáng đèn của văn phòng cô ở trên lầu, anh rút thuốc ra hút mạnh một hơi. Cô đã đi lên thật lâu, bây giờ đã qua mười hai giờ, xem ra cô đã chuẩn bị làm việc suốt đêm, nhưng Trọng Lâm cũng không có ý rời đi.

Cuối cùng đèn cũng tắt, hẳn là cô muốn xuống dưới. Nhưng thời gian chậm rãi trôi qua mà không thấy Thu Ý Hàm. Lẽ nào... Trọng Lâm nghĩ đến các khả năng, lập tức xuống xe, chạy tới toà cao ốc. Lúc này chỉ có thể đi thang bộ, Trọng Lâm nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp chạy từ lầu một lên lầu ba mươi tám.

“Ý Hàm, em ở đâu? Ý Hàm?” Thật tốt, cô không có khoá cửa. Trọng Lâm đi vào văn phòng Thu Ý Hàm, vừa thở dốc vừa tìm kiếm Thu Ý Hàm. Không ngoài dự tính của anh, hiện tại Thu Ý Hàm đã cuộn mình dưới bàn làm việc.

“Ý Hàm, là anh, đừng sợ anh, anh sẽ ở cùng em.” Giờ đây, tình huống này lại giống như lúc bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, trong mắt Ý Hàm một mảnh trong suốt. Trọng Lâm khẽ ôm Thu Ý Hàm, chậm rãi trấn an cô.

“Mẹ đã chết, cha cũng không thương em.” Thu Ý Hàm nói ra lời luôn đặt ở trong lòng mười mấy năm với anh. Giọng điệu của cô cũng rất bình tĩnh: “Em rất nhớ mẹ.”

“Mẹ em qua đời như thế nào?” Trọng Lâm đều luôn luôn muốn biết vấn đề này.

“Tự sát.” Thu Ý Hàm lộ ra vẻ mặt thống khổ, nhìn thấy mẹ chết ngay trước mặt mình chỉ sợ cô bị ác mộng cả đời. “Đừng, nhảy xuống ngay trước mặt em. Thiệt nhiều máu, thiệt nhiều máu...” Giọng của Thu Ý Hàm trở nên kích động, giống như lại nhìn thấy được cảnh tượng ngay lúc đó.

“Em cầu xin cha cứu mẹ, thế nhưng ông ấy chỉ biết mắng em, em không biết ông ấy làm sao vậy. Trước kia, ông kể cho em chuyện ông và mẹ yêu nhau thế nào, ông nói ông rất yêu mẹ. Chẳng lẽ thấy chết mà không cứu chính là tình yêu sao?” Thu Ý Hàm không hiểu, không hiểu cha trở mặt nhìn thấy “tình yêu” chết ở chính trước mặt mình.

“Đó là lý do em không tin tình yêu sao?” Trọng Lâm nghĩ tới mẹ của mình và cô giống nhau, anh sẽ đem mẹ vĩnh viễn khắc vào trong lòng. Anh không tin tình yêu, chỉ tin tưởng thù hận, nhưng đây là trước khi gặp được cô. Có lẽ là khi mới gặp cô, sự yếu đuối đã chạm thật sâu vào trong lòng anh, anh không bao giờ có thể để cô rời đi nữa.

Nhưng tại sao lại là con gái của hai người đã hại chết mẹ mình? Bất luận như thế nào, anh đều nhận định cô. Vì người anh hận nhất là cha, cho nên trong cuộc đời anh chỉ biết có một người phụ nữ. Tuy rằng mẹ của cô đã chết rồi nhưng anh sẽ tra tấn cha cô gấp bội. Sau khi thấy sự phản bội của cha, mẹ Trọng Lâm liền bị chứng uất ức nghiêm trọng, thường xuyên tự mình làm hại mình. Chính là lần đó, mẹ dùng dao cắt hết nhất này đến nhất khác trên người, còn vui vẻ nói với anh “cha con thích nhất màu đỏ, áo đỏ này của mẹ nhìn đẹp lắm có phải hay không?”. Đó là máu của mẹ, máu trong thân thể chảy ra nhuộm đỏ quần áo màu trắng. Trọng Lâm còn chưa kịp gọi điện thoại kêu xe cứu thương thì mẹ đã ngã xuống trên mặt đất, không còn thở bởi vì mất máu quá nhiều. Năm ấy anh mười bảy tuổi. Lúc ấy, mẹ nhất định rất đau, tuy rằng mẹ cười ra đi, nhưng loại đau này lại lưu lại trong lòng Trọng Lâm.

“Em không biết, em không biết yêu anh là đúng hay là sai.” Thu Ý Hàm im lặng thật lâu, cuối cùng nói ra những lời này. Đây là yêu sao? Yêu thế nào cũng bị thương tổn.

“Anh yêu em, anh không hối hận vì đã yêu em, Ý Hàm.” Trọng Lâm không ngừng nói với Ý Hàm lời yêu. “Mong một tháng sau, anh sẽ đem việc này nói rõ ràng với em.” Tại nơi này, Trọng Lâm quyết định ưng thuận hứa hẹn cả đời.

“A, ngày đó không phải là ngày anh Trọng đính hôn với cô Lăng sao! Yên tâm, tôi nhất định sẽ đi chứng kiến.” Thu Ý Hàm không biết là đang châm chọc anh hay là đang châm biếm chính mình.

Trọng Lâm rất không thích cô gọi mình là anh Trọng, sau này anh nhất định sẽ làm cho cô sửa thành hai chữ khác.

“Chuyện đã làm xong hết chưa?”

“Thưa cô chủ, tất cả nguồn điện của cao ốc Thu thị tôi đều cắt đứt.”

“Tốt lắm. Số tiền còn lại sẽ nhanh chóng chuyển tới tài khoản của anh.” Lăng Tuyết cắt đứt điện thoại, nhẹ nhàng thoáng nở nụ cười. Lúc Thu Ý Hàm rời đi, cô thấy Trọng Lâm đi theo. Tình huống cụ thể là gì cô không rõ ràng, nhưng cô biết ngày đó Trọng Lâm sẽ không ngoan ngoãn cùng cô đính hôn, nhưng mà như vậy vừa vặn, thật ra cô cũng không đồng ý chuyện này, chỉ do một mình cha cô tình nguyện mà thôi.

Có điều, nếu ngày đó bọn họ sẽ làm cô khó xử thì hôm nay để cô trả thù một chút, vậy cả hai sẽ không thiếu nợ nhau. Nhưng cô cũng hy vọng lần này tạo ra cơ hội giải hoà cho bọn họ. Nếu ngày đó Trọng Lâm thật sự đính hôn cùng cô, vậy cô làm sao bây giờ? Trốn...

Hôm nay là ngày Trọng Lâm cùng Lăng Tuyết đính hôn ở XXXX, nhưng Trọng Lâm lại tặng cô một bộ lễ phục. Là sợ cô dỗi ý không đi, hay là sợ cô không có quần áo? Hừ. Bộ lễ phục này toàn màu trắng, chẳng lẽ không sợ cô đoạt đi nổi bật của Lăng Tuyết? Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Thu Ý Hàm vẫn mặc bộ lễ phục này vào.

Chẳng lẽ cô đến nhầm nơi? Nhìn qua, chỗ này không giống như hôm nay sẽ có người làm tiệc đính hôn, thật như là lễ đường kết hôn. Nhưng Thu Ý Hàm cứ chậm rãi đi vào.

“Cô Thu Ý Hàm, cô có bằng lòng gả cho anh Trọng Lâm làm vợ không?”

“Anh Trọng, đừng giả thần giả quỷ, nếu không ra, tôi sẽ không tiếp.” Thu Ý Hàm chuẩn bị rời đi.

“Ý Hàm, gả cho anh!” Trọng Lâm đang cầm một bó hoa hồng lớn đi ra từ phía sau.

“Anh Trọng, hôm nay người cùng với anh đính hôn là cô Lăng, anh hỏi sai người rồi.” Thu Ý Hàm nhíu mày.

“Không có người khác. Hôm nay chỉ có em cùng anh. Cho tới bây giờ, anh không hề muốn cưới người phụ nữ khác, anh muốn, vẫn chỉ có em.” Trọng Lâm chậm rãi đi đến trước mặt Thu Ý Hàm, quỳ một gối. Không đủ lãng mạn, nhưng anh có một trái tim chân thành.

“Đứa nhỏ Trọng Lâm này làm gì thế chứ, tiệc đính hôn sẽ lập tức bắt đầu, nó còn không xuất hiện.” Bởi vì từ đầu đến cuối Trọng Lâm cũng không xuất hiện, Lăng Thượng Quốc phát hỏa với Trọng Thiên. Mặt Trọng Thiên âm trầm, không nói lời nào. Ông thật không ngờ Trọng Lâm dám ngỗ nghịch với ông như vậy. Nếu nó vẫn không xuất hiện, không thể nghi ngờ, tiệc đính hôn này sẽ bị mọi người chế giễu, các bài báo ngày mai cũng sẽ không ít. Được, hay lắm.

“Cha, bác trai, Lăng Tuyết cũng đi trước đây. Buổi tiệc đính hôn này xem ra là làm không được. Các người đừng mang sắc mặt này, con không chịu nổi đâu.” Quả nhiên Trọng Lâm không tới, người vui nhất chính là Lăng Tuyết. Nhưng mà lời nói này của cô lại là đổ thêm dầu vào lửa. Suy cho cùng, lòng của cô nghĩ như thế nào đây?

Ở phía dưới, khách mời bắt đầu rối loạn bởi vì nhân vật chính còn chậm trễ không xuất hiện. Lăng Thượng Quốc và Trọng Thiên cũng không có phương pháp khống chế cục diện này.

“Em muốn biết tình huống cụ thể.” Tuy rằng Thu Ý Hàm thật cảm động đối với hành vi của anh, nhưng cô là một người sống bằng lý trí, cô nhất định phải biết rõ ràng tình hình hiện tại.

“Em có bằng lòng gả cho anh không?” Lúc này, Trọng Lâm không trả lời câu hỏi của cô mà lặp lại những lời này.

36. Chương 36: Thiên Đường, Địa Ngục

Chuyển ngữ: Tử Linh Lan

“Anh xin hứa yêu em bằng tình yêu sâu đậm nhất, bằng tất cả tâm ý mà quan tâm em, quan tâm em bằng thái độ dịu dàng nhất. Anh xin hứa, vị trí của em trong mạng sống của anh là quan trọng nhất. Anh xin hứa, dù cho phía trước gian nan hiểm trở hay hạnh phúc thì cũng sẽ bên em đến răng long đầu bạc. Anh xin hứa với em, anh sẽ yêu em mãi mãi, vĩnh viễn không bao giờ làm việc khiến em tổn thương.” Trọng Lâm vẫn duy trì dáng vẻ ban đầu, nói những lời chân thành nhất với cô.

Thu Ý Hàm ôm lấy bó hoa, tại sao hôm nay anh không đính hôn với thiên kim nhà họ Lăng chẳng phải không còn quan trọng nữa sao? Quan trọng là bây giờ sanh đang ở đây dùng cả đời mình hẹn thề với cô. Thu Ý Hàm sớm đã rưng rưng nước mắt.

Trọng Lâm từ từ đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của Thu Ý Hàm, sau đó anh nhất định sẽ cho cô một hôn lễ hoàn mỹ.

“Anh đặt chỗ ở nhà hàng rồi, có đồng ý đi chúc mừng cùng anh không?” Trọng Lâm đứng lên, hỏi ý cô.

“Đi siêu thị mua nguyên liệu đi! Em muốn đích thân nấu ăn cho anh!” Từ sau lần trước, Thu Ý Hàm về nhà nhờ Má Trương dạy cô vài món, cô hy vọng anh là người đầu tiên được nếm thử.

“Em nói sao thì làm vậy đi, đều thuận theo ý em!” Tuy rằng không biết cô có thể nấu ra món ngon hay không, nhưng chỉ cần là do cô nấu, anh ăn rồi sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Theo chỉ thị của Thu Ý Hàm, Trọng Lâm ngoan ngoãn ngồi trong phòng khách mà chờ đợi. Đoạn thời gian trước, ngay cả trứng gà còn không biết đập, giờ thì có thể xuống bếp, điều này quả thực nằm ngoài dự đoán của Trọng Lâm. Tuy hy vọng lý do khiến cô thay đổi là do mình, nhưng có phải hay không thì chỉ Thu Ý Hàm mới có thể cho anh biết được câu trả lời.

Trong nhà bếp, Thu Ý Hàm cũng chân tay lóng ngóng, vì những món này vẫn chưa từng nấu thật bao giờ. Ở bên ngoài, Trọng Lâm liên tục nghe thấy những tiếng ping ping pong pong, cuối cùng nhìn không được phải chạy vào trong thì quả nhiên nhìn thấy một đồng hồ đếm.

Một lý do khác khiến Thu Ý Hàm bắt anh phải đợi bên ngoài vì sợ anh nhìn thấy cô tay chân vụng về, nhưng rốt cuộc thì anh cũng xông vào...

“Có cần anh giúp gì không vậy? Nếu mà không cần, vậy hay anh lại ra ngoài đợi?” Trọng Lâm quyết định vẫn là nên hỏi xem ý cô thế nào.

Câu nói này của Trọng Lâm đối với Thu Ý Hàm mà nói có ý nghĩa rất lớn, giờ cô thật không biết phải làm sao, vẫn là cần anh phụ chút.

“Ừm, anh phụ em đập cái trứng gà này đi!” Thu Ý Hàm vẫn không nhớ nổi phải đập trứng như thế nào.

“Hôm nay em nấu hai món, anh cũng nấu hai món, bữa tối sẽ do hai chúng ta sáng tạo nên, em thấy được không?” Trọng Lâm cảm thấy nếu ăn những món ăn được nấu bằng cả tấm lòng, trong lòng nhất định rất hạnh phúc.

Thu Ý Hàm không cự tuyệt, cũng xem như âm thầm tán thành, thời khắc này đối với Thu Ý Hàm chính là thời khắc hạnh phúc nhất, giống như cô đang trên thiên đường vậy!

Bốn món rất nhanh đã được bày trên bàn ăn, Trọng Lâm thấy mấy cây nến đỏ trên bàn, còn mang ra chai rượu vang. Đây cũng là lần đầu tiên Thu Ý Hàm ăn cơm trong ánh nến lung linh. Cô cứ như một cô nữ sinh thuần khiết ngồi yên tại chỗ, đợi Trọng Lâm chuẩn bị hết tất cả mọi thứ.

“Thấy thế nào?” Thu Ý Hàm không thể chờ đợi nữa mà muốn biết nhận xét của Trọng Lâm về món ăn cô làm.

Trọng Lâm nếm thử một miếng, phát hiện ra hình như cho giấm vào nhiều quá, “có một chút” hơi chua. Nhưng đây là lần đầu cô nấu, có thể nấu hai món như vậy là đã rất là khá rồi!

“Rất là ngon, vậy đi, anh ăn món em nấu, còn em ăn món anh nấu, cảm nhận tâm ý của nhau.” Trọng Lâm quyết định không để cô ăn món cô nấu, không muốn vì vậy mà ảnh hưởng tâm trạng cô.

Thu Ý Hàm thấy đề nghị này cũng hay, liền gật đầu đồng ý. Chủ động nâng ly “Em Thu Ý Hàm, dùng niềm vui chân thành nhất, cùng anh bước một cuộc sống mới. cũng như anh đã hứa hẹn trao cho em cả tính mạng và tất cả tình yêu của mình cho em, em cũng sẽ đem tất cả tình yêu của mình cho anh, em sẽ tin tưởng anh tuyệt đối. Do vậy, trong cuộc đời chúng ta, dù cho gặp phải chuyện gì, em hứa với anh là em cũng sẽ yêu anh mãi mãi.”

“Anh cũng yêu em.” Trọng Lâm rót đầy rượu cùng với Thu Ý Hàm cạn ly, từ từ uống cạn.

Sau khi ăn cơm xong, Thu Ý Hàm hơi say. “Trọng Lâm, cảm ơn anh, cảm ơn anh quan tâm em, cảm ơn anh đã yêu em.”

Cô chủ động hôn anh.

Trọng Lâm vì hành động này của cô mà rất thích thú, từ từ hôn đáp trả, cái hôn này rất dịu dàng nhưng lại hòa trộn hai trái tim chân thành.

Dục vọng hai người dần dần được khơi dậy. Trọng Lâm từ từ mở dây kéo phía sau cô, bộ lễ phục màu trắng liền nhanh chóng tuột ra.

“Có được không?” nếu như Thu Ý Hàm không muốn, Trọng Lâm sẽ không ép buộc cô.

Thu Ý Hàm giờ đây đã không còn ý thức, liền gật đầu, Trọng Lâm liền bế Thu Ý Hàm vào phòng...

.
. .

“Anh tiễn em.” Giờ đã là sáng hôm sau, Trọng Lâm thay xong quần áo, muốn đợi Ý Hàm thêm một chút.

“Không cần đâu, anh cũng phải đi làm, em cũng phải thay bộ đồ để đến công ty một chuyến.” Thu Ý Hàm nhớ lại chuyện tối qua, vẫn có chút xấu hổ.

—

Hôm nay, các trang báo đều bị chiếm bởi một tin hệ trọng. Tập đoàn Thu Thị trong một đêm bị mua lại bởi tập đoàn Trọng Thị. Chủ tịch Thu Văn Long đột ngột qua đời.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thu Ý Hàm về tới nhà, phát hiện biểu hiện của Má Trương rất lạ.

Má Trương ấp a ắp úng không nói thành lời, đưa báo ngày hôm nay cho Thu Ý Hàm.

“Không thể nào, Má Trương, nói cho con biết đây không phải sự thật, đúng không?” Đột nhiên nghe thấy cha mình qua đời, đối với Thu Ý Hàm, đây là đả kích rất lớn. Tuy rằng cô nói ghét cha, nhưng đều là do cô muốn cha như xưa, thân thiết yêu thương cô.

“Cô chủ, trước khi ông chủ nhắm mắt, muốn tôi nói với cô một câu.” Má Trương bắt đầu thổn thức.

“Cha con nói gì vậy ạ?” Tiếng của Thu Ý Hàm bắt đầu run rẩy.

“Ông chủ nói, ông rất yêu bà chủ, trước giờ vẫn không hề thay đổi.” Đây là khúc mắc của Thu Ý Hàm, giờ đây cô rất hận chính mình. Tại sao, tại sao lúc trước cô toàn thờ ơ lạnh nhạt. Lúc người khác có vợ bên cạnh, thì ông lại một mình; lúc người khác có bạn đời để tâm sự thì ông lại một mình. Làm con gái của ông, Thu Ý Hàm, cô làm sao có tư cách mà phê bình trách móc ông.

“Vậy rốt cuộc là tại sao, tại sao mà ông ấy lại có thể nhìn người phụ nữ mình yêu chết như thế được?” Thu Ý Hàm rất kích động, cô không hiểu, cô không hiểu...

“Chuyện năm đó tôi không rõ lắm. nhưng tôi nghĩ nhà họ Trọng chắc phải có người biết.” Lúc đó, con dâu của Má Trương phải sinh con, nên bà đã xin nghỉ vài ngày.

Nghe thấy câu này, trái tim Thu Ý Hàm thất lại. Không lẽ chuyện năm ấy có liên quan tới việc Thu Thị bị mua lại? Thu Ý Hàm không có thời gian để nghĩ. “Cha con giờ đang ở đâu?” Cái cô quan tâm nhất bây giờ là di hài của cha mình, ông bây giờ đang cô đơn một mình, chắc là rất lạnh.

“Trong nhà xác bệnh viện X, hôm qua nghe được tin Thu Thị bị mua lại, ông chủ chịu không nổi đã kích, bệnh tim tái phát, khi đưa tới bệnh viện thì đã không kịp. Nhưng điện thoại của cô lại không gọi được.” Tối qua, lúc cô đang hưởng thụ hạnh phúc, thì cha cô lại cận kề cái chết, đối với cô đây quả là sự mỉa mai cực lớn.

“Khi nào thì phát hiện bệnh tim của cha con vậy ạ?” Chuyện này Thu Ý Hàm cũng không biết, có thể nói mọi chuyện của cha cô, cô đều không biết gì.

“Đó là bệnh lâu năm của ông chủ rồi, ông chủ vẫn luôn uống thuốc để khống chế căn bệnh lại. Thật ra thì nếu cô chủ để ý ông chủ tí mĩ một chút thì vẫn có thể phát hiện ra.”

“Ba, chúng ta về nhà thôi!” Sau mười mấy năm, Thu Ý Hàm cuối cùng cũng lần nữa gọi ông một tiếng cha, nhưng ông không bao giờ có thể nghe được nữa.

Thu Ý Hàm không hề tổ chức tang lễ long trọng cho cha cô, chỉ là tốn một chút tiền chôn cha mẹ cô cùng nhau. Vuốt nhẹ di ảnh của ba mẹ, từ nay về sau cô chính thức trở thành một người không có ai yêu thương nữa. Cái người nói yêu cô cả đời thì ở đâu chứ? Tối giờ Thu Ý Hàm vẫn không thể tin được, người mua lại tập đoàn Thu Thị lại chính là Trọng Lâm, người đàn ông mà cô yêu.

“Vị tiểu thư này, nếu không hẹn trước thì cô không thể lên trên.” Đối với việc bị cô tiếp tân chặn lại, Thu Ý Hàm không hề quan tâm, hôm nay cô nhất định phải gặp được Trọng Lâm, cô phải hỏi anh cho rõ ràng.

“Cậu thật là nhân tài song thu nha! Chiếm được trái tim của Thu đại tiểu thư, lại còn mua lại sản nghiệp nhà họ. Lúc cậu ngăn chặn không cho tôi đối phó với Thu Thị, tôi còn tưởng cậu yêu cô ấy thật lòng chứ! Thì ra cậu đã sớm có dự tính ỉn!”

Thu Ý Hàm vẫn chưa đẩy cửa văn phòng anh ra thì đã nghe thấy những lời này, cô không tin Trọng Lâm có thể làm những chuyện này, hôm qua mọi chuyện vẫn còn rất tốt đẹp, không phải sao? Trọng Lâm vốn chẳng phản bác lại câu nói của người đàn ông kia, cô còn có thể mong đợi anh nói gì chứ!

Thì ra đây là sự thật về những gì đã hứa với cô, đúng là không thể chịu nổi. cô vẫn đúng thật ngu ngốc, là cô đã hại chết cha cô sao? Là do cô vì chuyện tình cảm, không để ý tới tình hình của tập đoàn, mới khiến kẻ khác thừa cơ hội.

Anh xin hứa, dùng tình yêu sâu đậm nhất để yêu em, anh xin hứa, vĩnh viễn không bao giờ làm chuyện tổn thương em. Những lời hứa của anh vẫn còn vang vọng bên tai cô. Nhưng giờ đây, Thu Ý Hàm nắm chặt bàn tay, móng tay cấu vào da thịt, nhưng cô cũng không hề thấy đau.

Thu Ý Hàm từ từ di chuyển, âm thanh xung quanh ngày càng ồn, nhưng đó cũng là một thông tin mà cô không thể bỏ qua.

Nghe nói phó tổng đã thay người, hình như là nguyên phó tổng của tập đoàn Thu Thị, còn là được chủ tịch đích thân chỉ thị. Giọng nói người phụ nữ này rất cao, dù cho Thu Ý Hàm muốn cũng không nghe rõ, nhưng ba chữ Trình Dịch Phong lại mạnh mẽ chui vào não cô. Tại sao Trình Dịch Phong lại vào Trọng Thị? Là do Thu Thị sụp đổ nên anh liền tìm công việc khác. Nhưng có thể khiến chủ tịch trực tiếp ra lệnh, vậy chuyện của Thu Thị phải chăng cũng liên quan tới anh ta.

37. Chương 37: Bắt Cóc Bắt Ngờ

Chuyển ngữ: Tử Linh Lan

Thu Ý Hàm không dám nghĩ, không dám đối diện với sự lừa gạt của người yêu, sự phản bội của bạn bè. Tất cả mọi chuyện xảy ra trong một ngày, tất cả đều dồn ép lên người Thu Ý Hàm, thế giới này với cô mà nói, còn gì để lưu luyến chứ? Cô thực sự rất đau khổ, rất đau khổ!

Trọng Lâm không ngờ rằng Thu Vân Long sẽ vì chuyện này mà qua đời, những lời mà Lăng Tiêu nói, anh không hề nghe thấy, mà tự mình chìm trong thế giới của mình mà suy nghĩ về chuyện của Ý Hàm. Cô nhất định rất đau lòng, nhưng chuyện này quả thực có quan hệ trực tiếp với anh, nếu giờ anh đi thăm cô, liệu cô có bị kích động không, thực sự Trọng Lâm rất mâu thuẫn.

Đối với việc Trình Dịch Phong đột nhiên được làm phó tổng tại Trọng Thị, Trọng Lâm cũng rất bất ngờ. Anh cứ nghĩ rằng Trình Dịch Phong thực sự trung thành với Thu Thị, không ngờ anh ta cũng chỉ là một tên giầu đồ bìm leo.

Thu Ý Hàm cảm thấy bản thân không còn chỗ để đi nữa, căn nhà lạnh lẽo kia cũng chẳng còn ai cãi nhau với cô. Bất tri bất giác lại đi tới mộ của ba mẹ.

Tựa đầu vào tấm bia, giờ đây, chỉ có nơi này khiến cô thấy an tâm nhất. Lạnh quá, Thu Ý Hàm dùng hai cánh tay ôm lấy mình, thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, quần áo Thu Ý Hàm mặc hôm nay có chút mỏng manh.

Nhưng Thu Ý Hàm lại không hề muốn rời đi, khe khẽ nga bài hát mà hồi nhỏ mẹ cô đã dạy cô hát, rồi nhắm mắt lại. cô dường như nhìn thấy mẹ, thấy cha và cả anh trai nữa.

“Hàm Nhi, đừng có ngủ, đừng có ngủ, đợi anh với!”

Là anh sao? Anh, Hàm Nhi cũng nhớ anh lắm, nhưng anh rời xa cô những mười mấy năm trước rồi, làm sao mà cô có thể thấy anh cơ chứ!

Ngày thứ hai khi tỉnh dậy, Thu Ý Hàm phát hiện ra mình đang nằm trên giường của chính bản thân. Tối hôm qua cô về nhà bằng cách nào chứ? Thu Ý Hàm hoàn toàn không có ấn tượng gì cả!

Cô hình như nhìn thấy anh trai, nhưng mười mấy năm trước anh đã bị cha mẹ ruột của anh dắt đi, sau đó không hề có liên lạc. Lúc nhỏ, cô cứ dính lấy anh trai, sau đó anh rời đi, cô đã khóc mấy ngày liền. Trên thế giới này trừ ba mẹ cô ra thì người cô yêu thương nhất chính là anh trai.

Không biết anh trai bây giờ sao rồi, nghĩ tới đây khuôn mặt cô nặng nề. Không biết anh còn nhớ tới người em gái như cô không?

Lúc nhỏ, cô thực sự rất nghịch ngợm, mỗi lần gặp phải rắc rối thì sẽ do anh giải quyết hậu quả. Nếu không giải quyết được thì sẽ do anh gánh tội thay. Không biết anh còn nhớ đứa em lì lợm này không. Rốt cuộc thì Thu Ý Hàm cũng lộ ra một nụ cười.

“Cô chủ, tối qua cô bị cảm lạnh, ăn tí cháo nóng cho ấm người!” Má Trương mở cửa phòng, bưng vào cho cô một chén cháo nóng.

Thu Ý Hàm nhìn thấy Má Trương đã có tuổi vậy mà còn rất yêu đời, cảm thấy việc muốn tự sát của cô hôm qua thực quá nực cười. Nhận lấy chén cháo từ tay Má Trương, cô ăn từng miếng một.

Cô phải bồi bổ cơ thể, mới có thể đối đầu với Trọng Thị. Tuy rằng bây giờ cô không thể đối phó hoàn toàn với Trọng Thị, nhưng rồi sẽ có một ngày, cô sẽ bắt Trọng Lâm phải trả gấp đôi những gì đã lấy của cô.

“Cô chủ, nếu có thèm ăn gì thì cứ dặn, tôi sẽ nấu mấy món ngon cho cô.” Má Trương thực sự cảm thấy đau lòng thay cho đứa trẻ vừa mất cha này.

“Má Trương, con khỏe lắm, rất có tinh thần, giờ con có thể ăn hết vài con bò đấy!” Dĩ nhiên Má Trương bị câu nói đùa của cô dọa đến sợ. Đây có thực sự là cô chủ nhà bà không? Cô chủ trước giờ lạnh như băng, chỉ cần được thấy Thu Ý Hàm nở nụ cười một cái thì bà đã thấy vui rồi. Nhưng trước giờ bà chưa bao giờ nghĩ tới cô chủ có khuôn mặt thân thiện như thế.

Phản ứng của Má Trương cũng nằm trong dự đoán của Thu Ý Hàm. Trước giờ thái độ của cô đối với người khác đều không được tốt, ngay cả với người đáng kính như Má Trương cũng vậy. Nhưng cái chết của cha đã nhắc nhở cô rằng, phải quan tâm tới những người xung quanh mình một chút. Cho nên, thái độ với Má

Trương sau này nhất định sẽ tốt hơn trước. Dù cho sau này có thành ra thế nào, thì Thu Ý Hàm cũng không biết.

Nhìn thấy sự thay đổi của tiểu thư, Má Trương thực sự rất vui mừng, bà luôn hi vọng tiểu thư có thể luôn cởi mở như bao cô gái khác. “Má Trương sẽ đi nấu ngay cho con, đi ngay đây!” Vừa nói xong Má Trương đã mau chóng đi tới bếp nấu những món ngày thường Thu Ý Hàm thích ăn nhất.

Thu Ý Hàm vừa đi trên đường vừa nghĩ về những chuyện đã xảy ra, bỗng nhiên có một chiếc xe đen dừng ngay cạnh cô. Ngay lập tức Thu Ý Hàm đề cao cảnh giác, nhưng cô còn chưa kịp kêu cứu thì đã bị bắt vào trong xe, bị một chiếc khăn tẩm thuốc chụp mê.

Nơi Thu Ý Hàm bị nhốt là một biệt thự ở ngoại thành, nhưng những cánh cửa sổ của căn phòng nhốt cô đều bị khóa chặt, chỉ có một chút tia sáng lờ mờ chiếu qua cửa kính.

Khi Thu Ý Hàm tỉnh lại thì biết mình đã bị nhốt, nhưng là ai mà đi trói người đã phá sản như cô? Không lẽ là người mà cô từng đắc tội khi làm việc, sau khi biết được cô đã thất thế thì muốn trả thù. Cũng may là trước đó cô đã lo liệu chỗ ở an toàn cho Tâm Nhi và đứa nhỏ mới ba tháng trong bụng em ấy, nếu không với tình cảnh nguy hiểm thế này của mình thì sao mà giúp được Tâm Nhi chứ!

Thu Ý Hàm kiểm tra tỉ mỉ căn phòng, nhưng tất cả cửa sổ đều bị khóa chặt, lối ra duy nhất chính là cửa chính, nhưng bên ngoài liệu có ai canh gác không, cô thật không dám chắc.

“Có ai ở ngoài không? Tôi đói bụng lắm rồi!” Không có ai trả lời, không lẽ bọn bắt cóc không cử ai tới canh giữ cô sao, Thu Ý Hàm càng cảm thấy kì lạ. Nhưng rất nhanh chóng, cánh cửa mở ra một khe nhỏ rồi một phần cơm và thức ăn được đưa vào, sau đó mau chóng khép lại.

Xem ra là có người, Thu Ý Hàm bưng thức ăn lên thì thấy đồ ăn không tệ, đây là cách đối đãi với người bị bắt cóc sao? Thu Ý Hàm thật sự không hiểu.

Nhìn thấy thức ăn phong phú như vậy nhưng Ý Hàm thực sự nuốt không nổi, cô nằm trên giường, nhìn lên trần nhà.

Màn đêm cũng dần buông xuống, căn phòng này cũng dần dần chìm trong bóng tối, cô hoảng loạn nhưng lại không tìm thấy công tắc đèn, Thu Ý Hàm chỉ đành cuộn tròn trên góc giường.

Đột nhiên cửa lại mở ra, một thân hình cao to bước từ ngoài vào, hắn vẫn không bật đèn, Thu Ý Hàm không nhìn rõ dáng vẻ của hắn ta, nhưng có thể chắc chắn hắn là một người đàn ông.

“Anh là ai?” Thu Ý Hàm hỏi, “Anh muốn làm gì?”

Nhưng câu hỏi được hỏi ra lại không có câu trả lời, người đàn ông đó không nói chuyện, chỉ lặng lẽ ngồi cạnh giường hút thuốc. Không khí trong phòng này vốn dĩ không tốt, giờ lại thêm khói thuốc lá khiến Thu Ý Hàm chịu không nổi ho sặc sụa.

Tiếng ho của Thu Ý Hàm làm kinh động tới người đàn ông ấy, hắn liền mau chóng dập tắt điếu thuốc trên tay, hành động của anh ta khiến cho nghi hoặc trong lòng Thu Ý Hàm càng lớn. Từ hơi thở trầm trọng của anh ta, Thu Ý Hàm có thể cảm nhận được tâm trạng anh ta không được tốt.

Người đàn ông đó đột nhiên đứng dậy, bước qua bên giường cạnh Thu Ý Hàm, khiến cô có loại dự cảm không tốt. bởi vì cô có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh ta.

Lúc Thu Ý Hàm định né đi thì ngay lập tức bị tên đó đè lên người, hôn ngấu ngiến trên đôi môi cô. Thu Ý Hàm muốn đẩy anh ta ra, nhưng hai tay lại bị anh ta khóa chặt đặt phía sau đầu, mùi rượu trong miệng anh liền nhanh chóng lan sang miệng cô. Nhưng tên này dường như sợ cô chống trả, liền lấy cả vật buộc hai tay cô lại với nhau. Sau khi chắc chắn cô không thể chống cự, thì đôi môi liền cùng với đôi tay hắn từ từ trượt xuống dưới.

Quần áo của Thu Ý Hàm từng chiếc một bị hắn ta cởi bỏ, lúc miệng anh lướt tới ngực cô, Thu Ý Hàm nhắm mắt khiến nước mắt chảy ra. Hắn ta liền quay lại hôn nhẹ lên má cô, dịu dàng hôn đi giọt nước mắt của cô.

Không biết có phải vì bất mãn về những giọt lệ của cô hay không mà hắn bắt đầu xé những mảnh áo còn sót lại trên cơ thể cô một cách thô bạo. Tiếp theo đó cũng không còn sự dịu dàng nữa, mà chỉ có sự cưỡng

đoạt tàn bạo.

...

Đoạn thời gian này đối với Ý Hàm mà nói là một sự giày vò. Sau khi làm xong chuyện nên làm, tên đó không lưu luyến mà rời khỏi căn phòng này. Thu Ý Hàm cứ ngẩn người ngây dại, không hề có ý niệm sẽ mặc quần áo vào.

Không lẽ mình bị bắt tới đây là để thỏa mãn dục vọng của đàn ông sao? Là người hay là... Ha ha ha... Từng là một Thu Ý Hàm không ai sánh bằng, nay lại trở thành một con đĩ?

Thu Ý Hàm nghĩ tới Trọng Lâm, không biết khi Trọng Lâm biết được những chuyện đang xảy ra với cô sẽ nghĩ thế nào? Anh ta thì sẽ nghĩ gì chứ, mình chỉ là quân cờ của anh ta, không lẽ còn mơ tưởng rằng anh ta sẽ còn tiếp tục quan tâm mình sao?

“Thưa cô, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi, cậu chủ muốn cô tắm trước rồi xuống ăn sáng.” Một người hầu đáng vẻ thanh tú đứng cạnh cô, nói năng một cách lễ phép.

Chẳng phải mình bị bắt cóc sao, hiện nay bon bắt cóc đều “nhân tính hóa” cả rồi sao? Còn có thể phải người chuyên môn hầu hạ tới, Thu Ý Hàm cảm thấy mình có nên vui mừng hay không?

“Đây là đâu?” So với việc rửa sạch cơ thể thì Thu Ý Hàm muốn biết mình đang ở đâu hơn. Dù sao thân thể cũng đã bị xâm hại thì còn thắc mắc quan tâm làm gì nữa chứ.

Nhưng người cạnh cô không muốn trả lời câu hỏi này, Thu Ý Hàm nhìn cô ta một cái, cũng chẳng thêm hỏi thêm nữa. dùng chân quần quanh người, từ từ men theo mép giường mà đứng dậy. Dưới sự chỉ dẫn của cô người hầu, Thu Ý Hàm đã đến một căn phòng tắm khác, nhìn những vật dụng tắm xa xỉ và quần áo hàng hiệu, Thu Ý Hàm cười nhạt.

Người hầu ở phía sau đã giúp cô đóng cửa, Thu Ý Hàm bước vào bồn tắm, vùi đầu dưới nước. lần tắm này Thu Ý Hàm tắm tới những hai tiếng đồng hồ. Uể oải bước ra từ buồng tắm, dùng khăn lau khô cơ thể, mặc lên người bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn. Không ngờ lại vừa như vậy, tên đàn ông kia rốt cuộc là người thế nào? Nhớ lại chuyện tối qua hẳn làm với cô, Thu Ý Hàm càng thêm căm phẫn.

Lúc Thu Ý Hàm vừa bước ra khỏi nhà tắm thì mới phát hiện cô hầu gái vẫn đứng đợi trước cửa, rốt cuộc giữa chừng cô có rời khỏi hay không, đó không phải chuyện cô quan tâm.

“Thưa cô, cậu chủ muốn từ nay về sau cô sẽ ở căn phòng này.” Cô hầu gái bình tĩnh nói lại lời căn dặn của chủ nhân.

Căn phòng này, Thu Ý Hàm nhìn xung quanh, hoàn cảnh rất tốt, những vật phẩm trong phòng đều là hàng cao cấp, cái đập vào mắt dữ dội nhất chính là cửa sổ trước mặt, hoàn toàn được mở. Sao, không chuẩn bị nhốt cô nữa sao?

Trong lòng Thu Ý Hàm đưa ra một quyết định.

38. Chương 38: Chạy Trốn

Giờ phải đi xuống dưới dùng bữa sao? Vậy cô nên đi xem xung quanh một chút, nếu không biết nơi này là đâu, làm sao cô có thể bỏ trốn đây. Mất tích cả một buổi tối, chắc lúc này má Trương đang rất lo lắng cho cô, cô phải nghĩ ra cách mới được.

“Chủ của cô đâu?” Thu Ý Hàm đến bây giờ còn chưa nghe được giọng nói của người đàn ông đó, khi xuống lầu, Thu Ý Hàm làm như vô tình hỏi người giúp việc chuyện của hắn ta. Thấy cô ta vẫn không trả lời, hẳn là không hỏi được tình hình gì.

“Cậu chủ buổi tối mới trở về.” Không ngờ cô ta lại trả lời vấn đề này của cô, buổi tối, lại giống như buổi tối ngày hôm qua sao, Thu Ý Hàm vô thức bước đi thật nhanh để giảm bớt những bất an trong lòng mình.

Những món ăn trên bàn khiến Thu Ý Hàm có cảm giác quen thuộc không nói nên lời. Tuy rằng rất chán ghét nơi này, nhưng Thu Ý Hàm hiện giờ cũng rất lý trí, có thể lực mới có thể chạy thoát được, cô không phải trẻ con, không nên giữ tính con nít ra đây nữa.

Thu Ý Hàm im lặng ăn hết thức ăn trên bàn, vừa buông đũa xuống, người giúp việc đã mang đến một ly trà. Có phải quá chu đáo rồi hay không, trong một ngày từ một người bình thường biến thành con tin, lại từ con tin biến thành một tiểu thư được người khác hầu hạ. Điều này quả thật quá thú vị, Thu Ý Hàm không khỏi cười khở.

“Tiểu thư có thể ra ngoài vườn hoa đi dạo, nhưng không được ra khỏi biệt thự này. Thiếu gia đã sắp xếp bảo vệ ở bên ngoài, tiểu thư không cần quá lo lắng, có nơi ẩn náu như thế này là quá tốt rồi.” Lời nói của người giúp việc làm Thu Ý Hàm kinh ngạc, cô chính là bị bắt cóc đến nơi này, như thế nào lại biến thành ở trong này ẩn náu. Chẳng lẽ gã kia nói như vậy với cô gái giúp việc, không, không phải chẳng lẽ, chính xác là hắn đã nói như vậy.

Hắn ta cũng chỉ có thể lừa gạt cô gái giúp việc đơn thuần như vậy thôi!!

Thu Ý Hàm chậm rãi đi dạo trong vườn hoa biệt thự, người khác nhìn qua thấy Thu Ý Hàm rất an nhàn, nhưng trong lòng Thu Ý Hàm lúc này không hề thanh thoi chút nào, cô hiện tại chỉ nghĩ làm sao có thể thoát khỏi nơi này. Nhìn thoáng qua người giúp việc luôn đi theo sau, Thu Ý Hàm thở dài một hơi, làm sao mới có thể khiến cho cô ta đi khỏi đây, nếu cứ như vậy cô sẽ không có cách nào tìm ra đường trốn được.

Người giúp việc rất sợ mất dấu Thu Ý Hàm, sợ cô xảy ra chuyện gì, cho nên khoảng cách giữa cô ta và Thu Ý Hàm không vượt qua một thước.

“Trong nhà còn có người nào.” Thu Ý Hàm cảm thấy nên làm cho cô gái giúp việc này tin tưởng cô, nên tìm chút đề tài nói. Nhưng mà cô gái này có phải quá im lặng hay không, cùng cô nói chuyện như vậy mà ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Thu Ý Hàm cố ý hái một cành hoa hồng đầy gai trước mặt, mạnh tay khiến tay chảy máu.

“Tiểu thư,” Cô gái giúp việc hô lên hai chữ, xem ra phải nghĩ ra cách khác thôi. Vốn là cô gái giúp việc đã chuẩn bị đi lấy hộp sơ cứu tới, nhưng có lẽ do không muốn Thu Ý Hàm phải ở đây một mình nên vội vàng xoay người cầm lấy cánh tay bị thương của Thu Ý Hàm, đỡ cô quay về phòng.

Xem ra cô gái giúp việc này đơn thuần hơn so với tưởng tượng của cô, dường như khi xác định một việc phải làm sẽ dụng tâm làm thật tốt, về điểm này mình có thể lợi dụng được, Thu Ý Hàm trên đường quay về phòng liền nghĩ tới.

Dù sao cô gái cũng chỉ là đơn thuần, tư tưởng cũng rất hạn hẹp, tay cũng thật khéo, về phương diện này so với mình mạnh mẽ hơn nhiều. Cô thật sự không muốn làm cô gái đó bị thương, nhưng cô muốn cho cô gái biết tất cả sự thật trong chuyện này, vậy không tính thêm nữa, Thu Ý Hàm quyết định làm thay đổi suy nghĩ của cô gái.

Nhưng đến bây giờ cô còn chưa biết tên của cô gái giúp việc này nữa, vừa muốn mở miệng hỏi, lại không biết gọi cô ấy như thế nào. “Tôi có thể hỏi cô tên là gì được không?” Thu Ý Hàm không thể xác định lần này cô ta có trả lời hay không.

“Tăng Li, tiểu thư gọi là A Li cũng được.” Tuy trả lời Thu Ý Hàm, nhưng A Li vẫn cẩn thận bó vết thương cho Thu Ý Hàm, tầm mắt không hề di chuyển.

“Ah, A Li, cô,” Thu Ý Hàm muốn nói lại thôi, bắt quá những lời này cô chưa thể nói được, “Cô làm ở đây bao lâu rồi?”

“Hôm nay là đầu tiên tôi đi làm.” Lời nói của A Li làm cho Thu Ý Hàm lắp bắp kinh hãi, dựa theo mức độ tin tưởng của cô ta đối với người chủ, hẳn phải làm việc rất lâu mới có lòng tin nhiệm như vậy.

“Cô có nghĩ tới ông chủ của cô lừa gạt cô hay không?” Thu Ý Hàm thử đem đề tài này để bắt chuyện với cô ấy. Nhưng A Li vẫn chỉ lắc lắc đầu.

“Tôi không có bị đuổi giết, mà bị ông chủ của cô bắt cóc, cô có tin không?” Cô không nghĩ sẽ làm thay đổi cách nghĩ của cô ấy từ câu nói đầu tiên, nhưng trước hết Thu Ý Hàm muốn truyền việc này vào trong đầu của A Li.

Quả nhiên, cô ấy vẫn lắc lắc đầu, Thu Ý Hàm dùng tay chống cằm, tựa đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, kể tiếp chuyện từ lúc cô bị bắt đi tới giờ, dù vậy cô cũng không kể chuyện phát sinh tối hôm qua.

Lúc Thu Ý Hàm nói xong A Li cũng không phát biểu ý kiến gì, đến khi nhìn miệng vết thương thật tốt, A Li mới ngẩng đầu nhìn Thu Ý Hàm một cái. Tựa hồ suy nghĩ thật lâu, mới mở miệng nói ra một câu, “Tiểu thư cô cười sẽ đẹp hơn.”

Xem ra cô đã xem thường ý chí của cô gái này, Thu Ý Hàm chuẩn bị thử cách khác xem sao.

“Cậu chủ tốt với tiểu thư như vậy làm sao có thể là loại người như tiểu thư nói được? ”A Li tiếp tục lắc đầu, vẫn không nói gì cả.

Khổ nhục kể vừa xài rồi, xem ra cũng có tác dụng, Thu Ý Hàm quyết định đã diễn thì diễn cho trót, trên thương trường đã từng gặp qua biết bao loại người, đối với việc che giấu biểu cảm thì cô là số một.

A Li thấy Thu Ý Hàm đột nhiên cuộn tròn lại, sắc mặt rất khó coi thì rất sốt ruột. Không lẽ tay cô bị thương nặng? Chỉ sơ cứu một chút như vậy thì không ổn? Nhìn bộ dáng khổ sở của cô, A Li thực sự không biết phải làm gì.

“Mau đưa tôi tới bệnh viện.” Lời của Thu Ý Hàm như thức tỉnh cô, cậu chủ có dặn, nếu có bệnh thì hãy gọi vị bác sĩ kia, nhất định là một bác sĩ gia đình rất tốt. A Li hoảng loạn đến nỗi làm rơi chiếc ly trên bàn xuống, chưa kịp dọn dẹp đã chụp ngay điện thoại bàn chuẩn bị gọi điện.

Tình huống xảy ra hoàn toàn không như Thu Ý Hàm dự tính, cô muốn ngăn A Li lại, nhưng do tay cô bất tiện, làm cả người cô ngã nhào xuống những mảnh vỡ thủy tinh, vô số mảnh vỡ đâm vào lưng Thu Ý Hàm.

A Li thấy vậy, càng không ngừng tự trách bản thân, khiến cô nhấn số để gọi liên tục nhấn nhầm. “Đưa tôi tới bệnh viện!” Mặc kệ giờ xảy ra tình huống gì, Thu Ý Hàm đều muốn lợi dụng tất cả cơ hội để thoát khỏi nơi này.

Giờ đây A Li cũng không nhớ nổi lời dặn của cậu chủ. Cô càng không nhớ nổi số của vị bác sĩ ấy, vết thương của tiểu thư thì nghiêm trọng như vậy, phải nhanh chóng được chữa trị. Bên ngoài có một bảo vệ, là đồng hương của A li, tên là A Hổ, nhờ có anh ta mà Thu Ý Hàm dễ dàng thoát khỏi sự chú ý của các bảo vệ khác để được đưa tới bệnh viện.

Đối với Thu Ý Hàm mà nói, đây là cơ hội tuyệt vời, nhưng vết thương hiện tại của cô có phần nghiêm trọng, chỉ cần thao tác mạnh một chút thì vết thương sẽ hở ra rất đau. Nhưng thật không dễ gì cô mới có thể ra đây, cô không thể nào từ bỏ cơ hội lần này.

——Truyện đăng tải chính thức trên trang [greenhousenovels](http://greenhousenovels.com) ——

Làm sao mới có thể tách khỏi A Li và A Hổ đang canh giữ bên ngoài, đây lại là một vấn đề nan giải. nhưng cho dù có khó đến mấy cô nhất định cũng phải bình tĩnh để nghĩ ra cách trốn thoát.

Điều khiến Thu Ý Hàm thấy kì lạ nhất hiện giờ là, cô đã nằm viện hai ngày mà vẫn không thấy tên đàn ông kia xuất hiện, cũng không thấy thêm bảo vệ nào mới ở bên ngoài. Không lẽ là do A Li và A Hổ không báo cáo chuyện này với hần ta, nhưng đây rõ ràng là chuyện không thể nào xảy ra.

Qua mấy ngày tiếp xúc, cuối cùng A Li cũng chịu nói chuyện nhiều hơn với Thu Ý Hàm. Giờ Thu Ý Hàm chỉ còn một tay có thể hoạt động, không được tiện cho lắm. Mỗi bữa cơm đều do A Li đút cho cô. Bất kể trong lòng A Li có nghĩ gì đi chăng nữa, thì đối với người không còn ai thân thích như Thu Ý Hàm mà nói thì cô thực lòng xem A Li như em gái của mình vậy.

A Hổ và A Li đều là người ít nói, mấy hôm nay A Hổ hoàn toàn không bước một bước vào phòng, Thu Ý Hàm cũng chỉ nghe thấy A Li hỏi anh ta mấy câu. Hôm nay, chị em tốt của A Li có chút chuyện, cô phải đi giúp cô bạn ấy một chút việc, Thu Ý Hàm cho phép cô đi nửa ngày. Không có A Li, thực sự Thu Ý Hàm rất khó khăn, giờ cô muốn uống nước, dùng một tay tuy là làm được nhưng lại rất vụng về.

Là A Hổ đột nhiên xuất hiện và giúp cô giải quyết chuyện uống nước, cô còn tưởng rằng dù cho có chuyện gì thì anh ta cũng sẽ không bước vào. Nhân lúc uống nước, Thu Ý Hàm nhờ anh ta làm rõ một số chuyện. Thì ra tên kia đã biết hết mọi chuyện, nhưng hắn rất tin tưởng A Hổ nên đã an tâm để A Hổ canh chừng.

Mạng của A Hổ là do tên kia cứu, cậu ta từng thề sẽ vĩnh viễn trung thành. Nhưng bây giờ, ngay lúc này, trong lòng A Hổ tự nói với mình, thả vị tiểu thư này đi, rồi cậu sẽ tới trước mặt chủ nhân thỉnh tội.

Những chuyện này, Thu Ý Hàm không hiểu cho lắm, chỉ cảm thấy rất khâm phục cậu ta, Thu Ý Hàm cô chỉ biết vì mình mà sống chứ không thể trở thành vật phụ thuộc của kẻ khác.

A Hổ trông giống một người thật thà, không biết cậu ta có tin lời cô nói hay không, nhưng hiện giờ chỉ còn một cơ hội duy nhất mà thôi, cô phải nắm chặt thời gian.

Lúc A Hổ chuẩn bị rời khỏi, cô liền gọi cậu ta lại, Thu Ý Hàm kể lại một cách tỉ mỉ hoàn cảnh của mình, mong rằng cậu ta sau khi nghe xong đừng nói những lời như A Li.

Lần này Thu Ý Hàm nói rất ngắn gọn, bởi thời gian không còn nhiều, cô không thể để lãng phí, nhưng cô chắc chắn mình đã kể lại câu chuyện một cách rõ ràng tỉ mỉ.

“Tôi tin cô.” Câu nói này của A Hổ đã khiến cô có tia hi vọng, tuy là cô rất vui mừng khi nghe câu trả lời của A Hổ, nhưng với A Hổ mà nói thì lời của chủ nhân cậu ta chẳng phải càng có sức thuyết phục hơn sao?

Chắc hẳn là A Hổ nhìn thấy sự khó hiểu của Thu Ý Hàm, nên cậu liền nói cho cô biết lí do tại sao cậu tin cô. “Tôi cảm thấy cô y như một nữ thần vậy, nữ thần thì sẽ không nói dối.” Sau khi nói xong câu này, khuôn mặt vốn dĩ đen thui của cậu bỗng xuất hiện một vệt ửng đỏ.

Thu Ý Hàm thất thần, cô không ngờ cậu ta lại nói vậy. Cô vốn dĩ chỉ muốn lợi dụng sự đồng tình của cậu ta mà thôi, chứ không hề nghĩ tới rằng sẽ nghe được những lời như vậy từ miệng cậu. Nhưng hiện tại cô thực sự không thể tiếp nhận tình yêu của bất kì ai.

Hi vọng rằng A Hổ chỉ là thích, chứ chưa phải là yêu.

39. Chương 39: Chương 39 : Thật Sự Chạy Thoát Được Không?

Thời gian càng ngày càng gấp rút, nếu A Li trở về, cô sẽ không thể đi được

“Cậu đồng ý giúp tôi không?” Thu Ý Hàm nhìn cậu ta cầu xin, hiện tại chỉ cần A Hổ đồng ý cho cô đi, cô nhất định có thể chạy thoát được. Cô cho rằng cũng chỉ có mỗi mình cậu ta canh giữ mình.

A Hổ gật gật đầu, ý bảo chỉ cần hắn làm được, hắn nhất định sẽ giúp cô. Nhưng lúc Thu Ý Hàm nói hắn hãy thả cô đi, A Hổ đã do dự. Bởi vì với hắn mà nói ông chủ là người có ơn với hắn hắn không thể phản bội, nếu hắn không thông qua sự cho phép của ông chủ, mà lại để người quan trọng này của ông chủ trốn đi, cũng tương đương là đã phản bội rồi.

Thời gian A Hổ suy nghĩ càng dài, Thu Ý Hàm lại càng khẩn trương, nếu cậu ta không giúp, thì khi nào cô mới có thể chạy trốn được, chẳng lẽ phải chờ cơ hội lần sau sao?

“Được, nhưng xung quanh bệnh viện còn rất nhiều người canh gác, phải có kế hoạch chu đáo mới được.” A Hổ nói với Thu Ý Hàm những chuyện cô chưa biết, nhưng chỉ cần cậu ta đồng ý giúp cô, thì cô vẫn còn hy vọng.

Thu Ý Hàm lập tức nói với cậu ta suy tính của mình, trải qua một lúc bàn bạc, A Hổ quyết định cứ đưa Thu Ý Hàm rời khỏi bệnh viện đã, còn về các bảo vệ khác, hắn sẽ làm cho họ phân tán tập trung mà đi chỗ khác.

A Hổ không muốn mình bị bại lộ nên đeo khẩu trang che mặt lại, rất nhanh hắn mang Thu Ý Hàm ra bên ngoài. Nhưng mà A Li lại trở về ngay lúc này, vừa đúng lúc gặp mặt bọn họ ở trên đường.

A Li tranh thủ thời gian hoàn thành việc riêng vì muốn về sớm một chút để chăm sóc tiểu thư, nhưng còn chưa tới bệnh viện thì thấy tiểu thư bị người xấu bắt đi. Cô sợ tới mức chạy nhanh hô lớn gọi người cứu, A Hồ thấy tình thế cấp bách, liền dùng cán dao làm A Li ngắt đi. Nhưng mà tiếng kêu cứu của A Li đã làm cho các bảo vệ khác ở bệnh viện chú ý tới.

Tình huống lúc này thật nguy cấp, trừ phi Thu Ý Hàm từ bỏ không chạy trốn nữa, bởi vì một mình A Hồ căn bản không có cách nào đối phó với nhiều người cùng lúc như vậy.

Thu Ý Hàm muốn cho A Hồ chạy trước, không thể để thân phận cậu ta bại lộ được, cô không muốn cậu ta rơi vào tình huống khó xử, nếu một mình cô có thể chạy thoát, vậy xem như số cô may mắn, còn nếu bị bắt trở lại, thì nghỉ ngơi cho tốt thôi.

Nhưng A Hồ rất kiên trì, hai người dây dưa một hồi, thời cơ chạy thoát đã không còn nữa, vài bảo vệ đã tiến đến vây quanh nơi này. A Hồ che chở cho Thu Ý Hàm muốn cùng bọn họ giải quyết từ từ, nhưng những người kia một chút cũng không chịu nhượng bộ, ra tay đều rất tàn nhẫn, do A Hồ rơi vào thế bị động, nên những người kia chiếm lợi thế nhiều hơn.

Vì muốn cho Thu Ý Hàm có thể rời đi, A Hồ đã sử dụng toàn bộ sức lực, rất nhanh kéo được vài người.

A Hồ tạo cơ hội cho Thu Ý Hàm chạy đi, nhưng lúc Thu Ý Hàm chạy đến chỗ rẽ, quay lại thấy người đang đánh với A Hồ rút ra một con dao, nhắm vào chỗ hiểm của A Hồ. Thế nhưng A Hồ trước sau vẫn ôm chặt lấy tên kia, nhìn Thu Ý Hàm tuyệt vọng nói ra vài câu.

Khoảng cách hiện tại giữa bọn họ khá xa, Thu Ý Hàm chỉ có thể nhìn khẩu hình từ miệng của A Hồ mà hiểu được vài từ: cô chính là nữ thần trong lòng tôi. A Hồ chậm rãi ngã xuống, nhưng vẫn như cũ không hề buông tay.

Nhìn thấy A Hồ chết, Thu Ý Hàm càng hận tên đàn ông cô chưa thấy mặt kia, cũng rất căm hận chính mình. Thu Ý Hàm khẳng định mình không bị hoa mắt, thời điểm A Hồ ngã xuống, khoe môi tên cầm dao kia lộ ra một nụ cười nhẹ.

A Hồ không thể chết vô ích như vậy, dưới đáy lòng Thu Ý Hàm không ngừng nói với bản thân, mặc kệ lúc này đi nơi nào, chỉ cần có thể thoát khỏi những người kia là được.

Trải qua một hồi đấu tranh, phía sau lưng Thu Ý Hàm đã bắt đầu rướm máu, nhưng cô không thể dừng lại, khoảng cách càng lúc càng gần như vậy, cô nên làm cái gì bây giờ?

Đang lúc Thu Ý Hàm không biết nên làm gì, cô phát hiện phía trước là một cái ngã tư, hiện tại đường dành cho người đi bộ đang là đèn đỏ, trên đường rất nhiều xe chạy qua lại. Cô không nghĩ nhiều, lập tức vọt vào giữa làn xe, lúc này cô chỉ có thể liều một phen.

Xuyên qua dòng xe cộ Thu Ý Hàm đã thành công bỏ lại được mấy cái đuôi kia. Nhưng bây giờ cô sẽ đi đâu? Nếu về nhà, những người kia không chừng sẽ lại tìm đến.

Hiện tại Thu Ý Hàm có nhà nhưng cũng không thể về. Cô là người quá lạnh nhạt, lúc này cũng không thể xin sự giúp đỡ từ bạn bè. Bên ngoài gặp gỡ vui chơi cho có lệ, lúc mình gặp khó khăn làm sao có người ra tay hỗ trợ chứ. Trình Dịch Phong, vốn tưởng rằng mình có thể tin tưởng người này, nhưng sự việc cuối cùng lại như vậy. Trọng lâm, tình yêu sao?

Thu Ý Hàm nghĩ tới Tâm Nhi, vì để em ấy có thể an tâm mà sinh con, lúc trước cô đã an bày ổn thỏa một nơi bí mật cho em ấy.

Xem ra bây giờ phải đến đó tránh qua giai đoạn này. Thu Ý Hàm đã một ngày không ăn uống gì, cộng thêm trên người lại bị thương, lúc này sức lực đã sắp cạn kiệt. Từ đây đến nơi đó còn cách một khoảng xa, nhưng Thu Ý Hàm tự nói với chính mình không thể bỏ cuộc.

Còn một chút nữa là tới, nhưng không được rồi, cô kiên trì không nổi nữa, Thu Ý Hàm ngắt xiu ngay ở trước cửa.

”Chị Hàm, chị tỉnh lại đi,” Dịch Thủy Tâm mang thai đã được hai tháng, vì khả năng ở lại nơi này rất lâu, cô cố ý tới đây trước chuẩn bị đầy đủ các thứ mình cần. Tuy rằng việc này lúc trước chị Hàm đã chuẩn bị tốt cho cô, nhưng vẫn nên hạn chế làm phiền chị Hàm thì tốt hơn. Cô cũng không muốn cái gì cũng phải

dựa vào người khác, tự mình phải chăm sóc chính mình mới được, dù sao bản thân cũng sắp thành mẹ người ta rồi.

Nhưng vừa mới đến nơi này, liền phát hiện chị Hàm đã ngất xỉu ở bên ngoài, chị Hàm dường như bị thương, vì phía sau lưng của chị ấy đã thấm máu. Cô muốn dìu Chị Hàm đi vào bên trong, nhưng lại không đủ sức.

Thu Ý Hàm mơ màng phát hiện có người đang gọi cô, cố hết sức mở mắt ra.

“Chị Hàm, cuối cùng chị cũng tỉnh rồi, chị có đứng lên nổi không, em dìu chị đi vào.” Dịch Thủy Tâm thấy Thu Ý Hàm tỉnh lại, nước mắt lập tức chảy xuống không ngừng.

Thu Ý Hàm được Dịch Thủy Tâm đỡ chậm rãi đi về nằm trên giường trong phòng. “Tâm nhi, trước tiên em lấy hộp cấp cứu giúp chị xử lý miệng vết thương đã.” Lúc trước phòng hờ Tâm nhi bị thương mà không có dụng cụ sơ cứu, nên cô đã chuẩn bị một ít dụng cụ để sẵn. Hiện tại vừa vặn đúng lúc phải dùng tới.

Nghe Thu Ý Hàm nói chỗ để đồ sơ cứu, Dịch Thủy Tâm nhanh chóng lấy mang tới. “Chị Hàm, vết thương của chị rất nghiêm trọng, thật sự không cần đến bệnh viện sao?”

Dịch Thủy Tâm nhìn thấy trên tay Thu Ý Hàm cũng bị thương, trên người cũng là vết thương, rất lo lắng, cô vốn cũng rất nhát gan, lúc này chỉ sợ chị Hàm xảy ra chuyện gì.

“Chị Hàm, trong khoảng thời gian này không phải chị xảy ra chuyện gì chứ, sao em liên lạc với chị không được, giờ gặp lại chị, sao lại bị thương như vậy.” Vừa nói xong, Dịch Thủy Tâm đã khóc lên.

“Chuẩn bị làm mẹ đến nơi rồi, sao còn thích khóc lóc vậy chứ.” Thu Ý Hàm nhéo má Tâm nhi, “Em không cần lo lắng cho chị, chị không sao, chỉ cần tạm thời ở lại đây một khoảng thời gian thôi. Em phải để tâm trạng mình thật tốt, như vậy em và cục cưng mới khỏe được.”

Gặp được Dịch Thủy Tâm, là điều Thu Ý Hàm thật không ngờ đến, nhưng cũng may mà gặp được em ấy, bằng không chính mình có thể nằm phơi thây ngoài đường rồi. Bất quá như vậy thì có thể gặp được ba mẹ, đúng không? Chính mình sao lại trở nên tiêu cực như vậy, tâm huyết cả đời của cha còn chưa đoạt lại, cô không thể chết được.

“Chị Hàm, chị xảy ra chuyện, sao anh trai không đến giúp chị?” Dịch Thủy Tâm không biết chị Hàm và anh hai đã xảy ra chuyện gì, nhưng vết thương của chị Hàm nghiêm trọng như vậy, nên nói cho anh biết mới được.

“Anh chị đã chia tay rồi.” Thu Ý Hàm bình tĩnh lạnh nhạt mà nói ra câu này. “Tập đoàn Thu thị đã bị Trọng thị thu mua, chị đã hết giá trị lợi dụng.”

Dịch Thủy Tâm thất thần, bởi vì mang thai, nên cô rất ít khi đi ra ngoài. Chuyện của Công ty cô căn bản cũng không quan tâm đến. Cho nên lúc này xảy ra chuyện lớn như vậy, cô cũng không có chút vui mừng nào. Cô rất muốn hỏi chị Hàm cụ thể đã xảy ra chuyện gì, lại sợ như vậy sẽ làm tổn thương đến chị ấy.

“Em có thể giúp gì cho chị không?” Chị Hàm đối với cô tốt như vậy, cô cũng hy vọng mình có thể giúp đỡ cho chị ấy việc gì đó. Nhưng chị Hàm rất kiên cường, cô thật sự lo lắng bản thân mình chẳng làm được gì cả.

“Ah, chị hiện giờ rất đói bụng, em có thể chuẩn bị chút đồ ăn cho chị không?” Thu Ý Hàm nhìn Tâm nhi nở nụ cười. Cô lúc này thật sự cần một chút đồ ăn để bổ sung thể lực, còn về chuyện khác sau rồi nói!

“Đừng đem chuyện chị ở đây nói cho anh em biết, hơn nữa em cũng không hy vọng anh ta biết chỗ này phải không.” Tuy rằng không biết Tâm nhi có nói hay không, nhưng với tình hình này, trước tiên cứ cường điệu một chút như vậy sẽ tốt hơn.

Dịch Thủy Tâm không biết sẽ ở lại đây bao lâu, nên lúc tới có mua theo chút thức ăn, hiện giờ lấy ra cho Thu Ý Hàm ăn. Nhìn thấy bộ dáng của Chị Hàm, Dịch Thủy Tâm rất đau lòng.

Cô vẫn quyết định, sau khi trở về phải kêu anh hai gọi điện thoại cho Thu Ý Hàm. Thời điểm vừa mới về nước, anh hai nhốt cô ở nhà, chỉ được vài ngày, cô lại trốn đi ra ngoài, nên giờ cô hơi bất tiện, cũng chỉ có thể thông qua điện thoại nói chuyện chị Hàm cho anh hai biết. Cho dù chỗ này bị anh hai biết cũng không sao cả, hiện giờ sự an toàn của chị Hàm là quan trọng nhất.

Vốn Dịch Thủy Tâm muốn ở cạnh Thu Ý Hàm lâu hơn, nhưng Thu Ý Hàm vẫn kiên trì bắt cô đi về nghỉ ngơi sớm. Cho nên cô cũng đành phải ra về, nhưng để mặc chị Hàm bị thương ở đó một mình, cô thật sự rất lo lắng.

Anh trai và chị Hàm hiện nay đang giận dỗi, hy vọng nhân cơ hội lần này, họ có thể xóa bỏ tất cả hiểu lầm, một lần nữa lại trở thành cặp tình nhân được người ta hâm mộ.

Lúc nói điện thoại với anh hai cô cảm thấy rất kỳ lạ, khi cô nói ra vị trí nơi chị Hàm đang ở, tuy anh hai trả lời không có gì đặc biệt, nhưng lại tựa như đang kềm nén cái gì đó.

Có điều như vậy cũng rất bình thường thôi! Anh hai quan tâm chị Hàm như vậy, trong khoảng thời gian này chị Hàm vẫn không để ý tới anh, hiện giờ vừa vặn có một cơ hội “hỏi han ân cần” như vậy, anh đặc biệt kích động vậy cũng là đương nhiên.

40. Chương 40: Chân Tướng Của Việc Giam Cầm

Chuyển ngữ: Pussycat

“Các người là ai?” Thu Ý Hàm không biết nên làm gì đối với những vị khách không mời mà đến, xông vào bất thành lĩnh này. Chẳng lẽ lại là do người trước kia phái đến, nhưng mà làm sao chuyện cô ở trong này lại bị phát hiện?

Thu Ý Hàm không kịp suy nghĩ rõ ràng thì bị hôn mê bất tỉnh. Lúc cô tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong một căn phòng lạ. “Tiểu thư, cậu chủ nói cô bị người xấu bắt đi, A Li rất lo lắng cho cô. May mà cậu chủ cứu cô về nhanh như vậy.” Giọng nói này đúng là của A Li, không sai được. Lần này lại là người kia, vì sao anh ta nhất định không chịu buông tha cô?

Thu Ý Hàm nhắm mắt lại, rốt cuộc là người kia muốn làm cái gì? Bây giờ, cô bị thương thành thế này, hoàn toàn không thể làm được cái gì. Lẽ nào anh ta muốn cô dưỡng thương cho tốt để tiếp tục hưởng dụng sao? Như vậy không phải rất phiền toái sao? Cô cũng không phải loại phụ nữ quyến rũ gợi tình gì, tại sao phải nhất định là cô?

Bây giờ, cả người Thu Ý Hàm không có sức lực. Đoán chừng nguyên nhân bỗng nhiên cô bị té xỉu trước đó là vì bị bỏ thuốc. Bởi vì phía sau lưng bị thương cho nên giờ đây cô chỉ có thể nằm nghiêng trên giường, A Li cũng không dám rời cô nửa bước. Lần đầu trốn dễ dàng, nếu như muốn trốn nữa, còn có thể trốn ra ngoài được sao?

Vì cứu cô mà A Hồ đã mất đi mạng sống, còn cô thì lại ngồi chờ chết như vậy? Không được! Lúc A Hồ ngã xuống, cô thấy khoẻ mỗi người đàn ông đã giết anh mang một nụ cười đáng nghi. Có thể là có người cố ý mưu sát A Hồ. Nếu nhớ được tới đây, vậy cô phải tra ra chuyện này cho rõ ràng.

Trời lại tối, A Li cũng rời khỏi phòng. Lúc đi cô không bật đèn, có lẽ là cô cho rằng Thu Ý Hàm đã ngủ rồi. Thu Ý Hàm thử nhớ lại vị trí công tắc đèn rồi mò mẫm qua đó.

“A!” Thu Ý Hàm còn chưa kịp bật đèn thì cửa đã bị mở ra. Là người kia đã trở lại sao? Trong tiềm thức, Thu Ý Hàm tràn đầy sợ hãi anh ta. Cô chậm rãi lui về phía sau nhưng bất thành lĩnh bị anh ta bế lên.

“Thả tôi xuống!” Tuy rằng anh rất cẩn thận không đụng tới vết thương ở sau lưng cô, nhưng mà nghĩ đến anh ta có thể cưỡng bức cô, Thu Ý Hàm không thể nào mà không giãy dụa.

Người kia ôm cô đến trên giường, để cho cô nằm sấp lại, vén áo cô lên từ phía sau. Thu Ý Hàm cảm giác được từng đợt mát lạnh, đó là tay của anh ta đang vuốt lưng cô. Những nơi anh ta vuốt ve qua Thu Ý Hàm cảm thấy thật dễ chịu, hẳn là trên tay anh ta có thuốc.

“Rốt cuộc anh là ai?” Mặc dù anh ta bôi thuốc cho cô nhưng Thu Ý Hàm không thể tha thứ những chuyện anh ta đã làm đối với cô. Nhưng mà người kia cũng không trả lời, tiếp tục lặng im như đêm tối.

Không nghe anh ta trả lời làm Thu Ý Hàm rất tức giận. Rốt cuộc anh ta coi cô là thứ gì? Nhìn cô rất giống một món đồ chơi sao? Thu Ý Hàm ngồi dậy, dùng tay không bị thương tát anh ta một cái. Bị cô tát nhưng người kia cũng không có phản ứng, đứng đó không nhúc nhích. Anh ta như thế càng làm Thu Ý Hàm tức giận thêm.

Không biết lấy đâu ra sức lực, Thu Ý Hàm đẩy anh ta ra, vọt tới chỗ công tắc đèn mà cô đã lần mò ra, ấn mở công tắc. Lúc này đây người kia cũng không ngăn cản cô.

Thế nhưng bộ dạng người trước mặt lại cho Thu Ý Hàm một cú quá nặng. Cô thà rằng anh ta không cho cô bật đèn lên như trước.

Trọng Lâm thấy Thu Ý Hàm bật đèn lên cũng không hề trốn tránh. Ngay từ đầu, anh biết rõ là mình không nên làm như vậy. Anh không biết phải đối mặt với cô như thế nào, nhưng anh lại nhớ cô, muốn gặp cô, dưới tình thế cấp bách lại dùng phương pháp này. Khoảnh khắc tay cô đánh tới thì Trọng Lâm đã hối hận, nhưng sự việc đã rồi, anh không thể không tiếp tục.

“A, ha ha...” Thu Ý Hàm phát ra tiếng cười bất lực, mặc kệ quần áo bây giờ của mình có tả tơi hay không. Cô đứng đó, mặc cho quần áo rơi xuống đất, nói: “Trọng Lâm, anh đùa giỡn tôi như vậy thấy vui không?”

Giọng nói của Thu Ý Hàm bắt đầu run rẩy. Cô thà rằng cô không quen biết người bị cô đánh, cũng không muốn tin rằng Trọng Lâm lại làm đến trình độ này.

Thu Ý Hàm chậm rãi đi đến trước mặt Trọng Lâm, cởi quần áo còn lại ra: “Không phải là anh muốn như thế này sao? Bây giờ, tôi đang ở ngay trước mặt anh, anh không cần dùng những thủ đoạn bỉ ổi ấy.”

Khi nghe thấy Thu Ý Hàm nói như vậy, Trọng Lâm muốn mở miệng nói gì đó nhưng điều gì cũng chưa nói, anh đứng lên rời khỏi căn phòng này. Anh chỉ muốn giữ cô ở bên người, chưa từng nghĩ làm cô bị tổn thương. Nhưng anh không ngờ càng làm như vậy là tổn thương cô càng sâu. Mặc dù Trọng Lâm đã ra khỏi phòng nhưng anh vẫn tựa vào bên ngoài cửa, giống như ngày đó ở bệnh viện, cô ở bên trong, anh ở bên ngoài. Nhưng bây giờ, mọi thứ đều đã khác rồi.

Muốn khóc sao? Không! Thu Ý Hàm thầm nhủ với bản thân mình, bây giờ cô sẽ không chảy một giọt nước mắt vì anh nữa. Những giọt nước mắt trước đây, cô cũng cảm thấy buồn cười.

Nếu bây giờ cô đòi bỏ đi thì anh sẽ buông tay sao? À, anh có tư cách gì để nói không buông tay. Bản thân cô vốn cũng chỉ là một con cờ của anh mà thôi, có lẽ là anh còn chưa chơi đủ, muốn tiếp tục chơi đùa thêm vài ngày nữa mà thôi, cô còn có thể hy vọng anh luyện tiếu mình cái gì chứ?

Chỉ có điều bây giờ cô không thể đi được. Cô còn chưa có điều tra ra được người đã giết chết A Hồ. Cô không thể để cho A Hồ chết không minh bạch như vậy.

Là người của Trọng Lâm làm sao? Hay người kia chính là anh. Nhưng mà tại sao anh muốn giết A Hồ? Bởi vì anh ta muốn tự cứu cô sao? A Hồ có nói là Trọng Lâm cứu anh ta, nhưng mà có thể cứu thì cũng có thể giết được. Tuy rằng Thu Ý Hàm không muốn thừa nhận nhưng thật sự trong lòng cô không muốn tin Trọng Lâm chính là hung thủ giết chết A Hồ.

“Là anh giết A Hồ phải không?” Thu Ý Hàm không muốn quanh co long vòng với Trọng Lâm, cô trực tiếp hỏi ra câu hỏi đã quấy rối cô cả một buổi tối này.

“Không phải.” Câu trả lời của Trọng Lâm khiến Thu Ý Hàm thở dài nhẹ nhõm. “Anh giúp tôi tra ra hung thủ đã giết chết A Hồ!” Không phải thỉnh cầu, mà là cô trực tiếp yêu cầu Trọng Lâm chuyện này.

“Em thích cậu ta?” Thấy Thu Ý Hàm quan tâm đến chuyện của A Hồ như vậy, trong lòng Trọng Lâm sinh ra một cơn ghen ghét, tức giận nhìn Thu Ý Hàm, tựa như là hy vọng cô có thể cho anh một câu trả lời phủ định.

“Tôi có thích anh ấy hay không không phải là vấn đề. Anh ấy chết là vì tôi, tôi phải tìm ra hung thủ giết chết anh ấy.” Thu Ý Hàm cảm thấy câu hỏi của Trọng Lâm thật vô lý, giọng nói bất giác cao lên.

“Anh có thể giúp em, nhưng mà em phải lấy anh.” Trọng Lâm nói ra điều kiện của mình. Anh không có biện pháp nào khác, bây giờ cơ hội này đã đến trước mặt anh, anh không muốn thả cô đi.

Thu Ý Hàm hiểu rõ nếu muốn Trọng Lâm giúp đỡ thế nào cũng có điều kiện. Nhưng mà cô thật không ngờ anh lại có thể mở miệng kêu cô lấy anh. Anh bày ra thủ đoạn, lợi dụng tình cảm của cô, mưu đoạt tập đoàn Thu thị, hại chết cha của cô, vậy mà anh còn có thể mở miệng kêu cô lấy anh. Ha ha... cô nên khóc hay nên cười đây?

Thấy Thu Ý Hàm không trả lời, Trọng Lâm lại nói thêm một câu: “Hoặc là, em muốn cho nhà em trở thành biển lửa?” Bây giờ, ngoài việc xác định cái chết của A Hồ ra, điều duy nhất có thể uy hiếp được cô cũng chỉ còn lại má Trương là người đã chăm sóc cô từ nhỏ. Giờ đây, Trọng Lâm chỉ muốn giữ cô ở bên người, nhưng không nghĩ đến làm như vậy sẽ tổn thương cô sâu bao nhiêu.

Cô có thể chết, nhưng mà má Trương thì không thể chết. Cô không muốn đem bất hạnh của cô làm liên lụy đến cả nhà má Trương. Bây giờ, thật sự là cô không có sự lựa chọn nào khác ngoại trừ lấy anh sao?

“Được.” Giờ đây Thu Ý Hàm không có lựa chọn khác. Có lẽ con đường này hiển nhiên là địa ngục, nhưng đối với cô mà nói thì đã không có sự khác biệt nào. “Nhưng tôi yêu cầu sau khi kết hôn sẽ ở chung với gia đình anh.”

Má Trương có nói lúc cô được mười tuổi, chuyện xảy ra của cha mẹ khi đó có liên quan rất lớn với nhà họ Trọng. Nếu anh muốn cầm tù cô thì cô cũng muốn đạt được mục đích của mình.

“Được, chỉ cần là điều em muốn anh đều có thể giúp em.” Trọng Lâm ôm chặt lấy Thu Ý Hàm. Anh nợ cô quá nhiều rồi.

Thu Ý Hàm không muốn nghĩ tới cảm nhận đối với cái ôm của Trọng Lâm. Xem tình hình trước mắt thì Trọng Lâm sẽ không để cho cô tự do nữa.

“Tôi muốn về nhà một lần.” Thu Ý Hàm phải quay về một lần để nói rõ với má Trương nơi của cô, cô biết chắc chắn bà rất lo lắng khi biết cô bị mất tích vài ngày.

“Tôi về lấy vài thứ, nếu anh lo lắng thì có thể phái người đi theo tôi.” Thu Ý Hàm thấy Trọng Lâm không có phản ứng, cô cho rằng anh đang lo lắng cô lại bỏ trốn.

Trọng Lâm không hề vui vẻ khi nghe được lời nói của Thu Ý Hàm. Rõ ràng là cô đã ở lại bên người anh nhưng anh không thể tả được dự cảm không tốt này là gì.

“Em muốn về khi nào cũng được, chỉ cần em quay lại trong ngày là được.” Trọng Lâm hít sâu một hơi: “Anh sẽ không bố trí người đi theo em.”

Trọng Lâm không hy vọng quan hệ giữa bọn họ trở thành như thế, nhưng mà lần đầu tiên anh cảm giác được có một số việc anh không thể khống chế.

“Trong vòng ba ngày phải tra ra ai là người phản bội Âm Môn.” Mệnh lệnh của Trọng Lâm khiến đối phương không có dũng khí phản bác lại.

Thu Ý Hàm hoàn toàn chưa từng thấy Trọng Lâm như thế này. Suy cho cùng, anh là dạng người gì, tại sao có khả năng điều khiển nhiều người biết võ như vậy. Âm Môn mà Trọng Lâm nói là một nơi như thế nào? Ở trong ấy, anh là người nào? Càng ngày Thu Ý Hàm càng cảm thấy rằng dường như cô hoàn toàn không biết anh.

“Tôi muốn hôm nay trở về.” Thu Ý Hàm muốn yên lặng một chút, suy nghĩ một chút chuyện sau này.

“Vết thương trên tay em còn chưa lành hẳn, hoạt động không tiện lắm. Anh đưa em qua đó, hay là... để A Li cùng đi với em?” Trọng Lâm lo trên đường trở về, một mình cô như vậy sẽ có nhiều bất tiện, rồi lại sợ cô không muốn để cho anh đi theo.

“Anh còn phải đi làm, sắp xếp cho tôi một tài xế lái xe là được. Trong nhà có má Trương có thể giúp tôi, một bàn tay của tôi còn có thể dùng được.” Cô biết không phải là Trọng Lâm muốn theo dõi cô, nhưng bây giờ cô cần một nơi không có anh để được bình tĩnh một chút.

Có anh ở bên cạnh, Thu Ý Hàm rất dễ bị ảnh hưởng, cô muốn nghĩ chuyện gì cũng không được.

41. Chương 41: Kết Quả Của Hôn Nhân

Chuyển ngữ: Pussycat

Thu Ý Hàm xuống xe, nhìn căn nhà mình đã ở hai mươi mấy năm. Hôm nay phải rời đi, nhưng một ngày nào đó cô sẽ quay trở về.

Thu Ý Hàm nhấn chuông ngoài cổng sắt. Chìa khoá của cô đã bị mất vào cái ngày cô bị trói cho nên bây giờ cô chỉ có thể hy vọng đúng lúc má Trương có ở nhà.

Thật sự không thể tưởng tượng được là họ còn có thể phát triển đến bước này, còn có thể làm hôn lễ ở lễ đường. Khoảnh khắc khi biết Trọng Lâm lừa gạt mình, cô cảm thấy rằng bọn họ đã tan vỡ rồi. Có điều dường như bây giờ cũng chẳng tốt hơn là bao, cô còn có mong đợi gì anh không? Cô không biết.

“Tiểu thư, mấy ngày nay cô đi đâu vậy?” Má Trương mở cửa, sau khi thấy Thu Ý Hàm đã trở về, bà không kiềm chế được tâm trạng vừa vui mừng vừa lo lắng của mình. Tuy rằng má Trương đã lớn tuổi nhưng vẫn còn rất khoẻ mạnh, bà nhanh chóng đi tới trước cổng sắt mở cửa cho Thu Ý Hàm.

“Tiểu thư, tay của cô bị sao vậy, mau vào đi.” Má Trương rất đau lòng khi thấy tay của Thu Ý Hàm bị thương. Bà luôn luôn xem cô như là báu vật ở trong lòng mình, không muốn cô chịu một chút uất ức nào. Bà vội dắt bàn tay kia của Thu Ý Hàm, đi vào nhà. Vừa mới vào nhà, má Trương nhanh chóng tìm hộp thuốc cứu thương tới, muốn giúp Thu Ý Hàm xử lý lại vết thương.

“Má Trương, không cần đâu, đã đỡ hơn nhiều rồi.” Thu Ý Hàm rút lại cái tay đang bị má Trương nắm, an ủi bà, làm cho bà yên tâm.

Thu Ý Hàm chậm rãi đi qua mỗi một góc ngách của căn nhà. Cô sẽ có một khoảng thời gian rất dài không thể trở lại. Bây giờ, cô muốn đem tất cả mọi thứ ở nơi này khắc ở trong đầu.

Cô đẩy cửa thư phòng của cha ra, mọi thứ bên trong đều không thay đổi. Phòng này từng là nơi cô không muốn tới nhất, nhưng mà bây giờ cũng là nơi cô lưu luyến nhất.

Cô hận lắm cha mười mấy năm, cuối cùng cũng không thể để cho cô và cha một cơ hội sống với nhau thật tốt. Tại căn phòng này, cô từng châm chọc khiêu khích cha. Tại căn phòng này, cô quay lưng lại với cha, bản thân thật sự rất bất hiếu.

Ở trong này, Thu Ý Hàm cho phép bản thân mình khóc một lần cuối cùng. Từ nay về sau, cô quyết sẽ không rơi lệ nữa. Tình hình bây giờ cũng không cho phép cô có một chút yếu đuối nào. Cô cần trở nên kiên cường hơn so với trước kia.

“Con có chút việc cần phải rời đi một thời gian, má Trương, trong khoảng thời gian này xin má thường xuyên dọn dẹp nhà cửa một chút. Nhưng lúc không có việc gì thì má có thể về thăm người nhà, tiền lương của má thì vẫn tính như trước.” Thu Ý Hàm dặn dò má Trương chuyện sau khi cô rời đi. Tuy rằng sức khỏe má Trương còn khoẻ mạnh nhưng mà nói cho cùng thì tuổi tác cũng không còn trẻ, sau khi cô đi thì trong nhà cũng chỉ cần quét dọn một chút là được.

Má Trương hết sức kinh ngạc đối với những lời đột ngột của Thu Ý Hàm. Mấy ngày nay, không biết vì sao cô tự dưng bị mất tích khiến bà rất lo lắng. Bây giờ, cô lại nói chuyện với bà kiểu này làm bà rất sợ cô bị luẩn quẩn trong lòng.

“Tiểu thư, cô nhất thiết không thể làm chuyện ngốc. Cô còn có má Trương, má Trương chính là người thân của cô.” Má Trương kích động ôm lấy Thu Ý Hàm.

Biết chắc là má Trương đã hiểu lầm, Thu Ý Hàm dùng cái tay không bị thương nhẹ nhàng vỗ lưng bà. “Má Trương, con không sao, thật là con có chút việc phải rời khỏi, nhưng mà nhất định là con còn quay lại.” Đúng vậy, nhất định cô sẽ trở về.

Cuối cùng, chính tay má Trương thu dọn đồ đạc cho cô, bởi vì một bàn tay của cô bị thương, má Trương khẳng khẳng bắt cô ngồi một bên là được. Trong lòng cô thấy ấm áp. Lúc rời đi, cô biết rõ má Trương khóc nhưng mà bây giờ cô không thể quay đầu lại.

Như Thu Ý Hàm yêu cầu, lễ cưới không hề long trọng, hai người chỉ tiến hành nghi lễ tại một lễ đường. Mặc dù hình thức rất đơn giản nhưng lễ đường được trang trí vô cùng long lẫy. Nhưng giờ đây, đối với Thu Ý Hàm mà nói những cái này hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Cô đã từng mong đợi tương lai của cô và Trọng Lâm, nhưng bây giờ không có gì để hy vọng nữa.

Sau khi trao đổi nhẫn xong, đến lúc Trọng Lâm muốn hôn môi thì Thu Ý Hàm nhẹ nhàng tránh né.

Thấy cô làm như vậy, ánh mắt của Trọng Lâm trầm xuống, nhưng anh vẫn không cưỡng ép cô. Xem ra, nếu như anh sắp đặt chuyện đi hưởng tuần trăng mật thì cô cũng sẽ không vui vẻ.

Trọng Lâm đã đem đồ đạc của mình và Thu Ý Hàm dọn vào phòng ở nhà chính, thực hiện lời hứa lúc trước. Mặc dù anh không muốn nhìn thấy cha mình mỗi ngày nhưng mà anh bằng lòng làm như vậy là vì cô.

Tiếng nước trong phòng tắm ào ào truyền đến. Ngồi ở trên giường, trong lòng của Thu Ý Hàm vô cùng lo lắng, cô đã tắm rửa xong rồi, bây giờ ở bên trong là Trọng Lâm.

Mặc dù là hai người đã rất thân mật rồi, nhưng mà cô vẫn còn rất sợ hãi khi nghĩ đến chuyện buổi tối hôm đó. Cô không muốn Trọng Lâm sẽ lại làm như vậy với cô nữa, thật sự cô thà rằng là người khác làm nhục cô. Nghĩ đến sự thô bạo của anh đêm đó, Thu Ý Hàm càng co ro người lại chặt hơn.

Tiếng nước đã ngừng, có nghĩa là anh sẽ ra ngay lập tức, Thu Ý Hàm vội vàng đắp mền, giả vờ ngủ.

Điều khiến Thu Ý Hàm bất ngờ là sau khi Trọng Lâm đi ra liền trực tiếp đến nằm xuống bên cạnh cô ngủ, không làm thêm một chuyện gì. Sau khi xác định là anh không muốn làm chuyện gì khác, Thu Ý Hàm mới hơi yên tâm.

Trọng Lâm vẫn chưa ngủ, nằm ở bên cạnh cô. Anh đã đợi ngày hôm nay thật lâu rồi, cuối cùng Thu Ý Hàm cũng trở thành bà Trọng. Nhưng mà anh biết rõ trong lòng Thu Ý Hàm vẫn còn bài xích anh cho nên bây giờ anh sẽ không cưỡng ép cô, anh bằng lòng chờ, chờ cô mở lòng ra với anh lần nữa.

Lúc Thu Ý Hàm tỉnh dậy, cô phát hiện thấy bên cạnh không có người, hẳn là Trọng Lâm đã đi làm rồi. Cô nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, đã mười giờ.

Hẳn là Tâm nhi đang ở nhà, cô cần phải nói chuyện với cô ấy một chút. Nhưng mà sau khi xuống lầu, Thu Ý Hàm vẫn chưa trông thấy Tâm Nhi như cô mong đợi, trái lại gặp được cha của Trọng Lâm.

Trong lòng Thu Ý Hàm có chút khó hiểu, bây giờ Trọng Thiên vẫn là chủ tịch của Tập đoàn Trọng thị nhưng giờ vẫn còn mặc quần áo ở nhà, ngồi ở trên sofa đọc báo, chẳng hề có ý chuẩn bị đi đến công ty chút nào.

Với thân phận bây giờ của cô, Thu Ý Hàm vẫn kính trọng kêu ông một tiếng cha. Mặc dù ông không nói gì nhưng mà Thu Ý Hàm mang máng cảm thấy ánh mắt của ông nhìn cô hơi khác thường.

Vội vàng ăn xong bữa sáng rồi Thu Ý Hàm trở về phòng. Cô cảm thấy được Trọng Thiên nhìn cô với ánh mắt rất kỳ quái khiến cho cô bất giác muốn tránh ông ta.

Hay là Trọng Thiên biết cha mẹ của mình, chuyện mười mấy năm trước thật sự có liên quan rất lớn với Trọng gia?

“Chị Hàm, chị đang ở đâu?” Dịch Thuỷ Tâm dè dặt đẩy cửa phòng ra đi vào, còn chưa đến ba tháng, nhìn thân hình cô cũng không thấy gì khác thường.

Nghe được giọng nói của Tâm Nhi, Thu Ý Hàm từ cửa sổ đi tới nhưng vẫn không trả lời cô ấy. Tâm nhi không tìm đến cô trước thì cô cũng muốn đi tìm cô ấy tâm sự. Một nguyên nhân khác khiến Thu Ý Hàm khẳng khẳng muốn đến nhà chính ở chính là Tâm nhi, ở đây cô còn có thể giúp cô ấy. Thu Ý Hàm kéo tay Tâm nhi đến bên giường, ngồi xuống.

“Chị Hàm.” Vừa thốt ra thì Dịch Thuỷ nghĩ thầm rằng bây giờ cần phải đổi tên gọi. “Bây giờ phải gọi là chị dâu, em còn chưa quen, xin lỗi chị dâu nha!”

Vừa thoát ra thì Dịch Thủy Tâm nhớ tới bây giờ nên sửa cách xưng hô.

Về việc Tâm nhi xưng hô với cô như thế nào trong lòng Thu Ý Hàm không hề quan tâm, cô ấy gọi như thế nào cũng được.

Thu Ý Hàm khẽ đưa tay đặt lên bụng của Tâm nhi. Sinh mệnh quả là một điều kỳ diệu, không biết có khi nào mình ... Nhưng Thu Ý Hàm nhanh chóng xua đi ý nghĩ này.

“Mang thai thật sự mệt chết đi nhưng mà cũng là chuyện rất hạnh phúc.” Mặc dù cha của đứa bé không muốn đứa bé này nhưng mà chỉ cần có thể bình an sinh ra bé thì Tâm nhi đã thoả mãn rồi. Thu Ý Hàm không quấy rầy cô ấy, để cho cô ấy tự mình chia sẻ niềm vui sướng trong lòng.

“Trong thời gian này em sắp biến thành con heo lười rồi, cả ngày chỉ muốn ngủ. May là cha và anh không có nghi ngờ.” Tâm nhi nói xong còn không biết xấu hổ mà thè lưỡi. “Nhưng mà cục cưng vẫn rất ngoan, cho đến bây giờ còn không có làm cho em nôn nghén quá nhiều.”

Mặc dù ngoài miệng Thu Ý Hàm trêu ghẹo cô, nhưng trong lòng lại nhớ tới chuyện thời gian này cơ thể mình không ổn lắm.

Bây giờ cô cũng hơi thích ngủ, có phần tương tự với tình trạng của Tâm nhi. Trong lòng Thu Ý Hàm hơi mong đợi lại hơi lo lắng.

“Toà nhà kia đã bị anh của em biết rồi, vậy một tháng sau em có tính toán gì không?” Bây giờ, chuyện của Tâm nhi tương đối cấp bách, nói cho cùng trong bụng của cô chính là một sinh mệnh.

Với năng lực bây giờ của Thu Ý Hàm, cô đã không có khả năng chuẩn bị nơi ở khác cho cô ấy nữa.

“Em đã nghĩ xong hết rồi, đến lúc đó vẫn còn cần chị dâu giúp em, em dự định rời khỏi thành phố này.” Dịch Thủy Tâm trưởng thành, không cần Thu Ý Hàm nghĩ biện pháp giúp cô, cô cũng có thể vạch ra tương lai mình và con.

“Các anh chị kết hôn cũng không nói ọi người biết địa điểm ở đâu, như thế là sợ mọi người quấy rầy hạnh phúc của chị và anh hả!” Trong lời nói của Tâm nhi không có ý trách cứ, nhưng có thể nghe ra được sự hâm mộ trong lòng cô.

Thấy cô ấy như vậy, Thu Ý Hàm cũng tiếp lời cô. Hai người quên cả thời gian, hàn huyên như thế cả ngày. Dịch Thủy Tâm rất vui vẻ vì chị Hàm và anh có thể dọn đến ở. Dù sao trước đây cô có tâm sự muốn nói cũng không có người để thổ lộ.

—greenhousenovels —phân cách tuyến—

Lấy lý do là du lịch vòng quanh thế giới, Tâm nhi thành công rời khỏi nơi này, nhưng Thu Ý Hàm cũng không biết rốt cuộc là cô ấy đi đâu.

Đến ở nhà này lâu như vậy cô cũng không có cơ hội nào đi dò xét chuyện năm đó. Cô không thích ánh mắt của cha Trọng Lâm nhìn cô, cho nên nếu có thể tránh được thì cô liền tránh đi ông.

Mấy ngày nay, khẩu vị của Thu Ý Hàm cũng không tốt lắm. Sau nhiều lần cân nhắc, cô quyết định đi bệnh viện khám. Nhưng mà trong khoảng thời gian này dường như Trọng Lâm công việc bề bộn, thường xuyên làm việc đến khuya, đương nhiên cô không nói đến chuyện này với anh.

Sau khi nhắn với người làm là mình muốn đi ra ngoài một chút, tự mình cô đi tới bệnh viện. Tuy là lẻ loi nhưng Thu Ý Hàm không hề cảm thấy buồn. Chính cô cũng không biết mình có muốn một đứa con hay không, con của cô và Trọng Lâm.

Nhưng mà lúc bác sĩ nói cho cô biết kết quả thì tại sao cô thấy mất mát, tại sao lại đau khổ. Đó là miếng thịt trên người cô nhưng không thể không cắt bỏ.

42. Chương 42: Làm Thư Ký Của Anh

Chuyển ngữ: Pusycat

Mang thai ngoài tử cung, bác sĩ nói sơ qua, mấy lời nhẹ nhàng hỏi hột nhưng lại đẩy cô vào địa ngục. Khoảnh khắc bị đẩy vào phòng giải phẫu kia, cô không biết miêu tả tâm tình của mình như thế nào. Lại mất mát, dường như cô cứ luôn bị mất mát. Ông trời thật tàn nhẫn đối với cô.

“Như thế cũng tốt, đứa bé đã định là không có cha, không được sinh ra cũng là một chuyện tốt.” Có lẽ bà y tá thấy cô đi có một mình nên tưởng cô bị bỏ rơi. Thu Ý Hàm cũng không đáp lại lời của bà, chỉ mỉm cười.

“Mấy ngày trước, trong bệnh viện có một người phụ nữ đang mang thai được đưa tới, em bé đã được bốn tháng cũng bị bắt buộc lấy ra. Người phụ nữ đó khóc suốt một đêm, cũng không thấy người đàn ông đã mang cô ấy tới biểu lộ một chút cảm xúc nào.” Bà y tá dừng một chút. “Cô còn trẻ, sau này sẽ gặp được người tốt...”

Bà y tá còn đang tiếp tục an ủi cô, nhưng mà Thu Ý Hàm lại nghĩ tới người phụ nữ kia. Theo như lời kể, tình hình có phần giống như Tâm Nhi. Nhưng mà không phải Tâm Nhi đã đi rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

“Bà có biết tên của người phụ nữ kia là gì không?” Tâm Nhi đã ra nước ngoài, chắc là không phải cô ấy, nhưng mà Thu Ý Hàm muốn bà y tá xác nhận thử xem.

“Hình như là họ Dịch, tên là cái gì Tâm đó.” Bà y tá suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra được tên đầy đủ của người phụ nữ kia. Nhưng cho dù chỉ vắn vắn có hai chữ cũng có thể nói cho Thu Ý Hàm biết người đó là Tâm Nhi.

Mặc dù bản thân mình cũng mới giải phẫu xong, nhưng cô vẫn hỏi bà y tá phòng bệnh của cô ấy, thăm một người mẹ vừa mất đi đứa con giống như mình. Hẳn là Tâm Nhi càng đau hơn nỗi đau của cô.

Thu Ý Hàm chạy tới trước phòng bệnh nhưng không đi vào. Cô không biết nói cái gì để an ủi Tâm Nhi. Tâm Nhi ở trong phòng bệnh kia không còn là cô gái ngây thơ, dễ thương mà cô gặp lần đầu tiên, cũng không còn là một người mẹ trẻ với vẻ hạnh phúc lộ ra trên mặt.

Ánh mắt trống rỗng của Tâm Nhi đã tỏ rõ sự tuyệt vọng của cô ấy. Tâm Nhi không giống với cô, từ nhỏ, cô ấy đã được nuôi dưỡng như hoa trong nhà kính, chưa bao giờ chịu uất ức, bây giờ trở nên như thế này cũng là điều tất nhiên.

“Làm sao cô biết Tâm Nhi ở đây?” Giọng nói của Trình Dịch Phong đột ngột vang lên ở sau lưng, Thu Ý Hàm nghĩ chắc là anh ta tới thăm Tâm Nhi. Từ đầu tới cuối cô vẫn không thể hiểu nổi chuyện giữa bọn họ. Nhìn dáng vẻ của anh cũng không phải hoàn toàn không quan tâm đến Tâm Nhi, nhưng chuyện ép buộc phá đứa con của Tâm Nhi và anh ta khiến cô rất tức giận.

“Anh không yêu cô ấy thì sao lại đi động vào cô ấy? Anh không yêu cô ấy thì tại sao lại đến thăm cô ấy? Anh không yêu cô ấy thì tại sao không thể thả cô ấy đi?” Lời nói của Thu Ý Hàm đâm thật sâu vào lòng của Dịch Phong. Anh từng bị hấp dẫn bởi sự kiên cường của Thu Ý Hàm, tưởng rằng đó là tình yêu.

Anh không biết bắt đầu từ khi nào thì cô gái với vẻ mặt vừa ngây thơ hồn nhiên lại thích quẩn quít lấy anh đã đi vào lòng anh. Nói cho cùng, anh không biết cảm giác đối với Dịch Thuý Tâm là gì, nhưng mà anh muốn thử tiếp nhận. Nhưng rồi sự thật hoang đường kia lại ngăn cản bước chân anh

“Không phải không yêu mà là không thể yêu.” Thu Ý Hàm còn chưa hiểu được ý của anh thì Trình Dịch Phong đã đi vào phòng bệnh. Không biết anh ta kể tai Tâm Nhi nói gì đó, rất cuộc, trong mắt Tâm Nhi ánh lên tia sáng.

Chứng kiến cảnh này, Thu Ý Hàm cũng có thể thả lỏng lòng mình. Khi trở về có cần nói cho Trọng Lâm chuyện Tâm Nhi nằm viện không? Nếu anh hỏi đến, mình có cần nói cho anh biết chuyện thai ngoài tử cung không?

Hôm nay, lúc Trọng Lâm về thì đã khuya, từ đầu đến cuối, Thu Ý Hàm cũng không nói gì về chuyện em bé và Tâm Nhi.

“Em muốn đi làm không?” Trọng Lâm nằm ở bên cạnh, phá vỡ yên lặng. Trọng Lâm nhìn thấy cô không bình thường nhưng anh tưởng rằng cô không quen với cuộc sống hiện tại, muốn đi làm. Sau khi Tập đoàn Thu thị bị Trọng thị thu mua đã đổi tên là Công ty điện tử Tự Lâm, nếu Ý Hàm muốn thì anh có thể bố trí cô làm quản lý.

Thu Ý Hàm im lặng thật lâu, muốn để cho cô đến nơi từng là Tập đoàn Thu thị sao, anh nghĩ như vậy sao? Cô sẽ quay về Tập đoàn Thu thị nhưng không phải bằng cách này.

“Em muốn làm thư ký của anh! Hơn nữa, anh chỉ có thể có một thư ký là em!” Cô muốn đoạt lại gấp đôi những gì của cha. Mặc dù cơ thể của cô cần phải nghỉ ngơi, nhưng mà cô không thể lãng phí thời gian.

“Được.” Cô muốn cái gì thì anh cho cô cái đó, chỉ hy vọng cô có thể vui vẻ một chút. Trọng Lâm nghiêng mình, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, cảm nhận cô còn đang ở bên cạnh mình. Thật ra, anh rất sợ hãi, sợ sự yên bình bây giờ chẳng qua là biểu hiện giả tạo, sợ có một ngày cô bỗng nhiên biến mất. Cô bằng lòng cả ngày ở bên cạnh anh, mặc cho động cơ của cô là gì, anh cũng không quan tâm.

Bất thành linh bị anh ôm lấy, Thu Ý Hàm thật hồi hộp, nếu anh tiến thêm một bước thì cô thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ. Nghe được tiếng hít thở nặng nề của anh, xem ra anh đã ngủ rồi, Thu Ý Hàm mới thả lỏng trong lòng. Kết hôn lâu như vậy, anh chưa bao giờ ép bức cô cái gì, biết cô không muốn, dù ối buổi tối đều ngủ chung nhưng nhiều lắm là anh cũng chỉ ôm cô.

“Anh chờ một chút!” Cà-vạt của Trọng Lâm hơi lệch một chút, Thu Ý Hàm gọi anh lại, tỉ mỉ chỉnh lại giúp anh. Hình như là từ khi kết hôn đến nay, đây là lần đầu tiên bọn họ giống với vợ chồng bình thường. Trọng Lâm thật vui khi thấy cuối cùng cô cũng chịu đến gần anh hơn.

“Tốt rồi.” Hơi thở của Trọng Lâm không ngừng phun lên trên trán của Thu Ý Hàm. Cô cảm thấy nhiệt độ trên mặt càng ngày càng cao. Mặc dù đã chỉnh lại tốt rồi, nhưng mà tay cô vẫn còn để ở trên ngực anh.

Nhìn dáng vẻ bây giờ của cô, Trọng Lâm thấy rằng cô thật sự rất đáng yêu, hôn trên mặt cô một cái rất nhanh, cầm tay cô đưa cô lên xe.

Thu Ý Hàm chưa có phục hồi lại tinh thần với chuyện mới vừa rồi. Cô cảm thấy rằng mình giống như một cô nữ sinh nhỏ mới biết yêu. Chỉ là hôn ở trên mặt một cái mà thôi, cô lại luống cuống như nai con khua loạn.

Tối hôm qua, cô mới quyết định muốn làm thư ký cho anh, hôm nay là có thể đi đến công ty, thật sự có hơi nhanh. Có khi nào vì câu nói của cô mà thư ký trước kia bị sa thải hay không? Dù có bị sa thải hay không thì bây giờ cô cũng không quyết định được. Cô không phải người quá lương thiện.

Mới tới làm ở tập đoàn, nhưng Thu Ý Hàm quen thuộc với hết thảy, toàn bộ công việc đều được điều khiển dễ dàng. Trọng Lâm rất tin tưởng cô, cho dù tài liệu rất quan trọng đều giao cho cô xử lý, đồng thời để cho cô làm việc ở ngay tại văn phòng của anh.

Các nhân viên đều biết cô là bà xã của anh, cho nên cũng không có ý kiến gì về chuyện này. Họ đều khen cô may mắn lấy được một người chồng thật tốt, vừa giàu có lại biết săn sóc, nhưng có ai lại nhớ rõ đây từng là Tập đoàn Thu thị. Có điều Trọng Lâm không đề phòng cô, vậy đối với cô mà nói đúng là một chuyện tốt, nhưng mà cô không thể thiếu cảnh giác, căn bản là cô không đoán ra được suy nghĩ của Trọng Lâm.

Bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa vang lên, Thu Ý Hàm vội vã thu dọn sạch sẽ tất cả tài liệu, lấy ra một tập tài liệu thông thường lật xem.

“Mời vào.” Chắc là không phải Trọng Lâm, anh sẽ không gõ cửa văn phòng của mình khi đi vào. Cảm thấy rằng người ta sẽ không thể phát hiện ra được sự khác thường của cô, Thu Ý Hàm lên tiếng mời người ở bên ngoài vào. Nếu lâu không lên tiếng thì bất cứ là ai cũng nghĩ ngờ.

“Tổng giám đốc.” Bây giờ, Trọng Lâm đang đi gặp khách hàng quan trọng, đây là lần đầu tiên anh không dẫn cô theo. Trong văn phòng cũng chỉ có một mình cô, chẳng lẽ lời kia là gọi cô?

Thu Ý Hàm nghi hoặc ngẩng đầu lên: “Thư ký Trần?” Vốn dĩ từng là thư ký của cô, nhưng sao cô ấy lại ở đây?

“Xin lỗi cô.” Thư ký Trần nhìn Thu Ý Hàm, nói ra ba chữ này, cúi đầu xuống. Thư ký Trần luôn làm việc rất có trách nhiệm, khi ở Tập đoàn Thu thị đã giúp đỡ cô rất nhiều, tại sao cô ấy muốn xin lỗi cô? Thu Ý Hàm không dám suy nghĩ sâu hơn.

“Bây giờ tôi là chỉ là một thư ký nhỏ nhoi của người khác mà thôi, đừng gọi tôi là tổng giám đốc nữa.” Nhưng một ngày nào đó cô sẽ khiến mọi người gọi cô là Chủ tịch Thu. Thu Ý Hàm nghiêng rằng một chút, nhưng trên mặt cũng không tỏ ra khác thường.

“Là anh Trọng dùng người nhà của tôi để uy hiếp tôi, ép tôi lấy cấp tài liệu của Thu thị giao cho anh ta.” Thư ký Trần của lúc trước và bây giờ đều thành thật như nhau. Có điều bây giờ cô không quan tâm đến những chuyện này, cho dù là mọi người đều phản bội cô, cô cũng không quan tâm, Thu Ý Hàm tự nhủ, sau này không nên dễ dàng tin tưởng người khác, thật sự chỉ có thể tin chính mình thôi.

“Anh Trọng sắp xếp tôi làm trợ lý cho tổng... thư ký Thu.” Thì ra là như vậy, chẳng trách bỗng nhiên cô ta xuất hiện ở chỗ này. Anh tưởng rằng vội vàng điều nhân viên trước kia của cô tới cho cô sử dụng thì mọi thứ đều không thay đổi sao? Dù cho thời gian có quay ngược lại thì cũng không thể trở về được.

“Hàm nhi, anh đã trở về.” Lại là giọng nói này, Thu Ý Hàm ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đã gọi cô là Hàm nhi. Là anh hai sao? Anh hai này và người anh trong trí nhớ của cô khác nhau rất nhiều. Mười bốn năm trước, anh chỉ là một bé trai hơn mười tuổi, bây giờ đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, chững chạc, chỉ duy nhất đôi mắt kia là không thay đổi.

“Anh hai...” Thu Ý Hàm đứng dậy, kiềm nén cảm xúc dạt dào, đi từng bước đến trước mặt Phương Úc Vãn. Nhưng mà cô vẫn không thể tin rằng đây là sự thật, anh hai thật sự giữ đúng lời ước hẹn lúc trước, quay trở về tìm cô. Cô đưa tay khẽ chạm vào anh, sợ là người trước mặt sẽ hoá thành bọt nước.

“Anh đã trở về.” Phương Úc Vãn ôm cô vào lòng, khẽ vuốt tóc cô.

Ở đằng sau, Trọng Lâm chứng kiến cảnh này, trong lòng đầy ghen tị. Mặc dù biết anh ta là anh trai của cô nhưng nói cho cùng cũng không có liên quan đến huyết thống.

Rốt cuộc, Trọng Lâm ho nhẹ vài tiếng để cho bọn họ biết còn có anh ở đây.

Khi biết Trọng Lâm đang ở bên cạnh, Thu Ý Hàm hơi ngượng ngùng, Trọng Lâm có thấy được toàn bộ biểu cảm kỳ lạ mới vừa rồi của cô hay không?

Trọng Lâm đi cùng anh hai, vậy hôm nay người mà Trọng Lâm đi gặp chính là anh hai. Rốt cuộc, bọn họ đã nói những gì? Là chuyện bí mật mà ngay cả cô cũng không thể biết sao?

43. Chương 43: Hung Thủ? Đê Tiện?

Chuyển ngữ: Pyssycat

Thu Ý Hàm không thêm để ý đến hành động bất lịch sự của anh. Khó khăn lắm mới gặp lại anh trai, trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói với anh. Bây giờ, chỉ có ở trước mặt anh hai, cô mới có thể thả lỏng người một chút.

Thu Ý Hàm vẫn chưa hỏi Trọng Lâm về chuyện hung thủ, Trọng Lâm cũng không đề cập đến. Đôi lúc, Thu Ý Hàm nghi ngờ anh rốt cuộc có điều tra nữa hay không. Thấy Trọng Lâm tắm rửa xong đi ra, Thu Ý Hàm quyết hôm nay nhất định phải hỏi rõ tình hình chuyện này.

“Anh tìm ra hung thủ chưa?” Lần này, Thu Ý Hàm không trốn tránh, ánh mắt nhìn thẳng Trọng Lâm, hy vọng anh có thể ỉnh một câu trả lời rõ ràng.

“Anh sẽ xử lý tốt chuyện này, em đừng hỏi nhiều nữa.” Câu trả lời của Trọng Lâm giống như đang trốn tránh chuyện gì, điều này làm cho Thu Ý Hàm rất hoang mang. Cô còn muốn nói nữa, nhưng khi thấy

Trọng Lâm đang cầm một tờ tài liệu trên tay thì Thu Ý Hàm mới nhớ tới vừa rồi cô có lấy giấy tờ ký tên phẫu thuật ra, dự định nói cho Trọng Lâm chuyện này. Dù sao anh cũng có quyền được biết, nhưng không nghĩ rằng anh lại nhìn thấy trước.

Cô hy vọng anh không quá để ý chuyện này, mặc dù khi nghĩ đến đứa bé thì lòng cô rất đau đớn, nhưng chắc là anh sẽ không quan tâm nhiều đến đứa bé này, anh sẽ hy vọng cô sinh cho anh đứa con sao?

“Tại sao không bàn với anh?” Về mặt của Trọng Lâm thay đổi hoàn toàn, lúc trước thì lạnh lùng, còn bây giờ chính là phần nộ. Nhưng sau khi bàn bạc chuyện này thì kết quả cũng giống nhau mà, và lại cô mới là người có quyền quyết định chuyện này.

“Em không muốn con của tôi đến vậy sao?” Trọng Lâm hoàn toàn không thể kiềm chế sự phẫn nộ của mình, lấy tay xé nát giấy tờ đó.

Có phải anh hiểu lầm điều gì không? Chắc là không phải hiểu lầm cái gì chứ? Lúc này Thu Ý Hàm mới cảm thấy hình như anh chưa nhìn kỹ chỗ nào đó. “Không phải như anh nghĩ đâu...”

Nhưng mà Trọng Lâm không đợi cô nói xong liền dè cô xuống giường, bóp cổ cô.

Thu Ý Hàm muốn tách tay anh ra nhưng sức của cô yếu hơn Trọng Lâm nhiều, hoàn toàn không cản được anh.

“Tôi yêu em như vậy, một mực chờ em tha thứ cho tôi...” Trọng Lâm từ từ buông lỏng tay ra. Thu Ý Hàm định nhân cơ hội này nói rõ ràng với anh, thế nhưng không đợi cho cô nói hết câu, Trọng Lâm lại tăng thêm sức lần nữa. Quên đi, anh thích như thế nào thì như thế đó đi. Anh đã hại chết cha, vậy để cho anh tưởng cô cố ý thì sao chứ? Thấy bộ dạng này của anh, bỗng nhiên Thu Ý Hàm có cảm giác vui vẻ được trả thù.

“Tại sao em giết con tôi, kẻ giết người này!” Giờ đây Trọng Lâm đã tức giận đến đỏ mắt. “Em đã giết con tôi, làm sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua cho em.” Trọng Lâm không bóp cổ cô nữa, hai tay chậm rãi vuốt ve hai má của cô, giống như là yêu thương nhưng lại không cảm giác được sự ấm áp trong ấy.

Thu Ý Hàm cười khẩy, cô có lỗi với anh sao? Con của anh, lẽ nào không phải con của cô sao? Lẽ nào lòng cô lại không đau? Cô cũng hy vọng có thể giữ được đứa con này nhưng mà khả năng của cô chỉ có hạn.

“Nhưng mà tôi lại rất yêu em, em muốn tôi làm sao đây?” Bây giờ, Trọng Lâm giống như một đứa bé nằm ở trên vai cô khóc rống. Thu Ý Hàm cũng không lên tiếng, cô đã không dám tin vào tình yêu của anh nữa.

Trên cổ dần ẩm ướt, không chỉ là nước mắt của Trọng Lâm, môi anh cũng từ chỗ đó khi thì khê hôn khi thì gặm cắn dần dần hướng lên trên, cuối cùng thì dừng lại ở trên môi cô lưu luyến hôn.

Thu Ý Hàm cảm nhận được dục vọng tiềm tàng sâu trong anh, nhưng mà thân thể của cô bây giờ không thể tiếp nhận được. “Không được.” Thu Ý Hàm cố hết sức đẩy anh, lời nói ra đều bị anh nuốt vào hết.

“Không muốn tôi, vậy em muốn ai?” Rốt cuộc, Trọng Lâm buông tha môi của cô. Bởi vì vừa mới bị Thu Ý Hàm cự tuyệt nên bây giờ Trọng Lâm rất tức giận. “Tôi là chồng của em, em đừng hòng đi quyến rũ người khác nữa, em chỉ có thể là của tôi.”

Có lẽ chính Trọng Lâm cũng không biết mình vừa nói gì, biết rõ cô không phải là loại người như vậy, nhưng không tự kiềm chế được, nói ra lời nói tổn thương người như vậy.

“Tôi không phải là của anh, tôi chỉ thuộc về tôi. Kẻ điên này, anh thả tôi ra!” Thu Ý Hàm thấy rằng bây giờ anh hoàn toàn bất chấp lý lẽ, nhưng mà cô nhất định phải ngăn cản anh. Thế nhưng cho dù cô đánh như thế nào Trọng Lâm cũng không buông tay, thậm chí lấy sức nặng cả người đè lên cô.

Trọng Lâm giãy vò cô suốt cả đêm, Thu Ý Hàm đã không còn sức phản kháng, giống như con rối gỗ mất đi sức lực, lẳng lặng nằm đó.

“Xin lỗi em.” Bây giờ, lời xin lỗi còn có tác dụng gì. Chẳng lẽ tất cả những tổn thương chỉ dùng một câu xin lỗi là có thể xóa đi sao? Đường đường là tổng giám đốc Trọng nhưng mà lại ngây thơ như vậy. À, chẳng phải mình đã sớm không quan tâm rồi sao? Tại sao bây giờ trong lòng lại hơi đau đớn.

Trọng Lâm cũng không biết đêm qua mình lại như vậy, khi anh thấy tập giấy tờ kia thì anh hoàn toàn không kiểm soát được mình. Anh muốn yêu thương cô nhiều, bằng lòng chờ cô, nhưng mà anh không thể tha thứ

cô đã giết chết con của mình, đó là con của cô và anh. Anh không thể chấp nhận sự thật cô không muốn đứa con của chính mình.(greenhousenovels)

Mới đi làm một ngày đã xin phép nghỉ, có phải rất buồn cười hay không? Thu Ý Hàm lẳng lặng nằm ở trên giường nửa ngày, cả người rất cuộc khôi phục lại một chút sức lực. Vào nhà này ở lâu như vậy mà chuyện mười mấy năm trước thật sự một chút manh mối cũng không có. Người có liên quan tới cái chết của mẹ có lẽ chỉ có thể là cha của Trọng Lâm. Không biết ông ta có ở nhà hay không? Thu Ý Hàm ra khỏi phòng, quan sát động tĩnh trong nhà.

Bây giờ, người làm đều đang làm việc ở trong bếp, hẳn là hôm nay cha Trọng Lâm đi đến tập đoàn. Nhưng đã qua mười mấy năm, có thể cha chồng không còn giữ lại cái gì ở đây.

Bình thường Trọng Lâm cũng không vào thư phòng này, hẳn là Trọng Thiên vẫn sử dụng. Thật ra, trước khi đi vào, Thu Ý Hàm đã tự hỏi, sẽ có người giữ lại đồ vật gì đó để cho người ta điều tra sao? Nhưng mà không hành động thì sẽ không tìm ra được sự thật. “Tạch.” Thu Ý Hàm bất cẩn đụng ngã khung hình trên bàn.

Mặt sau khung hình dường như có cái gì. Thu Ý Hàm nhìn khung hình bị rớt hư ở trong tay, phát hiện phía dưới tấm hình còn có một tấm hình khác. Cô cẩn thận rút tấm hình kia ra, nhưng người trong hình khiến cho Thu Ý Hàm không thể tin được. Đây là hình khoả thân, hơn nữa người trong hình chính là mẹ của cô.

Trong đầu Thu Ý Hàm tràn đầy thắc mắc, tại sao Trọng Thiên có hình khoả thân của mẹ cô? Lẽ nào mẹ thật sự đã ngoại tình với ông ta?

Không phải, đây không phải là sự thật. Mẹ yêu cha như vậy, sao lại có thể phản bội cha.

“Uyển Nhi, em là Uyển Nhi!” Bất chợt, Trọng Thiên đi vào, ôm lấy Thu Ý Hàm. Trong tên của mẹ có chữ Uyển, chẳng lẽ cô bị xem như là mẹ?

“Cha bình tĩnh lại, con là vợ của Trọng Lâm.” Thu Ý Hàm không thích ông ta dựa vào cô gần như vậy, muốn đẩy ông ra. Mặc dù cô và mẹ lúc còn trẻ nhìn rất giống nhau, nhưng mà rõ ràng vẫn có chỗ không giống, ông ta không thể nhận lầm. Có mùi rượu, ông ta đã uống rượu.

Năm đó, Trọng Thiên yêu say đắm Trịnh Uyển, cũng chính là mẹ của Thu Ý Hàm. Nhưng mà khi đó, ngay cả nhìn, bà cũng không nhìn ông ta một cái, chỉ một lòng biết có Thu Vân Long kia. Ông, Trọng Thiên, so với Thu Vân Long không kém một chút nào. So với Thu Vân Long, ông cũng có tiền, có địa vị, vì sao bà nhất định không chịu cho ông một cơ hội?

Thật vất vả hạ thuốc mê mới chiếm được thân thể của bà, bà vẫn không chịu ngoan ngoãn theo ông. Tất cả chuyện này đều là lỗi của Thu Vân Long, nhưng bây giờ ông ta đã chết, không còn có người tranh giành Uyển Nhi với ông nữa.

“Con là Thu Ý Hàm, cha thả con ra!” Xem ra, cô đoán không sai, cái chết của mẹ quả thật có liên quan tới ông ta, nhưng mà cô thật không ngờ là ông ta lại có thể hèn hạ, vô liêm sỉ hãm hiếp mẹ như vậy.

Cảm giác được tay của Trọng Thiên đang rờ rẫm ở trên người cô, Thu Ý Hàm luống cuống. “Cha thả ra, thả ra!” Thu Ý Hàm muốn hất bàn tay đang ở trên người cô ra nhưng không được, giờ thì áo của cô đã bị ông ta xé rách.

“Trọng Lâm, cứu em với, mau cứu em!” Người làm trong nhà nghe được tiếng kêu cứu của cô nhưng không dám lên tiếng, bọn họ chỉ một mực làm cho tốt công việc của họ, không muốn vì chuyện này mà đắc tội với ông chủ.

Sức lực của nam nữ chênh lệch nhau xa khiến Thu Ý Hàm giãy dụa không ra, mà Trọng Lâm thì không có ở nhà, cô chỉ có thể tự cứu mình. Bây giờ, cô phải làm sao đây? Bàn tay nhanh chóng tìm kiếm vật gì đó ở bên cạnh có thể đánh thương người, không biết đã chạm được vật gì, Thu Ý Hàm liền cầm lên, nhắm đánh vào chỗ hiểm trên đầu Trọng Thiên một cái.

Thế nhưng đánh một cái mà ông ta cũng không bị ngắt xỉu, bây giờ phải làm sao đây?(greenhousenovels)

“Các người đang làm cái gì?” Thu Ý Hàm quay đầu lại, thấy Trọng Lâm đang đứng ở cửa, giờ không còn sợ nữa, cô tin tưởng Trọng Lâm chắc chắn sẽ cứu cô.

Trọng Lâm vốn lo lắng thân thể của Ý Hàm nên đem cuộc họp hôm nay dời lại lần sau, định bụng trở về ở nhà với cô. Nhưng không nghĩ là khi về đến thì nhìn thấy cảnh này. Nhìn bộ dáng của cô không giống như không khỏe, còn có thể đi dụ dỗ đàn ông.

Trọng Lâm đứng đó, cũng không ảnh hưởng đến động tác của Trọng Thiên, ông ta còn muốn xoay mặt Thu Ý Hàm qua để hôn. Giờ đây, trong lòng Thu Ý Hàm đều nghĩ đến Trọng Lâm, cũng dừng lại quên phản kháng.

“Ông cút ngay cho tôi!” Trọng Lâm không thể chịu đựng nổi hành vi của cha nữa, huống chi bây giờ ông đang ôm vợ của anh. Cho dù ông ta là cha ruột của anh nhưng anh cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, thẳng tay đánh cho cha một đấm. Vốn đã bị Thu Ý Hàm dùng vật nặng đánh một cái, một đấm này của Trọng Lâm khiến ông liền bất tỉnh nhân sự.

Trọng Lâm không muốn quan tâm đến người đàn ông mà anh hận mười mấy năm, sự sống chết của ông ta đều không quan hệ đến anh. Trọng Lâm vẫn không lấy quần áo che lại nửa người trên đang lộ ra của Thu Ý Hàm, kéo cô về phòng ngủ, sau đó quăng mạnh cô lên trên giường.

“Con đàn bà dê tiện này!” Trọng Lâm tát một cái vào mặt Thu Ý Hàm. “Mẹ nào thì con nấy, cứ nhiên đi dụ dỗ cùng một người đàn ông.” Hoá ra anh đúng là nghĩ như vậy, Thu Ý Hàm không cười, cũng không có giải thích. Làm sao mà cô lại nghĩ là Trọng Lâm sẽ cứu cô, thiếu một chút nữa là cô bị cha chồng xâm phạm, sự cảm thông mà cô nhận được là như vậy sao?

44. Chương 44: Gặp Lại Tâm Nhi

Chuyển ngữ: Pussycat

Lẽ nào, hồi đó mẹ tự sát là bởi vì cha của Trọng Lâm? Nhưng mà, dù cho là như thế, cha lại trở mặt nhìn mẹ chết mà không cứu bà, có thể còn có nội tình gì khác không?

Thu Ý Hàm ngẩng đầu nhìn Trọng Lâm, giữa bọn họ thật sự là không thể cắt đứt dứt khoát được sao? Lẽ nào cái chết của mẹ anh có liên quan đến chuyện này nên anh mới hận cha đến thế? Xem ra, duyên phận giữa cô và anh thật đúng là không dứt ra được.

“Em thêm muốn đàn ông như vậy, tại sao không nói, chẳng lẽ em lại ghét bỏ người chồng này?” Trọng Lâm dùng sức xé quần áo trên người cô xuống. Những dấu vết anh để lại trên người cô ngày hôm qua đều còn chưa tan hết, Trọng Lâm lại không ngừng làm sâu thêm những vết tích đó, cho đến khi tất cả quần áo trên người cô bị xé nát.

Những người làm vốn không dám để bị cuốn vào cuộc tranh chấp này, nhưng khi thấy ông chủ vẫn còn nằm trên mặt đất, lại chảy rất nhiều máu, sợ lần này sẽ gây ra tai nạn chết người. Tuy rằng mười mấy năm nay cậu chủ và ông chủ hề gặp mặt là cãi nhau nhưng lần này lại là nghiêm trọng nhất.

Lo sợ tính mạng của ông chủ bị nguy hiểm, mấy người làm bèn điện thoại đến bệnh viện gọi cấp cứu, sau đó đưa Trọng Thiên vào bệnh viện. Trọng Thiên được tiến hành cấp cứu trong phòng giải phẫu của bệnh viện.

Thu Ý Hàm hứng chịu sự ngược đãi của Trọng Lâm ở trong phòng tân hôn của cô và anh, trong vòng hai ngày, khoảng cách giữa bọn họ vốn đã xa lại càng xa hơn.

Sau chuyện này, suốt cả một tháng Trọng Lâm không cho Thu Ý Hàm ra khỏi nhà. Đối với chuyện này, Thu Ý Hàm không có ý kiến gì, dù sao anh thích như thế nào thì làm như thế đó, cô cũng không quan tâm. Có điều không biết trong một tháng này tình hình hoạt động của Tập đoàn Trọng thị có gì thay đổi hay không, từ hôm nay trở đi, trong thời gian ngắn nhất, nhất định phải tìm hiểu rõ ràng.

Lúc này đây, chẳng những Thu Ý Hàm xem tất cả các tài liệu của Tập đoàn, mà cô còn đem những tài liệu hoạt động kinh doanh quan trọng sao chép lại một bản, để phòng ngừa lúc bất lợi. Từ sau chuyện của cha chồng, cô vẫn không đoán được suy nghĩ của Trọng Lâm, cô cũng không muốn đoán, chỉ cần cô nắm chắc bản thân mình muốn gì là được.

Tuy rằng ở cùng một văn phòng nhưng cả ngày cũng không nói với nhau một câu. Có điện thoại gọi đến, điện thoại hiển thị là Tâm Nhi, Thu Ý Hàm liếc nhìn Trọng Lâm một cái, nghĩ rằng có lẽ trước hết dừng cho Trọng Lâm biết chuyện của Tâm Nhi, cô cầm điện thoại, ra đến bên ngoài mới nhận.

“Tâm Nhi, trong khoảng thời gian này em ở đâu?” Thu Ý Hàm hạ thấp giọng nói của mình. Mặc dù bây giờ là ở phòng vệ sinh, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ có người nghe lén rồi nói lại cho Trọng Lâm.

“Chị Hàm, chiều nay chị có thời gian không? Em muốn gặp chị.” Dịch Thuỷ Tâm không có trả lời câu hỏi của Thu Ý Hàm, nhưng nghe giọng nói rất nhẹ nhàng của cô, chắc là gần đây không có xảy ra nhiều rắc rối.

“Được. Hiện giờ, chị đang làm ở Tập đoàn Trọng thị, nhưng chị có thể xin phép đi.” Hôm nay cũng không có công việc gì quan trọng, dù sao theo như bây giờ, xem ra cô thư ký này đối với Trọng Lâm mà nói thì có cũng như không. Đã hơn một tháng không gặp Tâm Nhi, Thu Ý Hàm rất lo lắng cho sức khoẻ của cô ấy. Thông thường, đứa bé tới bốn tháng mới bị phá bỏ, đối với cơ thể của người mẹ sẽ bị tổn hại rất lớn. Hơn nữa, không những cơ thể của Tâm Nhi bị tổn hại mà lòng cũng bị tổn thương rất nặng.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này, hẳn là Trình Dịch Phong đều ở cùng cô ấy, bởi vì Dịch Thuỷ Tâm khẳng định muốn Trình Dịch Phong đến đón cô qua, làm cho cô không có cách nào để từ chối. Nhưng nếu làm cô ấy vui vẻ, vậy là được rồi.

Trọng Lâm rất bất mãn đối với việc Thu Ý Hàm rời đi, cho là cô đang cố ý trốn tránh mình, cho nên lúc Thu Ý Hàm đi ra ngoài anh liền đi theo cô. Điều khiến anh thật bất ngờ chính là cô cứ nhiên leo lên xe của một người đàn ông, mà người đàn ông đó lại là Phó tổng giám đốc Trình Dịch Phong của Tập đoàn của anh.

Thu Ý Hàm cứ nhiên dám lên gặp đàn ông ngay trước mắt anh. Có phải là chuyện quyến rũ cha lần trước bị anh bắt gặp, chưa được thỏa mãn, cho nên vội vã đi tìm đàn ông ở bên ngoài. Khá lắm, thật là khá lắm, Trình Dịch Phong!!! Sau khi trở lại văn phòng, Trọng Lâm không còn tâm trí để làm việc.

“Chị Hàm!” Khi Dịch Thuỷ Tâm thấy cô đến liền vội vã đứng lên, cô thật sự rất nhớ chị Hàm. Thu Ý Hàm nhìn thoáng qua trước mặt, đây là tiệm áo cưới, điều này làm cho cô có chút mệt mỏi, tại sao Tâm Nhi lại hẹn cô tới đây?

Sau khi đưa Thu Ý Hàm tới, Trình Dịch Phong liền lái xe trở về, cũng không có nói chuyện với Tâm Nhi. Thu Ý Hàm còn đang suy nghĩ chuyện của bọn họ trong thời gian này, Dịch Thuỷ Tâm đã kéo cô vào tiệm áo cưới.

“Chị Hàm, em sắp kết hôn.” Dịch Thuỷ Tâm vui mừng tuyên bố tin tức tốt này với Thu Ý Hàm.

“Là Trình Dịch Phong sao?” Trừ anh ta ra, Thu Ý Hàm nghĩ không ra người nào khác, nhưng Trình Dịch Phong thật sự yêu Tâm Nhi sao? Thu Ý Hàm nghĩ tới lời của Trình Dịch Phong đã ở trong bệnh viện hôm đó “không phải không yêu, mà là không dám yêu”. Rốt cuộc, lời anh ta nói có ý gì? Hơn nữa, tại sao đột nhiên anh ta kết hôn với Tâm Nhi? Nói cho cùng, gần như là chính tay anh ta đã kết thúc sinh mệnh của con mình.

Khi nghe được câu hỏi của Thu Ý Hàm, Dịch Thuỷ Tâm thẹn thùng gật gật đầu.

“Em thật sự nghĩ kỹ rồi chứ? Hôn nhân là một chuyện rất quan trọng, không thể qua loa.” Thu Ý Hàm thật sự lo lắng cho cô ấy. Đối với Thu Ý Hàm mà nói, tin tức này rất đột ngột, cô hơi nghi ngờ Trình Dịch Phong có mưu đồ. “Hơn nữa, đứa bé thì sao? Em cứ như vậy mà tha thứ cho anh ta chuyện đứa bé sao?” Sau khi bị Trình Dịch Phong tổn thương, cô ấy vẫn còn có thể yêu anh ta như vậy. Tâm Nhi thật sự quá mê muội.

“Chuyện đó đã qua rồi.” Tâm Nhi cúi đầu, nghẹn ngào nói ra những lời này, không muốn bàn lại vấn đề đó nữa. Có lẽ, đối với Dịch Thuỷ Tâm mà nói, quý trọng hạnh phúc hiện giờ mới là điều quan trọng nhất.

“Chị Hàm, em gọi chị tới là muốn chị giúp em chọn áo cưới.” Nói xong, Dịch Thuỷ Tâm đem vài cái áo cưới đến trưng cầu ý kiến của Thu Ý Hàm, sau đó thì vào phòng thử đồ thay cái mình thích.

Thu Ý Hàm nhìn thấy bộ dạng này của cô ấy, cũng không thể ngăn cản cô thử áo cưới. Nhìn thấy cô ấy từ phòng thử đồ đi ra, kéo theo làn váy, thân người xoay vòng, Tâm nhi thật sự đã trở lại là con người tràn đầy sức sống trước kia sao?

“Tại sao Trình Dịch Phong không đi cùng em? Em có nghĩ là anh ta không quan tâm mấy đến cuộc hôn nhân này hay không?” Thu Ý Hàm còn muốn khuyên Tâm nhi nữa. Bất luận là từ phương diện nào, cô chung quy cảm thấy rằng chuyện Trình Dịch Phong đối đãi với Tâm nhi có chút vấn đề, không biết có phải do cô nghĩ nhiều quá rồi không.

“Là anh ấy cầu hôn em đó, chị Hàm, chị biết không, lúc anh ấy cầu hôn em, em cảm thấy mình như đang bay lơ lửng trên mây, không xuống được nữa.” Dịch Thuỷ Tâm kích động miêu tả cho Thu Ý Hàm quá trình Trình Dịch Phong cầu hôn cô hôm đó.

“Vả lại, chính em yêu cầu để cho chị Hàm theo giúp em, anh ấy bận rộn như vậy, em không muốn làm phiền anh ấy làm việc.” Sau khi Dịch Thuỷ Tâm nói xong còn gật gật đầu, như là đồng ý với cách giải thích của mình.

Mặc kệ cô ấy nói có phải là sự thật không, nhưng Trình Dịch Phong bề bộn nhiều việc theo như lời Dịch Thuỷ Tâm nói, khiến cô không tin. Bởi vì, hôm nay sau khi đến Tập đoàn, cô đã biết rõ tình hình gần đây của tập đoàn. Mấy hạng mục quan trọng lúc trước đã hoàn thành, mấy ngày nay là giai đoạn tập đoàn nghỉ ngơi lấy lại sức, nếu không thì cô không thể trốn việc dễ dàng như vậy.

Thu Ý Hàm biết Trình Dịch Phong đang làm chuyện gì đó, nhưng cụ thể là chuyện gì thì cô không biết. Từ lúc Tập đoàn Thu thị bị mua đến khi anh ta vào Tập đoàn Trọng thị trở thành Phó tổng giám đốc, dường như quá trình này đã được anh ta vạch ra rất kỹ. Anh ta đã từng nhờ cô giúp đỡ, vào làm trong Tập đoàn Thu thị chẳng qua chỉ là một cái ván cầu, mục tiêu thật sự của Trình Dịch Phong là Tập đoàn Trọng Thị.

Nhưng mục đích của anh ta không giống như vì tiền, rốt cuộc là vì cái gì? Thu Ý Hàm nhìn Dịch Thuỷ Tâm, mặc kệ là vì cái gì, anh ta có thể làm sụp đổ Tập đoàn Trọng thị, nhưng chỉ hy vọng anh ta đừng làm tổn thương Tâm nhi lần nữa.

“Chị Hàm, chị làm sao vậy?” Dịch Thuỷ Tâm lay Thu Ý Hàm một cái, để cho cô cho ý kiến đối với chiếc áo cưới cô ấy đang mặc. Áo cưới mặc trên người cô ấy thật đẹp, cô ấy nhất định sẽ trở thành một cô dâu hạnh phúc.

Sau khi chọn xong áo cưới thì trời đã tối, nhưng Thu Ý Hàm cũng không có trở về ngay lập tức. Bởi vì, Tâm nhi đưa cô đến khách sạn mà cô ấy sẽ tổ chức hôn lễ.

“Em không nói chuyện em muốn kết hôn cho cha và anh của em sao?” Thu Ý Hàm cảm thấy chắc là bọn họ còn chưa biết chuyện này. Nhưng Tâm nhi sắp phải lập gia đình, thân là cha và anh lại không biết, vậy...

Từ khi bị thương lần đó, Trọng Thiên vẫn còn nằm ở bệnh viện. Theo như người làm nói, qua vài ngày là ông ta có thể xuất viện. Thu Ý Hàm quyết định trước khi ông ta xuất viện, nhất định phải dọn đi ra ngoài. Cho dù không ở trong Trọng gia, nhưng cô nhất định sẽ điều tra rõ sự thật đến cùng. Nghĩ đến chuyện ngày hôm đó cô còn có chút ghê tởm.

“Dịch Phong nói anh ấy sẽ tự mình nói chuyện tui em muốn kết hôn cho họ biết, em chỉ cần chuẩn bị làm một cô dâu xinh đẹp, anh ấy sẽ cho em một hôn lễ rất long trọng.” Nói đến chuyện kết hôn cùng Trình Dịch Phong, trên mặt Dịch Thuỷ Tâm ánh lên vẻ thẹn thùng. Tuy rằng bây giờ chỉ có hai người các cô trong giáo đường, nhưng Dịch Thuỷ Tâm vẫn rất mắc cỡ. “Chị Hàm, em...” Dường như Dịch Thuỷ Tâm có chuyện gì cũng nói với cô, rồi lại ngại ngùng một chút.

“Hình như em lại có thai.” Dịch Thuỷ Tâm nghĩ đây là ông trời thương xót cô. Ông trời biết cô rất nhớ đến đứa con đã mất, cho nên đem đứa bé trả lại cho cô. Lần này, cô nhất định sẽ dùng chính mạng sống của cô để bảo vệ đứa con này, không cho người khác có cơ hội làm hại nó. “Tuy rằng chưa có đi bệnh viện kiểm tra, nhưng mà triệu chứng rất giống với lần mang thai trước.” Đây cũng chính là nguyên nhân cô nghĩ rằng đứa bé kia đã quay trở lại.

Trình Dịch Phong không muốn đứa bé, rồi lại làm cho Tâm nhi có thai. “Có phải anh ta cưỡng bức em hay không?” Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của Tâm nhi, Thu Ý Hàm đã phủ định ý nghĩ này.

Dịch Thuỷ Tâm cũng phủ nhận lời nói của Thu Ý Hàm, cô rất tự nguyện. Lúc Trình Dịch Phong thủ thỉ nói yêu cô thì cô cũng không màng đến cái gì nữa, cho dù là anh ta đã hại chết đứa con, nhưng mà cô đã yêu anh ta đến không thể tự kiềm chế được nữa rồi.

45. Chương 45: Dọn Ra Khỏi Trọng Gia

Chuyển ngữ: Pussycat

Bây giờ, chắc chắn nói gì em ấy cũng không chịu nghe, giống như cô lúc trước, cô rất hiểu. Tình yêu sẽ làm người ta trở nên mù quáng. Cô chỉ hy vọng là em ấy có thể hạnh phúc hơn mình là tốt rồi.

“Nhưng em có biết cha em vào bệnh viện không?” Ở bên ngoài, chuyện này hoàn toàn bị ém nhẹm tin tức. Tâm nhi không ở nhà, có thể em ấy còn chưa biết cha mình từng gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Mặc dù chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của Tâm nhi, nhưng cô không thể không nói cho em ấy biết. Cho dù ông ta có xấu xa, nhưng ông ấy cũng là cha của Tâm nhi, chắc chắn là Tâm nhi hy vọng cha cô có thể có mặt lúc cô kết hôn. Cô đã bị mất đi cơ hội này, cô không hy vọng Tâm nhi cũng lỡ mất nó.

“Cha của em xảy ra chuyện gì? Ông ở bệnh viện nào? Em muốn đi thăm ông ấy.” Nghe được cha xảy ra chuyện, Dịch Thuỷ Tâm rất lo lắng. Rồi nhà lâu như vậy, nói thật là cô rất nhớ cha và anh. Nhưng mà, không phải là sức khỏe cha rất tốt sao? Tại sao đột nhiên lại vào bệnh viện?

“Có phải là bởi vì chuyện của em hay không? Có phải là chuyện em nói dối cha đi du lịch thế giới hay không, cho nên cha mới tức giận đến nỗi phải vào bệnh viện?” Đột nhiên Dịch Thuỷ Tâm cảm thấy mình quá bất hiếu, cha lúc nào cũng rất yêu thương cô, còn thương cô nhiều hơn anh. Thế nhưng, cô lại không nghe lời như vậy, còn hại ông vào bệnh viện.

Thu Ý Hàm kể cho Dịch Thuỷ Tâm nghe một chút tình hình, để cho cô ấy đừng quá căng thẳng. Bởi vì cha cô ấy đã sớm thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tính mạng, sau vài ngày là có thể xuất viện, không cần lo lắng. Sau đó, Thu Ý Hàm nói cho Dịch Thuỷ Tâm địa chỉ của bệnh viện, để cho cô ấy tìm cơ hội đi cùng Trình Dịch Phong đến.

Trình Dịch Phong tới đón Tâm nhi, vốn dĩ Tâm nhi còn muốn đưa cô về trước nhưng bị cô từ chối. Sau khi chia tay, Thu Ý Hàm cũng không có vội vã trở về, không muốn trở về đối mặt với Trọng Lâm sớm như vậy.

Thật sự có thể bỏ qua quá khứ sao? Thu Ý Hàm không ngừng nhớ lại lời nói của Tâm nhi “Quý trọng hạnh phúc trước mắt”. Trọng Lâm chính là hạnh phúc của cô sao? Trong khoảng thời gian này, cô có thể cảm giác được Trọng Lâm yêu cô là thật, luôn nâng niu từng li từng tí. Thế nhưng, ngay cả sự tín nhiệm cơ bản nhất Trọng Lâm cũng không cho cô, cô thật sự thấy rất mâu thuẫn.

Thời gian càng khuya, Trọng Lâm càng thấp thỏm. Anh không dám nghĩ đến Thu Ý Hàm và Trình Dịch Phong đã làm gì. Anh có thể dễ dàng tha thứ cho Thu Ý Hàm vì đã lạnh nhạt với anh, anh bằng lòng chờ cô, nhưng mà, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự phản bội của cô.

“Em không có gì muốn nói với tôi sao?” Tâm tình của Trọng Lâm hoàn toàn viết ở trên mặt, nhưng mà giọng nói thì không muốn để lộ ra cho người khác biết lòng anh đang hoảng loạn.

Nhìn thấy vẻ mặt của Trọng Lâm xám xanh lại, Thu Ý Hàm không muốn nói chuyện với anh. Không biết là anh lại nổi lên cơn điên gì. Cô rất muốn nhẹ nhàng giải quyết quan hệ giữa hai người thật tốt, không muốn cãi nhau với anh vì chút chuyện không đâu.

“Nếu em thật sự muốn ở cùng Trình Dịch Phong thì tôi có thể thả em đi.” Trọng Lâm không dám nhìn Thu Ý Hàm trong lúc nói ra những lời này. Nhưng mà anh không muốn giam cầm cô nữa, bởi vì anh biết rõ là cô không vui vẻ, anh không muốn như vậy, cho nên anh bằng lòng buông tay.

“Trọng Lâm, em và Trình Dịch Phong không có gì hết. Rốt cuộc là anh có yêu em hay không? Tại sao anh luôn nghi ngờ em?” Thu Ý Hàm muốn ngày hôm nay sẽ giải thích rõ ràng với anh. Sự kiên nhẫn của cô đối với anh đã đến giới hạn rồi, cô thật sự lo rằng cô sẽ bị anh bức đến điên.

“Anh...” Trọng Lâm muốn nói ra chuyện chính mình nhìn thấy ngày hôm nay, nhưng sao lời đến cửa miệng lại nói không ra được. Có đúng là anh đã suy nghĩ nhiều không? Nhưng mà, tại sao anh không nên tin vào hai mắt của mình?

Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ ở công ty ra, Thu Ý Hàm không ở một mình với Trình Dịch Phong lấy một lần. “Anh theo dõi em?” Thu Ý Hàm chỉ có thể suy ra như vậy, nếu không thì Trọng Lâm sẽ không tự dưng nói ra những lời này.

“Không có. Tôi chỉ tình cờ nhìn thấy em leo lên xe của anh ta.” Trọng Lâm nói những lời này với giọng điệu yếu ớt, đây là sự thật chính mắt anh đã nhìn thấy. Anh không trách Thu Ý Hàm, bởi vì từ khi lấy anh, không có một ngày cô từng cười thật lòng.

Anh biết là mình đã hiểu lầm cô về chuyện của cha. Cha là hạng người gì thì anh luôn hiểu rõ hơn so với người khác, sao Ý Hàm lại đi quyến rũ ông ấy được? Vả lại, anh còn nhận ra là cha đã uống rượu, theo tình huống lúc đó, nhất định là Ý Hàm bị cưỡng ép.

Thế nhưng, anh không có cách nào để kìm chế lòng mình khi nghĩ đến sự lạnh nhạt của cô, nghĩ đến đứa con còn chưa sinh ra của mình. Anh không muốn hai người lại trở thành kẻ xa lạ, anh muốn làm vợ chồng thật sự với cô, cho nên anh tự tìm một cái cớ ỉn, một cớ mà anh có thể danh chính ngôn thuận ép buộc cô.

“Nếu...” Lời của Trọng Lâm còn chưa nói xong thì đã bị Thu Ý Hàm giận dữ cắt ngang. “Không có nếu. Em là vợ của anh, Trọng Lâm. Em là cái loại đàn bà không giữ bổn phận làm vợ, đi quyến rũ đàn ông khác sao? Hoá ra ở trong lòng anh, em thật hèn hạ như vậy!” Thu Ý Hàm không muốn nghe anh nói nhảm nữa, cô chỉ muốn biết rốt cuộc trong lòng anh nghĩ như thế nào về cô.

“Hôm nay, em đi ra ngoài là để gặp em gái Dịch Thuỷ Tâm của anh, người đang ở cùng Trình Dịch Phong cũng là em gái anh Dịch Thuỷ Tâm. Nếu em không nói với anh thì anh cũng sẽ nhanh chóng biết tin tức bọn họ sắp kết hôn.” Vốn Thu Ý Hàm không muốn nói tới chuyện này, để cho tự mình Dịch Thuỷ Tâm nói cho anh biết, nhưng mà bây giờ nếu cô không nói cho anh biết rõ ràng thì có thể anh vẫn tiếp tục nghi ngờ.

Tuy rằng Thu Ý Hàm nói một hơi nhiều như vậy, nhưng mà Trọng Lâm chỉ nghe được cô nói “Cô là vợ của anh”. Cô thừa nhận là vợ của anh, của Trọng Lâm này. Anh kích động ôm lấy Thu Ý Hàm, vẻ lo lắng ở trên mặt sớm đã biến mất. Giờ đây, thoát nhìn anh giống như một anh chồng trẻ con vừa được cho ăn kẹo.

“Trọng Lâm, anh thả em ra!” Đối với việc Trọng Lâm bất thành linh ôm chầm lấy, Thu Ý Hàm vừa then vừa giận. Rõ ràng là mới vừa rồi còn làm bộ dáng muốn chết muốn sống, bây giờ lại trở nên tinh thần rạng ngời, còn ôm cô thật chặt như vậy.

“Không thả, không thả. Em là vợ của anh, anh là chồng của em!” Bây giờ, Trọng Lâm giống như một đứa trẻ con, làm nũng với Thu Ý Hàm. “Chúng ta cùng nhau vun vén cho cuộc hôn nhân này, được không em?” Cho dù anh vẫn còn rất đau lòng khi nghĩ đến đứa con, nhưng mà sở dĩ anh để ý đến đứa bé đó như vậy là bởi vì mẹ của đứa bé là Thu Ý Hàm. Thế nhưng miễn là Thu Ý Hàm bằng lòng ở bên anh thì con vẫn còn có lại được.

“Vậy anh đem Tập đoàn Thu thị trả lại cho em!” Lúc này Thu Ý Hàm đã quyết định rồi, chỉ cần Trọng Lâm bằng lòng trả Tập đoàn Thu thị lại cho cô, cô có thể giống như Tâm nhi đã nói, quên đi những chuyện không vui trước kia, trân trọng hiện tại của mình. Nhưng mà, đáng về mới vừa rồi của Trọng Lâm, có lẽ chính anh ấy cũng không dám tin mình lại có một mặt trẻ con như vậy, nếu đối lại trước đây, cô cũng sẽ không tin.

Cô cho rằng Trọng Lâm sẽ không chút do dự trả lời cô, cô cho rằng Trọng Lâm cũng muốn cùng cô làm lại từ đầu, nhưng mà về cứng đờ của Trọng Lâm lại nói cho cô biết là cô đã nghĩ sai rồi.

Thu Ý Hàm đẩy Trọng Lâm ra, thoáng nở nụ cười lạnh, quay về phòng của mình. Trọng Lâm mệt mỏi buông hai tay xuống, vẫn đứng đó, không có phản ứng gì đối với việc Thu Ý Hàm rời đi.

*

Sau khi trở lại phòng, Thu Ý Hàm bắt đầu thu dọn đồ đạc. Thái độ của Trọng Lâm khiến cho cô hoàn toàn thất vọng. Cho dù còn đến một tuần nữa Trọng Thiên mới có thể xuất viện, cô vẫn muốn nhanh chóng dọn ra ngoài.

Nhưng cô là một người rất lý trí, bây giờ đã quá khuya, lúc này đi ra ngoài e rằng sẽ mang đến nhiều phiền phức ỉn, cho nên cô bằng lòng nhịn thêm một đêm nữa

Sau khi kết hôn với Thu Ý Hàm, đêm nay là lần đầu tiên Trọng Lâm ngủ ở phòng khách. Giờ thì Trọng Lâm mới ý thức được Thu Ý Hàm vừa nhắc đến Tâm nhi, còn có, cô nói Tâm nhi kết hôn với Trình Dịch Phong. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Không phải là Tâm nhi đang đi du lịch thế giới sao?

Trọng Lâm muốn đến phòng hỏi rõ ràng tình hình của chuyện này một chút, nhưng khi anh đến trước cửa phòng thì phát hiện đèn ở bên trong đã tắt, anh không muốn quấy rầy Ý Hàm nghỉ ngơi.

“Em muốn đi đâu?” Trọng Lâm đi vào phòng là muốn hỏi Ý Hàm về chuyện của Tâm nhi, khi nhìn thấy hành lý đã thu dọn xong của Thu Ý Hàm thì nhủ mày.

“Tốt nhất là em rời đi trước khi cha của anh trở lại, bằng không anh lại phải lo lắng là em sẽ quyến rũ cha của anh.” Thu Ý Hàm còn chưa quên anh đã nhục nhã mình, hơn nữa cô đã nhượng bộ, nhưng mà...

“Anh đưa em đi.” Bây giờ, anh còn có thể nói cái gì, tối hôm qua, cô đã cho anh cơ hội, thế nhưng anh cũng không nắm lấy, một mình anh đem hành lý của Thu Ý Hàm để vào xe.

Ở trên xe, bầu không khí hiện giờ thật ngọt ngào. Thu Ý Hàm vốn muốn ngồi ở phía sau, nhưng lại bị Trọng Lâm ép buộc ngồi ở ghế phụ. Rõ ràng là hai người rất quen thuộc, nhưng bây giờ lại có vẻ vô cùng mất tự nhiên.

“Đêm qua, em nói chuyện Tâm nhi sắp kết hôn là thật sao?” Trọng Lâm tin tưởng lời nói của Thu Ý Hàm, nhưng mà tin tức này thật sự rất bất ngờ. Bản thân anh là anh của Tâm nhi, hiện giờ lại không hiểu rõ tình hình một chút nào.

“Em tin là không bao lâu sau anh sẽ biết, tình hình cụ thể thì Tâm nhi cũng không có nói tỉ mỉ.” Thu Ý Hàm chăm chú nhìn phía trước, không muốn chuyện của Tâm nhi là cô nói cho Trọng Lâm biết.

Cô không muốn nói nên Trọng Lâm cũng không hỏi nữa, anh sẽ tự mình đi thăm dò chuyện của Tâm nhi. Nhưng mà, chuyện của bọn họ hiện giờ là càng cần giải quyết hơn, càng cần chú ý để tâm hơn.

“Anh muốn chở em đi đâu?” Thu Ý Hàm phát hiện thấy tuyến đường không đúng, đây không phải là đường về nhà của cô, quay đầu qua muốn Trọng Lâm đổi hướng đi chở cô về nhà của mình. Nhưng mà, Trọng Lâm không có phản ứng đối với lời của cô, chỉ tự ý lái xe, mặc kệ cô hỏi như thế nào, Trọng Lâm cũng không mở miệng nói chuyện.

Trọng Lâm ngừng xe, sau khi Thu Ý Hàm nhìn bốn phía xung quanh mới phát hiện ra nơi này là nơi Trọng Lâm đã nhốt cô lần trước, cô theo bản năng muốn bỏ chạy.

“Em đừng sợ, lần này em được tự do, anh sẽ không bố trí người giám sát em, anh chỉ muốn cho em ở nơi mà anh có thể chạm đến được. Vài ngày sau anh sẽ dọn lại đây ở với em.” Trọng Lâm nắm chặt tay Thu Ý Hàm, yêu thương vô bờ. Anh hy vọng tấm lòng của anh thông qua độ ẩm trên tay truyền đến cho Thu Ý Hàm. Giờ đây, chỉ cần như vậy là tốt rồi.

46. Chương 46: Động Cơ Không Trong Sạch

Chuyển ngữ: Pussycat

Trọng Lâm nói là qua vài ngày, nhưng A Li vẫn còn ở đây. Xem ra, từ sau khi cô rời khỏi, Trọng Lâm vẫn sắp xếp người dọn dẹp nơi này mỗi ngày. Lần này cô đến, A Li cũng sửa đổi cách xưng hô từ tiểu thư sang phu nhân. A Li nói cũng nhiều hơn so với trước kia, có lẽ là do đã quen với cô hơn.

Nếu như hỏi Thu Ý Hàm tại sao lại bằng lòng ở lại chỗ này, chắc chắn là bản thân cô cũng không nói được nguyên nhân. Nơi này có ký ức Trọng Lâm đã tổn thương cô, nhưng mà cô lại cảm thấy là toàn bộ nơi này đều rất chân thật.

Nhưng tối hôm đó, đồ đạc đều đã dọn tới nơi này xong, Thu Ý Hàm tưởng rằng anh sẽ rời đi, nhưng Trọng Lâm lại không đi. Không biết có phải là Trọng Lâm biết cô còn giận hay không cho nên chỉ ngủ ở cái phòng cách xa nhất, cái phòng mà cô đã ở lúc bị bắt đến nơi này lần đầu tiên, giống như đêm cuối ở Trọng gia.

A Li thấy bọn họ như vậy thì trong lòng cũng rất khó hiểu. Trước đây, anh ấy rất quan tâm đến vợ nha, tại sao bây giờ sau khi kết hôn lại lạnh nhạt với vợ như vậy, trong lòng không khỏi bất bình thay Thu Ý Hàm.

Thế nhưng, cô thấy phu nhân cũng không lo lắng một chút nào, cô đành phải tự mình suy ngẫm cách, hy vọng có thể giúp được bọn họ.

Trọng Lâm không có sai người người đi điều tra Tâm nhi mà trực tiếp tìm Trình Dịch Phong, để cho anh ta giải thích rõ ràng sự việc. Trước đây, anh đã muốn điều tra Trình Dịch Phong kỹ càng, có điều tin tức trước khi anh ta vào Tập đoàn Thu thị không điều tra ra được chút nào.

Thế nhưng, anh lại vô tình biết được Tâm nhi vốn không có xuất ngoại, mà trong khoảng thời gian này, từ đầu đến cuối đều ở cùng Trình Dịch Phong. Đồng thời, tư liệu gần đây cho thấy anh ta lấy ra một khoảng lớn của Tập đoàn Trọng thị. Nhưng tiếc là anh ta đã không tính toán tốt, muốn đối phó với Trọng thị thì Trình Dịch Phong còn phải qua được cửa này của Trọng Lâm. Chỉ cần Trọng Lâm anh giữ vững không cho Trọng thị sụp đổ thì cho dù Trình Dịch Phong muốn làm cái gì cũng hoàn toàn không thể thành công.

Nhưng Trọng Lâm có quá tự tin khi nói ra những lời này hay không? Trình Dịch Phong dám một mình đấu với Tập đoàn Trọng thị, khẳng định là anh ta có lợi thế của mình. Một người mà ngay cả anh cũng không điều tra ra, rốt cuộc vào Trọng thị là có ý đồ gì?

“Tôi sắp trở thành chồng của Tâm nhi, theo lý thì tôi phải gọi anh là anh hai, nhưng không khéo là hình như tôi lại lớn hơn anh một tuổi, như vậy tôi thật sự gọi không được.” Tương phản với sự nghiêm nghị của Trọng Lâm, Trình Dịch Phong vẫn mang dáng vẻ khinh khỉnh. Đối với Trình Dịch Phong mà nói chẳng qua đây chỉ là một bước nhỏ, anh biết rõ năng lực của Trọng Lâm, anh không ngu ngốc lấy trứng chọi đá như vậy. Anh động tay động chân ở Trọng thị chẳng qua là muốn dời đi sự chú ý của Trọng Lâm và Trọng Thiên, không cho bọn họ có cơ hội ngăn cản hôn lễ.

Hôn lễ là một sự kiện rất quan trọng, nếu không chuẩn bị chu đáo thì sao tạo ra sự bất ngờ được. Những chuyện rườm rà này sẽ không cần gia đình hai bên bận tâm, một mình anh ta lo liệu tất cả mọi chuyện, nên mời ai thì một người cũng không thiếu, ngày hôm ấy nhất định sẽ không xảy ra bất cứ sai lầm gì.

À, không đúng, Trình Dịch Phong cảm thấy hình như mình đã bỏ qua việc gì đó. Đường như Trọng Thiên kia đến bây giờ vẫn còn nằm ở bệnh viện, không biết ông ta có thể xuất viện đúng ngày giờ không đây? Hiện trường hôn lễ long trọng như vậy sao có thể thiếu một người cha vĩ đại như ông ta? Xem ra, anh phải tự mình đi mời một tiếng, chỉ mong ông ta đừng vui mừng quá độ mà ngã ngựa ra chết là được.

Cho dù thái độ của Trình Dịch Phong rất cà rỡn, nhưng bởi vì chung quanh rất yên tĩnh nên không khí giữa hai người lúc này vẫn trở nên căng thẳng hơn.

“Làm anh hai, tôi sẽ không cản trở hạnh phúc của em gái mình.” Lời nói có áp lực, từng chữ một, được anh nói ra. “Nhưng mà, anh làm như thế nào để cho tôi tin là anh có thể cho Tâm nhi hạnh phúc?” Hiện giờ, ngoài mặt cuộc nói chuyện chỉ là đang bàn luận chuyện kết hôn, nhưng bản chất là Trọng Lâm cảnh cáo Trình Dịch Phong, nếu anh ta làm vậy thì anh sẽ không buông tha cho anh ta dễ dàng.

Ý tứ của Trọng Lâm rất rõ ràng, Trình Dịch Phong không thể không nhận ra. Nhưng ngại quá, người sẽ lấy Trình Dịch Phong anh cũng không có ý kiến gì thì một người ngoài cuộc cùng lắm có quan hệ huyết thống như Trọng Lâm có quyền gì can thiệp chứ.

“Làm sao bây giờ đây? Tuy rằng tôi rất có sức hấp dẫn, nhưng mà tôi chỉ muốn cưới em gái của anh thôi, tôi thật sự không có cách nào yêu thích đàn ông. Cho dù là anh muốn làm kẻ thứ ba cũng không có khả năng ảnh hưởng đến tình cảm của tôi và Tâm nhi.”

Trình Dịch Phong quanh co suy diễn lời nói của Trọng Lâm. Nếu mà sợ chết thì anh, Trình Dịch Phong, sẽ không đi con đường này. Nếu anh có muốn lui cũng không thể lui được, ngọc nát đá tan anh cũng không quan tâm.

Xem ra cuộc nói chuyện lần này, hai bên đều không chịu lép vế, nhưng mà có một điều mà Trình Dịch Phong tuyệt đối sẽ không thua, đó chính là lòng của Dịch Thủy Tâm đối với anh ta. Trong khoảng thời gian này, anh ta thật sự dùng rất nhiều tinh thần và sức lực để lừa cô, cho dù bây giờ Trọng Lâm cùng Trọng Thiên phản đối, cô cũng nhất định sẽ cử hành hôn lễ với anh ngay ngày hôm đó.

“Hy vọng hôn lễ ngày hôm đó người anh này đừng vắng mặt.” Trên mặt Trình Dịch Phong lộ vẻ tươi cười, còn thật lòng hay là giả bộ thì dường như không có cách nào phân biệt.

Trọng Lâm không tức giận đối với khiêu khích của Trình Dịch Phong, mà là lo lắng cho Tâm nhi, bởi vì anh cũng không thể nhận ra Trình Dịch Phong có thật lòng hay không. Nếu Tâm nhi gả sai người, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời em ấy.

Từng là Phó tổng giám đốc Tập đoàn Thu thị, lúc này vốn phải đang làm việc ở Tập đoàn, nhưng bây giờ anh lại đi thăm là Chủ tịch của Tập đoàn Trọng thị, cho nên chuyện lớn chẳng nữa cũng phải để sau.

Trọng Thiên rất thích Trình Dịch Phong, không chỉ bởi vì trước đây, lúc thu mua Tập đoàn Thu thị, công lao của anh ta lớn nhất, mà còn cảm thấy được giữa bọn họ giống như có một loại sức hút, khiến ông muốn đối đãi với Trình Dịch Phong như con ruột.

Nói ra cũng buồn, tuy rằng ông có tiền tài và quyền thế, nhưng mà lúc ông bị thương nằm trong bệnh viện thì con trai và con gái của mình đều không ở bên cạnh. Có đôi khi ông nghĩ rằng có thể nào một mình ông chết ở bệnh viện cũng không có người đến nhậm xác ông hay không?

Cả đời Trọng Thiên lãng nhãng, nhưng bản thân ông lại trao trái tim ột người không nên trao. Ông làm rất nhiều phụ nữ đau lòng, và cũng đã làm tổn thương sâu sắc người mà ông yêu nhất. Cả đời này, ông thật có lỗi với con, thật có lỗi với vợ của mình, dẫn đến kết cục bị thảm coi như là bị báo ứng.

Thế nhưng trong khoảng thời gian này được Trình Dịch Phong chăm sóc chu đáo lại làm cho ông cảm thụ sự hạnh phúc được làm cha, ông cũng đã từng muốn nhận Trình Dịch Phong làm con nuôi nhưng bị anh ta từ chối. Bây giờ, đối với ông mà nói, làm con rể của ông cũng như nhau, con rể cũng tương đương với một nửa con trai rồi.

“Mấy ngày nay chuyện hôn lễ gấp gáp, không thể dành thời gian đến thăm bác, bác thấy trong người có khó chịu ở đâu không?” Hiện giờ, thoát nhìn Trình Dịch Phong giống như là một người con có hiếu, thân thiết quan tâm tình trạng cơ thể của ông cụ.

Trong lòng anh lại vô cùng khó chịu đối với lời nói của mình, thế nhưng không nhẫn nại thì không làm nên chuyện lớn, anh đã nhịn được nhiều năm như vậy, tuyệt đối sẽ không cho phép có chuyện gì bất trắc xảy ra.

Tuy rằng, thân thể Trọng Thiên chưa khỏe hoàn toàn, nhưng mà ông vẫn còn có thể tham gia hôn lễ của con gái. Huống chi, người Tâm nhi sẽ kết hôn là nhân tài hợp ý ông. Sau khi Trình Dịch Phong từ chối làm con nuôi của ông, ông đã cao hứng giới thiệu Tâm nhi cho anh ta quen biết.

Nhưng mà lại không rõ là anh ta có thích Tâm nhi hay không, cho nên chuyện này vẫn bị bỏ qua, nhưng không ngờ rằng Tâm nhi và anh ta đã sớm quen biết nhau, hơn nữa còn yêu thương nhau, dĩ nhiên ông vui vẻ tán thành.

Trọng Lâm càng nghĩ càng cảm thấy rằng Trình Dịch Phong có vấn đề, anh không thể trở mặt nhìn Tâm nhi sa vào biển lửa. Bây giờ, anh đã nhận được thiệp cưới, hôn lễ ngay ngày mai, trong ngày hôm nay anh phải tìm được Tâm nhi.

Trọng Lâm sử dụng phân nửa người của Âm Môn, chỉ dùng nửa giờ, anh đã có được địa chỉ của Tâm nhi. Nhưng mà, nếu cứ như vậy mà đến có thể sẽ đụng độ Trình Dịch Phong, như vậy không tiện mang Tâm nhi đi.

Bây giờ tình hình khẩn cấp, anh không có nhiều thời gian suy nghĩ như vậy, cuối cùng Trọng Lâm đã quyết định cứ trực tiếp mang Tâm nhi đến chỗ của anh và Thu Ý Hàm hiện giờ đang ở.

Mang em ấy qua trước rồi sẽ nói rõ ràng nguyên nhân với em ấy. Nếu cô vẫn khẳng khái muốn lấy Trình Dịch Phong thì anh không thể không canh giữ cô đến ngày mốt.

Dịch Thủy Tâm đang trang trí nhà mới của cô và Trình Dịch Phong, sau khi nghe thấy có người bấm chuông cửa, vừa mở cửa ra còn chưa thấy rõ người đến là ai thì bị ngắt đi.

“Chị Hàm, sao chị lại tới đây ạ?” Dịch Thủy Tâm dụi dụi mắt, không phải cô đang trang trí nhà mới sao? Tại sao lại ngủ đi, ngay cả khi nào chị Hàm đến cũng không biết? Nhưng mà, nơi này thật khác lạ, đây không phải là nhà của bọn họ! Lúc này, Dịch Thủy Tâm mới nhớ đến chuyện xảy ra sau khi mở cửa.

“Anh hai.” Cô còn muốn hỏi chị Hàm là đã xảy ra chuyện gì thì thấy Trọng Lâm đi đến. Chẳng lẽ, mấy người vừa rồi là anh hai bố trí? Nhưng mà, ngày mai cô sẽ kết hôn, tại sao anh hai mang cô đến chỗ này ngày hôm nay? Chẳng lẽ Trình Dịch Phong còn chưa có nói cho anh hai, không sao, bây giờ cô có thể nhân dịp nói cho anh hai chuyện này.

“Huỷ bỏ hôn lễ ngày mai, hoặc là không được xuất hiện ở lễ kết hôn.” Dịch Thủy Tâm không nghĩ là anh hai sẽ nói như vậy, tại sao muốn cô huỷ bỏ hôn lễ chứ? Dịch Thủy Tâm trừng mắt nhìn Trọng Lâm, không thể tin rằng đây là anh hai đã nói với cô chuyện đó.

“Em phải đi về.” Trình Dịch Phong không biết cô đi ra ngoài, nếu anh ấy phát hiện mình biến mất, thật sự rất lo lắng. Không được, cô phải trở về ngay lập tức, cô không thích thái độ của anh hai. Trình Dịch Phong tốt như vậy, đây là cơ hội mà cô đã mong đợi rất lâu, ngày mai cô nhất định phải xinh đẹp mà gả cho Trình Dịch Phong. Nghĩ đến sau ngày mai cô sẽ trở thành vợ danh chính ngôn thuận của Trình Dịch Phong, lòng của cô ngọt như mật.

“Em không thể lấy anh ta, bởi vì anh ta cưới em là có mục đích gì khác.” Trọng Lâm đau lòng nhìn em gái của mình, lòng dạ Tâm nhi lương thiện, nhìn mọi chuyện rất đơn giản, nhưng mà sự đơn thuần này có thể sẽ hại em ấy. Bất quá, anh sẽ canh chừng cô, không cho kẻ có ý đồ xấu động vào cô.

47. Chương 47: Sự Yên Lặng Trước CƠn Bão

Nhìn thấy hai anh em như thế này, Thu Ý Hàm ở cạnh nói nhỏ bên tai Trọng Lâm, nói một ít chuyện mà bây giờ anh cần phải biết. Sự tình đã phát triển tới tình huống này, Tâm nhi không gả cho Trình Dịch Phong cũng không được, cô cũng không nghĩ tới chuyện anh sẽ ngăn cản bọn họ kết hôn.

Nhưng nhìn anh khẩn trương như vậy, khẳng định là cảm thấy động cơ của Trình Dịch Phong không chỉ... mà còn tinh khiết, hiện tại chỉ đành hy vọng kết quả không cần quá xấu.

“Anh với Ý Hàm đưa em về.” Nghe được Thu Ý Hàm nói Tâm nhi đã có thai với Trình Dịch Phong, lại nhìn đến vẻ mặt sắp khóc của Tâm nhi, anh rút cuộc cũng không đành lòng, chuyện ngày mai để ngày mai giải quyết đi.

Lúc Trọng Lâm và Thu Ý Hàm đưa Dịch Thủy Tâm về tới nơi, Trình Dịch Phong đã đứng ở đó chờ, xem ra là biết Dịch Thủy Tâm đi nơi nào.

Trình Dịch Phong ôm lấy Dịch Thủy Tâm, nghiêng ngả nhìn Trọng Lâm, sở dĩ anh không sợ Trọng Lâm chơi xấu là bởi vì, anh có lòng tin đối với tình yêu của Dịch Thủy Tâm. Trọng Lâm không phải là một người dễ đối phó, anh cũng không ngốc mà lấy cứng đối cứng với anh ta, nhưng anh đang nắm giữ một lợi thế to lớn, đó chính là Dịch Thủy Tâm.

Nhìn thấy sắc mặt Trọng Lâm trở nên khó coi, Trình Dịch Phong có một loại khoái cảm khi trả được thù, bất quá hết thấy cũng vừa mới bắt đầu thôi, anh càng chờ mong nhìn thấy biểu tình ngày mai của Trọng Thiên, ông ta có thể học máu chết ngay tại chỗ hay không, nếu thật như vậy, thì giúp anh giảm bớt một cái phiền toái, mẹ anh trên trời có linh thiêng hẳn cũng có thể an lòng!

“Ngày mai tốt nhất cậu đừng giở trò gì, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.” Trọng Lâm cho Trình Dịch Phong một lời cảnh cáo cuối cùng. Ngày mai, ở hôn lễ, anh sẽ ngằm sắp xếp người của mình ở bên trong, nếu Trình Dịch Phong dám làm ra chuyện gì, anh nhất định sẽ lấy mạng hắn.

Dịch Thủy Tâm cảm thấy chị Hàm, không đúng, hẳn là chị dâu, cô lại quên nữa, ngượng ngùng liếc nhìn chị dâu một cái, trước đó cũng gọi sai rồi, không biết chị dâu có thể không vui hay không, bất quá cô cảm thấy chị dâu hẳn sẽ không so đo chuyện này với cô!

Cô cảm thấy chị dâu với anh hai thật sự đã nghĩ quá nhiều, ngày mai không phải chỉ là một hôn lễ thôi sao? Xảy ra chuyện gì chứ, giống như cô vậy, vui vẻ chờ đợi đến thời khắc đó, không cần tưởng chuyện này nghĩ chuyện kia, như vậy một biết bao!

Cô rúc vào trong lòng Trình Dịch Phong, như cô gái nhỏ hạnh phúc vui cười như hoa. Thu Ý Hàm từ đầu đến cuối cũng không nói quá một câu, bởi vì hiện tại dường như cô đã ngộ ra một điều, tất cả mọi việc mà Trình Dịch Phong đã bí mật thực hiện cho tới bây giờ đều có liên quan tới Trọng Gia.

Anh ta nhẫn nhịn lâu như vậy, đoán chừng ngày mai chính là thời điểm bùng nổ, nhìn thấy vẻ mặt ngọt ngào của Tâm nhi, trong lòng Thu Ý Hàm thầm thở dài một hơi, anh ta đã chuẩn bị xong tất cả rồi sao.

“Chị dâu, ngày mai chị nhất định phải mặc thật đẹp, cùng với anh hai, hai người cùng nhau tới tham gia hôn lễ của em đó!” Dịch Thủy Tâm buông tay ôm trình Dịch Phong ra, nắm tay Thu Ý Hàm, trong mắt tất cả đều là sự chờ mong.

“Em nha, chị mặc đẹp quá không phải sẽ đoạt hết nổi bật của cô dâu mới là em đây sao?” Thu Ý Hàm như người chị gõ nhẹ lên trán Dịch Thủy Tâm. Hôn lễ của Tâm nhi, nhất định cô sẽ đi, bất quá việc này cũng không liên quan đến chuyện giữa cô và Trọng Lâm. Ngày mai tình hình khẳng định sẽ rất hỗn loạn, cô muốn cùng Tâm nhi vượt qua toàn bộ hành trình của buổi hôn lễ, Trình Dịch Phong, rốt cuộc thì anh ta muốn làm gì?

Dịch Thủy Tâm ngượng ngùng lè lưỡi, dường như chị dâu nói rất đúng, bất quá nếu người tranh nổi bật với cô là chị dâu, cô cũng sẽ không để ý đến vậy, tuy rằng vẫn sẽ có chút xiu chút xiu một chút.

Nhìn thấy Tâm nhi vui vẻ như vậy, Trọng Lâm cũng biết nói nữa cũng không ích gì, anh dặn dò Dịch Thủy Tâm vài lời, sau đó Trọng Lâm cùng Thu Ý Hàm sóng đôi rời đi.

“Anh rất lo lắng chuyện ngày mai.” Trọng Lâm đến giờ vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi, giọng điệu Thu Ý Hàm không phải nghi vấn, mà là khẳng định, bởi vì cô cũng rất lo lắng hôn lễ ngày mai của Tâm nhi.

Không chỉ là dự cảm, mà từ ánh mắt Trình Dịch Phong nhìn Trọng Lâm, cô vẫn luôn cảm thấy ánh mắt Trình Dịch Phong nhìn anh rất kỳ quái, hôm nay cô mới phát hiện loại này chính là trong ánh mắt hàm chứa nồng đậm hận ý.

Tuy rằng cô cũng từng bị Trình Dịch Phong bán đứng một lần, nhưng chỉ cần Trình Dịch Phong có thể đối tốt với Tâm nhi, chuyện trước kia cô có thể không so đo, nhưng điều cô lo sợ chính là Trình Dịch Phong cũng lấy Tâm nhi làm vấn đề.

“Em và Trình Dịch Phong quen biết lâu như vậy, em có biết hắn ta còn có người nhà nào hay không?” Trọng Lâm tựa vào trên ghế sofa pha nhứ mày hỏi Thu Ý Hàm những chuyện có liên quan tới Trình Dịch Phong.

Nhưng là hỏi cũng không thể ra được kết quả gì, bởi vì Thu Ý Hàm từ lúc gặp Trình Dịch Phong lúc ban đầu, giữa hai người cũng chỉ là quan hệ giao dịch. Cô không thích tò mò chuyện riêng tư của người khác, nên tự nhiên cái gì cũng không hỏi.

Dù vậy, thật sự có một lần trong lúc vô tình, khi cô nhắc tới người nhà anh ta, Trình Dịch Phong lập tức liền thay đổi sắc mặt. Lúc ấy Thu Ý Hàm chỉ cảm thấy anh ta chắc cũng như mình có xung đột với người nhà, cho nên cũng không nghĩ gì nhiều. Trọng Lâm vừa hỏi như vậy, Thu Ý Hàm liền cảm thấy được việc này rõ ràng ở bên trong khẳng định có tồn tại mối liên hệ nào đó.

Thấy Thu Ý Hàm trầm mặc, Trọng Lâm hiểu cô cũng không biết rõ những tình huống khác. “Không nghĩ tới chúng ta còn có thể ngồi cùng nhau như vậy.” Tuy là vì chuyện của Tâm nhi, nhưng cô không bài xích anh, như vậy Trọng Lâm đã thỏa mãn rồi.

Buổi tối này, hai người đều không trở về phòng, vẫn ngồi ở sô pha đến hừng đông, chẳng qua là Thu Ý Hàm bởi vì mệt mỏi mà tựa vào trong lòng Trọng Lâm nằm ngủ.

Chính vì thế mà Trọng Lâm lại càng không muốn ngủ, ông trời biết anh mong mỗi đêm đều được nhìn thấy vẻ mặt lúc ngủ của Thu Ý Hàm biết bao nhiêu, nhưng anh đã làm sai chuyện khiến cô không vui, nên anh tự phạt mình, vẫn phạt đến ngày nào đó cô tha thứ cho anh mới thôi.

Thu Ý Hàm động dậy ở trong lòng Trọng Lâm, cho đến tìm được tư thế thoải mái hơn mới an phận. A Li chuẩn bị làm bữa sáng nhìn thấy hình ảnh này cũng cúi đầu, thẹn thùng đi xuống bếp.

“Dậy đi, A Li đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi, trở về phòng rửa mặt một chút rồi đi xuống ăn vài thứ.” Tiếng Trọng Lâm từ đỉnh đầu truyền đến, hơi thở ấm nóng phả tới mặt Thu Ý Hàm.

Lúc này cô mới ý thức được tình huống hiện tại của chính mình, cô gần như hoàn toàn bám víu trên người Trọng Lâm, hai chân vòng qua thắt lưng anh, hai tay ôm lấy cổ anh, đầu còn tựa trên bờ vai anh.

Mặt cô bỗng chốc liền đỏ bừng lên, nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng của cô, Trọng Lâm cảm thấy thân thể của mình có một chút khác thường, Ý Hàm hẳn là cũng cảm giác được. Bởi vì cô nhảy ngay xuống, sau khi nói năng lộn xộn không biết là nói cái gì, liền chạy lên lầu.

Đứng trước gương, Thu Ý Hàm không thể tin được cái người mặt đỏ như quả táo kia là chính mình. Đêm qua cô ấy thế mà lại duy trì tư thế đó, cứ ngủ như vậy ở trong lòng Trọng Lâm!

Lúc ăn bữa sáng, cô cũng không dám nhìn Trọng Lâm, Thu Ý Hàm sao cô lại trở nên nhát gan như vậy, này cũng không giống cô. Hơn nữa người này còn là người từng làm tổn thương cô – Trọng Lâm, cô có thể đừng như cô nữ sinh ham mê sắc đẹp của anh ta hay không.

*

Tâm nhi là tiểu thư nhà họ Trọng, hiện tại cũng coi như là em gái của chính mình, đến tham gia hôn lễ của em ấy tất nhiên không thể tùy ý. Hiện tại Thu Ý Hàm đang ở trong tiệm của một người bạn của Trọng Lâm để chọn lựa lễ phục phải mặc hôm nay.

Chiếc váy này hình như hơi chật, Thu Ý Hàm không kéo được khóa kéo phía sau lưng mình, đột nhiên ở phía sau có thêm một đôi bàn tay to, giúp cô một chút, không cần suy nghĩ, người đứng ở sau cô khẳng định là Trọng Lâm.

Trừ anh ra, sẽ không có ai ở trong lúc cô đang thay quần áo đột nhiên đi vào, tuy rằng vừa mới rồi là giúp cô, nhưng biết rõ cô đang thay quần áo, anh còn theo đi vào. Khi này cô nghĩ Trọng Lâm ở bên ngoài sẽ không có ai đi vào, cho nên cũng không có khóa cửa lại, ai ngờ tuy rằng không có người khác, nhưng chính Trọng Lâm lại đi vào.

Xoay người lại, Thu Ý Hàm dưới ánh nhìn chăm chú của anh cũng không biết nên làm gì bây giờ, anh chặn ngay cửa cũng làm cho cô không thể đi ra. “Em muốn ra ngoài.” Trọng Lâm cũng không có làm chuyện gì khác, cũng không có nói gì khác, cứ như vậy Thu Ý Hàm có chút không rõ ràng lắm vừa mới rồi anh đang nghĩ gì.

“Lấy cái này, đi trang điểm lại một chút.” Trọng Lâm sau khi ngắm cô một vòng liền trực tiếp đến quầy quẹt thẻ, sao anh có thể bá đạo như vậy? Chính cô còn chưa ngắm kỹ, cũng chưa nói muốn mặc cái này hay không, dựa vào cái gì mà anh dám quyết định ngay như vậy.

Nhìn chính mình trong gương, bộ lễ phục này thật sự đã tôn hết tất cả ưu điểm trên người cô, nhưng cô vẫn quyết định phải đổi một bộ khác, nguyên nhân chính là vì Trọng Lâm tự chủ trương.

Không đợi cô có cơ hội lấy được một bộ khác, Trọng Lâm đã muốn đem cô ấn ngồi xuống ghế hoá trang rồi. “Không có thời gian.” Bốn chữ này của Trọng Lâm đã quyết định giúp Thu Ý Hàm không có thêm động tác gì khác.

Khi họ đi vào khách sạn, người cũng không quá đông, bởi vì họ tới rất sớm, thời gian vốn dĩ là một chút cũng không khẩn trương. Nhưng giờ cũng đã đến nơi đây, cuối cùng cô cũng không thể nói cô cố ý đi ra ngoài đổi bộ lễ phục!

Thu Ý Hàm không như Trọng Lâm ở lại phía trước, mà tới phòng cô dâu xem tình hình Tâm nhi chuẩn bị tới đâu. Nhìn thấy Thu Ý Hàm, Dịch Thủy Tâm cũng bất chấp mới trang điểm được một nửa, xách váy lên bước tới trước mặt Thu Ý Hàm.

Vẫn là Thu Ý Hàm đẩy cô quay lại, không quên trêu ghẹo cô này cô dâu mới cũng tra tấn chuyên gia trang điểm quá mức rồi, nào có ai đang trang điểm đến một nửa lại đột nhiên bỏ chạy.

“Vì sao em cảm thấy được anh hai và chị cũng không mấy vui mừng cho em, có phải thật sự có chuyện gì em không biết hay không?” Dịch Thủy Tâm không biết là chính mình cảm thấy được cái gì, hay chỉ là chứng sợ hãi trước hôn nhân bình thường.

Đã tới tình trạng này, Thu Ý Hàm cũng không thể nhiều lời, chỉ có thể đứng trên phương diện một người chị gái an ủi cô, nói cô không cần suy quá nghĩ. Nhưng có một số việc không phải ta không nghĩ đến nó thì nó sẽ không đến? Hôm nay cô luôn có một loại dự cảm bất hảo.

Theo Tâm nhi nói, Trình Dịch Phong hiện tại đang ở phía trước tiếp đón tân khách. Nhưng là sự thật lại là như thế nào, các cô ai cũng không biết.

48. Chương 48: Thân Thế Trình Dịch Phong

Hôm nay đến tham gia hôn lễ ngoại trừ những nhân vật tiếng tăm trên thương trường còn có những người quyền cao chức trọng trên đàn chính trị. Trình Dịch Phong mời hết những người này đến, thật sự là sẽ có hành động gì đây!

Dự cảm xấu trong lòng Thu Ý Hàm ngày càng mãnh liệt, giống như có chuyện gì đó sẽ bạo phát ngay lập tức. Phía trước truyền đến giọng cha xứ đang đọc lời tuyên ngôn thần thánh: “Anh Trình Dịch Phong, anh có nguyện ý cưới cô Dịch Thủy Tâm làm vợ, bất luận là yên vui hay gian khổ, giàu có hay nghèo nàn, khỏe mạnh hay đau ốm, anh đều bảo vệ cô ấy, an ủi cô, tôn trọng cô, bảo hộ cô, chỉ một lòng với cô, bên nhau cả đời hay không?”

Mọi người dường như đều nín thở tập trung chứng kiến thời khắc hạnh phúc này. “Tôi không muốn.” Giọng của Trình Dịch Phong rất bình tĩnh, không hề cảm thấy được câu trả lời này có gì không ổn.

Âm thanh bàn tán ở phía dưới đã càng lúc càng lớn, Trình Dịch Phong vẫn duy trì trạng thái như trước đó. Chẳng lẽ mục đích của anh ta chính là làm cho nhà họ Trọng mất mặt, nhưng anh ta chuẩn bị nhiều năm như vậy, cũng chỉ cho nhà họ Trọng một tin này? Đối với tập đoàn Trọng thị thì đã kích cũng không quá lớn. Nhưng đối với anh ta mà nói, chính là chặt đứt con đường tương lai của mình, Trọng Lâm chắc chắn sẽ không cho anh ta cơ hội xoay người. Đây không nghi ngờ gì là một nước cờ bất lợi nhất.

Lăng Tiêu đến đây từ lúc sớm, cô gái mình yêu sẽ kết hôn với người khác, chuyện này đối với một người đàn ông mà nói chính là một đả kích rất lớn. Nhưng Lăng Tiêu sẵn lòng đến chúc phúc Tâm nhi, anh thậm chí nghĩ có thể nhìn cô thêm vài lần trước khi cô trở thành vợ người khác.

Nhưng tại sao bụng của Tâm nhi vẫn bình bình như vậy? Theo lẽ thường thì em bé trong bụng cô lúc này đã được khoảng sáu tháng, lúc này bụng cũng phải khá lớn rồi chứ?

Ngay lúc anh còn đang bận tâm vấn đề này thì Trình Dịch Phong đã nói một câu khiến anh tức muốn nổ tung ra. Không muốn cưới, vì sao lại để cho Tâm nhi hy vọng, không muốn cưới, tại sao lại tổ chức cho cô một hôn lễ lớn đến vậy! Không muốn cưới, vì cái gì mà đến tận thời khắc này mới nói ra, khiến cho cô không thể ngẩng đầu ở trước mặt nhiều người như vậy.

Thời điểm Tâm nhi nghe được lời của Trình Dịch Phong, cô không thể tin vào chính tai mình, cô cảm thấy mình chắc chắn đã nghe lầm. Ngày hôm qua còn rất tốt mà, hôm nay không có khả năng Trình Dịch Phong sẽ đối xử với cô như vậy. Nhưng âm thanh bàn tán xôn xao của những người khác không ngừng truyền vào trong đầu cô.

Đừng nói thêm nữa, không cần nói nữa, trong lòng Dịch Thủy Tâm cảm lạnh mà gào thét, bởi vì đầu cô đau quá.

Trọng Lâm đã bóp nát cái ly trong tay anh. Ngay vào lúc anh muốn xông lên bắt lấy Trình Dịch Phong đánh một trận thì đã có người giành trước tặng cho Trình Dịch Phong một quyền. Đó là Lăng Tiêu, mọi người đều có thể nhìn ra được bây giờ anh đang rất tức giận.

“Mày, thằng khốn này, mau thu lại những lời mày vừa nói, hôm nay mày và Tâm nhi phải kết hôn!” Xách cổ áo Trình Dịch Phong lên, Lăng Tiêu phần nộ nói.

Lăng Tiêu cho rằng có khả năng đứa bé trong bụng Tâm nhi đã không còn nữa, Tâm nhi vì hắn ta mà đã chịu nhiều khổ sở như vậy, hắn ta sao có thể nói một câu gạt bỏ liền gạt bỏ.

Trình Dịch Phong lạnh lùng hé môi buông một câu: “Nếu pháp luật cho phép anh em ruột kết hôn, thì muốn tôi cưới cô ấy cũng không thành vấn đề.” Khi Trình Dịch Phong nói những lời này, tuy giọng không lớn, nhưng thời điểm Lăng Tiêu xông lên, mọi người vì khiếp sợ mà luôn giữ im lặng, cho nên một câu không nhỏ không lớn này, vừa vắn phần lớn mọi người ai nấy đều có thể nghe thấy.

Khi Trình Dịch Phong nói tiếp những lời còn kinh khiếp hơn, sắc mặt ông Trọng Thiên hoàn toàn thay đổi. Trình Dịch Phong nói hắn và Tâm nhi là anh em, vậy có nghĩa anh ta là con trai ông. Vì ông có thể chắc chắn vợ ông trước khi gã cho ông chưa từng có con riêng, mà Trình Dịch Phong năm nay 28 tuổi, nếu nó thật sự là con trai mình, chỉ có thể là đứa trẻ đó mà thôi. Nhưng vào lúc đó, ông đã cho người đi ám hại hai mẹ con nó rồi không phải sao? Chẳng lẽ người được phái đi đã lừa ông? Không, không có khả năng, nhất định là Trình Dịch Phong đang nói dối. Người ông phái đi đối với ông luôn trung thành và tận tâm, không có khả năng phản bội lại ông.

“Có phải ông rất hoảng hốt, rất thất vọng hay không? Chủ tịch Trọng Thiên!” Trình Dịch Phong còn sợ Trọng Thiên không nghe được, cố ý gỡ micro đặt trước mặt cha xứ xuống, không nhanh không chậm chuẩn bị nói hết tất cả mọi chuyện trong ngày hôm nay.

“Trình Thiên Lệ, cái tên này tôi tin chắc là chủ tịch đã quên rồi, vậy để tôi nhắc lại cho ông nhớ một chút.” Hiện giờ trước mặt Trình Dịch Phong đã có rất nhiều phóng viên vây quanh, thật ra ngoài số phóng viên này còn có rất nhiều phóng viên trà trộn trong số tân khách đến dự, số phóng viên ra mặt hiện giờ chỉ nhằm che mắt mọi người thôi. Chủ yếu là qua mắt Trọng Lâm, ánh mắt em trai anh thật sự rất tốt. Trọng Lâm chính mình thành lập một tổ chức, chuyện này anh sớm âm thầm đã điều tra ra. Cho nên anh không thể không tung một số hỏa mù, bằng không vỡ tung ngày hôm nay làm sao anh có thể xương tiếp được.

Khi nghe tới cái tên Trình Thiên Lệ, ông Trọng Thiên đứng bật dậy khỏi ghế ngay lập tức. Nếu như ban đầu ông vẫn còn rất tự tin rằng thủ hạ sẽ không phản bội ông, thì bây giờ ông đã khẳng định những tên đó đã nói dối.

Nhìn thấy đứa con trai lớn như vậy, trong lòng ông nói không rõ là vui mừng hay tức giận. Trước ngày hôm nay ông vẫn muốn xem Trình Dịch Phong như con ruột của mình, không nghĩ tới chính mình ấy thế mà lại trở thành trò cười trước đứa con lớn như vậy. Khi nó nghe mình nói muốn nhận nó làm con nuôi, có phải đã cười thầm ở trong bụng hay không? Người lúc trước muốn giết nó, ấy mà giờ lại vọng tưởng muốn nó gọi tiếng cha. Ngay cả chính bản thân ông cũng cảm thấy đây là một chuyện vô cùng buồn cười, gghĩ đến đây ông Trọng Thiên chợt nôn ra một ngụm máu.

Nhưng Trình Dịch Phong lại cảm thấy không khí hiện giờ so với vừa rồi đã tốt hơn rất nhiều, bởi vì ông ta thật sự bị dọa rồi, vậy anh có nên dọa ông ta thêm chút nữa không.

“Ông đoán đúng rồi, Trình Thiên Lệ chính là mẹ của tôi, bà ấy...” Trình Dịch Phong không nói tiếp.

“Bà ấy không chết đúng không? Ta muốn gặp bà ấy.” Trọng Thiên lão đảo đi về phía Trình Dịch Phong, hoàn toàn mất khả năng khống chế tâm trạng kích động của mình. Mặc kệ chuyện trước kia ông đã muốn hại chết mẹ con họ, nếu không làm vậy thì họ sẽ làm ảnh hưởng đến tiền đồ của chính ông. Hiện tại, khi ông nghe thấy tin bọn họ không chết, ông thực sự thực sự rất muốn nghe anh gọi ông một tiếng cha, rất muốn gặp lại “người vợ tào khang” đã bầu bạn cùng ông suốt bảy năm gian khó.

“Người không có chết, bởi vì mẹ vĩnh viễn sống mãi trong lòng tôi.” Nhắc tới người mẹ vì cứu anh mà đã chết thảm, giọng nói Trình Dịch Phong cũng hơi nghẹn ngào.

“Luôn làm ra vẻ đạo mạo, chủ tịch Trọng Thị, nhà từ thiện lớn, vốn là một người vì cười được thiên kim

tiểu thư nhà giàu mà vứt bỏ vợ con, sau đó còn cho tay chân đến dồn mẹ con tôi vào chỗ chết.” Những lời Trình Dịch Phong vừa nói khiến mọi người cùng ồ lên.

“Dường như không chỉ có việc này đâu! Nghe nói vị Trọng chủ tịch này còn dùng thuốc cưỡng gian vợ người khác, không biết ở đây có ai không biết chuyện này không.” Ngày hôm nay nhất định Trình Dịch Phong phải nói hết toàn bộ những chuyện xấu xa của Trọng Thiên, anh em loạn luân, gia tộc mưu sát, cưỡng gian. Thật ra chỉ cần một thứ thôi, Trình Dịch Phong đã có thể nắm chắc việc khiến tập đoàn Trọng thị sụp đổ. Nhưng như thế không đủ đối với anh, anh muốn cho gia đình hiện tại của ông ta bị xé thành mảnh vụn, muốn cho con của ông ta với người phụ nữ khác sinh ra cũng phải cảm thụ cái cảm giác thống khổ sống không bằng chết.

Mẹ của anh vì cầu xin bọn người Trọng Thiên phái tới thả cho anh đi, đã không tiếc thân mình, chịu đựng nỗi khổ bị lăng nhục, bị bọn chúng thay nhau cưỡng bức. Đối với một người phụ nữ mà nói thì đây là chuyện tàn nhẫn đến cỡ nào, nhưng mà mẹ lại cắn răng chịu đựng.

Những tên đó từng đưa một lần lượt ở trên người mẹ anh, chúng dùng thất lưng quất tới tấp vào người mẹ, còn dùng lửa đốt, chúng thích nghe tiếng mẹ cầu xin tha thứ.

Giọng nói của mẹ càng ngày càng yếu, mãi cho đến khi không bao giờ... có thể phát ra tiếng được nữa. Nhưng sự hy sinh của mẹ anh chỉ đổi lấy một câu “không thú vị” của bọn chúng. Ha ha, mẹ thật là khờ, mẹ thật sự nghĩ rằng bọn người đó còn có nhân tính hay sao? Người đi theo Trọng Thiên sao còn có lương tâm, sao có thể thật lòng hứa với mẹ sẽ thả anh chứ! Anh từ đầu vốn đã không tin tưởng bọn chúng sẽ thả họ, nhưng mẹ vẫn ôm một hy vọng còn một đường sống để trấn an anh.

Cuối cùng, chúng quả thật đã thả họ, bất quá là đem anh và mẹ cùng ném xuống nước. Trên người anh và mẹ đều bị trói bằng dây thừng. Nước ở đó rất sâu, cả người anh không ngừng chìm xuống, nhưng Trình Dịch Phong tự nói với bản thân không thể chết như vậy. Vì mẹ nên anh phải sống, anh nhất định không thể chết được.

Bởi vì nhà nghèo, cho nên trước kia anh thường xuyên xuống nước bắt cá, kỹ năng bơi tuy rằng không đến mức xuất sắc nhưng ý chí sinh tồn của anh quá mãnh liệt, cuối cùng anh có thể tháo gỡ dây thừng, cột theo cả người mẹ vào thân thể bé nhỏ của mình, dùng sức bơi vào bờ.

Nhưng cơ thể mẹ sớm đã lạnh như băng, chỉ còn đọng lại máu hòa với nước nhuộm thành một màu đỏ chói. Anh biết, rằng mẹ đã chết, là do Trọng Thiên, cha ruột của anh hại chết. Không, từ thời khắc đó, Trọng Thiên đã không còn, không bao giờ... là cha của anh nữa, mà chính là kẻ thù của anh.

Vì sinh tồn, anh từng trốn trong mỏ than, trà trộn với xã hội đen, số người anh giết chỉ sợ ngay cả anh cũng không đếm được. Nhưng anh vĩnh viễn không bao giờ quên cảnh tượng lần đầu tiên anh giết người, sinh mệnh đó chấm dứt trong chính tay anh. Sau khi giết nhiều người, anh cũng đã chết lặng. Nhưng anh không quên kẻ thù của anh là ai, người biến anh trở thành như vậy vẫn còn sống dưới ánh mặt trời.

Trình Dịch Phong thề, phải làm cho Trọng Thiên thân bại danh liệt, khiến cho ông ta cùng gia đình mới của ông với vị tiểu thư kia không được yên ổn. Tất cả mọi chuyện đều được tiến hành rất thuận lợi, bởi vì Trọng Thiên đã tự mình chế tạo cho anh một cái bàn đạp rất thuận lợi, đó chính là tập đoàn Thu thị.

Ông ta không yêu mẹ mình, cũng không yêu người vợ cưới sau này, lại cố tình yêu một người không nên yêu. Ông ta cũng sẽ không bao giờ ngờ được, lúc trước khi ông ta muốn tẩy sạch mọi quan hệ với những người liên quan, đã chọn tìm người trong xã hội đen để làm việc, đã cho anh cơ hội để báo thù, bởi vì người ông ta tìm chính là anh.

Đương nhiên, những người kia dĩ nhiên không thể chết, anh cần lưu lại chứng cứ. Nếu thật sự cứ vậy mà giải quyết những người đó, không phải rất đáng tiếc sao.

49. Chương 49: Phong Ba Loạn Luân

Thu Ý Hàm thật không ngờ Trọng Thiên lại có thể cường bạo Mẹ của cô, khi nghe Trình Dịch Phong nói ra sự thật, cuối cùng thì cô cũng hiểu được khi đó vì sao Cha lại trơ mắt nhìn Mẹ chết như vậy.

Vốn dĩ Cha hy vọng Mẹ có thể tố cáo hành vi của Trọng Thiên, nhưng Mẹ không cách nào làm được, Trọng Thiên lấy tính mạng của cô cùng Cha ra uy hiếp, vì bảo vệ cho cha con bọn họ, Mẹ chỉ còn cách lựa chọn cái chết. Cha không biết Trọng Thiên dùng cách vô sỉ như thế, nghĩ rằng Mẹ muốn bảo vệ cho tên cầm thú kia, mới chần chừ nhìn Mẹ nhảy xuống.

Trọng Lâm là người biết rõ ràng nhất chuyện xảy ra giữa Trịnh Uyển, mẹ của Thu Ý Hàm và Cha anh. Mẹ anh sau khi biết được chuyện của Trọng Thiên cho nên mới uống thuốc độc tự sát. Đêm đó Mẹ rất lạ muốn ôm anh cùng ngủ, ban đầu anh còn không chịu, bởi lúc đó dù sao anh cũng 13 tuổi, còn ngủ cùng Mẹ thế nào cũng bị người khác cười nhạo.

Nhưng Mẹ rất kiên trì, anh cuối cùng dù không muốn cũng phải đồng ý. Không ngờ ngày hôm sau thức dậy đã thấy Mẹ không tỉnh lại nữa. Một tháng sau anh nghe trộm được cuộc nói chuyện của Cha với người khác, liền biết được sự thật sau cái chết của Mẹ, từ đó về sau anh chưa bao giờ mở miệng gọi Trọng Thiên một tiếng Cha nữa.

Kế hoạch của Trình Dịch Phong thực sự hoàn mỹ, từ hôm nay về sau cho dù tập đoàn Trọng thị không ngã, thì cái lão già Trọng Thiên cũng không vượt qua vòng lao lý của luật pháp, con trai ông ta cuối cùng cũng vì Thu Ý Hàm mà đau khổ, còn con gái cũng đã vì anh mà thương tích đầy mình không phải sao? Hiện tại anh chỉ việc ngồi chờ tin tức báo chí ngày mai là xong, nhưng vì sao anh không thấy cảm giác vui vẻ nào như trong tưởng tượng của anh.

Là bởi vì Dịch Thủy Tâm hay sao? Trong lòng Trình Dịch Phong phủ định khả năng này, cô bất quá chỉ là một quân cờ của anh, nhưng mà cô rất ngoan ngoãn từ từ rơi vào bẫy của anh, đúng là không có tính khiêu khích gì cả.

Lần đầu tiên tình cờ gặp gỡ Dịch Thủy Tâm là do anh tỉ mỉ bày ra, vốn dĩ muốn lợi dụng sự tin tưởng của cô để lấy được ít tư liệu cơ mật của Trọng Thị, lại không nghĩ rằng cuối cùng người con gái đơn thuần này lại yêu anh. Chỉ là chơi đùa thôi, chứ thật sự, anh cũng không có loại tâm tình này.

Huống chi chính anh cũng biết rõ cô chính là em gái của anh, bọn họ không thể có kết quả, nhưng lúc này vì cái gì mà anh lại đau buồn như vậy.

Một khắc khi Trình Dịch Phong nói ra anh và cô là anh em, Dịch Thủy Tâm cuối cùng cũng không còn nghe thêm được âm thanh gì nữa, thì ra hạnh phúc này chỉ là bong bóng nước, anh không hề yêu cô, anh chỉ lợi dụng cô mà thôi.

Dịch Thủy Tâm cuối cùng cũng hiểu được tại sao Trình Dịch Phong lại kiên quyết bắt cô phải lấy đứa bé thứ nhất ra, bởi vì anh biết đứa bé kia sinh ra thì khả năng bình thường như những trẻ khác rất thấp. Đứa bé hiện tại nằm trong bụng cô phải làm sao bây giờ, lẽ nào lại bóp chết một sinh mạng mới nhỏ bé như vậy sao? Không, mặc kệ đứa bé này tương lai có hình dáng gì đi nữa, cô cũng phải, cũng muốn sinh đứa bé này ra.

Lúc này cô phải rời khỏi nơi này, nhưng cô không thể nào nhấc chân đi chuyển được, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ. Lăng Tiêu phát hiện thấy cô bất thường đầu tiên, vội vàng cúi xuống ôm lấy cô.

“Các người tránh ra đi!” Lăng Tiêu hiện tại không muốn đối co với những người này, anh chỉ quan tâm đến đứa bé trong bụng cô, phải dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô đến bệnh viện. “Tránh ra.” Nhìn thấy bộ dạng nổi giận của Lăng Tiêu, đám người ở phía trước cuối cùng cũng tránh ta.

Nhìn Tâm Nhi yếu ớt nằm trong lòng ngực của Lăng Tiêu, trái tim Trình Dịch Phong đột nhiên rất đau, muốn tiến lên xua đuổi tất cả những người vây quanh bọn họ đi, nhưng Lăng Tiêu đã nhanh chóng ôm cô rời đi. Anh không dám đuổi theo, bởi vì anh không thể mềm lòng, huống hồ Lăng Tiêu so với anh càng thích hợp ở bên cạnh cô hơn, chỉ có Lăng Tiêu mới có thể cho cô được hạnh phúc chân chính.

Thu Ý Hàm cùng Trọng Lâm phát hiện tình trạng của Tâm nhi, vội theo sau xe Lăng Tiêu cùng tới bệnh viện, chỉ có Trọng Thiên cùng Trình Dịch Phong còn giằng co ở phía trước khách sạn. Chuyện này không còn là đơn giản giải quyết cho xong nữa, trừ phi Trình Dịch Phong muốn buông tay.

“Như thế nào lại là anh, cô ấy đã từng phẫu thuật sanh non một lần rồi, cho nên đứa bé này phải thật sự cẩn thận, lần này là bởi vì được mẹ bảo vệ cho nên đứa bé này mới an toàn không sao. Anh rất cuộc làm

chồng như thế nào vậy, nếu không muốn có đứa bé này thì đừng để cô ấy mang thai.”

Lần này cùng với lần trước đều do Lăng Tiêu mang Tâm nhi đến quầy thuốc khoa phụ sản của bệnh viện. Chồng cô gái này đúng là loại không có nhiệm trách nhiệm thường gặp mà, nhưng người đàn ông này nhìn qua ngỡ là một người tốt, thật không ngờ cũng là loại người như vậy.

Nghe được lời nói của bác sĩ, khiếp sợ lại chính là Trọng Lâm, anh chỉ biết Tâm nhi mang thai, thật không ngờ còn vì Trình Dịch Phong sanh non một lần. Thái độ làm người của Lăng Tiêu anh biết rõ, sợ dĩ không nói rõ ràng với bác sĩ đều là vì Tâm nhi. Thu Ý Hàm đã từng nói chuyện với Tâm nhi, chuyện này khẳng định lúc trước cô cũng biết.

Xem ra chuyện lần trước Tâm nhi mang thai bọn họ đều biết, chỉ gạt anh và Cha thôi. Nhưng đứa nhỏ này của Tâm nhi có thể giữ lại sao? Như vậy không được, Tâm nhi đã từng một lần giải phẫu, giờ lại một lần nữa khẳng định sẽ thương tổn đến thân thể của cô.

Tâm nhi bây giờ tuy còn ngủ say, cũng dùng tay che chở bụng của mình, xem ra cô rất muốn đứa nhỏ này. Anh là anh trai của cô, mà lần này cái gì cũng không giúp được cô. Trình Dịch Phong làm thương tổn trái tim cô sâu đến như vậy, anh nhất định sẽ khiến Trình Dịch Phong không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.

“Đừng hại con của tôi, không cần, không nên trách Trình Dịch Phong, không cần...” Tâm nhi đột nhiên như đang gặp ác mộng, không ngừng nói những lời vô nghĩa. Nghe được lời nói của Tâm nhi, Trọng Lâm càng thêm thống hận Trình Dịch Phong, cho dù hắn có là anh của anh đi nữa. Nhưng Trình Dịch Phong lấn lộn ở hắc đạo nhiều năm như vậy, nếu muốn đối phó với hắn ta cũng không dễ dàng gì.

Người xem trong khách sạn cũng đã rời đi, hiện tại chỉ còn lại Trình Dịch Phong cùng Trọng Thiên. Chỉ là tâm tư Trình Dịch Phong không ở trong này, vì tâm tư của anh sớm đã theo Dịch Thủy Tâm đi rồi.

Trọng Thiên nhìn thấy con gái bị đưa vào bệnh viện trong lòng vạn phần lo lắng, người trước mắt chính là con trai của ông, nhưng con gái bây giờ lại xảy ra chuyện này, có phải chính là báo ứng hay không? Bởi ông đã làm nhiều chuyện xấu, chỉ là tại sao ông trời lại không nhìn thấy ông đã làm nhiều việc chuộc tội rồi chứ.

Sau khi Mẹ của Trọng Lâm tự sát, hàng năm ông đều dùng tiền quyền góp giúp đỡ những người nghèo khó, chẳng lẽ làm nhiều việc như vậy đều không có ý nghĩa. Ông cũng rất muốn cho Trọng Lâm nhiều tình thương của Cha, nhưng Trọng Lâm lại cho rằng ông giả tạo, cho nên ông đã đem tất cả tình yêu thương cho đứa con gái này.

Ông không hề biết đứa con lớn nhất của ông không hề chết, nếu ông biết, ông nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, không để con trai ông phải chịu nhiều đau khổ nữa. Vì sau khi phái người đi giết hai mẹ con họ, ông đã rất hối hận. Nhưng không còn kịp nữa, người ông phái đi đã báo họ đã chết, tất cả đều đã quá muộn màng.

“Phong nhi, đi bệnh viện xem Tâm nhi đi!” Trọng Thiên hiện tại chỉ có thể nói ra được những lời này, từ trong mắt của con trai, ông nhìn ra được tình yêu của anh là thật. Vì ánh mắt anh khi nhìn Tâm nhi giống y như ánh mắt Trọng Lâm nhìn Thu Ý Hàm, cho dù tình yêu giữa họ không đúng luân lý.

Trình Dịch Phong không trả lời, hiện tại nếu anh đi gặp Tâm nhi, không phải sẽ tạo cho Tâm nhi hy vọng không cần thiết nữa sao. Hiện tại cô ấy không cần anh bầu bạn nữa. Nếu Lăng Tiêu nguyện ý chăm sóc cô, anh nhất định sẽ đứng trên lập trường một người anh mà chúc phúc cho họ.

Hai cha con cứ như vậy mà ngồi trong này cả đêm, ai cũng không rời đi trước. Thẳng đến tin tức ngày hôm sau khiến cả thành phố xôn xao âm ỹ...

Dưới sự kiên trì của Lăng Tiêu, Trọng Lâm cùng Thu Ý Hàm đều rời khỏi bệnh viện, chỉ còn Lăng Tiêu canh giữ bên giường của Dịch Tâm. Lúc này đây Lăng Tiêu thể sẽ không bao giờ... lại đem Tâm nhi giao cho người khác, vì anh sẽ chăm sóc cô cả đời. Cho dù cô không chấp nhận anh, anh cũng vĩnh viễn bảo hộ cô.

“Con của em...” Chuyện đầu tiên khi Dịch Thủy Tâm tỉnh lại chính là hỏi về đứa bé, cô thật sự rất sợ hãi nếu lại mất đi một lần nữa. Nếu đứa nhỏ này không còn nữa, cô thật cũng không còn hy vọng để tiếp tục sống.

“Đứa bé không có việc gì, em yên tâm đi.” Lăng Tiêu an ủi Tâm nhi làm cho cô không phải lo lắng nữa, cô lúc này quan trọng nhất chính là phải an dưỡng thân thể thật tốt, bên ngoài dù có chuyện gì xảy ra cũng không liên quan đến cô. Nếu cô đồng ý, anh muốn mang cô rời đi.

Dịch Thủy Tâm vuốt ve bụng mình, cười nói với cục cưng, lần này mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt. Tuy rằng con có thể không có cha, nhưng cô sẽ cho con tình yêu gấp bội.

Có lẽ cô căn bản là không nên ôm hy vọng, biết rõ Trình Dịch Phong sẽ không có ở đây, nhưng cô lại hy vọng xa vời khi tỉnh lại người đầu tiên cô gặp có thể là anh.

Không ai đối với cô tốt hơn so với anh Tiêu, tuy rằng Cha cùng anh trai cũng tốt lắm, nhưng cũng không giống anh Tiêu quan tâm cô. Nhìn thấy anh Tiêu bộ dạng mệt mỏi, hẳn là anh ấy đã chăm sóc cô cả đêm. Cô nhớ rõ đêm qua gặp rất nhiều ác mộng, chính là đủ loại tình huống bắt cô phải phá bỏ đứa bé.

Còn có người chỉ trích nàng cũng với anh trai loạn luân, những người đó chửi rất khó nghe, cô rất sợ hãi. Đêm qua cô thật sự không ngon giấc, làm cho anh Tiêu phải mệt mỏi rồi.

Bệnh viện nhìn qua rất an tĩnh, không biết tình hình bên ngoài có giống như trong giấc mộng của cô không? Còn Cha, anh trai và chị dâu nữa, họ có khỏe không?”

Dịch Thủy Tâm cảm thấy tất cả đều là lỗi của cô, là cô tạo ra, làm cho cả gia đình mất mặt, cô thực sự lo lắng dư luận bên ngoài sẽ làm thương tổn họ.

“Bọn họ không có gì đâu, em đó lúc này không được suy nghĩ gì nữa, chăm sóc thật tốt cho đứa bé trong bụng đi.” Lăng Tiêu từ ngày hôm qua tới giờ vẫn chưa rời khỏi bệnh viện, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh căn bản cũng không biết, nhưng vì an ủi Dịch Thủy Tâm, anh phải nói như vậy.

“Còn anh ta...” Dịch Thủy Tâm lúc sau gật gật đầu, còn muốn hỏi việc khác. Tuy rằng cô chưa nói xong, nhưng Lăng Tiêu biết chuyện cô muốn hỏi chính là trình Dịch Phong. Bây giờ đã bị tổn thương đến như vậy, Tâm nhi vẫn còn nghĩ đến anh ta, điểm này làm cho Lăng Tiêu thấy rất khó chịu.

50. Chương 50: Ngã Rẽ Cuộc Đời

Chuyển ngữ: Tử Linh Lan Nhìn thấy Lăng Tiêu mãi không nói chuyện, và sắc mặt ngày càng khó coi của anh, Dịch Thủy Tâm biết rằng mình không nên tiếp tục hỏi. Thực ra cô không cần phải quan tâm Trình Dịch Phong, cô chỉ đang suy nghĩ, kì thực chính cô cũng không biết mình muốn thế nào.

“Tâm nhi, sau này để anh chăm sóc em được không?” Đây là lời mà Lăng Tiêu vẫn luôn muốn nói với Tâm nhi. Tuy rằng giờ nói ra có hơi muộn, nhưng anh vẫn hi vọng mình còn chút cơ hội.

Dịch Thủy Tâm không biết phải trả lời ra sao, nếu cô trực tiếp cự tuyệt, chắc chắn sẽ khiến anh Tiêu bị tổn thương, nếu cô chấp nhận thì sẽ liên lụy anh cả đời.

Tuy rằng Tâm nhi không nói gì, nhưng anh cũng không vì vậy mà bỏ cuộc. Anh cũng biết Tâm nhi vẫn chưa thoát khỏi vết thương do Trình Dịch Phong để lại. Anh có thể đợi, nhưng bụng của Tâm nhi thì không thể đợi.

Chỉ cần bụng cô lớn hơn, mọi người xung quanh sẽ chỉ chỉ trỏ trỏ cô và đứa bé trong bụng. Đứa con của anh em ruột liệu có được xã hội chấp nhận? Càng huống hồ cô là vị thiên kiêu đại tiểu thư được dư luận quan tâm, như vậy thì áp lực cô sắp phải đối mặt càng lớn hơn.

Nhưng chỉ cần cô đồng ý gả cho anh, những tổn hại đó sẽ được giảm tới mức thấp nhất. Trong tình hình hiện tại, bên gia đình anh cũng khó nói chuyện, nhưng anh phải bảo vệ người anh muốn bảo vệ.

“Tâm nhi, gả cho anh, cho anh cơ hội được chăm sóc em.” Dường như Lăng Tiêu có giọng điệu khẩn cầu, đối với anh mà nói, chỉ cần Tâm nhi gật đầu, anh có phải làm gì cũng đồng ý. “Chúng ta cũng có thể làm vợ chồng trên danh nghĩa, anh sẽ không ép buộc em gì đâu.”

Lăng Tiêu tưởng rằng cô bắn khoả chuyện sau khi cưới, chỉ cần cô không đồng ý, anh sẽ không ép buộc cô. Bởi với anh, yêu một người là phải bao dung người đó, cũng chiều người đó.

“Có thể để em suy nghĩ lại được không?” Đối với sự si mê của Lăng Tiêu, Dịch Thủy Tâm không biết phải làm gì, cô có thật phải lựa chọn việc để anh Tiêu bảo vệ cô và đứa bé không?

*

Trình Dịch Phong hiện tại vốn chưa đem những bằng chứng phạm tội của Trọng Thiên tới cục cảnh sát. Có lẽ là do Tâm nhi. Anh ngày càng không thể hiểu nổi mình. Lúc chưa đạt được mục đích thì dùng đủ loại cách thức để đạt được. Giờ thì cơ hội trợ trợ ngay trước mắt, những người đáng bị hại thì đều bị hại cả rồi, chỉ cần đem chứng cứ phạm tội của Trọng Thiên tới cục cảnh sát, không chỉ mất danh dự, còn có thể khiến ông ta cả đời không thấy ánh mặt trời.

Trình Dịch Phong từ từ đứng dậy, anh phải rời khỏi nơi này, anh phải về nhà. Trọng Thiên nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Trình Dịch Phong, ông cực kỳ lo lắng, muốn gọi anh lại nhưng lại phát hiện ra mình đã không thể phát ra tiếng, vừa đứng lên liền té nhào xuống đất.

Trình Dịch Phong hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, vốn không hề phát hiện sự bất thường của Trọng Thiên khi anh rời khỏi nhà hàng. Sau đó ông Trọng Thiên cũng được nhân viên nhà hàng đưa vào bệnh viện.

Trình Dịch Phong về tới nhà, nhìn thấy căn phòng do Dịch Thủy Tâm bài trí, càng cảm thấy đau thương. Vốn dĩ anh thứ gì cũng không còn, sự xuất hiện của Dịch Thủy Tâm như ánh mặt trời chiếu rọi trong cuộc đời anh. Nếu nói đối với Thu Ý Hàm là say mê thì với Dịch Thủy Tâm lại là gì chứ? Lấy chai rượu còn dư trong nhà ra, Trình Dịch Phong bắt đầu uống điên cuồng. Giờ chỉ còn cách này mới khiến anh có cảm giác được sống.

*

“Em đừng có uống nữa!” Trọng Lâm giành lấy chai rượu trong tay Thu Ý Hàm. Tối qua sau khi về nhà Thu Ý Hàm không nói câu nào, hôm nay một chút gì cô cũng chưa ăn mà đã bắt đầu uống rượu. Anh biết cô buồn vì chuyện mẹ cô, nhưng anh cũng không thể để cô cứ thế mà tự giày vò cơ thể mình.

“Anh sớm biết rồi phải không? Anh tiếp cận em là vì chuyện này phải không? Em ngốc thật!” Thu Ý Hàm cảm thấy chính mình giống một on ngốc, tự cho rằng mình thông minh, thực ra lại bị người khác đem ra đùa giỡn. Trọng Lâm vốn dĩ chưa từng yêu cô, cô lại còn bỏ đi mối thù để trân trọng hiện tại. Nếu không phải tối qua cô đọc được những lời mẹ Trọng Lâm viết sau bức ảnh, có lẽ cô sẽ còn tiếp tục ngu ngốc như vậy.

Bình rượu trên tay bị Trọng Lâm giật mất, Thu Ý Hàm lại mở một chai mới cứ thế mà uống. Cô muốn say, cô muốn chìm sâu vào giấc ngủ.

Trọng Lâm kéo cô lại rồi ôm cô thật chặt. “Đừng tự làm hại mình như vậy có được không?” Anh thực sự rất đau lòng, nói thật lòng thì tâm trạng bây giờ của Trọng Lâm rối như tơ vò. Chuyện của cha và Tâm nhi vốn dĩ đã khiến anh phiền lòng rồi, cộng thêm việc các trang báo đều đưa cái tin đó lên trang đầu, nên việc cần anh giải quyết lại càng nhiều hơn.

Tất cả các mặt báo đều đưa tin về gia đình nhà họ Trọng, anh em ruột loạn luân, chủ tịch cường gian, tất cả những chuyện đen tối của nhà họ Trọng đều bị lôi ra ánh sáng để mọi người bàn tán. Chuyện của anh và Thu Ý Hàm cũng chiếm nửa mặt báo.

Tin tức trên truyền hình cũng không tránh khỏi chuyện này, dư luận của giới bên ngoài đã dần dần lớn hơn trong sự bàn tán của mọi người. Cũng như việc của anh với Thu Ý Hàm, vốn chẳng có gì là không tốt, giờ thì đã bị nói đến nổi ngày càng khó nghe.

Thu Ý Hàm rất muốn thoát ra khỏi vòng tay của Trọng Lâm, nhưng lại vì uống quá nhiều rượu nên cơ thể vốn chẳng còn chút sức lực nào, mà kì thực thì thể lực giữa nam và nữ có một sự chênh lệch lớn nên dù cô có đang trong trạng thái tỉnh táo đi nữa thì nếu Trọng Lâm không muốn buông cô ra, cô cũng không thể thoát ra được.

Hiện tại Thu Ý Hàm mất hết sức lực nên ngủ thiếp trên vai Trọng Lâm. Sau khi bế Thu Ý Hàm vào phòng, Trọng Lâm cũng phải bắt đầu xử lý những tin tức ở bên ngoài.

Những tin tức này đã hoàn toàn ảnh hưởng tới sự tín nhiệm của công chúng đối với tập đoàn Trọng thị, làm cho cổ phiếu rớt giá thê thảm. Nếu anh còn tiếp tục không đưa ra biện pháp gì thì chưa đến một ngày, tập đoàn lớn như Trọng thị cũng phải tuyên bố phá sản.

Tuy rằng anh không xem trọng tập đoàn Trọng thị, nhưng nếu Trọng thị bị cơn bão này đánh đổ, thì chính là trực tiếp thừa nhận những chuyện đó là sự thật. Những di chứng để lại sau này sẽ ảnh hưởng đến những người anh yêu thương, cho nên bây giờ Trọng thị không thể đổ.

Dưới sự cạnh tranh sinh tồn, thì dù cho những chuyện có thật mà không có chứng cứ, chỉ cần không có ai thừa nhận, thì những thứ được cho là sự thật đó cũng chỉ là lời đồn đại. Có những lúc, cho dù là có chứng cứ cũng có thể hủy đi những chứng cứ đó. Chờ chết không phải là việc mà một người có năng lực có thể làm, mà Trọng Lâm cũng không thể để mình rơi vào trạng thái bị động.

Sau khi căn dặn A Li phải săn sóc Thu Ý Hàm như thế nào, Trọng Lâm quyết định đi tìm Trình Dịch Phong, có lẽ hiện giờ anh nên nói chuyện với người mà mình nên gọi là anh trai.

A Li trước giờ vẫn không thể đọc báo, cho nên cô cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết ngày hôm qua sau khi tiên sinh và phu nhân về nhà thì hai người rất kì lạ. Rõ ràng lúc sáng khi họ ra ngoài, cô còn thấy tiên sinh sắp làm hòa với phu nhân, kết quả thì tới tối hai người họ lại trở nên nghiêm trọng.

Hôm qua, phu nhân một mình đứng trên sân thượng rất lâu, tiên sinh cũng không qua an ủi cô ấy. Cô muốn qua nói chuyện với phu nhân nhưng lại sợ mình ăn nói vụng về sẽ khiến phu nhân thêm buồn lòng. Cô còn thấy phu nhân khóc, đây là lần đầu tiên cô thấy phu nhân khóc. Cho dù lần đầu tới đây có gặp phải chuyện gì nghiêm trọng phu nhân cũng không rơi một giọt lệ.

Tiên sinh cũng rất kì lạ, tối hôm qua cứ phát điên hoài với cái khung ảnh, người phụ nữ trong bức ảnh nhìn rất xinh đẹp. Tuy là phu nhân cũng rất xinh đẹp, nhưng phu nhân mang vẻ đẹp lạnh lùng, còn người phụ nữ trong bức ảnh thì có nụ cười làm động lòng người.

Không lẽ tiên sinh đã thích người khác sao? Phu nhân vì chuyện bên ngoài của tiên sinh mà buồn sao? Nếu thật sự vì chuyện này thì cô thực sự cảm thấy tiên sinh không phải người đàn ông tốt. Lúc trước cô còn muốn tìm một người đối xử với cô giống như tiên sinh đối xử tốt với phu nhân vậy, hiện tại cô phải đánh bay cái tư tưởng đó ngay lập tức rồi.

Tiên sinh căn dặn không được để phu nhân ra khỏi nhà, cũng không được để cô bật ti vi lên xem. Đây thực ra là vì sao vậy? A Li thật nghĩ không ra.

*

Bởi vì gọi mãi không ai ra mở cửa, nên Trọng Lâm trực tiếp cho người phá khóa. Từ sau lúc rời đi hôm qua, anh đã bố trí người theo dõi Trình Dịch Phong. Trọng Lâm có thể chắc chắn Trình Dịch Phong còn trong căn nhà này.

Hôm qua còn rất hăm hở, hôm nay Trình Dịch Phong quần áo lôi thôi nằm trên giường, trên tay còn ôm lấy một chai rượu đã với mất một nửa. Cho dù người này có thật là anh trai của Trọng Lâm đi nữa, Trọng Lâm đối với anh ta vẫn là không thể tha thứ.

Nhìn thấy dáng vẻ người không ra người ma không ra ma, Trọng Lâm thực sự không hiểu Tâm nhi thích anh ta ở điểm nào. Vì anh ta mà lừa gạt mọi người trong nhà, vì anh ta mà nín nhịn nổi uất ức phá bỏ đứa con đã mấy tháng trong bụng

Trình Dịch Phong tới lúc này vẫn chưa ý thức được trong phòng xuất hiện thêm một người. Trọng Lâm nhìn không được, tức giận đá một phát vào chân anh ta. Trình Dịch Phong mới hồi phục một chút ý thức.

“Anh... là... ai...? Sao lại ở đây?” Trình Dịch Phong nhìn một cách mơ hồ, không hề nhìn rõ dáng vẻ người trước mặt, trong đầu chỉ là một khoảng trống rỗng, là do bản năng mà phát ra hai câu hỏi.

«Tôi là anh của Dịch Thủy Tâm, đừng nói với tôi là anh không biết tôi đấy nhé?» Đối với thái độ của anh ta, Trọng Lâm cảm thấy cáu tiết, phần nộ mà phang cho anh một câu. Nếu anh ta mà nói không biết Tâm nhi thì anh chỉ sợ mình thực sự kì không được mà giết chết anh ta.

«Anh trai của Dịch Thủy Tâm» Trình Dịch Phong chợt dừng lại, sau đó tiếp tục nói, «Dịch Thủy Tâm là ai chứ, tôi lại chẳng quen biết cô ta.» Trình Dịch Phong giờ đã say đến nỗi trời trăng gì cũng không biết, cộng thêm giờ anh đang nghĩ về chuyện liên quan tới Dịch Thủy Tâm, nên cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa. Nếu khi tỉnh lại mà biết mình đã nói ra câu đó, chắc là anh sẽ bằng mọi giá mà đổi lại câu nói ấy.

Tuy Trọng Lâm biết câu đó của Trình Dịch Phong là lời nói kẻ say rượu, nhưng anh lại không khống chế được cảm xúc của mình.

«Ô! Tôi nhớ ra rồi, cậu là anh của Dịch Thủy Tâm, vậy cậu cũng chính là em trai của tôi, cậu phải gọi tôi là anh hai, tôi phải gọi cô ấy là em gái.» Trình Dịch Phong đột nhiên y như người tỉnh táo, lại dường như chẳng hề tỉnh táo mà bắt đầu cười ha ha. «Cô ấy là em tôi, tôi là anh ruột cô ấy, nhưng chúng tôi lại xem chút cười nhau? Hahaha.»

51. Chương 51: Sóng Nhỏ Chưa Qua Sóng Lớn Đã Tới

Trọng Lâm nhìn dáng vẻ này của anh ta, liền đi tới nhà bếp hứng một thau nước tạt thẳng vào mặt anh ta, như vậy mới có thể khiến Trình Dịch Phong tỉnh táo. Nhìn thấy sự xuất hiện của Trọng Lâm, anh chẳng cảm thấy có gì lạ, trọng gia bị anh làm ra nông nổi này, với tính khí của Trọng Lâm, thì làm sao mà có thể đơn giản mà tha cho anh. Chỉ có điều, đối với anh thì Trọng Lâm chỉ là đứa em chưa từng chịu khổ mà thôi, muốn đối phó anh thì thằng em này phải hạ một màn công phu mới được.

Trình Dịch Phong lão đảo đứng dậy, cũng chẳng muốn nói chuyện với anh ta, anh có thể đoán được Trọng Lâm muốn nói gì, nhưng đó đều là những thứ anh không muốn nghe lúc này.

“Cú đâm này là vì Tâm Nhi!” Trọng Lâm nhân lúc Trình Dịch Phong đứng chưa vững thì đã đâm anh ta một cái thật mạnh, một Trình Dịch Phong không thêm quan tâm tới hiện tại căn bản không chịu nổi cú đâm đó, liền ngã nhào lại xuống đất.

“Cú đâm này, là vì đứa con đầu của Tâm Nhi.” Trọng Lâm lại kéo Trình Dịch Phong lên và đâm thêm một phát.

“Cú đâm cuối cùng, là vì đứa con đang trong bụng của Tâm Nhi hiện giờ” Trình Dịch Phong không phản kháng, cứ để cho Trọng Lâm mặc sức đâm. Anh mong rằng nỗi đau thân thể có thể áp chế nỗi đau thương trong lòng, nhưng Trọng Lâm lại khiến anh nghe được một chuyện khác.

Tâm Nhi lại mang thai rồi, anh có thể khẳng định là con của anh, nhưng anh lúc nào cũng kêu Tâm Nhi uống thuốc, bản thân cũng có phương pháp bảo hộ. Sao lại có thể có chuyện này được.

Đúng là bản thân anh đã tự tạo nên một trò cười, Trình Dịch Phong cười khổ một hồi, anh vẫn là không đủ dũng khí để giết chết đứa con thứ hai của mình nữa. trời mới biết được rằng lần trước lúc ép Tâm Nhi vào phòng phẫu thuật, anh đã đau lòng đến nhường nào.

“Anh muốn khiến Trọng Thiên như thế nào, tôi không thêm quản, nhưng những lời đồn đại khác anh nhất thiết phải giải quyết.” Trọng Lâm cũng là người có một tình yêu mãnh liệt, anh biết rằng Trình Dịch Phong đối với Tâm Nhi cũng không phải là vô tình. Anh không biết sự bố trí của Trình Dịch Phong, nhưng anh biết rằng những tin tức này đều do anh ta sắp xếp, chỉ cần anh ta ra mặt thì những vấn đề này sẽ được giải quyết trong thời gian ngắn nhất.

“Tôi và anh đều cùng hận Trọng Thiên vì đã hại chết mẹ.” Tuy rằng Trọng Lâm không muốn nhận người anh như Trình Dịch Phong, nhưng lại bất tri bất giác nói ra những lời trong lòng này, có lẽ đây là tình cảm máu mủ không thể phân cách được.

.

Trọng Thiên không có nghỉ trong phòng bao lâu, vì ông ta cũng không nắm chắc rằng Trình Dịch Phong có thể vì Tâm Nhi mà tha thứ cho ông về những gì ông ta đã làm trong quá khứ hay không. Trọng Lâm cần tìm cách để cách dứt nguồn gốc của các tin tức, nhưng nếu không có chỉ thị của Trình Dịch Phong, chắc là lũ người đó sẽ không dễ dàng nghe lời như vậy.

.

“Sao lại không để ta ra ngoài?” Thu Ý Hàm vừa tỉnh rượu, muốn ra ngoài hít thở không khí, lại bị A Li ngăn lại, A Li lại nói không được nguyên nhân tại sao không để cô ra ngoài, chỉ có thể âm ỉ như ngụ ý là chỉ thị của Trọng Lâm. Thu Ý Hàm rất tức giận, Trọng Lâm có tư cách gì mà dám làm thế với cô chứ, cô thấy A Li đang đứng chặn tại cửa ra, Thu Ý Hàm liền mở cửa, định bước ra ngoài.

Tình hình bên ngoài quả khiến Thu Ý Hàm ngẩn người, mấy tên vệ sĩ nổi tiếng này lại là do Trọng Lâm phái tới canh chừng cô sao? Về mặt Thu Ý Hàm không hề kích động, xem ra Trọng Lâm lại chơi lại trò chơi lúc trước rồi.

Được thôi, anh muốn nhốt cô như vậy, vậy cô sẽ cùng anh dây dưa vậy, nhưng nếu có một ngày cô thực sự muốn bỏ đi, Trọng Lâm có phải thêm nhiều người tới canh chừng thì cô vẫn có thể bỏ trốn.

Trốn... Nhìn những con người đang ăn mặc chỉnh tề, Thu Ý Hàm lại nhớ tới A Hổ lần trước vì muốn cứu cô mà chết. Xem ra muốn Trọng Lâm điều tra chân tướng sự việc, kẻ giết A Hổ sẽ chẳng bao giờ lọt lưới.

Nhưng cô phải làm sao, tất cả mọi chuyện đang xảy ra cùng lúc, trừ nguyên nhân chết của A Hổ ra, còn việc phải đoạt lại tập đoàn của cha nữa. Về phần tình cảm cô còn có thể nghĩ tới nữa sao? Thu Ý Hàm cũng không biết.

Không cho cô ra ngoài thì thôi vậy, sao lại còn không để cô đọc báo, cũng không để cô xem tin tức trên tivi. Chẳng lẽ Trọng Lâm muốn ngăn cách cô với thế giới bên ngoài sao?

A Li cũng rất khổ sở, tiên sinh rất cuộc có ý gì đây, cô cũng chẳng rõ, nhưng cứ hạn chế các hoạt động của phu nhân như vậy, có phải là quá tàn nhẫn với phu nhân hay không. Hm, nếu tiên sinh có phụ nữ khác bên ngoài, thì hỏi tại sao lại làm khó phu nhân như vậy.

Hai da, tư tưởng của những người có tiền, dân nghèo như cô thật không thể hiểu nổi. hay là có điểm cô nghĩ sai vấn đề không, thật là có thể như vậy. nghĩ tới đây, A Li quyết định đi tảo luận với A Hổ, vì ngoài A Hổ, cô cũng chẳng biết nói với ai về chuyện của tiên sinh và phu nhân. Ít ra A Hổ cũng hiểu được một chút vấn đề.

Mấy ngày nay Trọng Lâm cũng không về đây, Thu Ý Hàm cũng không để tâm tới, ngược lại thì A Li lại nôn nóng hơn. Cử chỉ của tiên sinh rất giống làm sai, nhưng A Hổ lại khẳng định rằng tiên sinh chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ là phu nhân mà thôi.

Xem ra tất cả đàn ông trên đời đều đen tối, A Hổ cũng là đàn ông, chắc chắn sẽ nói tốt cho tiên sinh, đáng ra cô không nên đi hỏi A Hổ.

Phu nhân mấy ngày nay cũng chỉ ở trong phòng, không nói năng gì, ăn cũng ít, A Li thực sự rất lo lắng, sợ phu nhân sẽ bị suy sụp.

.

“Em muốn về nhà”. Dịch Thủy Tâm ở trong bệnh viện dưỡng bệnh mấy ngày. Cô cảm thấy bây giờ đã có thể xuất viện, vả lại mấy hôm nay cô vẫn chưa nhìn thấy cha và anh. Cơ thể của cha vẫn chưa khỏe cho lắm đã đi tham dự hôn lễ của cô, sau đó xảy ra chuyện này, không biết có khiến cho bệnh tình cha thêm nặng hay không.

Qua mấy ngày suy nghĩ, cô vẫn quyết định là về với cha, tuy là anh Tiêu nói với cô rằng cha cô không sao, nhưng cô vẫn rất lo lắng.

“Được” đây là thỉnh cầu của Tâm Nhi, Lăng Tiêu nhất định sẽ đưa cô về. “Để anh đi làm thủ tục xuất viện cho em.” Lăng Tiêu trấn an Tâm Nhi, liền rời khỏi phòng bệnh để đi làm thủ tục xuất viện cho Tâm Nhi.

Kì thực anh cũng có chút lo lắng tới tình hình của bác trai. Trước đó Trọng Lâm có nói với anh là phải xử lý một số chuyện bên ngoài, đem Tâm Nhi giao lại cho anh. Trọng Lâm không tới thăm Tâm Nhi được là chuyện bình thường, nhưng cả bác trai thương Tâm Nhi như thế, Tâm Nhi xảy ra chuyện ông nhất định sẽ đến thăm cô. Nhưng liên tiếp mấy ngày, ông vẫn là không thấy đâu, Lăng Tiêu không tránh khỏi hoài nghi, bác trai thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi?

Vì Tâm Nhi, tin tức bên ngoài anh đều không hề để tâm, hôm nay cũng nên ra ngoài xem xem tình hình trọng thị hiện nay ra sao rồi.

Trình Dịch Phong tra ra được bệnh viện Tâm Nhi đang nằm, anh vẫn là muốn đi thăm cô, tuy rằng đây đối với anh rất mâu thuẫn, nhưng mà hãy cứ để anh làm theo tiếng lòng mình vậy!

Lần này anh đến thật đúng lúc, vừa tới bệnh viện thì thấy Lăng Tiêu đang bế Tâm Nhi và xe, trên mặt Tâm Nhi đang nở nụ cười thực sự khiến tim anh đau đớn.

Cũng tốt, anh vốn chẳng thể mang lại hạnh phúc cho Tâm Nhi, chỉ cần có một người đàn ông khác nguyện chăm sóc cho cô, có một người đàn ông khác nguyện chăm sóc cho con anh, thì anh còn thứ gì không thể buông bỏ chứ?

“Anh Tiêu, đợi một chút” dịch Thủy Tâm cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn theo cô, cảm giác này rất thân thuộc, giống như ánh mắt của Trình Dịch Phong vậy. Không để Lăng Tiêu lái xe đi, dịch Thủy Tâm hạ kính xe xuống thò đầu ra ngoài, muốn nhìn thấy hình ảnh của Trình Dịch Phong.

Nhưng đột nhiên có rất nhiều xe ra, cuối cùng mấy xe đó đi hết thì cô lại không nhìn thấy gì nữa cả. thì ra là do cô suy nghĩ nhiều rồi.

Trình Dịch Phong đã đối xử với cô như vậy, thì sao lại có thể tới bệnh viện thăm cô cơ chứ. Bây giờ cô nhất định không để Trình Dịch Phong biết chuyện cô có em bé. Cô đóng cửa kính xe lại, dịch Thủy Tâm giục Lăng Tiêu mau chóng lái xe rời khỏi nơi này.

Mình thật vô tích sự, Trình Dịch Phong không ngừng tự giễu. bản thân không dám đối mặt với Tâm Nhi, lại còn trốn tránh cô. Rõ ràng là muốn tới đây để thăm cô, nhưng lại sợ bị cô nhìn thấy.

Lúc về tới nhà, dịch Thủy Tâm không nhìn thấy cha đâu cả, dò hỏi người hầu trong nhà mới biết, thì ra bệnh tình của cha càng nghiêm trọng, mấy ngày trước đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Nhân viên trong bệnh viện không tìm thấy thân nhân của cha, trong lời nói mơ hồ của cha, chỉ tìm được người làm trong nhà.

Dịch Thủy Tâm nghĩ tới lúc mình nằm viện, anh Tiêu đã chăm sóc cô tận lòng, lại nghĩ tới cha một mình cô quạnh nằm trong bệnh viện. Nhất thời không kiềm được, nước mắt cứ thế mà trào ra.

Lăng Tiêu nhìn thấy cô như vậy, liền kéo cô ôm vào lòng mà an ủi. dựa vào trước ngực anh Tiêu, dịch Thủy Tâm giống như tìm được nơi để thổ lộ, đem những tâm tư dồn nén mấy hôm nay giải tỏa cả ra ngoài.

Theo như lời của người làm, thì cha vẫn còn trong trạng thái hôn mê. Tuy là đã qua cơn nguy hiểm, nhưng có thể tỉnh lại hay không thì phải xem chính bản thân cha. Nếu như cha thực sự trở thành người thực vật, dịch Thủy Tâm có thể nào cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Dịch Thủy Tâm vừa về tới nhà, giờ lại không thể không lần nữa quay lại bệnh viện. Nhưng lần này không biết kí giả có được thông tin từ đâu, lúc cô vừa tới bệnh viện thì đã bị vây lại.

Lúc này không gặp được kí giả là do Lăng Tiêu đã đánh lạc hướng họ trước, nhưng anh không ngờ tới rằng bác lại nằm trong bệnh viện này.

Anh vẫn cứ nghĩ rằng đám kí giả này muốn lấy tin tức của Tâm Nhi, không ngờ được họ đang ngồi chờ tin của bác trai. Quả thực, chỉ cần nắm được đuôi của người đứng đầu gia đình, những chuyện khác nhất định sẽ bị bọn họ từ từ moi móc ra.

Giờ phải làm sao đây, Tâm Nhi đã bị họ hỏi tùm lum cả lên rồi, làm cho không biết phải làm sao, anh phải lập tức nghĩ ra cách giải quyết.

“Xin mấy người tránh ra, tôi và hôn thê của tôi phải vào thăm bệnh nhân.” Lăng Tiêu nói ra lời khiến mọi người ở đây đều ngạc nhiên, thành công khi khiến cho các kí giả chuyển hướng nhắm về anh.

Một đợt tin mới lạng xuống, lại có thêm một tin hot. Đám kí giả đều đã để dịch Thủy Tâm sang một bên, sau đó vây kín lấy Lăng Tiêu, từng câu hỏi nhay bén được ném về phía anh.

52. Chương 52: Tình Yêu Sâu Nặng Của Lăng Tiêu

Chuyển ngữ: Pussycat

Đối diện với câu hỏi của phóng viên, Lăng Tiêu vẫn chưa đưa ra câu trả lời thoả đáng, chỉ yêu cầu phóng viên dừng dừng mấy chuyện lung tung đến quấy rầy vợ chưa cưới của anh.

Lần này, tuy rằng phóng viên không có được tin tức họ muốn, nhưng vẫn không tiếp tục truy vấn. Dù sao lực ảnh hưởng của Tập đoàn Lăng thị cũng không thể coi thường, chỉ thị mà bọn họ nhận được chính là nhắm vào Tập đoàn Trọng thị, bây giờ lại chọc đến một thế lực khác, tốt hơn hết là nên làm việc cẩn thận, không khéo cuối cùng lại đánh mất bát cơm.

“Xin lỗi em, chưa được sự đồng ý của em mà đã nói ra những lời này.” Lăng Tiêu hơi lo rằng Dịch Thuỷ Tâm sẽ vì chuyện này mà chán ghét anh, nhưng mà anh cũng vì trong lúc tình thế cấp bách. Tuy rằng anh nói ra câu nói kia, quả thật là có tư tâm.

Anh muốn thông qua ký giả, thổi phồng lên để cho tất cả mọi người biết rõ, anh – Lăng Tiêu, sẽ là vây cánh của Dịch Thuỷ Tâm, anh muốn bảo vệ cô, yêu thương cô.

Cô không phải là một cô gái có thể bị người ta tùy tiện bỏ rơi, bởi vì anh muốn làm người đàn ông của cô. Anh biết Dịch Thuỷ Tâm tạm thời cũng không thể quên được Trình Dịch Phong, nhưng nếu chờ đến khi Tâm nhi ra quyết định, có thể anh vĩnh viễn cũng không giành được cơ hội.

Anh muốn đánh cược một lần, nếu Tâm nhi bằng lòng tiếp nhận sự an bài này của anh. Anh có thể tiến hành lễ kết hôn với cô ngay lập tức, nhưng anh tuyệt đối sẽ không bắt buộc Tâm nhi làm chuyện mà cô không muốn.

“Cám ơn anh, anh Tiêu.” Lý do vì sao anh Tiêu nói như vậy ở trước mặt của phóng viên, trong lòng Dịch Thuỷ Tâm rất rõ ràng, anh Tiêu làm chuyện gì đều là vì cô, sao cô có thể trách anh ấy được.

Nhưng mà như thế này thật sự rất bất công cho anh Tiêu, anh ấy muốn bất cứ kiểu cô gái nào mà không có? Thế nhưng, anh lại khẳng khái chọn chính cô.

“Chúng mình mau mau đi thăm cha.” Dịch Thuỷ Tâm ngầm thoả thuận, nếu chỉ có như thế này mới có thể báo đáp anh Tiêu, cô quyết tâm sẽ thử yêu anh.

Lăng Tiêu nắm chặt tay Dịch Thuỷ Tâm, cùng cô đi vào bệnh viện. Đây là thật sao, giờ phút này Tâm nhi rốt cuộc chịu gạt đầu, bỗng nhiên Lăng Tiêu cảm thấy như mình đang mơ.

Tâm nhi thật sự bằng lòng tiếp nhận anh, anh không còn là anh cả trong mắt cô nữa, mà sắp trở thành chồng của cô. Tâm nhi và Lăng Tiêu cùng nhau đến phòng bệnh của Trọng Thiên, vài ngày không gặp, ông ta càng tiêu tụy thêm, trên đầu vốn chỉ có vài sợi bạc mà bây giờ đã thành một mảng.

Ngày hôm đó, Trình Dịch Phong đã nói ra rất nhiều chuyện xấu mà cha đã làm, những chuyện mà trước đây cô cũng không biết, cô vẫn tưởng rằng cha là một người tốt.

Tuy rằng anh hai hận cha đã hại chết mẹ, nhưng cô vẫn tin là lúc đó cha không cố ý. Đối với cô mà nói, cha luôn rất thương yêu cô, mặc kệ cha đã từng làm chuyện gì, bọn cô không muốn thấy cha còn phải bị khổ ở tuổi này.

Nếu Trình Dịch Phong thật sự nắm giữ chứng cứ xác định cha phạm tội, chắc chắn cha sẽ bị ở tù. Không, cô không muốn như vậy, cô phải nghĩ biện pháp, nghĩ biện pháp.

“Tâm nhi, em làm sao vậy? Đừng lo lắng, có anh ở đây.” Đột nhiên Tâm nhi thật kích động, cơ thể không ngừng run rẩy, Lăng Tiêu nhanh chóng ôm chặt cô, hy vọng như vậy có thể tăng thêm cảm giác an toàn cho cô.

“Cha có thể bị cảnh sát bắt đi hay không? Có thể nào sau này phải sống ở trong tù hay không? Em không muốn cha bị như vậy, em không muốn.” Hai tay Dịch Thuỷ Tâm níu vạt áo của Lăng Tiêu, tình cảnh cha hiện giờ nằm ở nơi này làm Dịch Thuỷ Tâm rất khó chịu, nếu cô phải trở mắt nhìn cha bị vào tù, chỉ bằng để cả cô cùng vào đó với cha luôn đi.

“Không có chuyện gì, thật ra chỉ cần Trình Dịch Phong đồng ý bỏ qua, khiến cho anh ta huỷ diệt chứng cứ thì bác sẽ không sao.”

Mặc dù anh không mong muốn Tâm nhi gặp lại Trình Dịch Phong, nhưng mà chỉ có cô đi mới có thể làm cho Trình Dịch Phong thay đổi quyết định.

Nếu bác trai cứ như vậy mà bị bắt đi, Tâm nhi cũng không thể vui vẻ suốt đời. Anh nên tự tin mới phải, tại sao còn sợ Tâm nhi lại bị Trình Dịch Phong cướp đi?

Dịch Thuỷ Tâm cố ý ở với cha cả ngày, cô kể cho cha nghe nhiều chuyện vui thời thơ ấu, hy vọng sau khi nghe được cha có thể tỉnh lại.

Nếu như không phải anh Tiêu nhắc nhở cô rằng bé cưng cũng cần nghỉ ngơi thật tốt, có thể cô còn ở trong phòng bệnh này suốt đêm. Tin tức về người thừa kế Tập đoàn Lăng thị đã vùi lấp tin tức “bị chồng ruồng bỏ” hôm qua, vượt qua cái tin “anh em loạn luân”. Mà Lăng Tiêu lại vô ý trở thành nhân vật nam chính mới nhất của tin tức.

“Ba không cho phép con lấy đứa con gái đòi phong bại tục kia.” Lăng Thượng Quốc tức thở hổn hển khi nghe tin con trai mình, Lăng Tiêu, muốn cưới cái đứa đã loạn luân với anh ruột của mình.

Buổi sáng, khi thấy tin tức, ông còn tưởng rằng đây chỉ là tin đồn nhảm của phóng viên, thế nhưng sau khi Lăng Tiêu đến nói với ông là muốn kết hôn với Dịch Thuỷ Tâm, ngay cả ngày cưới anh cũng đã quyết định rồi.

Thật ra, Lăng Tiêu vốn là chưa hề xác định ngày kết hôn, anh muốn Tâm Nhi quyết định chuyện này, anh nhất định phải để cho Tâm nhi đi bước đầu tiên.

Thấy chồng và con trai sắp sửa bùng nổ, mẹ Lăng vội vàng đến khuyên chồng mình. Bản thân là mẹ, sao bà lại không nhìn ra lòng dạ của con trai mình?

Những năm gần đây, Tiêu nhi lúc nào cũng đặc biệt quan tâm đến con gái của nhà họ Trọng. Nếu như lúc trước con trai thật sự thành đôi với con gái Trọng gia, bà đây là mẹ cũng thật vui.

Nhưng mà xảy ra chuyện như vậy, cho dù bà bằng lòng chiều theo ý con thì Thượng Quốc cũng không cho phép con cưới một đứa con gái xấu xa hư hỏng. Chồng của bà cái gì cũng tốt, nhưng mà quá sĩ diện.

Lúc trước, bà cũng từng gặp qua con gái của nhà họ Trọng vài lần, nhưng mà lúc đó vẫn còn rất nhỏ, Tiêu nhi hay thích dẫn cô ta tới nhà bọn họ chơi.

Hồi đó, con trai còn bị em gái Tuyết nhi cười nhạo một trận, đã hai mươi tuổi đầu mà còn qua lại với con nít, hẳn là anh hai có sở thích luyện đồng, không ngờ rằng Tiêu nhi thật lòng yêu người ta.

Có điều là, đã vài năm bà không gặp con bé, từ khi Tiêu nhi vì tình nghĩa mà giúp Tập đoàn Trọng thị, thiếu một chút là làm Tập đoàn của nhà mình bị tổn thất nặng, sau đó bị phạt đến làm ở một công ty nhỏ lụp xụp nhiều năm, bà đã không gặp cô gái kia nữa.

Tính đi tính lại, bây giờ cô ta cũng mới hai mươi tuổi, sao lại quậy thành tai tiếng như vậy? Cùng là phụ nữ với nhau, mẹ Lăng vẫn thật là đau lòng cho Dịch Thuỷ Tâm.

“Con chỉ muốn bảo vệ người con gái con yêu, cho dù cha có ngăn cản con cũng nhất định phải cưới cô ấy.” Lăng Tiêu đã sớm đoán được cha không tán thành, nhưng mà anh rất cương quyết, anh nhất định phá tan tất cả chướng ngại để xây dựng một khoảng trời cho Tâm nhi một lần nữa.

Mẹ Lăng thấy Tiêu nhi cương quyết như thế, không khỏi lo lắng cho đường tình của con trai, thấy con trai như thế này thì chắc là đã sa vào rất sâu. Thật là! Mười năm bảo hộ không phải tình cảm bình thường có thể làm được.

Nhưng mà, trong lòng của con gái Trọng gia có chỗ cho Tiêu nhi sao? Cho dù là một góc nhỏ, Tiêu nhi cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Không phải là mẹ Lăng không có lòng tự tin đối với con trai, mà là không có lòng tin đối với Dịch Thuỷ Tâm. Một khi người con gái đã trao trái tim ra thì sẽ rất khó lấy lại cho người đàn ông khác.

Bà cũng có xem tin tức tai tiếng kia của Dịch Thuỷ Tâm, không nhiều lắm, bởi vì bà lo lắng cho con trai mới để ý tới. Từ trong hình, bà có thể thấy tình yêu của Dịch Thuỷ Tâm đối với người đàn ông kia rất sâu nặng.

“Mẹ, mẹ bằng lòng ủng hộ tụi con không?” Lăng Tiêu không chắc chắn là có thể được mẹ chúc phúc hay không, nhưng anh vẫn muốn hỏi mẹ thử xem.

“Miễn là chuyện của con quyết định, mẹ đều ở phía sau ủng hộ con, nhưng mà nếu có một ngày con cảm thấy mệt mỏi trên đoạn đường tình cảm này thì nhất định phải nhớ kỹ là cha mẹ còn đang chờ con ở chỗ này.” Cho dù đường tình của con trai quá lận đận, nhưng làm mẹ, bà không hy vọng con để lại tiếc nuối gì.

Sợ phải khóc trước mặt con trai mình, mẹ Lăng mượn chuyện đi nấu cơm cho bọn họ mà trốn vào trong bếp.

Lăng Thượng Quốc thật không ngờ là vợ sẽ nói lời ủng hộ, lời nói nặng gì cũng không nói được nữa. Ông một mạch vào thư phòng, nếu còn cùng con trai tranh chấp nữa có thể ông sẽ nói ra lời cha con đoạn tuyệt.

Nhưng mà, đứa con này cũng là một miếng thịt trên người ông, tình thương của cha, so với của mẹ, thường phải càng khéo léo hơn. Chẳng qua là ông muốn ngăn cản con trai đi lên một con đường hôn nhân không lối thoát.

Hít sâu vào một ngụm khói, sau khi đứa con đầu được sinh ra, ông không còn hút nữa. Hôm nay, âm ỉ với con trai xong, ông lại bắt đầu nhớ đến mùi vị của thuốc lá.

Trong phòng khách chỉ còn lại Lăng Tiêu và Lăng Tuyết luôn im lặng. “Anh hai, anh yêu mà phải khổ như vậy, cảm thấy hạnh phúc được sao?” Vẫn không nói gì, Lăng Tuyết đột nhiên hỏi Lăng Tiêu một câu như vậy.

“Vậy em cảm thấy hạnh phúc không?” Lăng Tiêu không trả lời câu hỏi của em gái mà hỏi lại cô, bởi vì anh biết câu trả lời trong lòng em gái cũng giống anh.

“Chỉ cần có thể thấy anh ấy, biết anh ấy được tốt đẹp thì mình cảm thấy rất hạnh phúc, anh hai, anh cũng như vậy sao?” Lăng Tuyết trả lời rất thẳng thắn, cô đã yêu qua, không có cách nào, cũng chỉ có thể tiếp tục yêu.

“Ừ.” Xem ra, hai anh em bọn họ nhất định là chạy không thoát trò đùa của thần tình yêu, luôn yêu phải người không yêu mình. Nhưng mà, ít ra Lăng Tuyết có thể vì người kia mà tự mình có khả năng cố gắng đáng sự việc, mà anh muốn vì Tâm nhi làm một chút chuyện cũng rất khó.

“Em cảm thấy rằng Phương Úc Vấn sẽ hết hy vọng đối với Thu Ý Hàm sao?” Mặc dù Lăng Tiêu đang hỏi vấn đề tình cảm của em gái, nhưng đồng thời cũng muốn thông qua lời nói của cô để nói cho bản thân mình Tâm nhi có thể hết hy vọng đối với Trình Dịch Phong hay không?

“Nếu anh ấy muốn bảo hộ Thu Ý Hàm mãi mãi thì em sẽ ngậm lựa chọn làm bạn với anh ấy cả đời.” Đây là câu trả lời của Lăng Tuyết, đồng thời cũng là đáp án của bản thân Lăng Tiêu.

Nếu như tình yêu của bản thân nhất định là gánh nặng, vậy để cho anh gánh vác sức nặng này, mang đến cho Tâm nhi hạnh phúc và tươi cười.

53. Chương 53: Khúc Mắc Không Giai Thích Được

Chuyển ngữ: Pussycat

“Anh thật sự muốn dẫn cô ấy đi?” Lăng Tuyết nhìn Phương Úc Vấn, cảm thấy rất ngạc nhiên đối với quyết định này của anh. Mặc dù cô hiểu rõ lòng Phương Úc Vấn luôn chỉ có Thu Ý Hàm, nhưng mà bây giờ cô ấy đã là vợ của người khác, không phải là anh muốn làm gì cũng được.

Phương Úc Vấn không ngừng quay cây bút máy trong tay, không muốn trả lời câu hỏi của Lăng Tuyết. Miễn là Hàm nhi không hạnh phúc, anh nhất định sẽ dẫn cô đi, đây là giao hẹn của anh và Trọng Lâm hồi đó.

“Anh thấy rằng cô ấy sẽ tự nguyện đi theo anh sao? Người cô ấy yêu không phải là anh.” Lăng Tuyết muốn giúp anh nhận rõ sự thật. Cho dù anh là anh hai của cô ấy nhưng không có quan hệ huyết thống, hơn nữa, đã mười mấy năm không gặp, làm sao anh có thể so với tình cảm của Thu Ý Hàm và Trọng Lâm đã trải qua.

“Em nhiều chuyện quá! Ra ngoài đi!” Phương Úc Vần đã quyết định, ở đây Hàm nhi lúc nào cũng bị tổn thương, anh nhất định phải dẫn cô đi khỏi nơi đầy đau lòng này.

Mấy ngày nay Trọng Lâm đều ở căn cứ của Âm Môn, tốc độ lan truyền xa của tin tức còn nhanh hơn so với tưởng tượng. Kế hoạch ban đầu là trong một ngày giải quyết tất cả các vấn đề, nhưng lại đến ba ngày, bởi vì chuyện này mà Trọng Lâm đã ba ngày ba đêm không được nghỉ ngơi.

“Ai vậy?” Thu Ý Hàm đang nằm nghỉ ở trên giường, phát hiện có người xông vào từ cửa sổ, định kêu cứu thì bị người đó bịt kín miệng.

“Hàm nhi, là anh!” Phương Úc Vần nói ra thân phận của mình để cho Thu Ý Hàm không bị sợ, sau đó buông tay ra.

“Anh hai...” Thu Ý Hàm không ngờ gặp được anh hai ở đây, hẳn là bên ngoài có rất nhiều người của Trọng Lâm canh giữ, anh hai vào đây như thế nào?

“Anh vào bằng cách nào?” Anh hai xuất hiện ở đây lúc này, chẳng lẽ là anh xảy ra chuyện gì sao? Thu Ý Hàm không khỏi lo lắng cho anh: “Anh xảy ra chuyện gì sao?” Bây giờ, Thu Ý Hàm quên rằng đây là phòng của cô, cho dù cử chỉ của hai người rất bình thường cũng sẽ có vẻ thật mờ ám.

“Anh không sao, anh đến dẫn em đi.” Phương Úc Vần sờ sờ đầu Thu Ý Hàm, thế nhưng anh cũng không thể chắc chắn là Hàm nhi có bằng lòng rời đi hay không, anh muốn hỏi thử ý của cô, “Em có muốn rời đi không?”

Nghe anh hai hỏi như vậy, trong lòng Thu Ý Hàm cũng không có câu trả lời, đến tốt cùng cô có nghĩ tới có một ngày phải rời khỏi Trọng Lâm hay không? Khi đó lấy anh có chút tự nguyện nào hay không?

Phương Úc Vần thấy Thu Ý Hàm suy nghĩ lâu như vậy, trong lòng đã có đáp án. Đang tính rời đi thì bị Thu Ý Hàm gọi lại: “Anh hai, em muốn rời đi!”

Thu Ý Hàm mệt mỏi rồi, cô thậm chí muốn nghỉ ngơi cho thật tốt. Nếu thật sự có một ngày như vậy, cô sẽ lựa chọn đối mặt với Trọng Lâm giao đấu, quang minh chính đại lấy lại toàn bộ Tập đoàn Thu thị.

Phương Úc Vần không nghĩ là cuối cùng cô sẽ nói ra câu trả lời này, bất quá, chỉ cần là sự lựa chọn của Hàm nhi, anh đều ủng hộ vô điều kiện.

“Sau khi anh chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ thì sẽ đón em. Chờ anh!” Phương Úc Vần nói dứt lời thì trở mình ra ngoài cửa sổ. Lần này anh vào ngoài muốn hỏi ý kiến của Thu Ý Hàm ra, thì còn đến thám thính tình hình canh phòng nơi này.

Tuy rằng Trọng Lâm không có bối cảnh hắc đạo, nhưng có thế lực của hắc đạo, anh phải chuẩn bị chu đáo mới có thể ngang nhiên cứu Hàm nhi đi. Lúc đột nhập vào nơi này, khi thấy có rất nhiều bảo vệ canh giữ xung quanh nhà, anh liền đoán ra là Hàm nhi bị Trọng Lâm giam lỏng, chuyện này càng làm cho anh kiên quyết muốn dẫn Hàm nhi đi.

Mà khi anh ta từ cửa sổ phòng Thu Ý Hàm ở lầu hai đi ra, ngay khoảnh khắc lái xe rời đi thì bị Trọng Lâm nhìn thấy. Trọng Lâm ở trong xe, giận dữ đập vào vô lăng, anh vất vả ở bên ngoài mấy ngày nay là muốn dọn sạch tất cả các tin tức không tốt đối với cô, không nghĩ đến cô lại ung dung hẹn hò nhân tình ở chỗ này.

Anh cố nén giận trong lòng, anh phải phải tất cả các người đang ở đây hôm nay đi thi hành nhiệm vụ nguy hiểm nhất, xem ra là đã lâu lắm rồi bọn họ không được rèn luyện, cứ nhiên để cho người khác đột nhập trước mắt bọn họ.

“Tiên sinh, anh rốt cuộc đã về.” Khi A Li thấy Trọng Lâm trở về, trong lòng thật vui vẻ, muốn kể cho anh tình hình của phu nhân mấy ngày nay, hy vọng anh không còn lạnh nhạt với phu nhân như vậy nữa. Nhưng mà, Trọng Lâm giống như hoàn toàn không nhìn thấy cô, mặc kệ cô đang nói cái gì, trực tiếp lướt qua người cô, đi lên lầu. Có điều thấy tiên sinh đi vào đúng phòng của phu nhân, trong lòng cô yên tâm, cũng không để ý tới chuyện tiên sinh không đếm xỉa đến cô. Dù sao, dụng ý của cô cũng chỉ là muốn giữa phu nhân và tiên sinh có thể tốt đẹp mà thôi.

Trọng Lâm biết rõ sắc mặt rất khó coi, sau khi vào phòng Thu Ý Hàm, thiếu chút nữa là phát cáu với cô: “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

Trọng Lâm đến trước mặt Thu Ý Hàm, hy vọng cô có thể giải thích chuyện ngày hôm nay.

“Anh đã về.” Thu Ý Hàm cảm thấy hôm nay Trọng Lâm rất lạ, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, là anh suốt vài ngày không về, cô lại không làm ra chuyện gì thật có lỗi với anh, anh muốn nhốt cô, cô cũng nghe lời ở suốt trong phòng.

“Lẽ nào em không muốn nói với anh chuyện gì khác?” Trọng Lâm vẫn muốn tự cô nói với anh chuyện cô lên gặp anh hai, hơn nữa nói với anh rằng trong mấy ngày qua, bọn họ cũng chỉ có gặp nhau lần này, ngày hôm nay.

Thu Ý Hàm không để ý đến anh nữa, nằm lại trên giường, nhắm mắt, ngụ ý cho Trọng Lâm biết bây giờ cô mệt chết được, không muốn nói chuyện với anh.

Thái độ này của cô hoàn toàn chọc giận Trọng Lâm, anh vốn muốn kéo cô từ trên giường dậy, nhưng cuối cùng Trọng Lâm vẫn không làm như vậy.

Ban đầu, A Li nghĩ hôm nay tiên sinh và phu nhân có thể giảng hoà, thế nhưng lại thấy tiên sinh uống rượu giải sầu một mình ở phòng khách. Aiz, bọn họ thật là khó hiểu, lần trước là phu nhân uống, lần này ngược lại là tiên sinh.

A Li thật sự không hiểu bọn họ đang suy nghĩ cái gì. Trong lòng mọi người có chuyện thì nói ra đi, luôn nín thinh như vậy, chắc chắn là có ngày sẽ nghẹn chết.

Nhưng cô chỉ là một cô giúp việc nho nhỏ, vẫn nên tự lo chuyện của mình là được, trở về phòng của cô giúp việc nho nhỏ này, đắp kín chăn, khiến cho bản thân mình không nghĩ đến chuyện gì, để tâm tình vui vẻ mà ngủ ngon.

Thu Ý Hàm nằm ở trên giường mãi vẫn không ngủ được, cô chung quy cảm thấy trong lòng Trọng Lâm có chuyện gì đó, đứng dậy xuống giường muốn tìm Trọng Lâm nói chuyện cho rõ.

Thế nhưng, bây giờ Trọng Lâm đã say bất tỉnh nhân sự, mà Thu Ý Hàm không muốn cứ để anh ngủ ở phòng khách như vậy, chắc chắn sẽ ngã bệnh.

Khoát tay Trọng Lâm lên vai mình, cô cẩn thận đỡ anh đến phòng cho khách gần nhất ở lầu một, lúc đưa anh tới giường, Thu Ý Hàm không có nghĩ tới là sẽ ngã xuống theo. Vừa định đứng lên lại bị Trọng Lâm ôm lấy, anh rõ ràng đã say thành như vậy cư nhiên còn có sức lực, cô muốn vùng ra lại bị anh ôm chặt hơn.

Trọng Lâm nằm mơ, mơ thấy lần đầu tiên cùng Thu Ý Hàm buổi tối hôm ấy, lúc đó anh thật sự rất hạnh phúc, anh rất muốn đối xử với cô thật tốt, không biết sao lại toàn là tổn thương cô. Anh thích hôn cô, hôn bao nhiêu cũng không đủ, anh muốn nhiều hơn nữa.

Thu Ý Hàm cảm thấy giờ Trọng Lâm càng ngày càng không an phận, vì ngoại trừ anh mới cưỡng hôn cô ra, tay anh bây giờ đang cởi bỏ quần áo của cô. Bây giờ anh đang say, chẳng lẽ anh còn muốn...? Nghĩ tới chuyện có thể sẽ xảy ra sau đó, mặt của Thu Ý Hàm đỏ lên. Để cô thuận theo lòng mình một lần đi, bởi vì cô đã quyết định sẽ ra đi, cũng là lúc bỏ xuống đoạn tình cảm này, nhưng có thật sự bỏ xuống được không? Thu Ý Hàm không chắc chắn.

Bên cạnh rốt cuộc truyền đến tiếng hít thở sâu của Trọng Lâm, Thu Ý Hàm vội vã mặc quần áo, về lại phòng của mình. Suốt cả đêm, tâm tình của cô vẫn không thể bình tĩnh trở lại.

Bởi vì đã vài ngày Trọng Lâm chưa được nghỉ ngơi, lại còn uống rượu, giấc ngủ này ngủ đến chạng vạng ngày thứ ba. Chuyện đầu tiên khi anh tỉnh lại là tìm Thu Ý Hàm, bởi vì anh vừa mơ một giấc mơ, thấy Thu Ý Hàm nói tạm biệt với anh. Loại cảm giác này không tốt một chút nào, anh không muốn cô rời bỏ anh, anh cũng không cho phép.

Nhưng anh tìm tất cả các phòng đều không thấy bóng dáng Thu Ý Hàm: “A Li, có thấy phu nhân không?” Anh không hy vọng linh cảm của anh là sự thật.

“Phu nhân vẫn luôn ở trong phòng ạ!” A Li cảm thấy câu hỏi này của tiên sinh thật sự kỳ lạ, cô vẫn luôn thấy phu nhân ở trong phòng mà, chẳng qua lần trước đi gặp phu nhân đã cách đây chừng một giờ.

“Cô ấy thật sự đi rồi.” Trọng Lâm cười khổ. Cô ấy thật sự không cần anh sao? Nhưng mà, anh sẽ không để cho cô bỏ đi đơn giản như vậy. Mặc kệ là cô bỏ trốn tới chỗ nào, anh đều sẽ bắt cô trở về.

Nếu không có người giúp cô ấy, một mình cô ấy không có khả năng rời khỏi. Trọng Lâm nghĩ ra một người, người đó chính là Phương Úc Vấn. Nhất định là anh ta dẫn đi, cũng chỉ có anh ta có khả năng, ngay bên cạnh anh, mang Thu Ý Hàm đi.

A Li nghi ngờ đi vào phòng của Thu Ý Hàm, phát hiện hình như thật là không thấy phu nhân, lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Cô vội vã chạy xuống lầu, hy vọng tiên sinh có thể cứu phu nhân khỏi tay người xấu, thế nhưng lời nói của tiên sinh làm cho cô lắp bắp kinh hãi, là tự phu nhân rời đi? Vì sao phu nhân phải đi chứ? Tuy rằng, tiên sinh ngoại tình là cậu ấy sai, nhưng mà phu nhân cũng không nên cứ như vậy mà lẳng lặng bỏ đi được. Thấy bộ dáng tiên sinh căng thẳng lại đau lòng như vậy, tiên sinh đối với phu nhân, chắc chắn là thật, theo như lời A Hồ nói, yêu rất sâu đậm. Bây giờ, cán cân trong lòng A Li giống như nghiêng về phía Trọng Lâm một chút.

Trọng Lâm lập tức lái xe đến phi trường mà cô rất có thể đi, đồng thời cũng phái thuộc hạ đến chặn ở các phi trường khác lại. Đã hai ngày Trọng Lâm chưa ăn cơm, bây giờ cơ thể rất khó chịu, nhưng lúc này anh đang chạy đua với thời gian, nếu anh chậm một giây sẽ có thể để vuột mất Ý Hàm. Một tay đè lên bụng đau, một tay cầm lái, đồng thời tăng nhanh tốc độ, vượt qua bao nhiêu đèn đỏ bây giờ anh cũng không thêm biết.

Thu Ý Hàm cứ lữnh lự trước khi lên máy bay, tuy rằng chỉ cần Trọng Lâm tỉnh lại, cô muốn rời đi thì càng khó hơn, nhưng mà bây giờ thật sự không tiếc nuối sao?

54. Chương 54: Không Nói Lời Tạm Biệt

Chuyển ngữ: Pussycat

Khi Trọng Lâm đến phi trường, vừa xuống xe thì bị một chiếc xe máy mất kiểm soát tông vào. Cùng lúc đó, bỗng nhiên Thu Ý Hàm cảm thấy lòng vô cùng bất an.

*

“Em còn muốn gì?” Trình Dịch Phong thấy Dịch Thủy Tâm lại xuất hiện ở trước cửa nhà, hơi mất kiên nhẫn. Cô ấy đã đến đây không dưới một lần, mỗi lần đến đều đứng một hồi rồi bỏ đi. Trái lại, lần này đứng yên thật lâu, lại còn không có hành động nào khác.

“Em, em...” Dịch Thủy Tâm không biết nên mở miệng như thế nào. Cô không biết bây giờ Trình Dịch Phong có chịu gặp cô hay không. “Vào trước rồi nói sau.” Trình Dịch Phong thấy cô căng thẳng như vậy, trước tiên mặc kệ mục đích cô đến đây là cái gì, bởi vì cô trước sau cũng sẽ nói ra.

Dịch Thủy Tâm sợ hãi, rụt rè đi vào, cũng không dám ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trình Dịch Phong một cái. Nhưng mà cô đã đến đây nhiều lần như vậy, hôm nay nhất định phải cố gắng can đảm nói chuyện với Trình Dịch Phong để anh buông tha cho cha.

Tầm mắt của Trình Dịch Phong vẫn dừng trên bụng Dịch Thủy Tâm, thật sự nơi đó đang mang thai đứa con của anh sao? Cô cũng đã thấy ánh mắt anh, mặt bất giác đỏ lên.

Nhưng bây giờ không phải là lúc thẹn thùng, hơn nữa tại sao anh nhìn chằm chằm bụng của cô như vậy? Có phải anh đã biết hay không? Nghĩ đến trường hợp này, Dịch Thủy Tâm vội vàng dùng hai tay bảo vệ bụng của mình.

“Em muốn cầu xin anh một việc.” Mặc kệ là anh có chấp nhận hay không, Dịch Thủy Tâm nhất định phải thử một lần. Vả lại, bây giờ phải dời đi sự chú ý của anh trước, không thể để cho anh nhìn ra sự bất thường của mình.

“Gì?” Trình Dịch Phong ra hiệu cô tiếp tục nói. Hơn nữa, cái kiểu hành động dẫu đầu lồi đuôi của cô thật sự rất đáng yêu, một lần nữa anh bất giác bị sự đơn thuần của cô hấp dẫn.

“Không thể tha thứ cho cha được à?” Dịch Thủy Tâm lại cúi đầu xuống, mười ngón tay đan chặt lại với nhau, chờ đợi Trình Dịch Phong trả lời.

“Chúc mừng em!” Thật không ngờ Trình Dịch Phong nói ra ba chữ này, Dịch Thủy Tâm nhất thời không có phản ứng, mờ mịt nhìn anh.

“Nhất định Lăng Tiêu là một người tốt hơn anh.” Trình Dịch Phong nói những lời này với Dịch Thủy Tâm, cũng là nói cho chính mình. Mấy ngày qua, anh luôn tự thôi miên mình, như vậy mới có thể ngăn cản bản thân mình đi tìm cô, nhưng thật không ngờ cô vẫn còn trở lại.

Thì ra anh ám chỉ chuyện này, lúc này Dịch Thủy Tâm mới ngẫm hiểu được, xem ra Trình Dịch Phong đã xem tin tức ngày hôm đó. Vậy không cần... giải thích với anh, chắc là không cần đâu, dù sao anh cũng sẽ không quan tâm, cô thoáng cười khổ.

“Thật không thể tha thứ cho cha được sao?” Dịch Thủy Tâm không muốn nói tới chuyện Trình Dịch Phong vừa nhắc đến. Hôm nay cô đến là muốn cầu xin anh buông tha cha.

Nhưng mà Trình Dịch Phong vẫn không nói chuyện, thì ra cô đã suy nghĩ nhiều. Cô còn tưởng rằng Trình Dịch Phong có chút tình cảm đối với cô, khi cô hạ thấp bản thân mình, anh sẽ bằng lòng cho cha con đường sống.

“Thật xin lỗi anh, em không nên tới, em đi đây.” Dịch Thủy Tâm không biết tại sao bản thân mình muốn chạy trốn, nhưng bây giờ cô thật sự không có can đảm tiếp tục ở đây nữa.

Nơi này có rất nhiều ảo tưởng không thực tế, tựa như châm biếm cô đã từng vô tri. Cô đã sớm tỉnh ngộ, mình không nên lưu luyến tình cảm đã qua.

“Anh sẽ không làm gì ông ta nữa.” Trước khi Dịch Thủy Tâm rời đi, rốt cuộc Trình Dịch Phong nói ra những lời này. Quả là, không biết khi nào thì anh đã quên đi ý định đưa Trọng Thiên vào tù, là sợ thấy cô đau lòng sao? Chính anh cũng không nói ra được lý do thật sự.

Hận thù cái chết bi thảm của mẹ cứ như vậy mà quên đi sao? Thật ra, anh cũng không chắc rằng Dịch Thủy Tâm có nghe thấy lời nói vừa rồi của anh không. Bởi vì, anh tưởng tượng rằng khi cô nghe thấy lời vừa rồi nhất định sẽ rất xúc động, cũng có thể cho anh một cái ôm cảm tạ, nhưng mà cái gì cũng không có.

Dịch Thủy Tâm không thể tin vào tai mình, anh thật sự đồng ý tha thứ cho cha. Tuy rằng mắt đã nhắm lại, cô vẫn không ngoảnh đầu lại, cũng không dám ngoảnh đầu lại.

Chỉ cần cha không sao thì thật là tốt, giờ cô phải lập tức đến bệnh viện nói cho anh Tiêu biết chuyện này. Vả lại, cô cũng ra quyết định quyết tâm phải chấp nhận anh Tiêu, lần này thật sự sẽ không đổi ý nữa, không để cho anh Tiêu thất vọng.

Lăng Tiêu suy đoán thật không sai, Trình Dịch Phong vẫn còn có tình cảm với Tâm nhi. Nếu không, cũng không có thể coi thường bỏ xuống thù hận nhiều năm như vậy.

“Hôm nay nên đi khoa phụ sản khám, anh đi qua cùng em.” Loại việc này Lăng Tiêu lo lắng cô có một mình, hơn nữa, mặc dù đây không phải là con của anh nhưng mà anh vẫn muốn chứng kiến quá trình trưởng thành của bé.

“Nhưng mà một mình cha...” Nếu để cho cha cô đơn nằm ở đây, Dịch Thủy Tâm vẫn có chút không đành lòng. Tuy rằng, anh Tiêu nói y tá sẽ chăm sóc tốt cho cha, hơn nữa bọn họ cũng chỉ rời đi một lúc, lòng cô vẫn có chút lo lắng.

Trình Dịch Phong thấy Dịch Thủy Tâm và Lăng Tiêu đều rời khỏi phòng bệnh, liền tìm được một chiếc xe đẩy nhanh chóng lên vào thành công. Lần này không phải anh muốn đến thăm kẻ súc sinh không có nhân tính này, chỉ là muốn tới đưa tiễn ông ta lần cuối.

“Ông có biết là ông thật sự rất tàn nhẫn hay không?” Trình Dịch Phong đứng ở cạnh giường, từ trên cao nhìn xuống Trọng Thiên. Cái chết của mẹ đã khắc sâu trong lòng anh, còn anh thì rất hận Trọng Thiên – người cha ruột của anh. Thế nhưng giờ đây rõ ràng là anh đang nắm giữ chứng cứ mạnh mẽ xác thực, hoàn toàn có thể khiến ông ta trải qua nửa đời sau trong tăm tối, vì cái gì lại tự tay tiêu hủy chứng cứ này?

Trình Dịch Phong tuyệt đối sẽ không thừa nhận là bởi vì hôm đó thấy được sự hối hận trong mắt của Trọng Thiên, cũng sẽ không thừa nhận là bởi vì nước mắt của Dịch Thủy Tâm. Đúng, bởi vì anh không giống với Trọng Thiên, anh không nhẫn tâm như ông ta được. Anh cũng không muốn làm một người tàn nhẫn như Trọng Thiên, anh không muốn làm con trai của ông ta.

Nếu không phải bởi vì Trọng Thiên, anh cũng sẽ không yêu phải em gái của mình, cũng sẽ không đau khổ như bây giờ. Rõ ràng là không muốn tổn thương Dịch Thủy Tâm nhưng lại từng bước một đẩy cô ấy xuống vực sâu.

Hai tay Trình Dịch Phong đã nhuộm đầy máu, trong đó còn có một người là đứa con của mình. “Ông nghĩ là Tâm nhi đã có con với tôi phải không?” Trình Dịch Phong nhìn hai tay của mình, sắc mặt thật ảm đạm. “Không chỉ có một lần, đứa thứ nhất đã bị tôi giải quyết, ông có muốn nhìn thấy cảnh tôi giải quyết đứa này không?”

“Nhưng mà tôi lại trở nên yếu đuối, ngay cả một sinh mệnh nhỏ, tay trái gà không chặt, tôi cũng không dám ra tay. Tôi dường như nhìn thấy nó được sinh ra, ôm nó, nghe nó gọi tôi một tiếng ‘cha’. Nhưng những điều này cũng không có thể làm được, bây giờ mọi người đều biết rằng chúng tôi là anh em, không ai có thể chấp nhận tình cảm như thế này. Cho dù là đã định sau này có người khác làm cha của con tôi, tôi cũng không thể thay đổi.” Biểu tình của Trình Dịch Phong ngày càng dữ tợn, giống như không thể kiềm chế được bản thân. “Ông có biết là ai hại không? Là ông, đều là ông, cho nên, vĩnh biệt, tôi cảm hận cha mình!”

Lúc nghe thấy bác sĩ nói bé cưng rất khỏe mạnh, Dịch Thủy Tâm rất cuộc yên tâm. Thật ra, cô đã lo lắng em bé sẽ không khỏe mạnh, dù sao đây là chuyện rất có thể xảy ra. Nhưng mà, cho dù tương lai hình dạng của con ra sao thì cô vẫn muốn sinh ra nó. Bởi vì cô không hy vọng con của mình cùng Trình Dịch Phong bị vứt bỏ. Khi mà Trình Dịch Phong bị cha vứt bỏ rất đáng thương, cô không muốn làm như thế với sinh mệnh nhỏ chưa được sinh ra này.

Thấy Tâm nhi có thể lộ ra tươi cười vui vẻ như vậy, chính Lăng Tiêu cũng cười, anh không muốn nhiều, như thế này là đủ rồi.”

“Tại sao các bác sĩ và y tá chạy gấp gấp như vậy? Có thể là cha đã xảy ra chuyện gì hay không?” Thấy bác sĩ cùng y tá vội vã chạy về hướng phòng của cha, những lo sợ không dễ dàng hạ xuống trong lòng Dịch Thủy Tâm lại nổi lên.

Lăng Tiêu tạm trấn an Tâm nhi, sau đó cùng cô nhanh chóng trở lại phòng bệnh. Thế nhưng, vừa đến cửa phòng bệnh đã bị y tá chặn lại ở bên ngoài.

“Bác sĩ đang cấp cứu, xin yên tâm chờ.” Lời của y tá không thể xoa dịu lòng Dịch Thủy Tâm, cô phải bình tĩnh như thế nào? Người ở bên trong là cha của cô.

“Xin hỏi mọi người có phải là người nhà của bệnh nhân hay không?” Bác sĩ rút cuộc đi ra, Dịch Thủy Tâm nặng nề gật đầu, hy vọng ông có thể nhanh chóng nói cho cô biết tình hình của cha.

“Lúc thăm phòng phát hiện đường khí của bệnh nhân bị người vô ý kéo ra.” Bác sĩ chưa kịp nói, y tá bên cạnh đã giành nói trước cho Dịch Thủy Tâm biết tin này. Chẳng lẽ là có người cố ý muốn hại cha à? Bây giờ, cô không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, vì cô càng muốn biết đến tình trạng hiện giờ của cha hơn.

Nhất định là cha sẽ không sao, Dịch Thủy Tâm vẫn tự trấn an mình như vậy. Nhưng Lăng Tiêu nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của bác sĩ thì khẳng định là đã xảy ra chuyện.

“Xin gia quyền thu xếp hậu sự cho bệnh nhân, chúng tôi đã cố hết sức.” Nói xong thì bác sĩ và y tá lần lượt rời đi. Dịch Thủy Tâm cảm thấy thế giới của cô bây giờ sụp đổ hoàn toàn.

Chậm rãi lê bước đi đến bên cạnh cha, rõ ràng là tay và mặt của cha còn ấm mà, có thể nào là bọn họ đoán sai rồi hay không? “Cha chưa chết phải không?” Dịch Thủy Tâm nhìn về phía Lăng Tiêu, hy vọng anh có thể chứng thực cha chưa chết.

Lăng Tiêu không nói gì, chỉ ôm lấy cô. Bởi vì anh cũng không có khả năng cải tử hồi sinh, anh chỉ có thể cho cô một bờ vai vững chắc.

Đột nhiên Dịch Thủy Tâm nhớ tới anh hai và chị dâu, đã có vài ngày không thấy bọn họ. Không biết bây giờ bọn họ như thế nào? Hiện giờ cô chỉ mong ước bọn họ có thể ở bên cạnh.

Nhưng mà cô lại không biết đối mặt với anh hai như thế nào, cha đã chết, là cô đã không chăm sóc tốt cho cha. Nếu trước đó bọn họ không có rời đi, luôn ở bên cạnh cha, có lẽ bây giờ cha vẫn còn rất tốt.

Reng...Lúc này, tiếng điện thoại di động của Lăng Tiêu vang lên. Lăng Tiêu trả lời điện thoại xong, trong lòng càng trở nên nặng trĩu.

55. Chương 55: Tang Lễ Của Cha

Chuyển ngữ: Pussycat

“Cậu còn chưa chết?” Lăng Tiêu nhìn thấy một chân bị bó thạch cao của người bạn thân Trọng Lâm, giọng nói mang theo ý trêu ghẹo. Lăng Tiêu không nói cho Tâm nhi biết chuyện Trọng Lâm bị thương, anh không biết rõ mức độ thương tích của Trọng Lâm. Nếu ngay cả Trọng Lâm cũng xảy ra chuyện thì có thể Tâm nhi sẽ không chịu đựng nổi.

Bất quá, khi thấy người bạn thân này giương ra vẻ mặt đáng đánh đòn, trái tim đang bị treo lên của anh rốt cuộc được thả xuống. Tang lễ của bác Trọng được một mình Tâm nhi lo liệu. Cô có hỏi qua chuyện của Trọng Lâm và Thu Ý Hàm nhưng đều bị anh nói quanh co cho qua.

Hôm nay cũng không thấy báo chí đưa tin tức liên quan đến chuyện anh, người doanh nhân lớn này, bị xe máy đụng. Lẽ ra, bây giờ chỉ cần Trọng gia có chút gió thổi cỏ lay (hơi có động tĩnh) thì sẽ bị thổi phồng không kiêng nể, tựa như tin tức Chủ tịch Tập đoàn Trọng thị qua đời, không được sớm phong toả, đã bị mấy toà soạn đưa tin. Nhưng chuyện Trọng Lâm bị thương cũng chưa lộ ra nửa tiếng, xem ra chắc là Trọng Lâm đã ém nhẹm chuyện này.

Nếu Trọng Lâm chỉ bị thương ở chân, trở về tham gia tang lễ chắc là không thành vấn đề. Mặc dù Trọng Lâm vẫn luôn tỏ ra không quan tâm đến cha, thậm chí có thể đôi khi tỏ vẻ oán hận rất mãnh liệt, nhưng mà chỉ một lúc sau, ngay tại đây, không ngờ phần tình cảm sâu đậm kia có thể bị người trộm nhìn thấy.

“Cậu có biết chuyện cha cậu không?” Lăng Tiêu quyết định nên nói chuyện này cho anh sớm một chút, đối với cậu ấy, loại chuyện này không cần thiết phải trì hoãn. “Ngày hôm qua, bác Trọng đã không may qua đời ở bệnh viện XX.”

“Aiz, tốc độ của xe máy kia thật sự là nhanh, tôi còn cho rằng lần này là không thoát khỏi, chẳng ngờ là chỉ bị gãy một chân, à, còn bị chút chấn động não nhẹ, thật là không thể tưởng tượng được!”

Nghe được Lăng Tiêu nói ra tin cha mình đã chết, Trọng Lâm cư xử tựa như cả người anh không quan tâm đến tin ấy chút nào, tuyệt đối không quan tâm, tiếp tục nói về mức độ thương tích bị xe đụng của mình, giọng điệu giống Lăng Tiêu.

Thế nhưng, ánh mắt Trọng Lâm nhanh chóng hiện lên sự kinh ngạc cùng đau thương, không thoát khỏi cặp mắt của Lăng Tiêu. Bọn họ làm anh em đã vài chục năm, nếu ngay cả cái này cũng không hiểu rõ thì không gọi là anh em.

“Tôi nghĩ với năng lực của cậu, chuyện Tập đoàn chắc là đã giải quyết rồi, tôi cũng không muốn hỏi chuyện tai nạn xe của cậu, chỉ là bây giờ Tâm nhi, cô ấy cần có người thân ở bên cạnh.” Lăng Tiêu nói rất rõ ràng, cũng cho Trọng Lâm một cái thang hoàn mỹ. Cho dù một chân của Trọng Lâm bó thạch cao, anh tin rằng nếu muốn về tham gia tang lễ thì Trọng Lâm có rất nhiều cách.

Bây giờ, Tâm nhi đang ở nhà một mình, Lăng Tiêu cần nhanh chóng trở về với cô, không thể để cô ấy cô đơn lâu. “Ổng dưỡng khí của cha cậu là bị người khác cố tình lấy ra.” Lăng Tiêu nói xong một tin tức quan trọng cuối cùng, anh cũng không cần thiết ở lại chỗ này, so với người đàn ông lớn như Trọng Lâm thì vẫn là Tâm nhi cần anh hơn.

Trọng Lâm vẫn luôn ngồi dựa trên giường bệnh, chân bó thạch cao bị treo lên. Nhưng bây giờ anh đang chậm rãi hạ chân xuống, nằm thẳng lại trên giường.

Thu Ý Hàm đi rồi, cha đã chết. Nếu thật sự muốn hỏi tâm sự hiện giờ của anh, Trọng Lâm, thì chỉ có một chữ để hình dung, chính là chữ “không”. Bây giờ, anh không còn cảm giác gì cả, rõ ràng là chính mình hận Trọng Thiên như vậy, tại sao giờ ông ta đã chết không yên lòng, lại cảm thấy như bản thân đã mất đi thứ gì đó.

Nếu giờ đây Ý Hàm ở bên cạnh anh, có lẽ lòng anh sẽ dễ chịu một chút. Nhưng bây giờ Ý Hàm đang ở nơi nào? Có phải đã trốn tới nơi mà anh không dễ dàng tìm được hay không?

Nhưng mà, cho dù cô có trốn đến chân trời góc bể thì anh cũng sẽ tìm ra cô, hỏi cho rõ tại sao cô nhất định phải rời khỏi anh? Mặc kệ lý do của cô là gì, anh cũng sẽ không thả cô đi nữa.

*

“Em lo lắng cho anh ta?” Phương Úc Vần nhìn thấy tờ báo trong tay Thu Ý Hàm. Chắc hẳn là cô đã thấy được tin tức Trọng Thiên qua đời. Có phải bây giờ cô đã muốn quay về bên cạnh Trọng Lâm hay không?

Ngày hôm đó, cô đổi ý tạm thời đến thành phố này ở vài ngày, anh đã chuẩn bị tâm lý tốt. Tuy rằng, Hàm nhi nói là muốn đến thăm nơi cha mẹ yên nghỉ một hồi, nhưng mà anh biết là Hàm nhi không hoàn toàn dứt bỏ được tình cảm đối với Trọng Lâm.

“Anh hai, em chỉ nghĩ tới cha mà thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều.” Thu Ý Hàm cũng không nói dối, lúc thấy được tin tức này thì cô trước tiên nghĩ đến chính là cha của mình, khi đó thật rất đơn bạc.

Tuy rằng, sau khi nghĩ đến tâm tình của mình lúc đó, cũng nghĩ đến Tâm nhi, còn có Trọng Lâm. Sinh mệnh của con người thật mong manh, ngày đó ở lễ đường kết hôn, đoạn đối thoại kia của Trình Dịch Phong cũng không có đánh gục Trọng Thiên được.

Mà chỉ vài ngày ngắn ngủi, ông ta đã rời khỏi thế giới này. Bây giờ, Tâm nhi nhất định rất đau lòng, mới trải qua sự đả kích của Trình Dịch Phong như vậy, vừa phải đối diện với cái chết của cha. Thu Ý Hàm chỉ có thể hy vọng bản thân cô ấy có thể kiên cường.

Vậy Trọng Lâm đâu, rốt cuộc là mình nghĩ như thế nào? Bản thân Thu Ý Hàm cũng không biết. Cô cũng có chút lo lắng cho anh đi, không biết cô bỏ đi có ảnh hưởng tới anh hay không? Hay anh vốn dĩ là không quan tâm?

Đủ rồi, bây giờ cô đã quyết định, sẽ không quẩn luyến chuyện quá khứ. Mình sẽ chơi ở chỗ này cho đến hết hai tháng, sau này có lẽ sẽ không có cơ hội trở về.

Anh hai đã chuẩn bị xong việc di chuyển mộ phần của cha mẹ qua bên kia, đến lúc đó thì thật sự cắt đứt với nơi này. Để tờ báo ở trong tay xuống, Thu Ý Hàm bưng cà phê ở trên bàn lên khẽ uống một ngụm.

*

Ở trên giường bệnh, cả đêm Trọng Lâm không chợp mắt, anh biết nếu anh không quay về thì Tâm nhi sẽ không cử hành tang lễ. Nhưng mà có thật là anh muốn đối xử với bọn họ như vậy không?

Trở về để giúp Tâm nhi, anh vốn không muốn đưa tiền người đàn ông đã hại chết mẹ của anh. Trọng Lâm nói như vậy để thuyết phục chính mình, mới có thể cố gắng lấy can đảm đi tham gia tang lễ của cha.

Trọng Lâm tự mình lái xe về nhà cũ, đã có một khoảng thời gian không trở lại nơi này. Nhưng mà, trước kia anh tuyệt đối không có nghĩ tới, lúc anh trở về, nơi này sẽ bị màu đen bao trùm, không khí tang tóc, làm cho anh lần đầu tiên cảm thấy không được tốt.

“Anh, chân của anh?” Dịch Thuỷ Tâm thật sự rất kích động khi nhìn thấy Trọng Lâm trở về, nhưng khi cô thấy được chân bị thương của Trọng Lâm thì tâm tình lại xiu xuống. Có phải anh hai không ở nhà mấy hôm nay là đã làm chuyện gì nguy hiểm vì Tập đoàn hay không?

Có điều, nếu cô biết Trọng Lâm bị xe máy tông là vì đuổi theo Thu Ý Hàm, có lẽ còn có thể cười nhạo anh. Nhưng đây cũng chỉ là chuyện đã xảy ra, bây giờ nếu mà cô biết anh hai đang khổ sở vì tình thì nhất định sẽ thông cảm cho anh, bởi vì cô cũng là một người khổ sở vì tình.

Trọng Lâm thấy Dịch Thuỷ Tâm lại nhanh chóng rơi lệ, biết cô đang đau lòng. Tuy rằng cha đã qua đời, chắc chắn là cô rất đau buồn, nhưng hiện giờ cô đang mang thai, là anh hai cũng hy vọng cô có thể tự chăm

sóc tốt cho bản thân mình. Bây giờ, anh đã trở về, vậy tất cả mọi chuyện trong nhà đều nên để anh gánh vác.

Đều tại vì trước đó anh không để ý tới cha đã nhập viện, dựa theo tính cách của Tâm nhi, nhất định sẽ không để cho cha ở trong bệnh viện một mình. Trong khoảng thời gian này, chắc chắn là cô rất cực khổ.

Nước mắt của Dịch Thuỷ Tâm làm thế nào cũng không ngừng được, lại cứ trào ra như vậy, cô nhìn thấy hình dạng này của anh hai, thật sự rất sợ hãi. Cha đã đi rồi, nếu mà anh hai xảy ra chuyện gì thì cô thật sự không biết phải làm sao bây giờ.

“Lại khóc nữa, bé cưng cũng đang cười chê em.” Trọng Lâm thử trêu ghẹo Tâm nhi, từ giây phút cha qua đời cho đến bây giờ, có thể Tâm nhi vẫn khóc suốt.

“Chị dâu đâu rồi? Sao Tâm nhi không thấy chị ấy?” Chuyện Thu Ý Hàm bỏ đi, những người khác hiện giờ đều còn chưa biết, tất nhiên trong đó cũng có Tâm nhi.

“Cô ấy đi rồi, bây giờ đừng nói đến chuyện này, tang lễ của cha còn có những cái cần chuẩn bị.” Anh hai không muốn nói, Dịch Thuỷ Hàm cũng không hỏi nữa. Đối với chuyện giữa anh hai và chị dâu, tuy rằng cô cũng không biết rõ ràng, nhưng cô cũng có thể cảm giác được những xung đột nhỏ giữa bọn họ.

Mặc dù chân Trọng Lâm bị bắt tiện, nhưng mà lễ truy điệu của cha, anh vẫn kiên trì chống gậy đứng suốt cho đến khi kết thúc. Ngay lúc lễ truy điệu sắp kết thúc, hình như anh nhìn thấy Ý Hàm.

Mặc dù người phụ nữ đó đội nón rất thấp, nhưng mà thân hình đó thật sự rất giống với Ý Hàm. Trong lúc Trọng Lâm đang muốn chạy tới, lại bị Tâm nhi gọi về, bây giờ lễ truy điệu của cha còn chưa có kết thúc. Gặp được Thu Ý Hàm, chuyện gì anh cũng đều không thể kiềm chế, chuyển tầm mắt đến người trước đó nhìn rất giống Ý Hàm, Trọng Lâm cũng không thấy được bóng dáng người đó nữa.

Lúc này, cho dù cô không xuất ngoại, chắc chắn cũng sẽ không chủ động xuất hiện ở trước mặt anh, mình rút cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Có thể là vì rất muốn gặp được cô.

*

Thu Ý Hàm đã thấy chân Trọng Lâm bị thương, anh làm sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Bây giờ lại còn cố chống đỡ mà đứng. Cô thấy được hai bên trán anh chảy mồ hôi, có lẽ người khác không chú ý tới, nhưng Thu Ý Hàm hoàn toàn nhận ra được đã đến mức độ chịu đựng của anh.

Anh nhìn thấy cô, bởi vì cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh. Thu Ý Hàm kéo nón càng thấp xuống, nhanh chóng tìm một nơi khuất núp vào.

Cô đã cải trang thành hình dạng này, không biết anh có nhận ra cô hay không? Nhưng mà, cô căng thẳng như vậy để làm gì? Chân của anh bị thương thành cái dạng kia, chẳng lẽ còn có thể đuổi theo cô hay sao?

Vỗ vò ngực giống như một đứa trẻ, Thu Ý Hàm chậm rãi đứng lên, nhanh chóng về lại trên xe. Cô, Thu Ý Hàm, khi nào đã trở nên nhát gan như thế? Cũng không phải là làm chuyện gì trái với lương tâm, có cần phải giống như cái bộ dạng này bây giờ không?

Lần này là anh hai khăng khăng đưa cô đến đây, chắc là anh sợ một mình cô không đối phó được với Trọng Lâm chứ gì. Sau khi làm xong, Thu Ý Hàm chợt dạ liếc nhìn Phương Úc Vấn.

Anh luôn tưởng rằng muốn cho Tâm nhi khôi phục lại sự hồn nhiên của trước đây thì chỉ có chính anh mới có khả năng làm. Không nghĩ đến biểu tình nghịch ngợm bây giờ của Tâm nhi cũng bởi vì người đàn ông kia.

Có phải anh đã quá tự tin hay không? Có phải anh thật sự nghĩ sai rồi? Đến khi Thu Ý Hàm thúc giục, anh rút cuộc nhớ tới bây giờ cần phải lên lái xe. Nhưng Thu Ý Hàm cũng không có ý thức được sự khác thường của Phương Úc Vấn, toàn bộ ý nghĩ đều đặt hết lên thương tích trên người Trọng Lâm.

56. Chương 56: Tìm Thấy Người

Lúc rời đi, bởi vì Thu Ý Hàm vẫn đang vui đầu suy nghĩ nên không chú ý có một chiếc xe hơi màu đen theo sát bọn họ, khoé miệng của người trên xe lộ ra một tia lạnh lẽo.

“Em và anh Tiêu chỉ rời đi một lúc, cha liền...” Dịch Thuỷ Tâm vừa dứt lời thì nước mắt lại tiếp tục chảy xuống. Bây giờ, tất cả việc hậu sự của Trọng Thiên cũng đã hoàn tất thoả đáng. Nhưng mà, suy cho cùng, Trọng Thiên chết rất kỳ lạ, cho dù Trọng Lâm không quan tâm đến chuyện của Trọng Thiên, nhưng bây giờ người ta đã động tới trên đầu anh, đương nhiên sẽ không thể nào bỏ mặc được.

Trọng Lâm nhất định sẽ không chịu thừa nhận là tại vì người đó là cha của anh, anh mới muốn tìm cho ra hung thủ kia. Theo như lời kể lại của Tâm nhi và Lăng Tiêu, bây giờ cần phải kiểm tra video giám sát của bệnh viện, xem có người nào khả nghi đã đi vào bệnh viện đó không.

Dịch Thuỷ Tâm đã khóc mệt, cứ như vậy mà dựa vào vai Lăng Tiêu ngủ, chắc là mấy hôm nay em ấy đã quá mệt mỏi rồi! Nếu Tâm nhi thật sự có thể chấp nhận Lăng Tiêu, anh tin rằng người anh em này có thể đối xử rất tốt với em ấy.

Trọng Lâm ra bên ngoài gọi điện thoại phái người đi kiểm tra video giám sát của ngày hôm đó, Trọng Lâm đã bế Tâm nhi vào phòng của cô, để cho cô có thể ngủ một giấc thật ngon.

“Khi nào thì bằng video có thể đem tới?” Lăng Tiêu đi xuống lầu, hỏi Trọng Lâm về chuyện video giám sát của bệnh viện. Lăng Tiêu cũng hy vọng có thể nhanh chóng tra ra người giết bác Trọng, câu nói kia của y tá ‘ông dường như là bị người cố tình rút ra’ đã hoàn toàn chứng minh là bác bị người khác cố ý hại chết.

Người hại bác Trọng kia, anh lo lắng liệu một ngày nào đó hẳn ta có thể làm hại Tâm nhi hay không? Trọng Lâm hoàn toàn có thể tự bảo vệ mình, chỉ có Tâm nhi không những phải tự bảo vệ mình mà còn phải lo cho bé cưng trong bụng. Chỉ cần kẻ khác cố tình, cô sẽ bị thương rất dễ dàng.

“Đang trên đường đến, cậu thấy chuyện này thế nào?” Lăng Tiêu bình tĩnh hơn so với Tâm nhi, đối với chuyện này, anh nhất định là có suy nghĩ của mình. Bây giờ, bằng giám sát còn chưa có tới, Trọng Lâm muốn trước hết là nghe ý kiến của cậu ấy, tìm thêm một chút manh mối.

“Xem xong bằng video rồi nói sau.” Nghe Lăng Tiêu nói như vậy, Trọng Lâm biết cậu ấy nhất định là có quan điểm của chính mình.

“Tôi quyết định muốn chăm sóc Tâm nhi suốt đời, tuy rằng cô ấy hiện giờ còn chưa có chấp nhận tôi hoàn toàn, nhưng mà bây giờ đã đi bước thứ nhất rồi, hơn nữa, tôi tin rằng tôi có thể cho Tâm nhi hạnh phúc.” Giọng điệu của Lăng Tiêu chêm đinh chặt sắt. “Sau khi chuyện này chấm dứt, tôi muốn nhanh chóng cử hành hôn lễ với Tâm nhi. Tuy rằng, bây giờ không phải là lúc nói đến chuyện này, nhưng mà, tôi không muốn đến lúc đó cô ấy bị người ta chỉ trích.”

Trọng Lâm biết Lăng Tiêu chỉ cái gì, đúng là qua mấy tháng nữa là bụng của Tâm nhi sẽ bị đăng tin. Nhưng mà, đối với Lăng Tiêu, Trọng Lâm vẫn cảm thấy là... “Tâm nhi có đồng ý không?” Anh lo nhất chính là đây chỉ là ý của mình Lăng Tiêu, nếu Tâm nhi không muốn, ngược lại sẽ tạo thành một nỗi xấu hổ lớn cho Lăng Tiêu.

“Cô ấy đồng ý rồi, cho nên đến lúc đó, có thể đổi lại cậu cầm tay Tâm nhi trao cho tôi.” Sau khi bác Trọng qua đời, anh cả Trọng Lâm coi như cha, anh hy vọng sẽ cho Tâm nhi một hôn lễ ấm áp, tốt đẹp.

Chuông cửa vang lên, người Trọng Lâm an bài đem bằng video giám sát đến rồi, năng suất lại chậm chạp, Trọng Lâm nghĩ rằng giờ cần phải chỉnh đốn lại Âm Môn cho tốt.

Nhất là một chút tin tức của Ý Hàm đều không có, người tìm khắp nơi không thấy, Trọng Lâm thoáng nghĩ, chờ đến khi xong xuôi chuyện của cha, anh nhất định sẽ chính tay mình đem Thu Ý Hàm trở về.

Không ai có khả năng chạy thoát khỏi bàn tay của anh, huống chi người đó chính là vợ của anh, Trọng Lâm. Người phụ nữ duy nhất mà anh yêu, cô làm sao có thể không ở bên cạnh anh?

Thời gian từng giây đi qua, tất cả bằng video trong ngày hôm ấy sắp xem hết, nhưng vẫn không có chút tiến triển nào. Chờ một chút, người vừa rồi là Trình Dịch Phong? Trọng Lâm quay hình ảnh lại một lần nữa.

Đúng là Trình Dịch Phong! Nhìn thấy cảnh này, Lăng Tiêu cũng nâng cao cảnh giác. Thời gian Trình Dịch Phong xuất hiện cũng là thời gian anh đang theo Tâm nhi đi khám thai, bây giờ ra kết luận còn hơi sớm.

Thời gian anh rời đi là... cũng may là anh và Tâm nhi quay lại trong phút chốc. Chuyện khéo là, không phải Tâm nhi nói là Trình Dịch Phong đã đồng ý buông tha cho bác Trọng sao? Tại sao anh ta lại lật lọng làm ra chuyện này?

“Các anh đang xem cái gì vậy? Nơi này thấy rất quen, sao lại có hình Trình Dịch Phong trong đó?” Không biết từ khi nào Dịch Thuỷ Tâm đã thức dậy, đứng ở chân cầu thang, từ chỗ của cô vừa vặn có thể hoàn toàn nhìn thấy toàn bộ hình ảnh của băng video.

“Bệnh viện, đây là bệnh viện cha đã nằm lúc trước, tại sao Trình Dịch Phong lại xuất hiện ở trong đó? Có phải cái chết của cha có liên quan tới anh ấy hay không?” Dịch Thuỷ Tâm càng nói càng kích động, bởi vì cô không thể tin rằng Trình Dịch Phong lại làm như vậy, lúc đó rõ ràng là anh đã hứa với cô.

“Các anh cũng biết là anh ấy làm chuyện này phải không? Nhưng cha cũng là cha của anh ấy mà, em không tin là anh ấy đã làm chuyện này, em không tin.” Dịch Thuỷ Tâm làm sao cũng không chịu tin, thế nhưng vẻ mặt nghiêm trọng của anh hai và anh Tiêu đã nói cho cô biết Trình Dịch Phong bị nghi ngờ lớn nhất.

Trọng Lâm và Lăng Tiêu đều không nói gì, bởi vì bây giờ bọn họ cũng không có bằng chứng minh Trình Dịch Phong có dính líu đến chuyện này, chỉ có một đoạn băng hình anh xuất hiện ở bệnh viện này cũng không có thể chứng minh được cái gì.

Dịch Thuỷ Tâm rất muốn đi tìm Trình Dịch Phong, khiến anh chính miệng thừa nhận rằng không phải anh làm chuyện này. Nhưng mà, anh hai và Lăng Tiêu nhất định sẽ không cho phép cô đi. Bất quá, cô nhất định phải tìm cơ hội lên đi.

“Em về phòng trước, các anh tiếp tục xem đi!” Để cho bọn họ không nhìn ra suy nghĩ hiện giờ của cô, Dịch Thuỷ Tâm quyết định nên trở về phòng. Bởi vì cô tuyệt đối không biết nói dối, nếu ở lại chỗ này chắc chắn sẽ bị bọn họ nhìn thấu suy nghĩ. Nhưng cô lại không ngờ như vậy ngược lại đã bộc lộ ý nghĩ của cô.

Thái độ của Tâm nhi đột ngột thay đổi thật sự làm cho Trọng Lâm và Lăng Tiêu đều cảm thấy rất đáng nghi. Nhưng bọn họ thật không ngờ Dịch Thuỷ Tâm cư nhiên lại thừa dịp bọn họ không ở nhà liền lén lút chuồn ra ngoài.

Lúc này đây, Dịch Thuỷ Tâm lại cố lấy đủ can đảm đi tới nơi đó, đúng lúc gặp được Trình Dịch Phong từ bên ngoài trở về. Nhưng mà giống như anh không nhận ra mình dường như đã đi qua trước mặt cô như thế.

“Trình Dịch Phong.” Không biết tại sao, Dịch Thuỷ Tâm luôn rất hồi hộp ở trước mặt anh. Sau khi gọi tên anh, trong khoảng thời gian ngắn, cô lại quên mình muốn nói gì.

“Cô gọi tôi có chuyện gì không?” Lần này, thái độ của Trình Dịch Phong đối với cô tựa như một người xa lạ, thoát nhìn Trình Dịch Phong như thế này thật là khủng khiếp.

Trình Dịch Phong không biết lần này cô tới làm gì, nhưng bất luận cô đến với ý đồ gì, anh cũng không thể mềm lòng một chút nào.

“Cha đã chết.” Trước tiên, Dịch Thuỷ Tâm nói cho anh tin tức này, thật ra Trình Dịch Phong đã sớm thấy được tin này. Tang lễ của súc sinh kia thật đúng là long trọng, còn hơn cái đơn điệu của mẹ anh. Ông ta thật đúng là hạnh phúc, cho dù ra tin tức như vậy, sau khi ông ta chết vẫn còn có người bợ đỡ.

“Ngày cha mất, anh có từng đến bệnh viện...” Dịch Thuỷ Tâm vẫn chỉ có thể nói đến đây, cô hy vọng Trình Dịch Phong có thể hiểu được ý tiếp theo của cô.

Nghe thấy cô nói như vậy, trên mặt Trình Dịch Phong rớt cuộc xuất hiện vẻ cười ngang ngược như trước kia, đúng là cái kiểu cười rất kỳ dị. “Thật sự đã chết, tôi dường như cũng không có làm cái gì cả.” Trình Dịch Phong không trực tiếp làm sáng tỏ, cũng không có thừa nhận. Nhưng những lời này của anh ta khiến cho Dịch Thuỷ Tâm ngầm thừa nhận chuyện này.

Không có làm cái gì không có nghĩa là cái gì cũng không có làm. Có lẽ, đúng là anh ta đã rút ra ống dưỡng khí của cha. Vậy xem ra không phải là anh bất cần, nhưng chuyện này có khả năng không?

Về mặt của Trình Dịch Phong biểu hiện rõ ràng là anh đã làm, sao có khả năng anh ta thật sự sẽ bỏ qua cho cha được? Thật hay giả đều thấy rõ, Dịch Thuỷ Tâm cố nén khóc, bỏ chạy đến nơi không có Trình Dịch Phong.

“Tại sao vừa rồi anh phải nói với Tâm nhi như vậy?” Thu Ý Hàm tới gặp Trình Dịch Phong, người từng hợp tác, một lần cuối cùng, đồng thời trong lòng cũng muốn nhân chuyện này khuyên nhủ Trình Dịch Phong.

Tuy rằng, chuyện anh ta làm đối với Trọng gia thật sự là chuyện rất đau đớn đối với Tâm nhi, nhưng mà đúng là Trọng Thiên bị giết sao? Cô thật sự không tin chuyện này.

“Nói thế, cô ấy mới có thể hết hy vọng.” Tuy rằng, Trình Dịch Phong cảm thấy lạ đối với sự xuất hiện của Thu Ý Hàm, nhưng mà, cô ấy cũng đã đến rồi, không muốn tranh luận tại sao cô ấy lại đến. Về sau, cũng chỉ có Thu Ý Hàm là người duy nhất để có thể thổ lộ tâm sự.

Lẽ ra, cô còn muốn đến khuyên Trình Dịch Phong và Dịch Thuỷ Tâm. Bây giờ, xem ra lời cô muốn nói đã không cần thiết phải nói ra, mỗi người đều có con đường đi của mình, giống như cô không phải đã quyết định sẽ rời khỏi vùng đất này sao?

“Cô và Trọng Lâm bây giờ...” Trình Dịch Phong chợt cảm thấy mình hỏi loại chuyện này có vẻ không thích hợp. Thật ra, anh chỉ là không hy vọng ngày hôm đó, vì lời nói của anh đã tạo thành một vết nứt khác.

Tuy rằng, dự tính ban đầu của anh là muốn Trọng Lâm đau khổ, nhưng tình yêu là vô tội, anh không nên liên lụy đến Thu Ý Hàm, bởi vì bản thân cô ấy cũng là một người bị hại.

“Tôi phải đi rồi, có thể bắt tay anh lần nữa không?” Thu Ý Hàm chìa bàn tay ra trước. Thời điểm bọn họ bắt đầu hợp tác đã không có bắt tay, hay lần này dùng cái bắt tay lần cuối chính thức chấm dứt quan hệ hợp tác trước kia, sau này gặp lại thì sẽ là bạn bè.

Về việc Trình Dịch Phong đã từng phản bội Tập đoàn Thu thị, bây giờ cũng không còn thích hợp để tính toán. Bởi vì, kẻ địch của cô giờ đây chỉ có một người, đó chính là Trọng Lâm.

Cái nhà mới ấy của Trình Dịch Phong và Tâm nhi khi kết hôn, Thu Ý Hàm cũng không muốn đến nữa, ở chỗ này chắc là sẽ không bị người của Trọng Lâm phát hiện. Thu Ý Hàm đội nón lại, chuẩn bị đi về, cô muốn lần cuối cùng bước lên những vết chân này.

Trọng Lâm đi theo Dịch Thuỷ Tâm đến đây, vốn nghĩ là muốn bảo vệ an toàn cho Tâm nhi, lại không nghĩ rằng nhìn thấy Thu Ý Hàm ở chỗ này. Đối với lời nói của Trình Dịch Phong, Trọng Lâm cũng đã xoá bỏ nghi ngờ với anh ta, tuy là Tâm nhi đã tin. Bởi vì rõ ràng anh ta làm như vậy là muốn Tâm nhi cho rằng anh đã làm, cho nên không cần phải...điều tra Trình Dịch Phong nữa.

Nhưng nếu thật không phải Trình Dịch Phong làm, vậy thì kẻ thù đang ở một nơi bí mật gần đó, không biết ngoại trừ cha ra, kẻ đó sẽ còn có thể đánh lén ai nữa? Chẳng lẽ, xảy ra là vì mình ở trong xã hội đen sao? Chân mày của Trọng Lâm nhíu chặt.

Nhìn thấy bóng dáng nhàn nhả của Thu Ý Hàm, lòng Trọng Lâm càng giận thêm, bởi vì cô lại gặp mặt người đàn ông khác, cô trốn tránh anh, nhưng lại gặp gỡ người ta.

“Lái xe, đi theo cái người phụ nữ đội nón phía trước kia.”

57. Chương 57: Lần Đầu Tiên Của Âm Môn

Chuyển ngữ: Pussycat

Thu Ý Hàm dần phát hiện hình như là mình đang bị theo dõi. Chẳng lẽ hành tung của mình đã bị Trọng Lâm phát hiện? Nghĩ đến khả năng này, Thu Ý Hàm càng bước nhanh hơn.

Trọng Lâm ra lệnh tài xế trực tiếp lái xe dừng ở trước mặt Thu Ý Hàm. Quả nhiên, sau khi nhìn thấy người ở trên xe, Thu Ý Hàm xoay người muốn chạy trốn. Dưới tình huống bây giờ, Trọng Lâm không để cho tài xế đuổi theo cô mà chính là tự anh xuống xe.

Tuy rằng, bây giờ trên đùi Trọng Lâm còn bị thương, nhưng anh hy vọng tự anh đem Thu Ý Hàm về. Với một chân bị bất tiện, muốn đuổi kịp Thu Ý Hàm, rõ ràng Trọng Lâm có chút vất vả.

Nhưng anh đánh cược một lần, dùng khổ nhục kế đánh cược Thu Ý Hàm mềm lòng quay lại. Xác định là ở khoảng cách này, có thể khiến cho Thu Ý Hàm nghe được rên rỉ, Trọng Lâm đột nhiên ôm lấy chân của mình, giãy dụa trên mặt đất.

Từ lần trước, sau khi biết được Trọng Lâm bị thương, Thu Ý Hàm đã rất lo lắng cho anh. Lần này, anh bị thương đuổi theo cô lâu như vậy, tình huống bây giờ chắc thật sự nghiêm trọng.

Không kịp nghĩ nhiều, Thu Ý Hàm quay đầu chạy tới bên cạnh Trọng Lâm, muốn đỡ anh lên, lại bị Trọng Lâm dùng sức gắt gao kéo xuống dưới, ngồi trên mặt đất cùng với anh.

Bây giờ, trên đường này có không ít người bắt đầu qua lại, cùng anh ngồi dưới đất như vậy, Thu Ý Hàm cảm thấy rất khó coi. “Hiện giờ anh cảm thấy thế nào? Em đỡ anh có thể đứng dậy được không?”

Thu Ý Hàm thương lượng với anh, chỉ cần có thể đứng dậy thì đứng dậy, dù sao vẫn tốt hơn so với hai người bị người qua lại chỉ trích như vậy.

Thế nhưng, Trọng Lâm dường như không nghe theo. Ngay trước khi sắp bị Thu Ý Hàm nghi ngờ, Trọng Lâm bất ngờ ngoan ngoãn để Thu Ý Hàm đỡ đứng dậy.

Nhưng anh vẫn cứ không buông Thu Ý Hàm ra. Bởi vì tay anh vẫn còn nắm chặt lấy tay của cô, cho đến khi Thu Ý Hàm đưa anh về đến trên xe, vẫn như trước không có thả ra.

Chờ Thu Ý Hàm khôi phục lại tinh thần, mới phát hiện mình đã leo lên xe giặc. Không phải cô chỉ là đưa anh lên xe rồi sau đó rời đi sao? Không rõ làm sao cũng ngồi lên.

Nhìn chân của Trọng Lâm rồi lại nhìn vẻ cười đắc ý trên mặt Trọng Lâm, Thu Ý Hàm rốt cuộc nghĩ ra mình đã bị lừa. Cô luôn luôn thông minh, lần này tự nhiên lại bị mảnh khoé nhỏ này lừa bịp, thật sự là liên quan đến anh thì sẽ bị rối loạn.

Thu Ý Hàm vốn rất lo lắng việc Trọng Lâm bị thương, bây giờ lại cảm thấy rất tức giận vì hành động này của anh, bất giác tựa đầu nhìn bên ngoài cửa xe.

Trọng Lâm hiểu rõ tính tình của Thu Ý Hàm, hành động hiện giờ của cô, nếu không phải im lặng suy nghĩ thì đó chính là tức giận, rất rõ ràng không phải là cái trước.

“Anh nghĩ là em đã đi rồi?” Giọng nói của Trọng Lâm không có gợn sóng nhưng lại có thể nghe thấy sự kích động trong lòng anh lúc này. “Ngày hôm ấy, sau khi anh thức dậy, có đi tìm em.”

Tuy là Thu Ý Hàm cứ nhìn ra ngoài cửa xe, nhưng vẫn chú ý lắng nghe lời nói của Trọng Lâm. Anh nói anh có đi tìm cô, chính là bị thương lúc đó sao?

“Anh còn nghĩ là nếu anh không say rượu, có thể đã giữ lại được em, thật sự không ngờ em còn ở đây.” Bởi vì, dựa theo tính cách của Thu Ý Hàm, thật sự sẽ rời khỏi anh, sẽ không ở lại thành phố này, sẽ cố hết sức chạy trốn tới nơi anh tìm không được. Nhưng mà, bây giờ cô ấy còn chưa đi, có phải nói rằng anh vẫn còn có cơ hội hay không?

Trọng Lâm chỉ nhắc tới chuyện anh say rượu, không có nói đến chuyện đêm đó, nghĩa là anh thật sự không nhớ rõ, hay là anh cố ý không muốn đề cập đến? “Anh còn nhớ rõ chuyện gì không?” Tuy rằng, bản thân Thu Ý Hàm cũng muốn giả vờ như không có xảy ra chuyện gì, nhưng mà thái độ của Trọng Lâm làm cho cô dao động.

Ý Hàm mở miệng nói chuyện, Trọng Lâm rất vui mừng, nhưng mà, cô hỏi câu hỏi này làm cho anh thấy khó hiểu. Anh nên nhớ rõ cái gì sao? Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Trọng Lâm, Thu Ý Hàm biết chắc là anh hoàn toàn không có ấn tượng với đêm hôm đó. Bất quá, không nhớ rõ cũng tốt, cô cũng không muốn cho ngày hôm đó thay đổi cục diện bế tắc giữa bọn họ ngoài ý muốn.

“Thả em xuống xe!” Thái độ của Thu Ý Hàm cương quyết. Giờ đây, bất luận như thế nào, cô sẽ không để mình lại bị vùi dập nữa. Lúc này, cô phải quả quyết.

Nghe thấy thái độ quả quyết của Thu Ý Hàm như vậy, Trọng Lâm nhớ tới buổi tối hôm đó Phương Úc Vần đi ra từ phòng của cô. Trước khi rời đi, Ý Hàm cũng nghĩ đến anh ta, lúc này muốn xuống xe, chắc chắn là vẫn còn muốn quay lại bên cạnh người đàn ông kia.

“Bây giờ có thể vượt được bao nhiêu đèn đỏ thì vượt bấy nhiêu, có thể lái nhanh thì lái nhanh, tôi muốn cậu dùng thời gian nhanh nhất đến địa điểm đã chỉ định.” Sắc mặt Trọng Lâm ngay lập tức đầy lạnh lẽo, chỉ cần vừa nghĩ đến hình ảnh hôm đó, anh liền không khống chế được lòng nóng nảy của mình. Anh sẽ không để cho Thu Ý Hàm đến bên cạnh người đàn ông kia nữa, cho dù là gặp mặt một lần anh cũng sẽ không chịu được.

Nếu đêm hôm đó, giữa bọn họ thật sự đã làm chuyện bất chính, anh nhất định sẽ không tha cho Phương Úc Vần. Lúc này, trong đầu Trọng Lâm đã bắt đầu lên kế hoạch phải làm như thế nào để diệt trừ Phương Úc Vần, cho dù người đó là anh trai trên danh nghĩa của Thu Ý Hàm. Bởi vì, bây giờ anh cảm thấy được chuyện giữa bọn họ không còn trong sạch.

Thấy Trọng Lâm không có ý muốn buông tha cô, Thu Ý Hàm trực tiếp mở cửa xe, muốn từ chỗ này nhảy ra.

“Em điên rồi!” Ngay khi Thu Ý Hàm mở cửa xe, Trọng Lâm lập tức giữ cô lại. “Em có biết hay không, như vậy em sẽ chết!” Để được ở cùng với người đàn ông kia, để rời khỏi anh, mà chẳng lẽ ngay cả tính mạng cô cũng không cần đến!

Dù cho vì để ngăn cản cô vừa mới coi thường mạng sống của bản thân, chân bị thương đã bị đè ép, nhưng Trọng Lâm cũng không lên tiếng, cố nén đau đớn, ôm Thu Ý Hàm vào trong ngực, không cho cô làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.

Trọng Lâm dùng một tay giữ yên Ý Hàm, mặt khác, muốn dùng một tay đóng cửa xe lại. Nhưng mà, Ý Hàm ở trong ngực anh cũng không phải là an phận, tốn rất nhiều sức lực Trọng Lâm mới đóng được cửa xe.

Vừa mới trải qua nhiều vất vả, vết thương chân của Trọng Lâm sắp lành lại bị bung ra. Lúc ban đầu, Thu Ý Hàm nghĩ là anh lại làm bộ, chẳng muốn để ý đến anh.

Nhưng khi cô nhìn thấy trên mặt Trọng Lâm không ngừng toát ra mồ hôi, Thu Ý Hàm mới tin rằng lần này đùi của anh thật sự bị nặng thêm. Vả lại, cô cũng nhìn thấy trên đùi đã bị chảy máu.

“Đến bệnh viện gần nhất.” Thu Ý Hàm vội vàng bảo tài xế đổi hướng. Sau khi đưa anh đến bệnh viện, muốn rời đi, cơ hội sẽ càng nhiều, bây giờ không vội.

“Không đi bệnh viện, quay về chỗ nên về!” Lời nói của Trọng Lâm rõ ràng là có trọng lượng hơn so với lời nói của Thu Ý Hàm. Người này là một trong bốn vệ sĩ lớn của Âm Môn, Trọng Lâm bị thương, người ở bên cạnh mình nhất thiết phải đáng tin tưởng.

Người nọ càng tăng cao tốc độ xe, tình trạng vết thương của Môn chủ càng nặng thêm, anh phải nhanh chóng đưa Môn chủ về tổ chức Âm Môn. Âm Môn có bác sĩ và y tá riêng biệt, là vì để cứu chữa thành viên của Âm Môn bị thương trong tình huống đặc biệt.

Những bác sĩ và y tá này được Trọng Lâm thu nạp, tất cả đều là người có y thuật không thấp trên thế giới. Ở trong đao thương đâm máu này, các loại nhân tài đều nhất thiết phải thu nạp.

“Chạy thẳng vào bên trong.” Đã tới cửa của tổ chức Âm Môn, trước kia Trọng Lâm đều xuống xe ở trong này, bởi vì, thời gian mà anh có thể đến đây cũng không nhiều. Nhưng nơi này có rất nhiều người vào sinh ra tử vì anh, nên mỗi một lần đến anh đều đi thăm hỏi. Đây cũng là nguyên nhân những người này tự nguyện chết vì anh.

Tất cả bác sĩ và y tá đều ở trong Âm Môn, là để tất cả các anh em được chăm sóc kịp thời, mặt khác, cũng là nghĩ đến sự an toàn của bác sĩ và y tá.

Anh tài xế này cảm thấy Môn chủ bây giờ cùng với trước đây rất khác nhau, lai lịch của người phụ nữ này rất cuộc là gì, có thể được Môn chủ đối xử như thế?

“Chăm sóc phụ nhân cho tốt!” Trọng Lâm được nâng đi trước, dặn dò anh em trong sảnh đường những lời này. Vốn là muốn đưa cô đến chỗ của anh, nhưng cô ở trong này chắc chắn sẽ an toàn hơn.

Nghe Trọng Lâm nói như thế, Thu Ý Hàm có một chút tự giễu. Tất cả các kiến trúc của Âm Môn có bố cục bí ẩn, cho dù là không phải người canh giữ, Thu Ý Hàm cũng không tự tin có thể đi khỏi nơi này.

Ở đây, hầu như từng nơi đều được thiết kế gần giống nhau. Thu Ý Hàm di chuyển bước chân, muốn khám phá địa hình nơi này thêm một chút. Bây giờ, đúng là cô không đi ra được, nhưng cô nhất định sẽ tìm được cách ra ngoài.

“Phu nhân, xin đừng tự tiện đi lại.” Một trong những người canh giữ đứng ra ngăn cản bước chân Thu Ý Hàm, Thu Ý Hàm mỉm cười.

“Môn chủ của các người chỉ nói với các người là trông chừng tôi, cũng không có giới hạn tự do của tôi.” Thu Ý Hàm không để ý đến lời nói của người nọ, tiếp tục đi tới phía trước. “Nếu các người lo lắng, có thể đi theo tôi.”

Nghe phu nhân nói như vậy, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Nếu cô ấy là phu nhân, mặc cho lần này Môn chủ mang cô ấy về đây là có ý định gì, bọn họ cần phải tôn trọng cô ấy.

Thu Ý Hàm càng đi càng xa, bọn họ cũng không có theo sau. Bọn họ tín nhiệm Môn chủ, đương nhiên cũng tín nhiệm người mà Môn chủ mang đến, huống chi là phu nhân của Môn chủ.

Ở đây cả buổi, Thu Ý Hàm cảm thấy nhất định là mình vòng quanh chỗ này. Bình thường, những nơi như thế này, bọn họ không có sẵn bản đồ sao?

Nếu thật sự có bản đồ địa hình, nơi ở của Trọng Lâm nhất định có thể tìm thấy. Nhưng mà, khẳng định là anh sẽ không đơn giản cho phép cô như thế, vậy chỉ có thể dựa vào ăn trộm.

Trên thương trường, cô đã dùng qua rất nhiều mưu kế, nhưng loại chuyện ăn cắp này chưa từng làm qua. Nhưng Thu Ý Hàm rất tự tin vào bản thân mình, chỉ cần cô muốn làm thì có thể làm được.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Trọng Lâm đột nhiên xuất hiện ở sau lưng cô, một tay hiển nhiên chống nạng giữ người thăng bằng. Từ sau khi anh xử lý xong vết thương một lần nữa, vẫn luôn thấy cô loay hoay ở chỗ này.

Anh làm sao không biết tâm tư của cô, cô vẫn muốn rời đi. “Ở lại bên cạnh anh, đừng nghĩ đến người đàn ông kia, được không?” Trọng Lâm ở đằng sau, dùng một tay ôm Thu Ý Hàm, tựa cằm vào trên vai Thu Ý Hàm, dịu dàng nói ra những lời này.

“Đây là bản đồ địa hình của chỗ này.” Trọng Lâm lấy ra tờ giấy, đưa cho Thu Ý Hàm, để cô có thể tùy ý đi lại bên trong Âm Môn. Bản đồ này là đích thân anh vẽ, cô cũng chỉ có thể đi lại ở bên trong Âm Môn, nếu muốn rời đi, đó là không có khả năng.

58. Chương 58: Tán Tỉnh Trong Bồn Tắm

Chuyển ngữ: Pussycat

Thu Ý Hàm lấy bản đồ mà Trọng đã đưa, trả lại cho anh. Nếu anh muốn giam cô ở chỗ này, lại có thể nào sẽ cho cô bản đồ địa hình thật? Nếu cô thật sự lấy, vậy là trúng bẫy của anh.

Nếu muốn rời đi được, trước hết phải dời đi sự chú ý. Nếu cô có thể tùy ý đi lại ở trong này thì nhất định Trọng Lâm đã phái người đi theo cô. Như vậy, nếu muốn bỏ trốn sẽ càng khó.

Trọng Lâm đem bản đồ mà Thu Ý Hàm trả cho anh, một lần nữa, thả lại trong tay Thu Ý Hàm. “Anh sẽ không cho người theo dõi em.” Trọng Lâm ôm cô càng chặt, khi nói chuyện hơi thở phất ra chạm vào làn da của Thu Ý Hàm.

Anh biết cô đang lo lắng việc này, nhưng nếu anh đã dám đưa cho cô bản đồ thì sẽ không giới hạn tự do của cô. Có điều là, nếu cô thật sự tính mọi cách rời khỏi anh, vậy thì anh sẽ bất chấp sử dụng một chút biện pháp.

Vào trong phòng này, Thu Ý Hàm có thể cảm giác được hương vị của Trọng Lâm, xem ra đây là phòng của anh. Vậy ý của anh là muốn ở chung với nhau, Thu Ý Hàm cũng đã sớm đoán được tình huống kiểu này.

Anh sẽ không cưỡng ép cô chứ? Huống chi, chân anh bây giờ đang bị thương, chắc là cũng không thể làm gì được cô mới đúng. Bởi vì đã định là phải quyết tâm rời khỏi anh, nếu lại cùng anh phát sinh chuyện kia nữa, Thu Ý Hàm cảm thấy mình sẽ làm không được.

“Bà xã, anh muốn tắm.” Trọng Lâm từ bên ngoài đi vào, thoải mái nói ra những lời này. Thu Ý Hàm không để ý đến anh, anh muốn tắm thì đi tắm đi, tại sao phải lớn tiếng như vậy.

Cho dù là cố ý muốn cho cô nghe, nhưng mà, anh tắm rửa cũng không liên quan đến cô. Thu Ý Hàm đi tới cạnh giường, cầm lên một quyển tạp chí. Đây là cái gì thế này? Thu Ý Hàm phát hiện bên trong quyển tạp chí đều là hình ảnh khiêu dâm, hơn nữa, nhân vật chính ở bên trong đều là cùng một người.

Cũng may là người bên trong không phải là cô. Nhưng tưởng tượng đến Trọng Lâm có thể có ý tưởng đen tối đối với người phụ nữ này, trong lòng Thu Ý Hàm liền toát ra chua xót.

Suốt ngày anh đều suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ ngay cả anh cũng dựa vào những cái này để lập nên tổ chức? Cô không lộ ra hờn giận, lấy tay ném vật đó sang một bên, đối với loại hành vi này của Trọng Lâm có chút tức giận.

“Bà xã, anh không thể tự mình tắm được, đến giúp anh một chút.” Giọng nói nặng nề của Trọng Lâm từ trong phòng tắm truyền ra. Anh nói đúng như là thật đương nhiên, Thu Ý Hàm vẫn như cũ không muốn để ý đến anh. Giúp anh cởi quần áo, hay là giúp anh tắm rửa?

Bất kể là anh có làm được hay không, nhưng mà trên đùi anh có vết thương, không thể để iệng vết thương dính nước, như vậy quả thật là không tắm tốt nhất.

Vậy hôm nay anh không thể không tắm sao? Còn nữa, anh có nhiều thủ hạ như vậy, tìm bất cứ một người đàn ông đến giúp anh không phải tốt hơn? Trong đầu Thu Ý Hàm lập tức hiện lên hình ảnh một người đàn ông tắm ột người đàn ông.

Trên người run rẩy, nổi lên da gà, như vậy có vẻ rất kỳ quặc. Trong phòng tắm truyền đến tiếng vang “rầm”, không phải là anh trượt chân ở trong phòng tắm chứ!

Thu Ý Hàm không suy nghĩ chút nào mở cửa phòng tắm ra. Trọng Lâm đã cởi áo xong, lộ ra lồng ngực rắn chắc, tập luyện trong thời gian dài khiến cho thân hình anh trông rất đẹp tráng kiện.

Trước đây, tuy rằng đã thấy qua anh khoả thân, nhưng mà chưa bao giờ thấy kỹ càng như vậy giống hôm nay. “Ầm” một cái, bây giờ Thu Ý Hàm bắt đầu từ chân đổ lên tới trên mặt.

“Mau giúp anh cởi quần một chút.” Trọng Lâm thấy Thu Ý Hàm đi vào, khoe miệng hiện lên một chút tính toán. Nhưng để cho Thu Ý Hàm thấy được hình ảnh này, quả thật là anh đang chiến đấu với quần của mình.

“Anh không sao chứ? Tiếng động vừa rồi là cái gì vậy?” Sắc mặt Thu Ý Hàm thay đổi nhanh chóng, cô nghi ngờ mới vừa rồi là Trọng Lâm cố ý muốn dẫn cô vào đây.

“Em nói chuyện đó, là cái chân thứ ba của anh bị ngã.” Theo hướng Trọng Lâm chỉ, Thu Ý Hàm thật sự nhìn thấy cái nặng mà Trọng Lâm sử dụng bị ngã trên mặt đất. “Khoan nói chuyện này, mau đỡ anh một chút.” Trọng Lâm đã cởi quần được một nửa, nhưng bây giờ, nếu anh muốn cởi hết quần ra thì sẽ bị mất thăng bằng.

Anh ngã sắp xuống rất khéo, tiếng động mới vừa rồi chắc chắn là tự mình anh làm ra, đã bị anh lừa qua một lần, lần này vẫn lại tin quỷ kế của anh. Trong lòng Thu Ý Hàm rất hy vọng bây giờ anh ngã sắp xuống ngay lập tức, lừa gạt cô sẽ phải trả giá.

Khoảnh khắc Trọng Lâm cởi quần thành công, thật sự ngã xuống bòn tắm. Nhưng mà, Thu Ý Hàm đã không nhận ra rằng khoảng cách của cô và Trọng Lâm gần như vậy.

Lúc anh ngã, đồng thời kéo tay Thu Ý Hàm. Thu Ý Hàm không có chuẩn bị tâm lý, liền bị anh cùng kéo vào bòn tắm như vậy.

“Khụ khụ khụ...” Thu Ý Hàm không thích nước, vừa ngã xuống đã bị ướt vài ngụm nước. Khi cô rút cuộc ngẩng đầu lên từ trong nước thì phát hiện Trọng Lâm đang nhìn cô cười, đây là kiểu cười gì vậy, cười gian?

Thu Ý Hàm muốn đứng dậy, ra khỏi bồn tắm thì tay kia lại bị Trọng Lâm nắm chặt. “Bà xã, có thể giúp anh tắm không?” Trọng Lâm đem khăn tắm, không biết lấy tới từ khi nào, đưa cho Thu Ý Hàm.

Khi nào thì anh đã học được giả bộ vô tội? Thu Ý Hàm thật bất đắc dĩ nhìn anh. Bởi vì, cô bị Trọng Lâm bắt tới, chỗ này căn bản là không có quần áo để cho cô thay.

Giờ đây, bởi vì anh mà toàn thân cô đều ướt đầm, ít nhất đêm nay cô nên làm sao đây? Chính là tên đầu sỏ này gây ra, còn giống như không ý thức được là mình đã làm chuyện tốt gì. Hay có lẽ là anh đã cố ý? Thu Ý Hàm tức giận, đem khăn mặt đã ướt nước trong bồn tắm ném vào mặt Trọng Lâm.

Trước tiên là mình rửa mặt một cái, Thu Ý Hàm muốn tiếp nhận khiêu chiến của anh. Muốn cô hầu hạ anh tắm rửa, anh phải giao thân thể cho cô giày vò. Tính kế cô nhiều lần như vậy, bây giờ, trước hết để cho cô hoà một ván nhỏ. Nếu vẫn nằm ở thế yếu, về sau cô phải làm thế nào để lấy lại Tập đoàn Thu thị?

“Được rồi.” Trọng Lâm vẫn không hề động tay chạm vào cái khăn trên mặt anh, vẫn để cho nó phủ ở đó, bây giờ tỏ ý là Thu Ý Hàm có thể lấy nó lại.

“Anh trước hết xoay qua, em kỳ lưng cho anh.” Khi kéo cái khăn trên mặt Trọng Lâm xuống, Thu Ý Hàm cố hết sức không để ý đến lông mi dài khi bị ướt thật gợi cảm.

Nghe Thu Ý Hàm nói như vậy, Trọng Lâm chỉ có thể vô tội mà nhìn cái chân bị thương ở bên cạnh bồn tắm. Thật ra, anh cũng muốn thay đổi tư thế hiện tại một chút, bởi vì thật sự mệt chết đi, nhưng... Như vậy thì Thu Ý Hàm vừa khéo ngồi ở giữa hai chân Trọng Lâm.

Tình cảnh này khiến cô cảm thấy thật xấu hổ, cho nên cô mới muốn cho Trọng Lâm xoay đi. Nhưng mà, bây giờ hình như chỉ có cô có thể đi qua, Trọng Lâm không thể di chuyển. Được rồi, qua thì qua, cô không quan trọng, chỉ cần sau đó cô có thể đạt được mục đích của mình. Thế nhưng, khi cô vừa từ trong nước đứng lên, liền nhận ra một vấn đề, quần áo cô mặc hôm nay là một màu trắng, bị ngâm nước liền hiện ra toàn bộ đường cong trên người. Hơn nữa, màu trắng sau khi bị dính nước thì trở nên trong suốt. Hiện tại, Thu Ý Hàm đủ quyến rũ để khơi dậy dục vọng mãnh liệt của một người đàn ông. Ép buộc bản thân mình giữ bình tĩnh, Thu Ý Hàm đi vòng qua phía sau anh.

Trọng Lâm vốn rất nhớ Thu Ý Hàm, ngay sau khi nhìn thấy một màn này, thiếu chút nữa là chảy máu mũi. Ý nghĩ của Trọng Lâm đã không còn đặt ở trên chuyện tắm rửa này, mà là nghĩ làm sao để nắm được bàn tay nhỏ bé đang chạy ở trên lưng anh.

Nghe nói đàn ông không chịu nổi nhất là bị khiêu khích. Mặc dù cô không có kỹ xảo đối với những chuyện này, nhưng cô có đủ tự tin để đối phó với người đàn ông này.

Cầm khăn chậm rãi lau qua sống lưng, khi nhẹ khi mạnh, đồng thời dùng ngón tay lơ đãng quẹt qua. Tuy rằng nhìn không thấy vẻ mặt của Trọng Lâm giờ phút này, nhưng cô có thể cảm giác được người của anh đã bắt đầu run rẩy.

Chính xác là hiện giờ Trọng Lâm cảm giác mình đang lên máu, người phụ nữ này rốt cuộc là đang làm cái gì? Nếu muốn khiêu khích anh cũng đừng dùng phương pháp kỳ quái này chứ! Rõ ràng đây cũng không phải vùng nhạy cảm của anh, nhưng sau khi bị tay của cô chà qua lại giống như ở nơi này có một ngọn lửa được khơi lên, càng cháy càng mạnh.

Tiếp tục đi xuống, tay Thu Ý Hàm đi tới phần eo của Trọng Lâm. Bắt đầu từ nơi này, tay của cô dần dần đã quàng tới bụng của anh, để không cho Trọng Lâm có cơ hội nắm được bàn tay quấy rối của cô, tốc độ của Thu Ý Hàm hết sức nhanh, vẫn chưa lưu lại được lâu trên rốn của Trọng Lâm liền về lại chỗ ban đầu.

“Em chậm quá!” Trọng Lâm bắt đầu phản đối Thu Ý Hàm dầy vò anh như thế này. Nếu Thu Ý Hàm thật sự đang kỳ lưng cho anh, với tốc độ này sớm đã chà rách da trên người anh, nhưng cô đang cố tình châm lửa. Tuy rằng, anh không ngại cô chủ động, nhưng bây giờ là không phải lúc.

“Không phải mà, như thế này mới có thể rửa sạch được.” Phản ứng của anh đúng theo Thu Ý Hàm muốn. Hành động của cô đã xuất hiện hiệu quả, làm sao có thể buông tha cho ở tại đây, lần này, cô nhất định phải thắng.

Thu Ý Hàm càng tới gần thân thể của Trọng Lâm thêm, hơi tiếp xúc với anh một chút. Một bàn tay từ phía sau ôm lấy cổ của Trọng Lâm, tay kia thì cầm khăn tắm chà qua trước ngực anh.

Trọng Lâm muốn ra tay ngăn lại cái tay đang lộn xộn kia của cô, rõ ràng là muốn giặt ra, nhưng lại đem tay của cô ấn càng chặt. Tay của Thu Ý Hàm, theo sự điều khiển đi xuống của anh, quét qua chỗ ấy ngày càng nhiều, lực cũng càng ngày càng lớn.

“Tắm rửa như thế này thích không?” Học được cách của Trọng Lâm, cô kề bên tai anh thổi khí, dùng phương pháp này thôi thúc lý trí của anh. Cuối cùng, cô khẽ ngậm cắn vành tai anh, môi vô tình xẹt qua da cổ của anh.

Trọng Lâm chỉ có thể cắn chặt răng, mới không để ỉnh phát ra rên rỉ. Sự yếu đuối của anh cũng chỉ có Thu Ý Hàm mới có khả năng khơi dậy. Trước khi Thu Ý Hàm xuất hiện, đối với phụ nữ, anh vẫn tôn trọng nhưng không gần gũi.

Sau khi cô xuất hiện, cho dù khát vọng trong lòng trở nên mãnh liệt, anh vẫn nhẫn nại, quyết tâm chậm rãi khiến cô tiếp nhận. Hôm nay, anh cố ý để cho cô giúp anh tắm rửa, thật ra là muốn mượn cơ hội này phá vỡ tình thế căng thẳng hiện giờ.

Anh không muốn dùng thân thể bị thương làm ra chuyện gì với Thu Ý Hàm, nhưng mà bây giờ. “Em đùa với lửa!” Giọng nói của Trọng Lâm mang theo mê hoặc gợi tình.

59. Chương 59: Mờ Ám

Chuyển ngữ: Pussycat

Trọng Lâm khiến bản thân mình giữ nguyên lý trí, kéo tay cô xuống, đồng thời cũng muốn Thu Ý Hàm có chừng mực. Dù cho là cô vô ý, cũng không thể để cho cô tiếp tục đi xuống phía dưới.

Như thế này chắc là đủ rồi, Thu Ý Hàm rút lại hai tay bị anh nắm, bước ra khỏi bồn tắm từ phía sau. Nhưng mà cũng không đơn giản như vậy, cô lấy khăn tắm ném tới trên đùi bị thương của Trọng Lâm.

Trước khi rời đi, còn không quên đá cái chân kia một cái. Thu Ý Hàm liếc mắt xem xét thành quả của chính mình, sau khi xác định cũng không tệ lắm, mới ra khỏi phòng tắm.

Tuy rằng, tiếng nước trong phòng tắm không lớn, nhưng trong ban đêm yên tĩnh, lúc cửa phòng tắm không đóng lại, người đứng ngoài cửa vẫn có thể nghe rõ ràng hết thấy, đặc biệt là người có ý.

Hai người đang ở trong tình trạng giằng co, ngay lúc đó cũng không phát hiện mình đang bị nghe lén. Gió nhẹ quét qua, mái tóc đen rất dài của người đó nhẹ nhàng phất lên, hé ra khuôn mặt vốn dĩ vô cùng xinh đẹp, nhưng bởi vì giận dữ ghen ghét mà vặn vẹo.

Bị Thu Ý Hàm đột nhiên tập kích như vậy, chân Trọng Lâm bất ngờ rơi xuống bồn tắm. Ban ngày đã được băng bó tốt một lần, bây giờ lại hoàn toàn bị thấm nước.

Trọng Lâm giờ đây đúng là thể xác và tinh thần đều đau đớn. Thu Ý Hàm thật sự cố ý, người phụ nữ này! Nếu cô muốn đùa, vậy anh liền chiều theo tới cùng.

Trọng Lâm rõ ràng đã coi nhẹ tình trạng cơ thể hiện tại. Trước tiên, tự mình đứng lên từ trong bồn tắm rồi sau hãy nói. Bồn tắm này tại sao lại xây lớn như vậy? Trong lòng Trọng Lâm càng không ngừng phản đối người thiết kế toà nhà này trước đây.

Nhưng cái bồn tắm này là được Trọng Lâm yêu cầu thiết kế đặc biệt. Cho nên, bây giờ ở trong bồn tắm to như vậy, cảnh vùng vẫy rất chật vật cũng là do anh tạo thành.

Sau khi Thu Ý Hàm đi ra, muốn thay quần áo ướt sũng toàn thân, chỉ có thể tìm vài cái quần áo có thể mặc tạm trong tủ quần áo của Trọng Lâm.

Bản đồ mà Trọng Lâm đưa cho cô tuyệt đối là không đầy đủ, bằng không, với tính cách của anh, sẽ không rộng rãi giao cho cô như vậy. Có thể tìm được đồ vật cô muốn ở trong phòng này không?

Thu Ý Hàm cảm thấy được, với khoa học kỹ thuật của hiện nay, bản đồ thật sự có thể ở trong di động của Trọng Lâm. Nhưng trong phòng này, những nơi có thể rõ ràng, trực tiếp nhìn thấy, cô cũng không có phát hiện ra tung tích của điện thoại di động.

Chẳng lẽ Trọng Lâm luôn luôn giữ ở trong người không hề lấy ra? Thế nhưng, toàn bộ quần áo trước khi tắm đều được cởi ra ở trong nhà tắm. Giờ đây, Thu Ý Hàm dứt khoát không muốn quay lại nơi đó.

Vậy trong máy vi tính có tài liệu không? Mặc kệ là kết quả như thế nào, Thu Ý Hàm quyết định thử một phen. Nếu sau khi Trọng Lâm ở trong nhà tắm đi ra, cô sẽ không còn cơ hội.

Hơn nữa, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, cô có thể hoàn toàn nắm chắc Trọng Lâm sẽ không đột nhiên xuất hiện để biết được hành động của cô. Xin mời nhập vào mật mã...

Quả nhiên là như thế này! Tuy rằng, Thu Ý Hàm đã dự định là tài liệu trong máy tính của Trọng Lâm tuyệt đối không thể dễ dàng ăn cắp như vậy, nhưng khi nhìn thấy khung này hiện ra, không ngờ trong lòng có chút mất mát.

Với tính cách của Trọng Lâm, anh sẽ lập ra mật mã dưới dạng gì? Thu Ý Hàm cứ quyết định thử vài lần, đầu sao cơ hội không nhiều lắm.

Lần thứ nhất sai mật mã, xin mời nhập mật mã lần nữa...lần thứ hai vẫn là như thế. Bạn chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng, nếu lại nhập sai, máy tính sẽ tự tiêu hủy, xin hãy cẩn thận thao tác!

Khi nhìn thấy đoạn thông báo xuất hiện ở trên, Thu Ý Hàm kèm lại tay trên bàn phím, rất khó mà tiếp tục nữa. Nếu máy vi tính này thật sự tự tiêu hủy, muốn Trọng Lâm không phát hiện cũng khó.

Đánh cuộc một lần cuối cùng. Sinh nhật của cô là...Mật mã chính xác. Thu Ý Hàm cuối cùng có thể thở phào một hơi. Trọng Lâm lại thật sự dùng ngày sinh của cô làm mật mã, điều này lại làm cho quyết tâm của Thu Ý Hàm sinh ra một chút dao động.

Nội dung bên trong của máy tính rất nhiều, muốn tìm ra bản đồ không được dễ dàng như vậy. Bất quá, nếu lần này tìm không thấy, cô cũng chỉ có thể phải tìm thời điểm khác để tìm kiếm trên máy vi tính này.

Nhưng mà, cô không thể tập trung mục tiêu tại một chỗ, trên máy vi tính này cũng rất có khả năng không có cái bản đồ địa hình mà cô muốn.

Thu Ý Hàm liếc nhìn phòng tắm một cái, bên trong không có tiếng động nào. Sau khi đóng máy tính lại, cô còn sử dụng một số phương pháp để cho Trọng Lâm không phát hiện máy tính đã bị người sử dụng qua.

Lúc còn đi làm, để đề phòng người có lòng ăn cắp bí mật của Tập đoàn, Thu Ý Hàm có chút hiểu biết về chuyện làm thế nào để kiểm tra được lần sử dụng cuối cùng của máy tính.

Biết được không nhiều lắm, nhưng mà đủ dùng, hiện tại, đúng lúc có thể dùng tới. Mọi thứ đã được đối phó, Thu Ý Hàm ngồi trên sofa, giả vờ như mới vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lâu như vậy, ngoại trừ lúc mới bắt đầu Trọng Lâm phát ra chút âm thanh, thì phòng tắm đã rất im ắng trong một thời gian rất dài. Hiện giờ, Thu Ý Hàm có chút lo lắng tình trạng của Trọng Lâm ở trong phòng tắm.

Cô nhiều lắm chỉ là chinh anh một chút, một cái trừng phạt nho nhỏ như thế mà anh cũng chịu đựng không nổi. Chợt Thu Ý Hàm nhận ra, này là không phải Trọng Lâm, nhưng...hiện giờ, anh là một người đàn ông đang bị thương.

Đối với một người vốn đang bị thương, làm như vậy dường như có chút... Thu Ý Hàm trở lại cửa phòng tắm, muốn nhìn trộm tình hình bên trong một chút.

Trọng Lâm đâu? Nước trong bồn tắm tại sao bây giờ lại biến thành màu đỏ? Thu Ý Hàm lo lắng đi vào, phát hiện Trọng Lâm đã hoàn toàn chìm trong nước.

Nước ban đầu ấm đã trở thành nước lạnh. “Trọng Lâm, Trọng Lâm, tỉnh lại, tỉnh lại...” Thu Ý Hàm nhảy vào bồn tắm, bắt chấp quần áo trên người vừa được thay, nâng nửa người Trọng Lâm lên trước, giúp anh đứng lên.

Hao tổn sức lực một phen, Thu Ý Hàm mới đưa được cả người Trọng Lâm ra khỏi bồn tắm. Hiện tại, nên làm cái gì bây giờ? Hô hấp nhân tạo? Đúng, đúng. Nhất thời, trong lòng Thu Ý Hàm rối loạn, chỉ biết là phải nhanh nhanh cứu anh.

Qua sự cố gắng của Thu Ý Hàm, Trọng Lâm rốt cuộc phục hồi lại ý thức. “Em thật chậm, anh ở dưới nước đợi lâu như vậy, em mới xuất hiện.” Trọng Lâm vừa tỉnh lại liền trách Thu Ý Hàm.

“Dưới nước thật không dễ chịu!” Thật ra, từ lúc Thu Ý Hàm đi đến cửa phòng tắm thì Trọng Lâm đã biết là cô đến đây. Vì để lừa gạt người đẹp hôn, anh thật đúng là phải chịu khổ mà!

Anh vốn nghĩ là Thu Ý Hàm sẽ quay lại nhanh thôi, bởi vì quả thật là anh không thể dễ dàng ở trong nước đi ra như vậy. Nước nhuộm màu hồng ở trong bồn tắm này thật sự là chảy ra từ trên người anh, chẳng qua đó là màu của thuốc mỡ được thoa trên đùi của anh.

Nhìn bộ dạng tinh thần sáng láng của Trọng Lâm, cùng với một gương mặt hoàn toàn không có chút máu lúc này, giống như là hai người rõ rệt. Mới vừa rồi, anh thật sự rất nguy hiểm sao?

Thu Ý Hàm bắt đầu nghi ngờ sự phán đoán của mình trước đây. Nhưng mà, cô rất lo lắng anh bị chìm trong nước là sự thật, quên mất là anh biết bơi...hơn nữa, cô có thể lớn tiếng kêu cứu, để cho thuộc hạ của anh đến cứu anh. Tại sao cô lại lựa chọn mình làm hô hấp nhân tạo cho anh?

“Bà xã, anh còn muốn...” Trọng Lâm động đậy người, những lời nói này có chút mờ ám. Nhưng mà, khi Trọng Lâm muốn đòi môi thơm của chính bà xã mình, sau đó sẽ xảy ra cái gì? Vậy...

Thu Ý Hàm xem thường đối với sự thay đổi của anh, anh có thể nào đừng có muốn loại chuyện như vậy vào lúc này hay không? Lấy tay vỗ vỗ chân anh, cho dù lúc trước đó là thật, thì bây giờ Thu Ý Hàm sẽ nghi ngờ là anh giả bộ bị thương.

Thật không ngờ Trọng Lâm lại có thể đánh lén dưới tình huống này, Thu Ý Hàm bị anh thừa dịp ngăn chặn đôi môi. “Đừng...” Âm thanh chống cự hoàn toàn bị Trọng Lâm nuốt xuống.

Thế nhưng, Thu Ý Hàm không hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn này, vẫn còn nghĩ đến nên làm sao mới có thể đẩy anh ra. Kết quả là làm cho hai người trở về bồn tắm một lần nữa.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết phát ra từ Trọng Lâm, nụ hôn này cuối cùng được tuyên bố chấm dứt. Khi trở mình đi xuống, Thu Ý Hàm vừa khéo đề lên trên đùi bị thương của Trọng Lâm.

Vốn là, Trọng Lâm lúc này vẫn luôn cố nén, hơn nữa bị Thu Ý Hàm đè một cái, anh cũng không thể nào không kêu lên. Bởi vì, anh cũng hy vọng chân bị thương có thể sớm đi được, bây giờ thật sự không thể kéo dài nữa, kéo dài thêm thì cả chân của anh đều phải bỏ đi.

Thu Ý Hàm và Trọng Lâm còn chưa kêu cứu thì người cấp cứu đã đến, tiếng bước chân vang lên ở ngoài cửa. “Tất cả đi ra ngoài trước cho tôi.” Trọng Lâm tức giận quát người ở bên ngoài.

Lúc này đây, anh còn có thể muốn ý thế! Thu Ý Hàm hơi khó hiểu, chẳng lẽ chuyện xảy ra hiện giờ so với cứu chữa chân của anh là quan trọng hơn sao?

“Người phụ nữ ngu ngốc, em muốn cho bọn họ nhìn thấy cái dạng này sao?” Trọng Lâm thấy Thu Ý Hàm khó hiểu đối với hành động của anh, biết là hiện tại cô chắc chắn nghĩ anh đang ý thế.

Theo ánh mắt của anh, Thu Ý Hàm nhìn đến trước ngực mình. Cô vốn là đang mặc áo của Trọng Lâm, hơn nữa, áo lót đã cởi ra trước đó, bây giờ sau khi bị thấm nước, so với lúc trước còn lộ ra như soi gương.

Dù cho chính Thu Ý Hàm không thêm để ý đến, Trọng Lâm vẫn sẽ móc mắt những người đã nhìn thấy bộ dạng này của cô. Thu Ý Hàm rốt cuộc nhận ra được vấn đề của mình, sau khi đi ra ngoài thay quần áo xong một lần nữa, mới đưa người đang chờ ở bên ngoài vào.

Trọng Lâm nhanh chóng được nâng tới trên giường ở trong phòng, bác sĩ và y tá lập tức bắt đầu xử lý chỗ vết thương ban đầu. Nhưng mà, bộ dạng này của Trọng Lâm hiện giờ, bác sĩ và y tá nam có thể không thêm để ý, nhưng bác sĩ và y tá nữ không cảm thấy xấu hổ sao?

“Có thể làm phiền một chút không?” Cắt ngang tiến độ của bọn họ thật sự là không tốt lắm, nhưng mà cô sẽ cảm thấy ngưng ngừng nếu không xử lý một chút thân thể gần như trần trụi của Trọng Lâm.

Kéo qua một góc chăn, sau khi đem vị trí cần che thì che lại, Thu Ý Hàm khôi phục lại bình tĩnh, ở một bên nhìn. Xem ra, vết thương thật sự rất nghiêm trọng, có vài chỗ còn đang rỉ máu.

Ngoại trừ lúc phát ra tiếng ở trong phòng tắm, cho đến bây giờ Trọng Lâm cũng không có lên tiếng một lần. Cuối cùng, sau khi bọn họ dùng vải trắng từng lớp, từng lớp bao lại chân của Trọng Lâm rồi mới rời đi khi được Trọng Lâm ra hiệu.

Không biết có phải mình nhìn lầm hay không, cô cảm thấy nữ hộ sĩ kia không chỉ nhìn Trọng Lâm với ánh mắt là lạ, ngay cả nhìn ánh mắt của cô ta cũng có chút kỳ quái.

Nhất là khi cô vừa mới đắp cái chăn kia lên Trọng Lâm, ánh mắt của cô ta luôn trừng cô. Cô lại không quen biết cô ta, người muốn trừng, cũng có thể trừng Trọng Lâm mà, với cô có quan hệ gì?!

60. Chương 60: Tù Phạm Tình Yêu Ở Ám Môn

Chuyển ngữ: Pussycat

Thu Ý Hàm còn gặp phải một vấn đề lớn, đó chính là cô không có quần áo nữ để mặc. Cô vẫn tiếp tục mặc quần áo của Trọng Lâm, cần bản không phải là biện pháp giải quyết. Hơn nữa, cô ăn mặc như vậy hoàn toàn không ra khỏi cửa phòng này được. Trọng Lâm vẫn chưa kêu người đưa quần áo tới cho cô, đoán chừng là không muốn cho cô đi ra ngoài.

Từ sau ngày hôm đó, Trọng Lâm đã yên phận rất nhiều, đoán là anh không muốn để cái chân bị thương kéo dài làm chậm hiệu suất làm việc của anh nữa. Nhưng chuyện này lại khiến cho Thu Ý Hàm thật phiền não.

Trọng Lâm vẫn tiếp tục ở trong phòng mình, Thu Ý Hàm cũng không có ý kiến. Nhưng mà, nguyên nhân chính là vì tình trạng này mà cô không có cơ hội tìm kiếm bản đồ ở trong phòng được.

Lời nói của đàn ông có thể tin hay không? Hiện giờ, Thu Ý Hàm đã ra một câu trả lời phủ định, đó chính là không thể tin. Người đàn ông đã nói không hạn chế tự do của cô lúc trước, bây giờ lại đem cô giam ở bên cạnh. Không chỉ không để cho cô mặc quần áo phụ nữ, mà còn khiến cô đặc biệt chăm sóc anh, vậy cùng tự do bây giờ của cô có cái gì khác nhau? Nhiều ngày đã trôi qua, cô không có một cơ hội tìm tòi nghiên cứu lối ra của Ám Môn.

Công việc chăm sóc người rõ ràng cũng không phải là sở trường của Thu Ý Hàm. Tuy rằng, từ lúc mười sáu tuổi về sau cô đã tự lập, nhưng trong cuộc sống của cô, không có xuất hiện thói quen chăm sóc ai.

Có điều, Trọng Lâm muốn cũng không phải là sự chăm sóc của cô, chỉ là muốn có cô ở ngay bên cạnh. Nếu cô không hề gặp người đó, anh có thể coi như sự kiện Phương Úc Vấn, cho tới bây giờ, chưa từng xảy ra. Dù cho đối với anh mà nói, điều này rất khó.

Mỗi ngày, đúng giờ, nữ hộ sĩ kia đều vội vàng tới thay thuốc cho Trọng Lâm. Về điểm này, Thu Ý Hàm có một thắc mắc trong lòng, rốt cuộc là có bao nhiêu người phụ nữ trong Ám Môn? Có phải mỗi một người đều ăn mặc thoải mái như vậy hay không?

Vả lại, mỗi lần cô ta đến, Thu Ý Hàm đều có thể cảm nhận được ý thù địch mãnh liệt của cô ta đối với cô. Chẳng lẽ, cô ta là bởi vì Trọng Lâm, cô ta thích anh?

Nhìn bộ dáng chuyên tâm, chu đáo của người phụ nữ kia, Thu Ý Hàm cảm thấy rằng mình chắc chắn đoán không sai. Thế nhưng, dường như Trọng Lâm còn chưa biết nỗi lòng của người phụ nữ kia.

“Lần sau, anh có thể đổi người đến thay thuốc cho anh hay không?” Thu Ý Hàm không muốn lại bị người ta trừng mắt mà chẳng rõ lý do. Hơn nữa, cô cũng không muốn gặp phải phiền phức không cần thiết ở trong này.”

“Dao Dao làm sao vậy?” Trọng Lâm hơi khó hiểu đối với lời nói của Thu Ý Hàm. Dao Dao là người được anh cứu, rất trung thành với anh, mấy năm nay anh thấy rất rõ ràng. Tự nhiên không biết là Dao Dao thay thuốc cho anh thì có gì không ổn?

“Anh có biết cô ta thích anh hay không?” Thu Ý Hàm cũng không quanh co, nói thẳng vào trọng điểm. Đây là trực giác của phụ nữ, cô thậm chí có thể rất chắc chắn là tình cảm của người phụ nữ kia đối với Trọng Lâm là loại gì.

“Anh không thể nào cho rằng là em đang ghen?” Trọng Lâm tươi cười nhìn Ý Hàm đang rót nước ỳnh. Anh đương nhiên biết Dao Dao thích mình, chẳng qua đó chính là tình cảm của em gái đối với anh trai, không thể bài bác được.

Giờ đây, Thu Ý Hàm muốn trực tiếp hắt nước đang cầm trong tay vào mặt anh, từ bao giờ cô đã trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy? Thu Ý Hàm vẫn kiềm chế bản thân mình, đưa ly nước vẹn toàn tới tay của Trọng Lâm.

Không rõ là anh thật sự không biết hay là giả ngu? Biểu hiện của người phụ nữ kia rõ ràng như vậy, anh lại không nhận thấy được. “Chẳng qua là cô ấy xem anh là anh trai.” Trọng Lâm giải thích với Thu Ý Hàm, có điều là biểu hiện của cô lại làm cho anh thật hài lòng.

Quả nhiên là Trọng Lâm nghĩ như vậy. “Với trực giác của phụ nữ, nữ hộ sĩ kia chắc chắn là thích anh, hơn nữa, không phải là loại thích đối với anh trai.” Thu Ý Hàm thấy Trọng Lâm không có nghiêm túc nghe cô nói chuyện, mà là cầm lên cuốn tạp chí phụ nữ Thu Ý Hàm nhìn thấy lần trước, lật xem.

Anh thật sự có nhu cầu lớn như vậy sao? Hiện giờ, không nên ở trước mặt cô xem cái thứ này, thấy ánh mắt anh còn thường hay hướng lên trên người cô nhìn đánh giá.

Mặc dù cho tới bây giờ, cô cũng không chú ý đến dáng người của mình, nhưng lại rất tự tin vào bản thân. Có điều là, nhìn cô với ánh mắt đã nhìn qua người gần như là khoả thân khác, Thu Ý Hàm cảm thấy lạnh run.

“Em đã lật qua cuốn tạp chí này, mặt nhân vật nữ này em nhận ra không?” Trọng Lâm đột nhiên hỏi ra những lời này. Ngày hôm qua, cô đã xem quyển này vài lần, nhưng mà, cô hẳn là không có mắc sai lầm để lại dấu vết mới phải, làm sao anh lại biết được?

“Cuốn tạp chí này mới được đưa lại đây ngày hôm qua, không được anh cho phép không có người xem, nhưng nhất định là em đã xem.” Không biết tại sao Trọng Lâm lại quả quyết như vậy, nhưng mà anh nói đúng là sự thật, cô thật sự đã xem.

Nhưng dù cho cô đã xem qua, cô phải biết mặt của người phụ nữ này sao? Không phải cô khinh thường nghề nghiệp của người khác, chỉ là không thích loại này mà thôi, không có ý gì khác! “Chưa thấy qua.”

“Vậy em chắc chắn biết Chương Nghị Hào, anh ta là con trai duy nhất của Chương Khiếu Thiên.” Tại sao lại nhắc đến Chương Nghị Hào? Anh ta có quan hệ gì với người phụ nữ này sao? Tập đoàn Chương thị đã sớm không còn tồn tại, Chương Khiếu Thiên cũng đã ở tù, bị phán tù chung thân, mà con trai duy nhất Chương Nghị Hào này cũng mai danh ẩn tích, có tin đồn rằng anh ta đã bị sát hại.

Về sau, Thu Ý Hàm biết được chuyện này cũng là do Trọng Lâm nói, anh thật đúng là thủ đoạn độc ác, đã khiến cho Chương gia nhà tan cửa nát. “Anh ta chưa chết, chính người phụ nữ này dấu anh ta đi.”

Vậy xem ra người phụ nữ này rất lợi hại, dám che dấu người khi Trọng Lâm ra lệnh giết chết. Có thể nào nguyên nhân Trọng Lâm khó giết được Chương Nghị Hào có liên quan đến người phụ nữ này? Nhưng nhìn vẻ mặt của Trọng Lâm chắc là không có khả năng, ngược lại, hẳn là người phụ nữ ấy tự xen vào chuyện này.

“Tại sao muốn nói với em chuyện này?” Thu Ý Hàm cho rằng chuyện này không liên quan gì đến cô, cũng không muốn dính dáng vào, cô thậm chí muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bây giờ, anh trai nhất định đang tìm cô khắp nơi, nhưng mà cô bị chính Trọng Lâm thừa cơ hội bắt đi. Máy vi tính trong phòng này cũng không có internet, cô làm như thế nào để báo cho anh trai biết vị trí của cô đây?

“Tâm nhi có khả năng bị nguy hiểm.” Nghe Trọng Lâm nhắc tới Tâm nhi, Thu Ý Hàm tập trung chú ý ngay lập tức. Tâm nhi là chị em duy nhất của cô, cô không thể nào lơ đãng nhìn cô ấy xảy ra chuyện không may.

“Hung thủ giết hại cha của anh chính là Chương Nghị Hào, anh lo rằng mục tiêu kế tiếp của anh ta sẽ là Tâm nhi.” Trọng Lâm khó xử thoáng nhìn Ý Hàm. “Anh dự định tự mình dẫn người đi bảo vệ Tâm nhi,

cho nên phải rời khỏi vài ngày.”

Trọng Lâm không những muốn đi bảo vệ Tâm nhi, mà còn muốn đi giải quyết người không biết sống chết này. Nếu chính hắn ta đã tìm tới đây, Trọng Lâm sẽ không cho hắn bất cứ cơ hội chạy trốn nào nữa.

Nghe thấy anh phải đi, đây chính là hợp ý của Thu Ý Hàm. Cho dù anh không đem cô theo, cô cũng có cơ hội tự mình tìm đường ra ngoài. Nhưng mà, chân của anh có thể khiến cho anh đi lại tự do nhanh như vậy sao? Thu Ý Hàm vẫn có chút lo lắng trong lòng.

Trọng Lâm quả thật rời đi ngày hôm nay, nhìn anh đã có thể tự mình đi lại, chắc là chân bị thương sắp lành rồi. Nhưng mà, bây giờ cô phải nhờ vào ai có thể đem quần áo cho cô? Cô không muốn tiếp tục mặc quần áo của đàn ông.

Trong lúc Thu Ý Hàm đang phiền muộn, người nữ hộ sĩ đã thay thuốc mỗi ngày cho Trọng Lâm kia, chưa được phép của cô, xông thẳng vào. Trọng Lâm hiện giờ không có ở đây, cô ta tới làm gì? Thu Ý Hàm nhủ thầm.

“Đây là chuyện khi Môn chủ rời đi đã dặn dò tôi.” Nhìn thấy dây nịt được đem tới trong tay cô ta, thì ra là cô ta đem quần áo đến ỉnh. Nhưng mà tại sao Trọng Lâm tìm cô ta làm chuyện này? Cô không thích chung tiếp xúc với người phụ nữ này.

“Dao Dao cảm thấy cô và Môn chủ không xứng đôi một chút nào, hai người căn bản không phải là người cùng một thế giới.” Không ngờ là chính giọng nói trẻ con này, từ trong miệng cô ta nói ra, cũng khó nghe như vậy.

Cô, Thu Ý Hàm và Trọng Lâm muốn ở cạnh nhau hay không thì không có quan hệ gì với cô ta. Nếu mà cô ta ôn hoà nhã nhặn theo sau cô nói chuyện thích Trọng Lâm, Thu Ý Hàm còn có thể giúp đỡ cô ta. Thế nhưng, thái độ của cô ta trong khoảng thời gian này cùng với những lời nói hôm nay thật sự đã chọc tới Thu Ý Hàm.

“Cô có thể đi ra ngoài rồi.” Thu Ý Hàm bỏ qua đồ đạc trong tay cô ta, trực tiếp ra lệnh đuổi khách. Có việc gì mà Thu Ý Hàm chưa từng thấy qua, người phụ nữ này đúng là đang ra oai với cô.

Nhìn thấy đôi giày cao gót trong hộp đựng giày, Thu Ý Hàm lộ ra vẻ mặt khó hiểu. Nhìn lại đôi giày của đàn ông dưới chân, Thu Ý Hàm không có sự lựa chọn nào khác.

Chuyện này hoàn toàn trách Trọng Lâm đều đem quần áo và giày của cô bỏ đi, nhanh chóng chặt đứt chân, còn không quên xử lý quần áo của cô. Bây giờ, cô cũng chỉ có thể kiên trì với đôi giày cao gót ở trên giường này.

May mắn là khi Trọng Lâm rời đi, không có sắp xếp người đi theo cô. Nhưng mà, nếu không có công khai, không biết có bí mật theo dõi hay không? Cô không xác định rõ ràng được.

Bởi vì, Thu Ý Hàm đang ở hành lang của Ám Môn, cảm bản đồ Trọng Lâm đã cho cô, từ đầu tới cuối vẫn cảm thấy có người theo dõi cô ở đằng sau, cảm giác này khiến cho Thu Ý Hàm rất khó chịu.

Cảm giác này rất giống khi cô bị người phụ nữ tên Dao Dao kia trừng. Quay đầu lại, Thu Ý Hàm lại chẳng thấy một bóng người, chẳng lẽ cô thật sự đã suy nghĩ nhiều?

Hôm nay không có một chút thu hoạch nào, Thu Ý Hàm xoa bóp hai chân đau nhức. Đoán chừng là người phụ nữ kia đã cố ý mua loại giày mà cô không thích mang nhất.

Đi chân trần, khắp khiêng đi đến máy vi tính ở bên cạnh, cô không thể lãng phí thời gian. Sắc trời bên ngoài tối tăm rất bất tiện, nhưng mà cô còn có thể tìm kiếm bản đồ địa hình.

Máy vi tính này làm sao mà nhiều thứ thế? Thu Ý Hàm đã trải qua hai giờ đồng hồ, vẫn chưa có phát hiện cái cô muốn tìm.

“Nếu quý vị không tắt máy tính, máy tính sẽ khởi động hệ thống tự hủy.” Chữ cảnh báo phía trên hiện ra khiến cho Thu Ý Hàm không thể tiếp tục lần tìm kiếm này.

Rốt cuộc, Trọng Lâm đã cài đặt chương trình xử lý gì trong máy tính, tại sao lại luôn đòi tự hủy? Xem ra, máy tính này nhất định có cái gì rất quan trọng, nếu không thì Trọng Lâm đã không cẩn thận như vậy.

Về phần những cái đó rốt cuộc là cái gì, Thu Ý Hàm hiện giờ không có lòng dạ đi nghiên cứu. Cô cuối cùng còn phải ngây dại ở trong này bao nhiêu lâu nữa? Nếu Trọng Lâm giải quyết xong chuyện của Tâm nhi, có còn muốn giam giữ cô tiếp hay không?

Hiện giờ, Thu Ý Hàm muốn biết, trong Âm Môn, ngoại trừ Trọng Lâm có điện thoại di động ra, còn có người nào có không? Có phải mỗi máy vi tính ở Âm Môn đều không có internet?

Bây giờ cô còn muốn biết cách thức thông tin giữa Âm Môn và thế giới bên ngoài, bởi vì cô thật sự rất lo lắng cho anh trai. Trước khi bỏ trốn khỏi nơi này, cô nhất định trước tiên phải nghĩ ra biện pháp liên lạc với anh.

61. Chương 61

Dịch: Tử Linh Lan thuộc nhóm Greenhouse

“Cô có phải muốn ra ngoài?” người có tên Dao Dao đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Thu Ý Hàm, cô ta lúc nào đến vậy? Sao mình lại không hề phát hiện?

Lần này Thu Ý Hàm không cho rằng sự cảnh giác của mình bị giảm, vì trong lúc cô thăm dò lối đi, lo sợ bị theo dõi, Thu Ý Hàm vẫn luôn đề cao cảnh giác.

Lý Dao Dao mấy hôm nay đề luôn quan sát Thu Ý Hàm, cô mấy hôm nay đều lén la lén lút đi lại trong Âm Môn. Lý Dao Dao vẫn cứ suy nghĩ không biết cô rốt cuộc muốn làm gì, cho nên cô ta đánh liều đoán rằng cô muốn tìm đường ra ngoài.

Nhưng cho dù cô không tìm cách ra thì Lý Dao Dao cô ta cũng sẽ nghĩ cách cho cô ra, vì cô ta không thích trong Âm Môn có người phụ nữ khác.

Người phụ nữ có thể bên cạnh Trọng Lâm ở Âm Môn chỉ có thể là Lý Dao Dao cô ta. Đây là lời cô ta tự nói với mình khi vào Âm Môn, Trọng Lâm chỉ có thể là của cô ta, phụ nữ khác không thể giành anh đi được.

“Ai nói ta muốn rời khỏi?” Thu Ý Hàm có chút buồn cười nhìn người phụ nữ trước mặt. Mặc dù ngoài mặt thấy cô ta như đang muốn giúp mình, nhưng thực tế là muốn đuổi cô đi.

Dù rằng cô không đồng ý, nhưng cô vẫn hẳn là nữ chủ nhân ở đây chứ. Thực ra Thu Ý Hàm cũng chẳng muốn cái danh hiệu này, nhưng điều này không có nghĩa là người phụ nữ này có thể cười lên đầu cô.

“Không lẽ ta ngay cả tư cách đi lại tự do trong Âm Môn này cũng không có sao?” cho dù Thu Ý Hàm có muốn bỏ đi thì cũng không cần cô ta giúp.

Ánh mắt của cô ta như muốn nuốt chửng lấy cô, Thu Ý Hàm không ngốc tới nỗi nhảy vào cái bẫy được giăng sẵn kia. “Xin tránh ra, ta muốn đi qua.”

Thu Ý Hàm toàn cảm nhận được đáy mắt cô ta hiện lên sự xảo trá, cô không biết cô ta rốt cuộc muốn làm gì, chỉ cảm thấy nếu tiếp tục nói với cô ta thì sẽ có chút mạo hiểm.

Người phụ nữ này có chút khó lường, có thể có khả năng xuất hiện trước mặt cô mà không hề có một tiếng động, cô khẳng định đã chịu qua sự huấn luyện đặc biệt. Vả lại, Thu Ý Hàm nhận định, với những người chịu huấn luyện đặc biệt trong Âm Môn, thì cô không thể động tay đối phó được.

Tuy cô là người Trọng Lâm muốn bảo vệ, ở đây không ai dám làm gì cô, trừ người phụ nữ tên Dao Dao này. Với sự si mê của cô ta đối với Trọng Lâm, Thu Ý Hàm tin rằng cô ta có thể chuyện gì cũng làm được ra.

Ở đây, Thu Ý Hàm một người cũng không quen, nếu cô ta muốn hại cô thật, ở đây sẽ không có người cứu cô, dù sao những người ở đây với cô ta cũng có tình cảm sâu nặng hơn.

Nhưng lúc Thu Ý Hàm đi lướt qua người phụ nữ này thì ngửi thấy mùi hương đặc biệt, là phát ra từ cơ thể người phụ nữ này.

Không lẽ đây chính là... Thu Ý Hàm từ từ mất đi ý thức. “ Tỉnh dậy được rồi!” Thu Ý Hàm cảm thấy có ai đó đang nói với mình, vả lại còn có người cố ý bóp má cô.

Thu Ý Hàm từ từ mở mắt, tay cô không thể cử động, thì ra là bị khóa trên chiếc còng sắt gắn trên tường. Đây là đâu, sao cô lại bị khóa ở đây.

Đúng rồi, người phụ nữ kia. “Đừng tìm kiếm xung quanh nữa, ta ở đây nè!” Lý Dao Dao để sát mặt cô ta vào mặt Thu Ý Hàm, giống như muốn nhìn kỹ Thu Ý Hàm, lại giống như muốn Thu Ý Hàm xem rõ mặt cô ta.

“Khuôn mặt này của cô cũng đâu có gì đặc biệt đâu mà!” Lý Dao Dao muốn dùng tay nâng cằm Thu Ý Hàm lên, nhưng lại bị Thu Ý Hàm ngoảnh tránh đi.

“thân hình này cũng được, nhưng so với ta thì...” Lý Dao Dao vừa nói vừa nhìn mình ở tấm gương phía trước. Đây là tấm gương Lý Dao Dao cố ý nhờ người khiêng qua. Là dùng để so sánh với Thu Ý Hàm.

“Không kể nhìn thế nào, thì Lý Dao Dao ta đều ưu tú hơn cô nhiều!” Đây là kết luận mà cô ta phải đưa ra “Có thể sánh đôi bên Trọng Lâm chỉ có ta thôi!”

“Người muốn rời khỏi Âm Môn không? Ta có thể giúp người, cho dù người có không muốn rời khỏi Âm Môn...” “Nét mặt Lý Dao Dao đột nhiên trở nên vô cùng nham hiểm, còn lộ ra nụ cười khiến người ta sởn tóc gáy. “Ta cũng sẽ khiến người phải đi!”

“Không biết, người muốn đứng thẳng ra ngoài hay nằm ngang ra đây? Hử?” Lý Dao Dao đột nhiên lấy ra một con dao phẫu thuật. không lẽ cô ta muốn... Thu Ý Hàm bắt bản thân phải thật bình tĩnh, phải tìm một cách giải vây.

Nhưng bây giờ Trọng Lâm lại không ở đây, vả lại đây lại là đâu, Thu Ý Hàm cũng không rõ, cô phải làm gì bây giờ? Có người muốn giết chồng cô thì sao phải tìm cô chứ?”

“Cô muốn giết ta?” Thu Ý Hàm cảm thấy hành động của cô ta vô cùng nực cười, người phụ nữ này nghĩ rằng Trọng Lâm có thể yêu thích cô ta sao?”

Nếu cô ta tự nhận mình ưu tú như vậy, sao lại không tự đi tới trước mặt Trọng Lâm, không phải Thu Ý Hàm sợ chết, mà do lúc này cô không thể chết.

“Cô thực sự cho rằng, ta chết rồi thì cô có thể làm vợ của Trọng Lâm sao?” Thu Ý Hàm thở dài, khiến biểu hiện của cô như đang tội nghiệp cô ta, giờ có thể vòng vo với cô ta bao nhiêu hay bấy nhiêu. Như vậy cũng tranh thủ suy nghĩ cách giải vây, hiện giờ có không người nào có thể cứu cô, cô chỉ có thể tự cứu lấy mình. Thu Ý Hàm cố ý cười.

“Cô cười gì mà cười, giờ cô đã nằm trong tay tôi, cô cảm thấy cô có thể sống tiếp được sao?” Lý Dao Dao nhìn quanh khu nhà lao, đây là nơi Âm Môn xử lý phản đồ.

Bình thường Trọng Lâm sẽ không tới đây, cho dù anh có về, cũng không ngờ Thu Ý Hàm bị cô ta nhốt ở đây. “Hay là cô cầu xin ta, ta còn có thể cho cô sống thêm vài ngày.”

“Cầu xin cô, dựa vào gì?” Thu Ý Hàm là người tự lập tự cường, lớn bằng này cô vẫn chưa từng cầu xin ai điều gì.

“cô không cầu xin ta cũng được,” Lý Dao Dao lại thu về con dao phẫu thuật trong tay. “Ta cảm thấy để cô sống thêm vài ngày, cho ô biết, không có cô, Trọng Lâm nhất định sẽ về bên cạnh ta.”

“Vốn dĩ, Trọng Lâm vẫn đối với tôi rất đặc biệt, anh ấy sẽ không cười với người phụ nữ khác, không bên bĩ với phụ nữ khác, nhưng anh ấy lại có thể như thế với tôi.” Lý Dao Dao lại đắm chìm trong kí ức tươi đẹp. “Tuy là anh ấy không hay tới Âm Môn, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được thái độ đặc biệt của anh đối với tôi.”

“Nhưng, sau này cô xuất hiện rồi, Trọng Lâm tới Âm Môn càng ít hơn, đối với ta cũng thay đổi.” đáy mắt Lý Dao Dao đột nhiên hiện lên sự bi ai, chỉ vịn vịn nhìn cô như vậy, Thu Ý Hàm cảm thấy đây cũng là một người phụ nữ đáng thương. Nhưng không ngờ rằng, cô ta lại có thể là một người lòng dạ độc ác như vậy.

“vậy cũng nói rõ ràng là anh ấy lúc trước không yêu cô, nếu anh ấy thực sự yêu cô, thì làm sao có thể vì người phụ nữ khác xuất hiện mà bỏ rơi cô. Chỉ cần cô nghĩ kỹ lại thì có thể hiểu rõ.” Thu Ý Hàm hy vọng

cô ta có thể tỉnh lại, Trọng Lâm không thể cho cô ta thứ cô ta muốn, Trọng Lâm chỉ có thể xem cô ta như em gái, cũng không tin là cô ta lại có một thứ tình cảm không đơn thuần với anh.

“người phải tỉnh lại là cô đó.” Ánh mắt Lý Dao Dao đột nhiên xuất hiện tia máu, dùng tay xiết chặt cổ Thu Ý Hàm, móng tay dài ngoằng đã làm trầy da của Thu Ý Hàm, có thể biết được tâm trạng Lý Dao Dao hiện giờ bị kích động rất nhiều.

“là cô đã quyến rũ anh ấy, mê hoặc anh ấy.” Lý Dao Dao luôn luôn cho rằng là lỗi của Thu Ý Hàm, nhưng lúc cô ta biết sự tồn tại của cô, cô ta rất đau lòng, rất mất mát.

Không còn Trọng Lâm, cô ta cảm thấy mình như mất đi tất cả, cô ta đã từng tự sát, nhưng lại được cứu. Vì cô ta tự sát mà Trọng Lâm có ý tới trấn an. Tuy cô ta không chịu nói nguyên nhân tự sát, nhưng cô ta cảm thấy Trọng Lâm có lẽ phải biết tâm ý của cô ta. Nếu không anh làm sao có thể bỏ hết mọi chuyện mà về thăm cô ta được.

Cho nên, chỉ cần Thu Ý Hàm không còn nữa, trong mắt Trọng Lâm nhất định sẽ chỉ có mình cô ta. Nếu Thu Ý Hàm đã không tin, thì cô ta sẽ chứng minh cho cô thấy, Trọng Lâm thực sự thích cô ta.

Thu Ý Hàm có thể cho Trọng Lâm gì chứ, chỉ có thể cho anh ấy tổn thương. Thu Ý Hàm và Trọng Lâm lại còn có cả Trình Dịch Phong nữa, cô ta rất rõ, hôm đó cô ta cũng có mặt trong hôn lễ của Trình Dịch Phong và Dịch Thủy Tâm.

Trọng Lâm cả ngày phải đối diện với con gái của kẻ thù, trong lòng nhất định rất khó chịu. Nếu anh không thể xuống tay thì cứ để cô ta xuống tay giúp anh.

Cô ta chuyên tâm học y thuật, chịu huấn luyện gian khổ như vậy, chính là để có thể trở thành người phụ nữ có thể sánh đôi với Trọng Lâm.

Bây giờ cô ta sẽ giúp Trọng Lâm làm một chuyện mà trong lòng tự mình không thể quyết định. Người đàn bà này nhất định phải biến mất trên đời này. “Ta không ở đây với người nữa, cứ đợi tin tốt của ta đi, ta nhất định sẽ chứng minh cho người thấy tâm ý của Trọng Lâm đối với ta.”

“Ta còn sẽ tới để đón người, yên tâm đi.” Tiếng của cô ta ngày càng thấp, lần teo tiếng bước chân càng ngày càng xa. Cả cái địa lao này chỉ còn lại mình Thu Ý Hàm, sau khi Lý Dao Dao bỏ đi, cũng chìm vào bóng đêm.

Cô ta cũng tuyệt tình thiệt, ngay cả một ánh đèn cũng không cho cô. Tối tăm, lần này cô không có gì khác thường, cô thực sự đã khắc phục được sự sợ hãi đối với bóng đêm rồi sao? Cô còn tưởng cô không làm được chứ, cho dù thế nào cũng không nhìn thấy được, cô lại có thể giữ bình tĩnh đến vậy.

Có lẽ là do biết được nguyên nhân cái chết của mẹ, biết được nỗi đau trong lòng mẹ, thì không còn khó quên cái chết của mẹ như trước nữa.

Lúc này chắc cha mẹ đã đoàn tụ rồi, hiện giờ cũng chẳng còn ai có thể chia cách họ nữa. Hy vọng rằng họ đều có thể không để tâm tới những chuyện không vui, mà vui vẻ ở bên nhau.

Xem ra Lý Dao Dao nhốt cô ở đây, còn giúp cô ở một mức độ nào đó, cô phải cười mới phải. Nhưng mà...

Bây giờ cô phải làm sao đây, ở đây ngồi chờ chết sao, hay là... Thu Ý Hàm cười giễu một hồi, bây giờ hai tay cô không những bị khóa, mà nơi này ngoài nghe tiếng của mình ra thì mọi âm thanh ở xung quanh đều không nghe thấy.

Lý Dao Dao nói cô ta sẽ chứng minh tâm ý của Trọng Lâm với cô ta, Trọng Lâm căn bản không yêu cô ta, vậy cô ta sẽ dùng cách nào để chứng minh chứ?

Chứng minh cho cô, là để cô nhìn thấy, hay là nghe thấy? hay là... Một người không yêu cô ta, cô ta còn có thể tạo ra bằng chứng tình ái gì chứ?

62. Chương 62

Dịch: Tử Linh Lan

“Chuyện này là Dao Dao sai, cầu xin môn chủ trừng phạt.” Lý Dao Dao đứng ra kịp thời, bởi vì nhận lỗi với Trọng Lâm, nhưng cô ta chắc chắn là không thật lòng, cô ta làm vậy là có mục đích riêng.

Bởi vì Thu Ý Hàm hiện đang bị cô ta sắp xếp phía sau bức tường này, Trọng Lâm nhất định không thể biết được, những người anh cần tìm đều đã bên cạnh anh. Ở cự li gần nhất, Thu Ý Hàm cũng không thể có được sự cứu giúp của Trọng Lâm, điểm này khiến cho tâm tình Lý Dao Dao rất tốt.

Trọng Lâm không thể tìm thấy Thu Ý Hàm, như thế rất vừa ý cô ta, cô ta là muốn Thu Ý Hàm nghe thấy. Cho dù cô ta có làm sai chuyện gì, ngay cả việc này có liên quan mật thiết tới Thu Ý Hàm, Trọng Lâm cũng sẽ không trách tội cô ta.

Không vì chuyện của Thu Ý Hàm mà trách phạt cô ta, thái độ Trọng Lâm rất rõ ràng. Điều này có thể chứng minh tầm quan trọng của cô ta trong lòng Trọng Lâm cao hơn so với Thu Ý Hàm. Lúc đó xem Thu Ý Hàm còn gì để nói.

Lý Dao Dao cúi đầu nở một nụ cười lạnh, cô phải để Thu Ý Hàm chết phải sáng mắt. Sau ngày hôm nay, trên thế giới này sẽ không còn người như cô.

Nhưng người đang nghĩ tới Thu Ý Hàm như Trọng Lâm vốn không phát hiện ra sự khác thường của Lý Dao Dao. “Nói rõ ràng!” chỉ quát lên ba từ đầy sự phẫn nộ.

Anh bây giờ chỉ muốn làm rõ lý do, tại sao Thu Ý Hàm vô duyên vô cớ lại mất tích, “Là cô để cô ấy đi, hay là cô ép cô ấy?” Trọng Lâm không muốn tin rằng Thu Ý Hàm chủ động rời bỏ anh.

Thu Ý Hàm cố gắng để nhảy tới vách tường, áp mặt sát vào vách tường, muốn nghe rõ những gì họ đang nói, và nghĩ ra cách để loại bỏ miếng băng keo trên miệng, hoặc là dùng một số biện pháp khác.

“Là cô ấy cầu xin tôi, tôi nhất thời mềm lòng nên...” Lý Dao Dao dùng lời nói dối bịa ra rất sinh động, cô nghĩ là làm vậy có thể khiến Trọng Lâm tin là thật.

“Phu nhân nói rằng cô ấy vốn không muốn ở lại đây, cô ở đây rất cô đơn, và lại ở ngoài còn có người cô ấy thương nhớ, cho nên cô ấy nhất định phải ra ngoài” Lời nói cô ta cộng thêm thể hiện trên khuôn mặt, đúng là không chê vào đâu được, lẽ ra cô ta không hợp ở trong Âm Môn này vì cô ta thích hợp làm diễn viên hơn.

Còn chưa nói được vài câu, Lý Dao Dao đã chảy nước mắt, giống như cô ta phải chịu áp lực lớn lắm mới buộc làm vậy, cô ta cũng chịu uất ức không ít.

Trọng Lâm nghe thấy ‘bên ngoài có người cô thương nhớ’ là Phương Úc Vấn sao, thì ra là trong lòng cô vẫn luôn nghĩ tới tên đàn ông này.

Nắm chặt nắm đấm, trên mặt vốn không hiện thêm sự tức giận, vì anh vẫn đang đợi Lý Dao Dao đem toàn bộ sự việc nói rõ ràng, anh phải biết rõ tất cả chi tiết.

“Tôi vốn không phải là chưa qua sự đồng ý của môn chủ thì đã thả cô ấy, nhưng cô ấy dùng tư cách cô ấy là môn chủ phu nhân để ép tôi.” Vừa nói thì nước mắt lại chảy ra càng dữ dội, dường như nói không thành tiếng. Nhưng vẫn có tiếng nói phát ra “xin môn chủ giáng tội!”

Lý Dao Dao cũng đang đánh cược, vốn dĩ cô ta nắm chắc 10 phần, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Trọng Lâm, cô ta cũng không thể hoàn toàn khẳng định.

Trong Âm Môn có môn quy rất nghiêm khắc, chưa thông qua sự chấp

thuận của môn chủ, tự tiện hành động, hoặc thả người quan trọng mà Âm Môn giam giữ, sẽ dùng hình phạt bắn vào tay phải.

Tuy là Trọng Lâm không nói rõ Thu Ý Hàm là vợ của anh, nhưng đã dám thả cô mà không sự cho phép của anh, thì ăn nhien trở thành tội môn.

“Xin môn chủ giáng tội!” Lý Dao Dao lần này nhấn mạnh thêm ngữ khí, vì cô ta mơ hồ nghe thấy tiếng động truyền lại từ phía sau. Cô ta biết nhất định là Thu Ý Hàm làm trò, nhưng cô ta nhất định không để cô như ý.

Đột nhiên một tiếng súng phát ra, tay trái của lý dao bị bắn trúng, máu đỏ tươi chảy ra xung quanh. Nhưng Lý Dao Dao cũng không hề rên rỉ, chỉ là càng thêm cảm phần Thu Ý Hàm .

Những người khác ở đây, nhìn thấy cảnh này cũng không hề kinh ngạc, giống như chuyện này đối với họ đã quá quen thuộc, không hề có chút hiếu kỳ.

Nhưng Thu Ý Hàm bị Lý Dao Dao nhốt phía sau thì lại khác, tiếng súng phát ra bất ngờ hoàn toàn kinh động tới cô. Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì thực sự cô không biết, nhưng cô mơ hồ biết rằng Trọng Lâm đang tra hỏi chuyện cô mất tích. Nhưng cô không phải vô cớ mất tích, cũng không phải lén lút bỏ đi.

Cô là bị Lý Dao Dao nhốt lại, nhưng không có ai biết được chuyện này. Trừ tiếng của Trọng Lâm , cô chỉ biết có Lý Dao Dao đang nói chuyện.

Tên đàn bà đó là đang nói dối, cô ta đang kể chuyện cổ tích tự biên tự diễn. Nghe thấy Lý Dao Dao miêu tả lại quá trình cô bỏ đi với Trọng Lâm , Thu Ý Hàm rất nóng ruột.

Tuy là cô muốn rời khỏi, nhưng lần này là cô bị ép, Thu Ý Hàm cô cũng không muốn bị chết dưới tay người đàn bà dối trá này. Tình thế cấp bách nên chỉ có thể dùng cách tông đầu vào tường, hy vọng mọi người ở ngoài có thể nghe thấy tiếng động.

Nhưng mà tên đàn bà đó lại đột nhiên nâng cao âm lượng nên đã át luôn cả âm thanh thứ hai có thể khiến người khác nghe được do cô tạo ra. Thu Ý Hàm không thể tuyệt vọng, dùng hết sức lực còn lại tông vào tường.

Tiếng súng đã thổi tan hết hy vọng của cô. Cô không còn sức lực để thử thêm lần nữa, từ từ nhắm mắt mà ngã dọc bức tường xuống đất.

“Nhớ lấy sự giáo huấn ngày hôm nay, cô hãy ở lại đây mà tự kiểm điểm.” Trọng Lâm cất súng vào nơi cất giấu trên người, “Những người khác đi theo ta!”

Tuy là anh không biết rõ Thu Ý Hàm rốt cuộc đang ở đâu, nhưng nếu cô đã thực sự rời khỏi, chỉ có thể đến một nơi, anh phải nắm giữ từng cơ hội tìm thấy cô.

Trọng Lâm vẫn là vì Thu Ý Hàm mà trừng phạt cô ta, Lý Dao Dao phát ra điệu cười châm chọc. Anh tưởng là để lại cánh tay phải thường dùng thì anh ban ân cho cô sao?

Anh sai rồi, Trọng Lâm anh sai rồi! ha ha ha, cô ta vẫn luôn ẩn giấu thực lực của mình rất tốt, là vì để có một ngày có thể khiến Trọng Lâm vừa mừng vừa bất ngờ.

Cô ta vất vả tập luyện lâu như vậy, rèn luyện chính là tay trái. Cô ta mặc dù không phải thuận tay trái, nhưng tay phải cô ta khi cầm súng lại run lên bần bật, cho nên cô ta mới tập luyện tay trái, cho dù có gian nan vất vả ra sao, cô ta vẫn chịu đựng được.

Nhưng mà, hết rồi, giờ thì hết rồi. anh chung quy vẫn xử phạt cô, cô cực sai rồi, quả thật anh một chút yêu thương cũng không dành cho cô sao?

Cho dù Trọng Lâm có yếu lòng, nhưng lòng cô ta hiểu rõ, đây không phải vì tình yêu ủa Trọng Lâm đối với cô ta. Chỉ là vì sự xuất hiện của Thu Ý Hàm , anh đã biến thành như vậy, cho dù là ai, giờ phạm sai thì anh cũng sẽ giảm nhẹ hình phạt.

Không phải đặc biệt với cô ta, trong mắt anh chỉ có Thu Ý Hàm , anh nghĩ tới cũng chỉ có Thu Ý Hàm , trong mắt anh sẽ chẳng thể có cô, không thể lại có cô, hahaha...

Đây tất cả đều là do Thu Ý Hàm , con đàn bà đó, nếu không có sự xuất hiện của cô ta thì tốt rồi, không có cô ta thì Trọng Lâm sẽ là của cô, là hoàn toàn thuộc về cô.

63. Chương 63

Dịch: Tử Linh Lan

Thu Ý Hàm! Trong lòng ghi nhớ rõ cái tên cô ta cắn hận, Lý Dao Dao quyết định sẽ không để Thu Ý Hàm chết nhẹ nhõm như vậy. Làm sao mới có thể tra tấn tốt cô đây? Nụ cười bây giờ của Lý Dao Dao đẹp lạ thường, nhưng trong lòng lại là những chuyện ác độc mà người ngoài nhìn vào không thể ngờ tới.

Không xử lý vết thương của mình, Lý Dao Dao liền mở căn phòng bí mật, xem xét tình trạng của Thu Ý Hàm. Cô ta học y, chút vết thương này chỉ là chuyện nhỏ, không chết người được.

Lúc này Thu Ý Hàm muốn dùng tiếng động do tông vào tường để người khác phát hiện sự tồn tại của cô, đúng là suy nghĩ quá đơn giản. Cô ta không khóa Thu Ý Hàm lại là sai lầm của cô ta, căn bản nghĩ rằng Thu Ý Hàm bị bỏ đói mấy ngày, sẽ không có khả năng còn sức lực mà đứng dậy, càng không thể ngờ rằng cô có thể dùng sức mà tìm cách cứu lấy chính mình.

Cô ta là có chút xem nhẹ cô rồi, vốn tưởng là cô giống em gái Trọng Lâm một thiên kim tiểu thư tay trái gà không chặt, không ngờ cô lại vừa gan dạ vừa mưu lược.

Cũng may cô ta trước đó đã dùng băng keo dính chặt miệng cô lại để đảm bảo an toàn, tuy là cô đã bị đói tới mức ong ong quay cuồng, không thể có sức lực khác, vốn dĩ nghĩ rằng cô ngay cả sức để nói chuyện cũng không có, lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn của cô ta.

Cô vẫn còn có thể có sức để tông chính mình vào tường, nếu lúc đó cô ta không kịp phản ứng, nhấn mạnh thêm ngữ điệu để lấn át tiếng động do cô tạo ra, thì có lẽ đã để cô chạy thoát rồi.

Nhưng mà cô tông vậy cũng hay thật, nằm đơ dưới đất thế này cũng vui thật, Lý Dao Dao từ từ ngồi xổm xuống, “thường thức” trạng thái này của Thu Ý Hàm...

64. Chương 64: Truy Lùng Mạnh Mối

“Nói, anh giấu Ý Hàm ở đâu?” Trọng Lâm chất vấn Phương Úc Vãn, túm lấy áo anh xách lên tường hỏi vị trí Thu Ý Hàm.

Phương Úc Vãn đối với nghi vấn của anh ta cũng rất kinh ngạc, Hàm nhi đã mất tích hơn mười ngày nay, anh nghi ngờ là do Trọng Lâm mang đi. Mấy ngày nay anh luôn nghĩ biện pháp tìm tung tích người bên Trọng Lâm, nhưng lại không thu hoạch được gì cả.

Đồng thời anh cũng theo dõi Trọng Lâm vài ngày, mấy lần theo dõi người thì không thấy đâu, mà bóng dáng Trọng Lâm cũng mất dạng. Dường như anh ta có chuyện gì rất vội vã, việc kia với Hàm nhi hình như cũng không có liên hệ gì, cho nên anh không dám xác định Ý Hàm có thật bị Trọng Lâm mang đi hay không.

Dự định thêm vài ngày nữa tìm không ra tung tích của Hàm nhi, Phương Úc Vãn sẽ đi báo án, để cho cảnh sát hỗ trợ tìm kiếm.”Hàm nhi thật không bị cậu mang đi sao?”

Hiện tại Phương Úc Vãn vẫn muốn xác định hơn mười ngày qua, Trọng Lâm có hay không đã cùng Hàm nhi chạm mặt qua. Nếu không có, thì sự mất tích của cô hơn mười ngày chẳng phải rất vô lý sao... Phương Úc Vãn muốn đánh tan suy nghĩ này.

Nghe được lời nói của Phương Úc Vãn, Trọng Lâm cụp mắt xuống. “Lúc đầu là tôi mang cô ấy đi, nhưng trong lúc tôi phải ra ngoài có việc, cô ấy đã bỏ đi mất.” Trọng Lâm liền ngẩng đầu lên, tăng thêm sức trong tay. “Chỉ cần cô ấy bỏ đi, nhất định sẽ tìm đến anh, cho nên tôi khuyên anh đừng nên giả ngu nữa, hãy trả cô ấy lại cho tôi.”

Tuy rằng trong lời nói của Trọng Lâm là khí thế vương giả áp bức người khác, nhưng Phương Úc Vãn cũng không hề khiếp đảm, nhưng anh bắt đầu hoài nghi thân phận thật sự của Trọng Lâm

Anh ta làm việc rất thần bí, giống như có một tổ chức khổng lồ nào đó âm thầm phía sau, mà cái tổ chức kia đến tột cùng là cái gì chứ, Phương Úc Vãn không thể nào đoán ra được.

“Cô ấy chưa tới tìm tôi, hơn nữa tôi cũng đang tìm cô ấy.” Phương Úc Vãn chỉ có thể biểu đạt ra ngắn gọn tất cả lời nói, bởi vì hiện tại bọn họ không phải đang thảo luận Hàm nhi lúc này đang ở bên cạnh ai, có thể Hàm nhi đã bị người khác bắt đi mất, đang ở một nơi nào đó chịu khổ, đang chờ bọn họ nghĩ cách cứu.

“Cậu vốn giấu cô ấy ở đâu, như thế nào mà biết cô ấy đã bỏ trốn, bây giờ chúng ta hãy phân tích lại tất cả mọi việc, cố gắng trong thời gian ngắn nhất tìm ra manh mối Hàm nhi biến mất.” Khi Phương Úc Vấn nói lời này, cũng không có bảo Trọng Lâm buông anh ra trước, anh muốn chính Trọng Lâm suy nghĩ cẩn thận về tình thế khẩn cấp, nếu anh ta thật sự vậy quan tâm đến Hàm nhi, sẽ càng lo lắng cho an nguy của cô. “Bởi vì nói không chừng Hàm nhi thật sự đang bị chuyện gì vậy khôn, có thể thật sự đang gặp nguy hiểm.”

Trọng Lâm cuối cùng cũng ý thức được mình đi lầm phương hướng, nhìn thấy thái độ của Phương Úc Vấn, khẳng định Ý Hàm không có đến tìm anh ta. Nhà của Ý hàm vốn đã sớm bị anh âm thầm thu mua, cô ấy cũng không thể trở về, không có chỗ nào có thể tới thì cô ấy phải làm sao?

Nhưng cô ấy làm sao có thể rời đi chứ? Trọng Lâm bắt đầu nghĩ lại tất cả mọi chuyện phát sinh trong ngày hôm đó. Sở dĩ anh cho rằng Ý Hàm đã tự mình trốn đi, nhưng tất cả mọi việc đều từ lời nói của một phía.

Trước giờ anh không mù quáng như vậy, sự việc chưa điều tra kỹ càng, tuyệt đối sẽ không đưa ra đáp án sớm vậy. Bởi vì sự việc lần này liên quan đến Ý Hàm, cho nên anh mới có thể sai sót như vậy.

Trọng Lâm tự nhắc chính mình phải bình tĩnh lại, không cho phép mình bỏ qua một chi tiết gì, Ý Hàm hiện tại đang ở đâu, có nguy hiểm không, ai đang ở cùng cô ấy?

Phương Úc Vấn ở một bên chờ Trọng Lâm suy ngẫm lại, bởi vì anh khẳng định Trọng Lâm đã bỏ lỡ thứ gì, mà sự việc anh ta bỏ qua nhất định là manh mối quan trọng để tìm ra tung tích của Ý Hàm.

65. Chương 65: Hủy Hoại Nhan Sắc

“Trước hết phải rửa mặt mày thật sạch sẽ, để tao xem làm thế nào mới có thể làm mặt mày trở nên vô cùng xấu xí.” Lý Dao Dao rửa sạch khuôn mặt dính máu của Thu Ý Hàm thật kỹ càng.

Vết thương này quả thật không nhỏ, Lý Dao Dao có chút bội phục Thu Ý Hàm, lại có can đảm đâm đầu của mình vào tường để cầu cứu. Nếu Thu Ý Hàm đã muốn làm mình bị thương như vậy, vậy ả sẽ giúp cô ta một tay, để cho vết thương này dù có lành lại, cũng sẽ để lại vết sẹo vô cùng xấu xí.

Lấy ra một chai dung dịch, Lý Dao Dao tỉ mỉ vẽ bậy lên miệng vết thương của Thu Ý Hàm. Đây là loại thuốc ả mới nghiên cứu ra, hiện tại chưa tìm được người làm thí nghiệm, vừa hay có thể một công đôi việc, thử nghiệm trên người Thu Ý Hàm.

~~Dáng vẻ tủi thân của Dao Dao không ngừng hiện lên trong đầu của Trọng Lâm, còn có những lời cô ấy nói, cùng với những giọt nước mắt của cô ta, có thật là Dao Dao đang nói dối không?

“Dao Dao thích anh, hơn nữa còn là tình cảm của một cô gái dành ột người đàn ông.” Ý Hàm từng nói với anh những lời này, nhưng lúc đó Trọng Lâm không hề để ý đến, bây giờ nghĩ lại cảm thấy những lời Ý Hàm nói rất có thể là sự thật.

“Nếu không tại sao cô ấy lại căm thù em như vậy, nhất định là vì anh.” Ý Hàm cũng từng nói qua Dao Dao có thái độ thù địch với cô, nhưng lúc đó anh cho rằng Ý Hàm đang ghen tuông, nhưng nếu cô ấy có ghen đi nữa, thì Ý Hàm cũng sẽ không nói những lời như thế, đây không phải là tính cách của cô.

“Hai người sống chung lâu dài với nhau, em sẽ không còn có cảm giác đó, Dao Dao cô ấy chỉ xem anh là anh trai thôi mà.” Anh còn mỉm cười giải thích với cô, lúc đó thái độ của Ý Hàm chắc chắn là không vui, nhất định cô ấy không thích sống chung với Dao Dao.

Tại sao đến bây giờ anh mới nghĩ đến điều này, mặc dù anh cố ý tạo cho các cô có cơ hội sống chung với nhau, nhưng chỉ cần là chuyện Ý Hàm không muốn, ai có thể ép buộc được cô ấy. Nếu đã như vậy, cô ấy tại sao lại phải chủ động đến tìm Dao Dao giúp.

Cho dù cô ấy muốn bỏ đi, cũng sẽ không đi nhờ vả người mà cô ấy cảm thấy không phải là người tốt, cô ấy là một người kiêu ngạo đến như vậy, cô ấy chấp nhận chọn cách khác.

Lời nói của Dao Dao có trăm ngàn sơ hở, vậy mà lúc đó anh lại tin. Trọng Lâm không quấy rầy Phương Úc Vấn nữa, cũng không nói chuyện của Ý Hàm cho anh ta thì đã vội vã rời khỏi. Anh mặc dù đã quyết định

không để Thu Ý Hàm và Phương Úc Vấn có dính líu gì với nhau, đương nhiên sẽ không cho bọn họ có cơ hội gặp nhau.

Mặc dù Trọng Lâm không nói gì thì đã bỏ đi, nhưng Phương Úc Vấn biết rõ Trọng Lâm đang nghĩ đến chuyện gì. Để Trọng Lâm một mình đi cứu Ý Hàm, anh không yên tâm cho lắm.

Ý Hàm gặp nguy hiểm ở chỗ Trọng Lâm, nếu anh không thể bảo vệ cô, vậy cho dù để Trọng Lâm đi cứu, khả năng thành công cũng rất thấp.

Sau khi Trọng Lâm lái xe đi, Phương Úc Vấn vẫn bám sát phía sau. Lần này anh nhất định không thể để mất dấu Trọng Lâm, còn chưa biết được Ý Hàm đang bị nhốt ở nơi nào chờ bọn họ đến cứu.

Có thể do Trọng Lâm đang nghĩ về chuyện của Ý Hàm nên hơi lơ là mất cảnh giác, hoặc cũng có thể anh cố ý để cho Phương Úc Vấn theo sau. Đây là lần đầu Phương Úc Vấn chạy thẳng đến cửa ngầm của tổ chức bí mật, nhưng mà....

Trọng Lâm lại biến mất ở nơi đó, chả lẽ chỗ này còn có đường hầm bí mật nào khác sao? Phương Úc Vấn nghĩ vậy, cùng lúc đó anh cũng nhìn xung quanh để có thể tìm thấy đường đi vào, bởi vì anh chắc chắn ở đây nhất định có đường đi vào.

Nhưng lâu như vậy rồi mà anh vẫn chạy vòng vòng ở trong này, cũng không phát hiện ra có chỗ nào đáng nghi. Thời gian chậm chậm trôi đi, trong lòng Phương Úc Vấn càng nôn nóng hơn.

“Perfect!” Lý Dao Dao tán thưởng kiệt tác của mình từ trong tận đáy lòng, miệng vết thương của Thu Ý Hàm đã bị hoại thối, ngoài trừ việc cấy ghép da mới, chỗ đó không thể lành lặn lại như trước.

Lý Dao Dao nghe thấy tiếng của Trọng Lâm, tại sao anh lại đột nhiên quay trở về, còn chạy thẳng đến chỗ này của ả. Không ổn rồi, Lý Dao Dao hiểu ra có lẽ Trọng Lâm đã đoán được ả nói dối rồi.

Bây giờ ả nhất định không thể để Trọng Lâm biết được Thu Ý Hàm bị ả giấu ở nơi này, Chương Nghị Hào, đúng rồi, người này là lựa chọn tốt nhất có thể mang đến cho Thu Ý Hàm sự tra tấn lớn nhất.

Người phụ nữ giúp Chương Nghị Hào lẩn trốn là chị em tốt lúc nhỏ của ả, Chương Nghị Hào vẫn chưa bị bắt, là do ả đã dạy cho người phụ nữ kia rất nhiều cách.

Chương Nghị Hào lẩn trốn ở chỗ nào, tất nhiên ả cũng biết được, đây cũng là điều kiện lúc đầu ả đồng ý giúp người phụ nữ kia. Nếu như Chương Nghị Hào làm bất cứ chuyện gì gây tổn hại đến lợi ích của ả, ả chắn chắn không tha cho anh ta.

Nhưng bây giờ phải làm thế nào đưa Thu Ý Hàm đến chỗ của Chương Nghị Hào, đây mới là vấn đề quan trọng. “Phải cẩn thận đó, môn chủ quay về rồi.” Tiếng nói này, thì ra tên đàn ông hâm mộ ả vẫn chưa bỏ đi.

Mặc dù Lý Dao Dao không muốn tên đó rời khỏi, nhưng ả cũng không để ý đến sự tồn tại của tên đó. Nếu hắn ta vừa hay còn ở đây, vậy đừng trách tại sao ả lại lợi dụng hắn ta.

Lý Dao Dao nói địa chỉ cho hắn ta biết, “Đưa Thu Ý Hàm đến chỗ đó, nói rõ cô ta là tình nhân của Trọng Lâm, nói là quà tôi gửi tặng.”

Tên đàn ông kia không có bất gì lời phản bác nào, chỉ làm theo những gì ả nói, đưa Thu Ý Hàm vào trong buồng, khiêng tới một cánh cửa khác rồi rời khỏi.

Người ở trong ám môn muốn trốn ra ngoài không phải là chuyện dễ dàng, bây giờ người đàn ông này còn mang theo Thu Ý hàm. Khả năng bị phát hiện là rất lớn, hơn nữa người hắn ta hại lại là người mà môn chủ yêu thương nhất.

Nếu như bị bắt được, thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Nếu hắn ta không chết, thì đồng nghĩa với Lý Dao Dao sẽ chết. Vì vậy nếu Lý Dao Dao muốn lợi dụng hắn ta thoát khỏi chuyện này, hắn ta cũng bằng lòng làm.

“Phu nhân bị cô giấu đi phải không!” Lý Dao Dao vừa xuất hiện, Trọng Lâm liền chất vấn ả. Mặc dù Trọng Lâm đã đoán ra, nhưng ả nhất định không thừa nhận.

Hơn nữa bây giờ ả đã cho người đưa Thu Ý Hàm đi, không có chứng cứ, chỉ cần ả không nhận, Trọng Lâm có thể làm gì ả chứ.

Bây giờ Trọng Lâm không hề biết rằng Thu Ý Hàm đang bị người khác đưa ra từ cửa sau, ả chỉ cần giữ chân anh một lúc, nếu muốn tìm được Thu Ý Hàm, anh phải tốn nhiều công sức hơn. Cũng có thể khi anh tìm được cốt ta, thì cô ta đã trở thành một cái xác lạnh lẽo rồi.

“Đừng!” Lại một tiếng sủng vang lên, Trọng Lâm bắn vào cánh tay chưa bị thương của Lý Dao Dao, hiện tại cả hai cánh tay của Lý Dao Dao đều bị thương, tay trái không những không còn sức, mà sau này ả cũng không thể cầm dao nữa rồi. “Nếu như bây giờ cô thừa nhận, có lẽ tôi sẽ chừa lại cho cô một con đường sống.”

Dao Dao, không đúng, sau này anh sẽ không còn xem cô ta là em gái nữa, cô ta giống như những người khác, chỉ là người của ám môn, không có gì khác biệt.

Cho dù cô ta không thừa nhận, anh cũng sẽ không tin những gì cô ta nói, bởi vì trên áo của cô ta có dính mấy sợi tóc dài. Mà tóc của cô ta lại là tóc ngắn, hơn nữa từ khi vào ám môn, cô ta chưa từng để tóc dài.

Cho nên bây giờ Trọng Lâm có thể chắc chắn rằng cô ta đang giấu Thu Ý Hàm. “Có phải bây giờ cô ấy đang bị cô giam ở phía sau, hay cô đã đưa cô ấy đến một nơi khác ở ám môn, cô tốt nhất nên cho tôi một câu trả lời thỏa đáng.”

“Em chẳng làm gì cả, nếu anh không tin em, anh có thể điều động người của ám môn đến để tra xét.” Lý Dao Dao đã chuẩn bị kế hoạch thoát thân từ lâu, ả cũng không chắc chắn 100% là tên đàn ông kia có thể đưa Thu Ý Hàm đến nơi ở của Chương Nghị Hào, nhưng về mặt khác, cô ta chính là muốn người của ám môn phát hiện tên đàn ông kia đưa Thu Ý Hàm đi.

Nếu như tên đó bị bắt, hẳn ta sẽ thừa nhận tất cả mọi chuyện, sẽ không để cho ả dính dáng vào. Trọng Lâm không có tình cảm với ả, nhưng tên đàn ông kia lại hoàn toàn thích ả.

“Đừng!” Trọng Lâm lại bắn một phát vào chân trái của Lý Dao Dao. “Chân phải của cô tạm thời giữ lại, nhưng cô phải biết rõ hậu quả phản bội tôi là như thế nào, cho nên tôi để lại cái chân này cho cô, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến lấy nó.”

Sau khi Trọng Lâm nói xong liền cho người tìm kiếm mọi góc ngách trong căn phòng của Lý Dao Dao, nhưng không phát hiện được bất kỳ vết tích nào của Thu Ý Hàm. Chỉ có Trọng Lâm phát hiện được rất nhiều tóc của Thu Ý Hàm trong phòng phẫu thuật của Lý Dao Dao.

Bây giờ anh có thể chắc chắn, Lý Dao Dao có đồng bọn, hơn nữa bây giờ Thu Ý Hàm đang trong tay tên đó. Rốt cuộc trong ám môn có bao nhiêu kẻ phản bội anh đây, bắt đầu từ lúc nào lại có kẻ ngoài anh ra có thể khống chế người trong ám môn?

66. Chương 66: Gặp Lại Lần Nữa

Thanh D

Cuối cùng Phương Úc Vấn cũng nhìn thấy có người từ bên trong đi ra, nhưng mà người này trông có hơi lén lút. Một người đàn ông cao to còn mang theo một cái thùng, người đó đáng lẽ ra phải nhìn thấy anh mới đứng, nhưng tại sao tên đó chẳng có chút phản ứng nào.

~~Nếu không phải người anh em tốt của hắn bao che giúp hắn, thì chắc chắn bây giờ hắn đã bị bắt rồi. Hắn không muốn hại chết người anh em tốt của mình, cứ khẳng khẳng bắt cậu ta phải giúp và cũng chuẩn bị để mình bị bắt, vừa hay có thể chịu tội thay cho Lý Dao Dao.

Nhưng không biết tại sao, hắn đã có thể rời khỏi cửa Ám môn rồi. Nếu đã như vậy, thì hãy để hắn làm một chuyện cuối cùng vì Lý Dao Dao.

Phương Úc Vấn cảm thấy hắn ta có chỗ nào đó không đúng, khoảng thời gian này nếu như là người của Trọng Lâm xuất hiện thì có chỗ nào đó không đúng, anh cần phải để ý kỹ. Có thể sẽ tìm thấy Ý Hàm, cũng có thể, Ý Hàm đang nằm trong cái thùng đó chẳng?

Một khi nghĩ đến có thể xảy ra chuyện này, Phương Úc Vấn vội vàng đuổi theo tên kia. Kỹ thuật lái xe của anh khá tốt, hơn nữa mấy ngày nay anh tích lũy không ít kinh nghiệm từ việc theo dõi Trọng Lâm. Lần này đi theo tên đó, anh có thể điều chỉnh hợp lý khoảng cách giữa hai xe.

Hiện tại Trọng Lâm đã lật tung hết mọi ngõ ngách trong ám môn, nhưng không tìm thấy Ý Hàm. Bây giờ anh rất lo lắng, anh không biết anh có thể làm gì Lý Dao Dao đây.

“Cô có nói hay không?” Trọng Lâm cầm súng chĩa vào cái chân còn lại chưa bị thương, nếu như cô ta không nói ra Ý Hàm ở đâu, anh sẽ không do dự mà nổ súng.

Bây giờ anh đã tức giận đến nỗi muốn bắn một phát giải quyết cô ta, nhưng anh không thể làm như vậy, nếu như anh giết chết Lý Dao Dao rồi, thì cũng đồng nghĩa bỏ mất manh mối tìm thấy Ý Hàm, mà như vậy có thể sẽ hại chết Ý Hàm.

Cô ả Lý Dao Dao vẫn cứng đầu không chịu nói, cho nên không có ngoại lệ, Trọng Lâm nhắm chính xác nổ một phát súng vào cái chân của Lý Dao Dao, sau đó lại nổ thêm một phát súng nữa, vừa hay ngay trúng vào chỗ vết thương lúc này.

Cuối cùng Lý Dao Dao ngã quỵ xuống đất, ánh mắt tuyệt vọng, nở nụ cười mỉa mai. “Cho dù anh có thể tìm thấy cô ta cũng vô dụng thôi, bởi vì cô ta chết rồi.” Tiếng cười của Lý Dao Dao, càng cười càng làm cho người ta cảm thấy cô ta điên rồi, “Cô ta đã chết rồi, anh sẽ không thể gặp lại cô ta đâu, ha ha ha..... ha ha ha.....”

“Môn chủ, thuộc hạ có chuyện muốn nói.” Người này chính là người giúp tên kia đưa Thu Ý Hàm đi, Trọng Lâm ra dấu cho anh ta có chuyện gì thì mau nói, Trọng Lâm không thể bỏ phí thời gian tìm kiếm Thu Ý Hàm nữa.

“Hôm nay XX có vẻ rất lạ”, anh ta đang nghĩ lại, XX mang theo tờ giấy đó rất có vấn đề, mặc dù lúc đó anh ta chỉ cho rằng XX lại giúp Lý Dao Dao làm việc, giống y như lúc trước. Nhưng bây giờ nghĩ lại, phụ nhân là do Lý Dao Dao hại, vậy tên XX kia cũng có thể là người đã đưa phụ nhân đi. “Hy vọng sau khi thuộc hạ nói xong, xin môn chủ hãy bỏ qua cho cậu ta.”

Anh ta không muốn XX tiếp tục mắc phải sai lầm, hại chết một sinh mạng vô tội, mặc dù bọn họ đều là người sống trong nguy hiểm, nhưng cũng không thể giết người vô tội.

Trọng Lâm sau khi nghe người đó tường thuật đại khái chuyện đó xong, chỉ ra lệnh cho vài người giam giữ Lý Dao Dao ở đây, còn những người còn lại theo anh đi cứu Thu Ý Hàm.

Nếu như là người trong ám môn đưa Thu Ý Hàm đi, anh có thể tìm ra được vị trí hiện tại của Ý Hàm, hy vọng không đến quá trễ. Ý Hàm, em phải đợi anh, Trọng Lâm nói thầm trong lòng.

67. Chương 67: Là Ai Cứu Cô Ấy Rồi?

Thanh Dạ

Dựa vào thiết bị định vị, Trọng Lâm tìm ra vị trí của tên đó, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Thu Ý Hàm. “Phụ nhân bị mày đưa đi đâu rồi hả, nói!”

Hiện tại Trọng Lâm đã không thể khống chế được tâm trạng sốt ruột của mình, những người ở phía sau đuổi đến, chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, thì đã nổ súng vào tên kia.

Mà đây lại là một phát súng trí mạng, “Chương Nghị Hào, xxx...” Sau khi ngã xuống, hắn ta nói ra chỗ giấu Thu Ý Hàm, chỉ là mấy chữ cuối cùng hắn ta chưa kịp nói hết.

Lúc bấy giờ người kia mới biết được mình phạm lỗi lớn, cuối cùng người đó chủ động nhét súng vào trong tay Trọng Lâm. Nhưng Trọng Lâm không có thời gian giải quyết chuyện đó, nghe tin Thu Ý Hàm trong tay của Chương Nghị Hào, lòng của Trọng Lâm càng lo lắng hơn.

Ở trong tay của Chương Nghị Hào, Ý Hàm càng gặp nguy hiểm hơn. Bây giờ anh không biết lúc ở trong tay Lý Dao Dao, Ý Hàm đã chịu bao nhiêu ngược đãi rồi.

Mấy chữ cuối cùng tên kia nói không rõ ràng, chỗ đó rốt cuộc ở đâu đây, hẳn ta nói ra về trước có thể là ở hai nơi. Trọng Lâm bực bội cào tóc mình, ép mình phải nhanh chóng nghĩ ra chỗ đó có thể là ở đâu.

Không nghĩ nữa, mặc dù không thể biết chính xác Ý Hàm có thật đang ở đó hay không, nhưng anh có một linh cảm mãnh liệt. Không cần phải phí thời gian nữa, cũng không quan tâm những người đang theo sau.

Bây giờ anh lái xe đến nơi mà anh đã nghĩ, anh có chút hối hận khi đã để Ý Hàm một mình ở lại ám môn. Cũng cảm hận chính mình lúc đầu tại sao không cho người bảo vệ cô, quả thật anh quá tự tin rồi.

Cho rằng ngay tại địa bàn của mình, sẽ không có ai dám làm hại Ý Hàm. Nhưng anh lại xem nhẹ tai họa ngầm tiềm ẩn bên trong, đó chính là Lý Dao Dao.

Không nghĩ đến người con gái nhiều năm trước anh mềm lòng cứu giúp, bây giờ lại chính là kẻ hãm hại người anh yêu thương nhất. Sau khi trở về, anh sẽ tăng gấp đôi hình phạt với cô ta, Ý Hàm chịu bao nhiêu đau khổ, anh sẽ bắt cô ta trả gấp đôi.

“Tĩnh rồi.” Chương Nghị Hào không xem Thu Ý Hàm là con người, cô đã chịu đủ mọi tra tấn còn phải hứng thêm chậu nước lạnh của Chương Nghị Hào, quần áo trên người mỏng manh, thêm vào đó cả người cô kiệt sức. Tĩnh lại sau mấy phút, Thu Ý Hàm lại hôn mê.

“Tra tấn mày chính là cách báo thù Trọng Lâm hữu hiệu nhất, lúc trước sao tao không nghĩ ra cách này nhỉ?” Chương Nghị Hào chán nản bản thân trước kia tại sao không nghĩ đến chiêu này, Trọng Lâm hại hẳn nhà tan cửa nát. Không những bắt ba hẳn ngồi tù, mà còn đẩy hẳn vào chỗ chết.

Nhưng mạng hẳn lớn, bây giờ là lúc trả lại hết mọi thứ cho Trọng Lâm rồi. Cô gái đáng quý này hẳn chỉ cần động chút tay chân, thì có thể thành công kết thúc mạng của tên đó rồi.

Về chuyện kia, hẳn biết rõ Trọng Lâm đã nghi ngờ hẳn rồi, cho nên hẳn vẫn một mực trốn chạy. Nhưng trời cao cũng giúp hẳn, chính thuộc hạ của Trọng Lâm bán đứng hẳn ta, hẳn làm sao có thể phụ tấm lòng của người khác đây.

“Nếu mặt của mày như lúc trước, có lẽ tao sẽ suy nghĩ xem có nên thưởng thức mày không.” Chương Nghị Hào tỏ vẻ hối tiếc, đáng về bây giờ của Thu Ý Hàm thật làm cho hẳn ta mất khẩu vị.

“Đừng có giả vờ ngủ nữa.” Hẳn lại tạt một gáo nước lạnh lên mặt Thu Ý Hàm, cô lại có ý thức lần nữa. “Mày cứ ngoan ngoãn ở đây chờ đi, đợi sau khi tao sắp xếp xong tất cả, mày lại có thể nhìn thấy chồng mày rồi, chứ có sốt ruột ha.”

Hẳn ta đang nói gì chứ, đầu óc của Thu Ý Hàm vẫn còn mơ màng, chỉ biết rõ, hẳn ta nói gương mặt của cô, không lẽ mặt cô bị làm sao à? Thu Ý Hàm nghĩ như vậy bèn nhìn bóng dáng mình trên chiếc bình sứ, không thể được, mặt của cô sao lại trở thành như vậy, lúc trước trán của cô đâu có vết sẹo khủng khiếp thế này, tại sao bây giờ lại thành ra vậy?

Cô vẫn chưa kịp hiểu rõ chuyện mình bị hủy hoại nhanh sắc, thì cả thế giới của Thu Ý Hàm lại chìm trong bóng đêm lần nữa, lần này cô đã sức cùng lực kiệt, cô không thể chịu đựng được nữa.

68. Chương 68: Thu Ý Hàm Còn Sống Hay Đã Chết

Thanh Dạ

Cô đang nằm mơ phải không, chắc là vậy rồi! Không, không phải là chắc, mà nhất định là đang nằm mơ. Nếu không tại sao cô lại nhìn thấy Trọng Lâm, cảnh trong mơ rất mơ hồ, bởi vì cô càng ngày càng không nhìn thấy khuôn mặt của Trọng Lâm.

“Ý Hàm, em tỉnh lại đi, em không được ngủ.” Bây giờ Thu Ý Hàm cảm thấy mình nhẹ bồng, có thật cô sắp chết không? Tại sao cô còn nghe thấy tiếng người nói chuyện.

Cười thầm trong lòng, chắc mình sắp chết thật rồi, cho nên mới có ảo giác, lại nghe thấy lần nữa rồi. Nếu không phải chết rồi thì là gì đây, lần này cô có thể đoàn tụ với ba và mẹ rồi, cả nhà cô cuối cùng cũng có thể ở bên nhau rồi, tốt quá đi!

“Ý Hàm, em không thể bỏ anh đi, em không thể bỏ anh đi được.” Trọng Lâm ôm lấy Thu Ý Hàm, gần như đang cầu xin cô. Cô yếu ớt đến như vậy, mấy ngày nay rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, đều do anh đến quá trễ.

Mạng sống của Ý Hàm ngày càng mong manh, Trọng Lâm vô cùng sợ cô cứ như thế này mà ra đi. Cũng may là Phương Úc Vần có mặt ở đây, để anh ta lái xe chở hai người họ, về nguyên nhân tại sao Phương Úc Vần có mặt ở đây, chắc hẳn là do anh ta muốn cứu Ý Hàm, nhưng mà coi như anh đã chiến thắng rồi, cuối cùng Ý Hàm vẫn do anh cứu.

Cái tên đáng chết Chương Nghị Hào, mặc dù hẳn đã không còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai, nhưng Trọng Lâm vẫn tức không chịu nổi. Vốn dĩ Trọng Lâm muốn tra tấn hắn ta nhiều hơn, nhưng tình trạng của Ý Hàm chỉ có thể cho phép anh nhanh chóng giải quyết tên Chương Nghị Hào, coi như hắn ta gặp may.

Không thể đến bệnh viện, Trọng Lâm không tin khả năng cứu chữa của bệnh viện, Ý Hàm suy yếu đến vậy, đã không thể chịu đựng sự giày vò như thế. Lần này Trọng Lâm không hề do dự mà nói cho Phương Úc Vần biết một chỗ, bây giờ sự an toàn gì đó của ám môn, anh không thể lo nghĩ nhiều nữa, anh chỉ muốn mau chóng chuẩn bị cho Ý Hàm những bác sĩ và những thiết bị chữa trị tốt nhất.

Phương Úc Vần cũng tự động theo hai người họ đi vào trong căn cứ của ám môn, những suy nghĩ làm sao tìm hiểu được ám môn vào lúc trước cũng hoàn toàn biến mất, anh lo lắng hơn cả đó là tình trạng của Ý Hàm.

Nhìn thấy Trọng Lâm ôm cô trong lòng, anh hy vọng biết bao có thể thay đổi vị trí của Trọng Lâm. Vì sao lần này lại là Trọng Lâm cứu cô trước, vì sao lúc nào anh cũng luôn chậm hơn một bước.

Bây giờ tất cả những chuyện này không phải là điều quan trọng nhất, mà là sức khỏe của Ý Hàm. Nhưng Trọng Lâm lại không cho phép anh vào phòng cấp cứu, để anh cách ly ở bên ngoài.

Trọng Lâm nhìn thấy các bác sĩ làm cấp cứu cho Ý Hàm lâu như vậy, nhưng cô lại không có dấu hiệu tỉnh lại, trong lòng anh càng sốt ruột hơn. “Tại sao lại như vậy, tại sao đến giờ cô ấy vẫn chưa hề có chút phản ứng nào? Tôi ra lệnh cho các người, nhất định phải cứu sống cô ấy.” Trong giọng nói bình tĩnh của Trọng Lâm, người ta lại cảm thấy áp lực.

Trong lúc các bác sĩ đang cấp cứu cho Thu Ý Hàm, trên trán ai cũng đều lấm tấm mồ hôi. Tình trạng của bệnh nhân vô cùng nguy hiểm, hơn như bọn họ cũng biết rằng người bệnh này rất quan trọng với môn chủ. Nhưng bây giờ bản thân của người bệnh đã không còn ý chí muốn sống, điều này làm cho bọn họ không biết phải làm sao?

Nếu hôm nay bọn họ không cứu sống cô ấy, bọn họ cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng. Cho nên không dám làm qua loa, mà cố gắng làm hết sức mình.

Hai tiếng đồng hồ lại trôi qua, “Tôi nuôi các người biết bao nhiêu năm, mà các người ngay cả một người cũng cứu không nổi, các người nói xem, sau này các người còn có thể làm gì?” Thu Ý Hàm vẫn chưa tỉnh lại, Trọng Lâm ngày này càng sốt ruột, trong lòng anh vô cùng lo lắng Ý Hàm sẽ ra đi như vậy, mà anh cũng không thể chấp nhận kết quả đó.

Cho dù Diêm Vương muốn Ý Hàm, anh cũng muốn giành lại đến cùng, Thu Ý Hàm là của anh, mạng sống của cô cũng là của anh, ai cũng không thể cướp cô khỏi tay anh.

Những người đó cũng không ngừng làm cấp cứu, nhưng lần này có thể tỉnh lại không, quả thật là còn phải phụ thuộc vào ý chí sống còn của bệnh nhân. Nhưng những lời này, bọn họ không dám nói ra.

“Báo cáo môn chủ, phu nhân đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm rồi.” Trọng Lâm nghe thấy lời này, gánh nặng trong lòng như được trút xuống, nhưng nhìn thấy Ý Hàm vẫn chưa tỉnh lại, bèn hỏi: “Tại sao cô ấy vẫn còn chưa tỉnh lại?” Không phải nói cô ấy đã thoát khỏi nguy hiểm rồi sao, tại sao vẫn còn hôn mê.

“Do phu nhân quá mệt, cho nên mới ngủ say như vậy, sau khi phu nhân ngủ đủ sẽ tỉnh lại thôi.” Người trả lời nói xong những lời này, vẫn còn ấp úng muốn nói gì đó, mặc dù Thu Ý Hàm đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng đến khi nào tỉnh lại thì bọn họ không thể biết được, cho nên chỉ có thể uyển chuyển nói như thế. “Phu nhân đã mang thai hơn một tháng, có dấu hiệu sảy thai, nhưng chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Sau khi nghe bọn họ nói Ý Hàm đã mang thai hơn một tháng, sắc mặt Trọng Lâm càng u ám hơn. “Các người ra ngoài đi.” Bây giờ anh muốn ở một mình, yên tĩnh suy nghĩ mọi chuyện.

Phương Úc Vấn ở bên ngoài nhìn thấy bác sĩ và y tá đi ra, muốn hỏi bọn họ tình trạng của Ý Hàm, nhưng vẻ mặt của bọn họ đều rất nghiêm túc, điều này làm cho Phương Úc Vấn có một linh cảm không tốt. Thật ra vẻ mặt bọn họ trở nên căng thẳng như vậy là do nhìn thấy vẻ mặt u ám của Trọng Lâm sau khi nghe tin phu nhân mang thai.

Thấy bọn họ không chịu nói tình hình hiện tại của Ý Hàm, đành phải đoán già đoán non mọi chuyện dựa theo vẻ mặt của bọn họ, Phương Úc Vấn không muốn mình bị cho qua loa như vậy, Ý Hàm không thể chết được.

Phương Úc Vấn muốn xông thẳng vào trong, lại bị hai tên bảo vệ chặn mình lại. Trọng Lâm cũng nghe thấy tiếng động ngoài cửa. Mới nghĩ đến lúc này mình trong một lúc nóng vội, đã mang Phương Úc Vấn vào đây.

Nghĩ đến những lời bác sĩ nói, Trọng Lâm càng thù ghét Phương Úc Vấn, nếu đã rơi vào tay anh, thì đừng trách tại sao anh độc ác, chỉ có thể trách anh ta không nên đụng vào người không nên đụng.

“Nhốt anh ta vào trong ngục!” Giọng nói hung ác của Trọng Lâm vang ra từ trong phòng cấp cứu, hai người bảo vệ kia liền nghe theo lệnh của Trọng Lâm tống Phương Úc Vấn vào ngục.

Cho dù Trọng Lâm làm gì anh cũng chấp nhận, nhưng có thể nói cho anh biết tình trạng hiện tại của Ý Hàm. Nếu Ý Hàm không bị gì nghiêm trọng, chắc chắn Trọng Lâm sẽ không có thái độ này. Nhưng anh ta lại không cho anh biết gì, trong lòng Phương Úc Vấn không thể yên tâm.

Cho dù Phương Úc Vấn kêu la như thế nào, Trọng Lâm cũng không nói thêm lời nào. Biết rõ mình không còn nghe thấy bất kỳ tiếng ồn ào nào nữa, Trọng Lâm mới có thể để mình tạm thời không nghĩ đến chuyện Ý Hàm mang thai, đi đến bên giường của Ý Hàm.

Vén những sợi tóc rơi trên trán Ý Hàm, lúc này Trọng Lâm mới có thể nhìn thấy được vết sẹo trên mặt cô. Lúc này anh chỉ nghĩ xem lại sao có thể cứu Ý Hàm thoát khỏi nguy hiểm, lúc nào mới có thể tỉnh lại. Có quá nhiều chuyện rối rắm, không chú ý đến vết sẹo trên gương mặt xấu xí bao nhiêu.

Mặc dù Ý Hàm có ra sao thì Ý Hàm vẫn là người anh yêu nhất, anh sẽ không vì nguyên nhân này mà không còn yêu cô. Nhưng anh cảm thấy Ý Hàm chắc chắn sẽ chịu không nổi cú sốc này, cho dù cô có mạnh mẽ như thế nào, cho dù không để ý đến vẻ bề ngoài, nhưng cũng không có phép mình có khuyết điểm như thế.

Bây giờ khuôn mặt cô trở thành thế này, sau khi cô biết được sẽ ra sao? Trọng Lâm không dám nghĩ nữa. Là ai, là ai đã hại Ý Hàm của anh như vậy, là Lý Dao Dao hay là Chương Nghị Hào?

Cẩn thận xem xét nguyên nhân gây ra vết sẹo, Trọng Lâm có thể chắc chắn tên đầu sỏ là Lý Dao Dao, cũng chỉ có cô ta. Trọng Lâm nhất định sẽ bắt những kẻ làm ặt của Ý Hàm trở nên vậy trả giá đắt.

69. Chương 69: Trở Thành Người Sống Đời Thực Vật Sao?

Thanh Dạ

Nhưng một ngày hai ngày rồi ba ngày trôi qua, Ý Hàm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, “Các người không phải nói cô ấy chỉ ngủ thôi sao, tại sao đến bây giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh lại?”

Trọng Lâm cứ cho rằng Ý Hàm chỉ ngủ thôi, chờ đợi ba ngày Trọng Lâm đã không thể ngồi yên được nữa. Một người có thể ngủ suốt như vậy sao, mặc dù anh cũng đã từng ngủ một khoảng thời gian rất dài, nhưng cũng không dài đến vậy. Mặc kệ có phải là dấu hiệu bất bình thường hay không, Trọng Lâm cũng phải kéo bác sĩ đến hỏi, có thể làm cho Ý Hàm tỉnh dậy thì càng tốt.

Nếu như tình trạng của Ý Hàm không đúng những gì mấy tên bác sĩ đã nói hôm trước, vậy có phải tình trạng hôm nay của Ý Hàm, chính là ám chỉ kết quả sau ca cấp cứu hôm đó không?

“Phu nhân, có thể tỉnh lại hay không phải xem cô ấy có muốn tỉnh hay không, không phải do chúng tôi muốn là được.” Các bác sĩ không thể giấu được nữa, bèn nói ra tình trạng thực tế, vốn muốn đánh cuộc một

phen, xem ra bọn họ thua cuộc rồi. Phu nhân không tỉnh lại, cũng chính là nói ôn chủ biết hôm đó bọn họ nói dối, thực ra cũng không phải nói dối hoàn toàn.

“Nếu đã như vậy, tại sao ngày đó các người không nói.” Bây giờ Trọng Lâm thật muốn trừng trị họ thật nặng, nhưng bây giờ Ý Hàm là quan trọng nhất, chuyện trừng trị bọn họ, không gấp. “Có phải các người nói không có cách nào cứu cô ấy đúng không?”

Nếu như câu trả lời của bọn họ là không có vậy anh biết phải làm gì rồi. Y thuật của bọn họ đều là bậc nhất, nhưng cũng không phải là tốt nhất, xem ra anh phải ra ngoài tìm nhiều người thay thế bọn họ.

“Môn chủ thứ tội.” Nghe Trọng Lâm hỏi câu đó, kinh nghiệm bao nhiêu năm, Trọng Lâm nói như vậy, chứng tỏ muốn trách tội bọn họ.

“A,...” Ý Hàm cất tiếng, đã cứu sống mấy vị bác sĩ, Trọng Lâm vừa nghe thấy tiếng thét kinh khủng của Ý Hàm, thì vội vàng chạy qua đó, cẩn thận ôm lấy cô.

“Tôi muốn gương, đưa gương cho tôi.” Ý Hàm vừa đi trên đường tìm cha và mẹ, nhưng khi tóc cô bị gió thổi bay, mặt hồ ở dưới chân phản chiếu gương mặt cô.

Vết sẹo gớm giếc giống y như hình ảnh cô nhìn thấy trên mảnh sứ, cô không dám tin mặt mình sẽ trở thành vậy.

Nỗi sợ hãi, hỗn loạn làm cho cô sợ hãi cất tiếng thét, đây không phải là sự thật, cô không dám tin đây là thật, cô muốn gương, cô muốn soi gương để chứng minh những gì cô nghĩ là sai.

“Ý Hàm, em bình tĩnh đi.” Trọng Lâm nhìn thấy cô như vậy, nghĩ đến có thể cô đã biết được mặt mình đã trở thành thế nào rồi.

“Em đừng lo gì cả, anh không ngại, cho dù em trở thành thế nào, anh đều yêu em.” Trọng Lâm để Ý Hàm tựa đầu vào lòng mình, hôn lên vết sẹo của cô, nhằm an ủi cô.

Nghe Trọng Lâm nói như vậy, cho dù không có gương, cô cũng biết mặt mình đã bị hủy hoại rồi. Nhưng mà, cô muốn nói mình biết cô không để ý về bề ngoài, nhưng cô không có cách nào khác, cô để ý, cô rất để ý.

Cô đã không còn gì nữa, bây giờ ngay cả thứ trên người cô, trời cao cũng lấy đi, thật là quá tàn nhẫn mà. Muốn khóc, nhưng cô không thể khóc được.

Thôi đi, cô trở thành gì có liên quan gì chứ, dù sao cũng không ai để ý. Những lời Trọng Lâm nói với cô, cô không hề nghe thấy gì cả, cô chỉ chìm vào trong thế giới của chính mình.

70. Chương 70: Yêu Cô Sẽ Làm Tổn Thương Cô?

Edit: Cherry Li

“Anh có thể tìm được bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình tốt nhất, nhất định có thể làm cho khuôn mặt em trở lại như trước.” Nếu Thu Ý Hàm thật sự để ý, mặc kệ như thế nào, nhất định anh có thể làm cho khuôn mặt cô trở về xinh đẹp như trước.

Thu Ý Hàm chỉ lẳng lặng tựa vào người Trọng Lâm mà không nói gì. Cho dù có cố gắng chạy chữa cũng có tác dụng gì đâu, hủy cũng đã hủy rồi, làm sao mà trở về như xưa được nữa.

Cha mẹ ban cho cô khuôn mặt này nhưng cô không thể bảo vệ được nó, cho dù hiện nay phẫu thuật thẩm mỹ thật sự phát triển nhưng sao có thể làm cho khuôn mặt cô trở về như ban đầu.

“Oe ...” Đột nhiên Ý Hàm nôn khan, Trọng Lâm không kịp chạy đi lấy thau cho cô nôn bởi vậy phải cúi áo khoác để cô nôn tiếp.

Sau khi ngừng nôn, Trọng Lâm đỡ Ý Hàm người đã mềm nhũn quay về bên giường nghỉ ngơi. Đồng thời sai người hầu chuẩn bị đồ ăn để lúc Ý Hàm tỉnh lại có thể dùng luôn, bổ sung dinh dưỡng. Sau đó Trọng Lâm mới thay quần áo, mang đồ ăn mới chuẩn bị đến trước mặt Ý Hàm, muốn tự tay đút cho cô ăn.

Dù Ý Hàm biết suy nghĩ của Trọng Lâm, cô vẫn muốn tự mình làm. Nhưng nhìn thấy ánh mắt cự tuyệt của Trọng Lâm, cô đành phải ngồi yên lặng bên giường. Nhìn dáng vẻ cô ăn, đối với anh chính là niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Sau khi Ý Hàm ăn xong, Trọng Lâm đã chuẩn bị cho cô một cốc nước. Ý Hàm đang định nhận lấy, Trọng Lâm lại lấy ra một viên thuốc, muốn cô uống.

“Đây là thuốc gì vậy?” Thu Ý Hàm nhìn viên thuốc Trọng Lâm đưa qua tràn ngập cảnh giác. Đúng là thân thể cô suy yếu, nhưng không đến nỗi phải uống thuốc. Trọng Lâm vì sao lại muốn cô uống thuốc? Cô hiện giờ không thể tin tưởng anh.

“Thân thể em suy yếu, anh đã nhờ người kê một ít thuốc bổ, đừng coi thường viên thuốc nhỏ này, nó thật sự rất tốt.” Trọng Lâm nhìn về mặt hoài nghi của cô, liền cho viên thuốc vào miệng để chứng minh thuốc này tuyệt đối không có vấn đề.

Sau khi nuốt vào, Trọng Lâm lại lấy ra một cái lọ trong túi, bên trong lọ đựng đầy loại thuốc giống như vậy. “Phải chờ đến khi nào em mới uống nó, em hãy tin tưởng anh, anh sẽ không làm tổn thương em.” Những lời này thật dễ nghe.

Lời nói của Trọng Lâm rất nhẹ nhàng cùng với ánh mắt chân thành, không có chút giả dối nào trong đáy mắt của anh. Thuốc này là anh sai người đặc chế, đối với thân thể anh hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

Dù Ý Hàm dùng trong thời gian dài cũng sẽ không làm cho cô tổn thương, chỉ là từ từ để cô bị tẩy thai mà thôi.

Dù anh thực sự yêu cô, nhưng anh không thể chấp nhận việc trong bụng cô mang cốt nhục của người khác. Cho nên, anh yêu cô, nhất định phải làm như vậy. Anh nhất định sẽ bồi thường cho cô, sau khi tổ chức lễ đính hôn, anh và cô sẽ có con của riêng hai người.

Thời gian vừa rồi Trọng Lâm không hề để ý đến tập đoàn của anh. Tuy rằng cũng không có việc gì quá quan trọng nhưng là tổng tài của tập đoàn Trọng thị, anh phải trở về xem xét một chút tình hình hiện nay.

Lần trước Ý Hàm một mình ở lại nơi này, làm cho cô gặp nguy hiểm, Trọng Lâm rất lo lắng khi để cô một mình ở đây.

Đợi vài ngày nữa, chờ thân thể Ý Hàm khôi phục bình thường, anh sẽ mang mang cô cùng đi. Nhưng Trọng Lâm không biết cô có nguyện ý đi cùng anh hay không.

71. Chương 71: Tâm Tình Thay Đổi

Edit: Cherry Li

Thu Ý Hàm nhìn lọ thuốc trong tay. Cô có nên cho Trọng Lâm một cơ hội nữa hay không. Mấy ngày gần đây, cô đều đem lọ thuốc này ra ngắm vài lần. Cuối cùng cô quyết định mở lọ lấy ra một viên thuốc để uống, hẳn là vẫn thử một lần xem sao.

Trọng Lâm nhìn thấy Ý Hàm tình nguyện uống thuốc, trong lòng thả lỏng đi rất nhiều. Muốn nói lại với cô chuyện công ty, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

“Anh có điều gì muốn nói với tôi sao?” Mấy ngày nay Thu Ý Hàm cũng cảm giác được Trọng Lâm có chuyện gì đó muốn nói, nhưng cuối cùng lại im lặng. Có chuyện gì thì cứ nói, cô không thích Trọng Lâm như vậy.

“Anh phải quay về công ty một chuyến, anh không muốn để em một mình ở lại đây.” Cuối cùng Trọng Lâm cũng nói ra suy nghĩ của mình, đồng thời quan sát về mặt của Ý Hàm. Nhưng nhìn bộ dạng này, khả năng Ý Hàm đồng ý là không lớn lắm.

“Ừ!” Một câu nói đơn giản, nhưng cũng cho Trọng Lâm một câu trả lời chắc nịch. “Anh đi một mình đi, chuyện này và tôi không có quan hệ gì.” Bộ dạng bây giờ của cô, cô không nghĩ sẽ rời đi nơi khác, cho dù cô có là một người phụ nữ mạnh mẽ đi chăng nữa, thì việc bị hủy dung cũng ảnh hưởng rất lớn đến tâm trạng của cô.

Thu Ý Hàm vẫn chưa quyết định tiếp nhận Trọng Lâm một lần nữa, chỉ có thể nói tâm trạng cô lúc này rất phức tạp, không biết dùng cái gì để hình dung.

Vì Thu Ý Hàm thẳng thắn cự tuyệt, cho nên bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên căng thẳng. Trọng Lâm muốn nói gì đó để làm giảm bớt cảm giác xấu hổ nhưng cũng không biết mở miệng thế nào.

Lúc này đây, anh phải bố trí một vài người bảo vệ an toàn cho Ý Hàm, lần trước là do anh quá sơ xuất, mới làm cho người phụ nữ điên kia có cơ hội ra tay như vậy.

Hiện giờ người phụ nữ điên kia đã hoàn toàn tàn phế, đây là cái giá phải trả cho việc làm tổn thương người phụ nữ mà anh thương yêu.

Thật ra Trọng Lâm cũng không phải hoàn toàn yên tâm để Thu Ý Hàm một mình ở lại đây. Nhưng anh muốn tôn trọng suy nghĩ của Ý Hàm. Anh phải nhanh chóng giải quyết chuyện công ty cho xong để sớm trở lại bên cô.

Có lẽ sau vài ngày thuốc sẽ làm cho Ý Hàm bị sẩy thai. Thời gian đó, anh nhất định phải ở bên cạnh để chăm sóc tốt cho cô.

Đầu tiên anh muốn đưa A Ly đến đây để chăm sóc cho Ý Hàm, nhưng cô ấy đã từ chối, hơn nữa hiện tại cũng không tìm ra cô ấy ở đâu. Nếu tìm một người khác tới chăm sóc Ý Hàm, chỉ sợ Ý Hàm sẽ không quen. Hai là anh cũng không thể mạo hiểm để Ý Hàm gặp nguy hiểm vì một người ngoài được.

Sau khi Trọng Lâm rời khỏi, Thu Ý Hàm cũng không đi ra khỏi cửa. Không phải bởi vì cô tự ti mà là nơi này không vốn không quen, không có hứng thú đi dạo bên ngoài. Nếu hỏi cô, hiện tại có còn muốn thoát khỏi nơi này như lúc trước không, cô cũng không biết câu trả lời của cô là gì nữa.

Bộ dạng hiện giờ của cô mà đi tìm anh trai, chỉ có thể làm cho anh cô lo lắng thêm mà thôi, hơn nữa muốn thoát đi cũng không phải đơn giản như vậy. Cô rất cuộc nên làm gì bây giờ, cô phải cẩn thận suy nghĩ lại mới được.

Nghĩ đến anh trai, ngày đó Trọng Lâm đến cứu cô từ tay Chương Khiếu Thiên, cô dường như thấy được hình ảnh anh trai cô trong đó, không biết đó thật ra là ảo giác hay gì. Nếu không phải, anh trai mà biết tình huống hiện tại của cô, anh ấy sẽ làm như thế nào?

Đi đến trước bàn trang điểm, Thu Ý Hàm cầm lấy cây kéo, tự mình cắt bỏ mái tóc dài của mình. Sau đó hót hót tóc mái sang một bên đem vết sẹo gồ ghề xấu xí kia che khuất hết. Thay đổi kiểu tóc cũng thay đổi tâm trạng.

72. Chương 72: Anh Trai Bị Nhốt

Edit: Cherry Li

Thu Ý Hàm nghĩ tới cái người tên là Lý Dao Dao kia, Trọng Lâm có thể tìm được cô, chứng tỏ anh cũng biết chính là Lý Dao Dao hại cô. Thật ra ả ta cũng chỉ là một người phụ nữ điên vì tình. Những thủ đoạn của Trọng Lâm không phải cô chưa thấy qua, lần này không biết ả đã bị trừng phạt như thế nào.

Đi vào nơi mà trước đây cô bị Lý Dao Dao bắt mang đến, đây chính là nơi ở của ả ta. Nhưng hiện giờ đã không còn hoàn cảnh như lúc trước. Trên mặt đất ngoại trừ dấu chân của cô, mọi vật đều bị bao phủ bởi một tầng bụi mỏng.

“A!!” Thu Ý Hàm không cẩn thận đá phải một vật gì đó, kính ngạc kêu lên một tiếng. Lúc sau nhìn kỹ mới phát hiện là Lý Dao Dao. Chỉ mới vài ngày, thế mà ả đã biến thành bộ dạng như vậy.

Thân mình nhu nhược cuộn tròn trong góc, có lẽ vì trong một thời gian dài chưa được chăm sóc nên mới như vậy. Mái tóc ngắn mượt mà ngày xưa đã không còn, chỉ còn lại cặp mắt sắc nhọn đang lóe ra một tia gian ác nhìn chằm chằm Thu Ý Hàm là không hề thay đổi.

Nếu vì nhìn ả bây giờ đáng thương mà cô có thể tha thứ cho những việc trước kia ả đã từng làm, thì cô đã không phải Thu Ý Hàm rồi. “Cô bây giờ muốn nói cái gì?” Tuy rằng dung mạo đã bị hủy, nhưng ngạo khí của ả vẫn không có gì thay đổi.

“Hừ, đừng tưởng anh ta thật sự yêu cô.” Lý Dao Dao trừng mắt nhìn Thu Ý Hàm, không cam lòng thua trong tay cô. “Trước đây anh ta đối với cô chỉ là hư tình giả ý, huống chi hiện nay nhan sắc của cô đã không còn.”

“Anh ta yêu tôi hay không, cô cho rằng tôi và cô có thể quyết định sao?” Thu Ý Hàm cố ý xem nhẹ lời nói của Lý Dao Dao, cô hiện giờ không hề muốn để ý đến Trọng Lâm nữa, nhưng trong ánh mắt dường như có một loại ưu thương không thể che giấu được.

“Cô đừng tưởng có thể lừa được tôi, đừng quên tôi cũng là một người phụ nữ.” Lý Dao Dao cười châm chọc. Nếu ả ta không nắm chắc, nếu ngay cả việc Thu Ý Hàm có yêu Trọng Lâm hay không ả cũng không thể xác định được thì làm sao ả dám nói ra những lời như thế này. “Cô có muốn biết anh trai của cô đang ở đâu không?” Lý Dao Dao nói ra lời này là muốn Thu Ý Hàm chú ý, sau đó ả sẽ nói ra việc mà Thu Ý Hàm cười cũng không nổi.

Thu Ý Hàm ngây ngẩn cả người. Lý Dao Dao vì sao biết cô có anh trai, hơn nữa còn biết chuyện của anh ấy. Anh trai đang ở đâu, không phải anh ấy còn ở lại nơi đó chứ, hay là đã dời đi rồi, nhưng nhìn bộ dạng đặc ý của Lý Dao Dao thì dường như không đúng lắm.

Nhìn dáng vẻ Thu Ý Hàm sau khi nghe ả nói, sắc mặt có sự biến hóa mạnh mẽ, ả biết mình đã thành công. “Anh trai cô trước lúc cô thoát ra khỏi nhà giam, đã không biết sống chết ra sao rồi.”

Sau khi nghe Lý Dao Dao nói xong, cả người Thu Ý Hàm đều chấn động. Anh trai vì sao lại có mặt ở Âm Môn?

Ngày đó cô mơ hồ nhìn thấy bóng dáng anh ấy, chẳng lẽ là ai đóng giả hay sao? Nếu như ở Âm Môn này, chỉ có một đáp án duy nhất, làm hại người thân của cô chỉ có thể là Trọng Lâm. Nơi này là Âm Môn, không phải anh ta sai bảo thì là ai?

Lý Dao Dao đột nhiên cười to thành tiếng, cuối cùng người thắng vẫn là ả, không ai có thể đấu với ả. “Cuối cùng cô vẫn thua, chúng ta đều là những người phụ nữ mệnh khổ. Ha ha ha.” Thu Ý Hàm không muốn dây dưa với người phụ nữ điên như Lý Dao Dao, bây giờ cô chỉ muốn đi đến nơi đó để nghiệm chứng lời nói của Lý Dao Dao là thật hay giả.

Trên đường đi, Thu Ý Hàm cố gắng bình ổn lại tâm tình kích động, không ngừng an ủi chính mình. Cô không tin Trọng Lâm lại đối xử với cô như vậy, những lời an ủi đó chẳng lẽ là giả. Không phải anh ta nói sẽ bảo vệ cô sao, sẽ không làm tổn thương đến cô sao? Như vậy anh ta làm những việc này là vì cái gì?

73. Chương 73: Tàn Nhẫn

Edit: Cherry Li

“Phu nhân, người không thể vào đây được.” Vừa xông vào nhà giam, Thu Ý Hàm liền bị mấy cấp dưới của Trọng Lâm ngăn lại. Xem tình hình này, cô muốn vào cũng không dễ chút nào.

“Còn có chỗ nào tôi không thể vào sao? Đây là mệnh lệnh của ông chủ các anh?” Thu Ý Hàm nhìn hai người. Về mặt như thế này, cô còn có gì không khẳng định được đâu?

“Tránh ra!” Thu Ý Hàm không muốn tiêu phí sự kiên nhẫn tại đây. Nếu anh trai thật sự ở trong này, cô nhất định phải mau chóng cứu ra. Cô cũng đã từng bị nhốt ở đây, nên biết rõ phải chịu rất nhiều đau khổ.

Anh trai, anh nhất định không có chuyện gì phải không. Ý Hàm không ngừng an ủi chính mình. Cô ở trong này đã mất nửa cái mạng, cô không muốn anh trai cũng gặp phải những chuyện như vậy.

“Phu nhân, thực xin lỗi, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ.” Khi hai người chuẩn bị đưa Thu Ý Hàm ra ngoài, lại bị khí thế của Thu Ý Hàm ngăn lại.

“Tránh ra! Đừng để tôi phải lặp lại lần nữa.” Thu Ý Hàm trực tiếp phủ định lời nói của bọn họ. Cho dù là mệnh lệnh của Trọng Lâm thì sao, cô cũng phải đi vào bằng được.

Trọng Lâm không có tư cách để khống chế cô, trước kia không có, hiện tại không có, về sau càng không thể có. Huống hồ lời nói của anh ta toàn là lừa dối, cô có thể tin tưởng được sao?

Tuy rằng đó là mệnh lệnh của ông chủ, nhưng tất cả mọi người đều biết thái độ của ông chủ đối với phu nhân như thế nào. Nếu không cẩn thận đắc tội với phu nhân, bọn họ sau này làm sao còn cơm ăn.

Chờ sau khi Thu Ý Hàm đi vào, hai người giữ cửa kia liền chạy đi báo cáo với Trọng Lâm. Không hề nghi ngờ, hai người làm vậy sẽ khiến Trọng Lâm thực sự nổi giận.

Anh nhớ rất rõ ràng, anh đã từng nói qua. Phu nhân ở trong hầm ngầm này đi lại tùy ý cũng không cần can thiệp, nhưng chỉ duy nhất địa lao kia là không thể tiến vào. Hiện giờ bọn họ làm như vậy, chính là phạm phải một sai lầm rất lớn.

Hai chân mày của Trọng Lâm nhíu chặt, mặc kệ những giấy tờ quan trọng trên bàn, lập tức chạy đi. Hiện tại Ý Hàm nhất định đã thấy Phương Úc Vấn bị nhốt trong địa lao. Cho dù bây giờ anh có sai người đưa cô ra ngoài cũng không còn kịp nữa.

Nhìn thấy tình nhân của mình bị anh tra tấn thành bộ dáng này, cô ấy sẽ có biểu tình gì. Trong lòng anh nghĩ, có phải cô rất quan tâm đến gã tình nhân kia không. Tưởng tượng đến tình huống này, Trọng Lâm càng cố gắng lái xe nhanh hơn.

Anh phải trở về trong thời gian nhanh nhất, anh hiện giờ không thể chịu được cảnh tượng hai người kia ở chung một chỗ. Huống chi, Ý Hàm vẫn còn là vợ của anh, nhưng lại mang trong mình cốt nhục của kẻ đó.

Loại sự tình này, dù có là ai cũng không thể dễ dàng tha thứ. Trọng Lâm không biết trên mặt mình có biểu tình gì, chỉ biết đó chắc chắn là một loại chua xót.

“Anh, em là Tiểu Hàm đây, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.” Thu Ý Hàm thật không thể ngờ anh trai lại bị Trọng Lâm tra tấn tới nông nổi này. Anh trai đã làm gì đắc tội với anh ta, vì sao anh ta lại tàn nhẫn như vậy.

Trên người Phương Úc Vấn đều là vết thương, vết thương cũ, vết thương mới chồng chéo lên nhau. Bởi vì không được điều trị, có chỗ đã mưng mủ, ngay cả khuôn mặt tuần tú trước kia giờ cũng tái nhợt.

Vì không chịu nổi, Phương Úc Vấn đã hôn mê suốt hai ngày. Thu Ý Hàm tuy rằng không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng đoán được anh trai ở trong này đã chịu biết bao đau khổ.

“Em là Hàm nhi đây, anh hãy tỉnh lại đi. Hàm nhi sẽ đưa anh ra ngoài.” Muốn sống sót ở trong này, phải có ý chí rất mạnh, cô lúc ấy chính là dựa vào ý chí để chống đỡ trong những ngày đó. Cô biết anh trai nhất định cũng làm được, anh còn chưa mang cô đi được, anh làm sao có thể buông tay.

“Anh, anh vẫn chưa mang Tiểu Hàm rời khỏi nơi này, nhất định anh không được bỏ cuộc.” Nhìn thấy Phương Úc Vấn vẫn không tỉnh lại, Thu Ý Hàm nóng vội. Cô biết anh thương cô, cho nên dùng chính chuyện đó để kích thích ý thức của anh.

Không biết có phải vì anh đã bị tra tấn thành như vậy, Trọng Lâm không lo lắng anh có thể trốn thoát, nên Phương Úc Vấn cũng không bị trói lại, chỉ bị ném vào một góc ẩm ướt.

74. Chương 74: Từ Biệt Quá Khứ

Edit: Cherry Li

Dường như nghe được giọng nói của Thu Ý Hàm, Phương Úc Vấn từ từ mở mắt. Nhìn thấy dáng vẻ Tiểu Hàm đau lòng vì mình, Phương Úc Vấn muốn tự đứng lên, nhưng anh không có một chút sức lực, mới chỉ cử động một chút lại ngã xuống đất.

“Anh trai, từ từ thôi, Tiểu Hàm giúp anh.” Thu Ý Hàm nói xong dùng hai tay đỡ Phương Úc Vấn, hi vọng có thể đỡ anh trai đứng lên. Mất một lúc lâu sau, Thu Ý Hàm mới nâng được Phương Úc Vấn đứng dậy, đi từng bước nhỏ.

“Phu nhân có phải đang ở bên trong không?” Giọng nói của Trọng Lâm từ cửa truyền đến, làm lửa giận trong lòng Thu Ý Hàm bùng phát.

Sau khi nghe mấy người canh cửa trả lời, Trọng Lâm đi nhanh vào trong.

Vừa vặn nhìn thấy cả thân mình Phương Úc Vắn đều dựa lên người Thu Ý Hàm, mà Thu Ý Hàm đang dùng ánh mắt phẫn hận nhìn anh. “Người đâu, mau gọi bác sĩ đến.”

Cho dù trong lòng anh không nguyện ý, nhưng Thu Ý Hàm đã muốn như vậy. Anh cũng chỉ có thể gọi người đến chữa trị cho Phương Úc Vắn.

“Không cần anh giả mù sa mưa, hiện tại anh chỉ cần tránh đường, tôi muốn đưa anh trai ra ngoài.” Nghe Thu Ý Hàm nói vậy, Trọng Lâm liền đứng qua một bên, nhưng đồng thời lại hướng ánh mắt ra cửa với đám thủ hạ.

Thu Ý Hàm vừa ra khỏi địa lao đã bị bọn thủ vệ tách ra khỏi Phương Úc Vắn. Sau đó Phương Úc Vắn bị một tên thủ vệ mang đi, mà Thu Ý Hàm lại bị vây tại chỗ.

“Trọng Lâm, anh nếu còn làm tổn thương người thân của tôi một lần nữa, tôi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh.” Thu Ý Hàm bị tên thủ vệ đem giao cho Trọng Lâm. Dù bị anh nắm chặt hai tay, nhưng hai chân Thu Ý Hàm vẫn không ngừng đá đánh anh. Trên mặt cô oán hận ngày càng tăng.

“Cho dù em không tha thứ cho anh, nhưng anh cũng sẽ không cho em có cơ hội chạy thoát một lần nữa.” Trọng Lâm cắn mạnh một cái vào vành tai Thu Ý Hàm. “Vì sao cứ phải cố chấp như vậy?”

Sau khi trở về, Trọng Lâm chỉ chú ý tới những thay đổi của Thu Ý Hàm. Những người khác căn bản không quan hệ gì với anh, anh cũng không cần quan tâm. Nếu Ý Hàm đã biết chuyện, anh sẽ để cho Phương Úc Vắn sống thêm vài ngày nữa.

“Tôi muốn biết, anh trai tôi đã bị anh đưa đi đâu?” Trọng Lâm càng nhàn nhã, Thu Ý Hàm càng tức giận. Hiện tại anh trai đang đứng trên bờ vực sinh tử, mà Trọng Lâm lại là người gây ra chuyện này. Cho dù người đó không có quan hệ gì với anh ta, nhưng anh ta có cần thiết phải lạnh lùng như vậy không?

Người đó là anh trai của cô, cô cùng anh trai đến tột cùng đã dắc tội anh ta ở điểm nào? Anh ta tại sao phải đối xử với anh em cô như vậy. “Anh có thể buông tha cho tôi được không?”

“Trước tiên hãy nói cho anh biết, vì sao phải buông tha cho em?” Trọng Lâm tựa đầu lên suối tóc của Thu Ý Hàm, ngửi được mùi hương thoang thoảng.

“Từ biệt quá khứ” Thu Ý Hàm không lay chuyển được anh ta, tức giận nói. “Tôi muốn nói, anh hãy đưa tôi đi gặp anh trai tôi.”

Thu Ý Hàm chỉ nói ra một phần của lý do, hơn nữa cô cũng biết những lời này không phải là đáp án Trọng Lâm muốn nghe. Nhưng cô không thể không chế được nên đã nói ra những lời này.

Cô biết, chính cô đang kích anh, Trọng Lâm là người mà dù cô có khẩn cầu như thế nào, anh ta cũng sẽ không đáp ứng. Chỉ có dùng biện pháp kích tướng, cô mới có thể đạt được mục đích của mình.

“Từ biệt quá khứ, nói thật hay!” Trọng Lâm hít sâu một hơi, buông Thu Ý Hàm ra. Hiển nhiên tâm tình Trọng Lâm càng trở nên tồi tệ, sở dĩ buông cô ra, có thể bởi vì nguyên nhân khác.

75. Chương 75: Tôi Sẽ Hận Anh Suốt Đời

“Em muốn từ biệt quá khứ, vậy chúng ta phải nói câu vĩnh biệt với anh trai em rồi.” Trọng Lâm đưa Thu Ý Hàm vào phòng Phương Úc Vắn đang nằm điều trị. Mấy bác sĩ đang xử lý miệng vết thương cho Phương Úc Vắn. Thu Ý Hàm liền ở bên cạnh lặng lẽ chờ đợi. Nhưng cô lại coi Trọng Lâm như không tồn tại, làm trong lòng anh càng thêm tức giận.

Khi miệng vết thương của Phương Úc Vắn đã được xử lý, Thu Ý Hàm đang chuẩn bị đến bên cạnh anh, lại bị Trọng Lâm giữ lại. “Đem Phương Úc Vắn nhốt lại.” Tiếng nói của Trọng Lâm lạnh lùng truyền vào tai Ý Hàm. “Anh....” Thu Ý Hàm chưa kịp phản kháng đã ngắt xiu. Trọng Lâm vội vã ôm lấy cô vào lòng.

“Xử lý chỗ này cho sạch sẽ.” Trọng Lâm đã định ôm Thu Ý Hàm rời đi, nhưng lại nhớ ra phải ra lệnh cho thuộc hạ xử lý Phương Úc Vắn.

Phương Úc Vấn đang bị đánh thuốc mê, lại thêm thân thể đã rất suy yếu, sau khi bị nhốt vào Âm Môn, cho dù không giết anh ta, tại nơi không khí ẩm thấp u tối này, chỉ sợ anh ta cũng không thể trụ được quá lâu.

“Có cần phải cho anh ta một phát súng nữa không?” Giáp hỏi ý kiến Ất, vì hắn cũng không hiểu rõ lắm ý của chủ nhân. Đến tột cùng là để cho anh ta tự sinh tự diệt hay một phát súng giết chết luôn.

“Cứ như vậy đi, nhìn bộ dạng anh ta thế này, cùng lắm cũng chỉ sống được qua đêm nay.” Ất nói. Sau đó, hai người đem Phương Úc Vấn ném sang một bên, coi như mọi chuyện đã giải quyết xong.

“Anh buông tôi ra, tôi muốn đi tìm anh tôi.” Không đợi Trọng Lâm ôm Thu Ý Hàm về phòng, cô đã tỉnh lại. Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Trọng Lâm, Thu Ý Hàm càng thêm lo lắng cho tính mạng của Phương Úc Vấn.

“Tôi đã nói rồi, nếu anh một lần nữa làm tổn thương người thân của tôi, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho anh.” Thu Ý Hàm cắn lên cổ Trọng Lâm, đến khi thấy mùi máu tanh mới nhả ra. “Tôi sẽ hận anh cả đời”

“Hận cũng được, chỉ cần em vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi.” Nếu nói không hối hận, thật ra là nói dối, nhưng đã đến nước này, anh có muốn quay đầu lại thì đã muộn rồi.

“Anh ấy đã bị anh tra tấn như vậy rồi, anh còn muốn sao nữa, chẳng lẽ anh thật sự độc ác đến vậy, hại chết người thân cuối cùng của tôi.” Khóe miệng Thu Ý Hàm chảy ra một dòng máu tươi, đó là kết quả của việc cô vừa cắn anh.

“Nếu anh ta mạng lớn, có thể bây giờ vẫn còn sống.” Trọng Lâm lơ đãng nhếch khóe miệng, tiếp tục ôm Thu Ý Hàm đi vào phòng.

“Anh trai tôi hiện giờ đã suy yếu lắm rồi, anh làm vậy, là muốn để cho anh ấy tự thân tự diệt, anh muốn đẩy anh ấy vào chỗ chết.” Vừa đến phòng, Thu Ý Hàm liền giãy khỏi cánh tay Trọng Lâm. Cô giơ tay chỉ vào anh, lên án hành vi tội lỗi của anh.

Trọng Lâm sửa sang lại quần áo, nhìn thẳng vào mắt Thu Ý Hàm. “Tôi chính là muốn cho anh ta phải chết.” Trọng Lâm cười lạnh một tiếng. “Nếu không phải em nói muốn quên hết quá khứ, có lẽ tôi sẽ để cho anh ta sống thêm vài ngày. Nhưng em đã nói như vậy, tôi không trừng trị em một phen, thật không đáng mặt làm chồng rồi.”

Hóa ra đây chính là câu trả lời của Trọng Lâm. Thu Ý Hàm thật không ngờ anh ta lại bóp méo lời nói lúc trước của cô. Ha ha, cô bây giờ còn có thể nói cái gì. Anh, em nên làm gì mới có thể cứu anh đây? Nếu ngay cả anh cũng chết, vậy thì em nên làm gì bây giờ? Thu Ý Hàm im lặng tự hỏi.

76. Chương 76: Lại Lần Nữa Ngu Ngốc

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Trọng Lâm vừa nói xong liền khóa cửa lại. Nghe được thanh âm khóa cửa phía sau, trên mặt cô không hề có một chút kinh ngạc nào.

Lời nói của Trọng Lâm thật buồn cười. Anh trai duy nhất của cô, tuy rằng không cùng chung huyết thống, nhưng dù sao cũng là người thân cuối cùng của cô trên cõi đời này đang không biết sống chết ra sao, cô còn có tâm trạng nghỉ ngơi ư? Còn nói nghỉ ngơi thật tốt, thật là buồn cười.

Thu Ý Hàm muốn tìm cách trốn đi, cô nhất định không thể trơ mắt nhìn anh trai như vậy được. Cô ngồi trên giường suy nghĩ, nhưng đột nhiên bụng dưới truyền đến một cơn đau đớn làm cô không thể chịu đựng được, đành nằm cuộn tròn trên giường.

Cô hiện tại phải thật kiên cường, đau đớn thế này đã là gì. Thu Ý Hàm muốn xuống giường, nhưng lại bị ngã sấp xuống đất. Ống quần đã nhuộm máu đỏ tươi nhưng cô không hề hay biết. Lần thứ hai đứng lên rồi lại ngã xuống cô mới nhìn thấy cánh tay đã dính đầy máu.

Đã từng mất đi một đứa con, lúc này cô mới nghĩ đến một khả năng. Thu Ý Hàm muốn khóc, nhưng lại không thể chảy ra một giọt nước mắt. Ông trời cũng thật bất công, hết lần này đến lần khác đùa giỡn cô như vậy. Hiện giờ anh trai đang vô cùng nguy hiểm, đứa trẻ trong bụng cũng sắp mất đi.

“Có ai ở đó không, cứu con tôi, cứu con tôi.” Thu Ý Hàm cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng bò đến cửa phòng cầu cứu. Nhưng sau một lúc, cũng không hề có ai đáp lại lời cô.

Cô thật sự không tin Trọng Lâm không bố trí người bên ngoài. Vì sao lại cố tình không ai trả lời. “Trọng Lâm, mau tới đây cứu tôi, cứu lấy con tôi, tôi van xin anh, tôi không muốn mất nó.”

Cô nói chính là “con của cô”, chứ không phải “con của chúng ta”. Trọng Lâm ngửa mặt lên trời than một tiếng. Sau khi anh phân phó người hầu rời đi, anh cũng không thể nhẫn tâm bỏ mặc cô như vậy.

Khi Thu Ý Hàm kêu cứu cũng không nghĩ nhiều như vậy. Cô làm sao nghĩ đến tôi và chúng ta lại khác nhau như vậy. Cô chỉ mong có người nào đó đến cứu cô, cứu đứa bé của cô. Nhưng cô thật thê thảm, không hề có ai đến cứu, cô nên làm cái gì bây giờ? Bên ngoài rõ ràng có tiếng bước chân, nhưng không ai nghe được giọng nói của cô sao. Làm sao có thể như vậy được?

Ngay cả mạng sống của cô Trọng Lâm cũng không quan tâm sao? Anh ta luôn miệng nói yêu cô, thể nhưng lại có thể làm tổn thương cô như vậy sao. Cô không muốn nghĩ quá nhiều, nhưng loại tình huống này, nếu không phải mệnh lệnh của Trọng Lâm thì là của ai nữa.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha.” Cô bây giờ chỉ có thể cười, hơn nữa phải cười thật to. Cô dường như không biết mệt mỏi, vẫn cười một cách điên cuồng.

Cánh cửa vẫn không hề động, Thu Ý Hàm đã sắp tuyệt vọng. Đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng thấy một thân ảnh thật quen thuộc. Sau khi hấn nhảy vào, Thu Ý Hàm mới nhìn rõ bộ dạng của hắn. Là A Hổ, chẳng phải cậu ta đã chết rồi sao?

“Cậu thật là A Hổ sao, không phải là anh em sinh đôi với cậu ta chứ?” Thu Ý Hàm hy vọng đáp án là vế sau, nhưng đáng tiếc, người kia chính là A Hổ. Thu Ý Hàm nghĩ lại lần đầu tiên bị Trọng Lâm bắt giữ, lúc này mới đem tất cả mọi chuyện xâu chuỗi lại.

Hóa ra là như vậy. Thu Ý Hàm rốt cuộc đã nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện. A Hổ chết là giả, đó đều là mưu kế của Trọng Lâm. Cô đã ngu ngốc một lần hiện nay lại lần nữa sa vào.

77. Chương 77: Không Được Rời Bỏ Anh

Edit: Cherry Li

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn lừa gạt cô.” A Hổ cũng biết nếu cậu ta xuất hiện trước mặt cô, thì cô sẽ thông suốt một số chuyện trước kia. Nhưng bây giờ A Hổ không có lựa chọn nào khác, tình hình Thu Ý Hàm hiện tại rất nguy hiểm.

Ông chủ lại không cho phép bọn họ giúp cô. Ông chủ muốn đứa bé trong bụng cô vĩnh viễn biến mất, nên chắc chắn sẽ không đến cứu cô.

Ngoài cửa có thủ vệ, cậu ta không muốn xung đột với bọn họ, nên đành phải đi vào bằng đường cửa sổ. Nhưng cậu thật sự lo lắng, Thu Ý Hàm không chịu sự giúp đỡ của cậu.

“Cậu đi đi, bây giờ đã vô ích rồi.” Thu Ý Hàm cảm giác được, đứa bé đã không còn bình yên trong bụng cô. Hiện giờ có cứu cũng đã quá muộn rồi. Đã không có, hết thấy đều không có. Có lẽ anh trai giờ này cũng đã lên thiên đàng, cô cũng không cần cố gắng sống một mình cô đơn trên cõi đời này nữa.

Nghe lời nói tuyệt vọng của Thu Ý Hàm, A Hổ cũng đại khái hiểu được nguyên nhân. Tâm trạng cô hiện tại rất xấu, cô có thể làm ra chuyện điên rồ hay không?

A Hổ đỡ Thu Ý Hàm lên giường, sau đó nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Giờ cậu ta phải đi khuyên bảo ông chủ, tính mạng phu nhân thật sự đang rất nguy hiểm. Nhưng ông chủ đối với phu nhân như vậy thật sự hơi quá. Cậu muốn thay phu nhân mà nói một lời.

“Vừa rồi tôi có đến xem, đứa bé của phu nhân hiện giờ đã không còn nữa rồi.” Sau khi A Hổ nói xong câu đó, biểu tình của Trọng Lâm cũng không có gì biến hóa, cũng không hề muốn đi xem Thu Ý Hàm như thế nào.

“Phu nhân mất đi đứa bé, có thể ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe và tâm trạng. Ông chủ không muốn đi thăm phu nhân một lát sao.” Cậu ta không dám nói thẳng tình huống hiện tại của Thu Ý Hàm mà chỉ có thể ám chỉ một chút. Bởi vì cậu không muốn ông chủ lại làm tổn thương phu nhân một lần nữa. Nếu cần, cậu sẽ giúp cô thoát đi.

Phương Úc Vấn hiện giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, bởi vì cậu ta đã cho hai người đi cứu anh, kịp thời đưa anh đến bệnh viện. Những chuyện khác, không cần cậu ta xử lý, tin rằng sau khi Phương Úc Vấn được đưa đến bệnh viện, anh ta sẽ tự bảo vệ được chính mình.

“Ý Hàm, em bây giờ thế nào rồi?” Trọng Lâm chạy tới phòng, nhìn thấy Thu Ý Hàm yếu ớt nằm trên giường, còn dưới đất đầy vết máu. Anh biết mình cũng đau đớn nhưng không thể nói được nên lời.

May mà anh đã kêu bác sĩ ở bên ngoài chờ, nếu bác sĩ đến chậm, chỉ sợ Ý Hàm không thể chống đỡ được. “Nhanh lên, mau vào cấp cứu!” Giọng nói của Trọng Lâm đã hơi run rẩy, nhưng vẫn cố giữ được sự lạnh lùng uy nghiêm.

Trong lúc này, Thu Ý Hàm thật sự không còn muốn sống nữa, cô muốn lặng lẽ chết đi. Thế giới này còn có gì để cô lưu luyến nữa, ngẫm lại, thật sự là không có bất kỳ cái gì. Nhưng xung quanh thật âm ỉ, không cần kêu cô nữa, cô sẽ có thể nhìn thấy cha mẹ cô, còn có đứa con chưa kịp chào đời của cô, đừng âm ỉ nữa.

“Ý Hàm, tỉnh lại đi, đừng giống như lần trước ngủ lâu như vậy, được không, anh thật sự rất sợ em cứ như vậy bỏ anh mà đi.” Sau khi Thu Ý Hàm được cấp cứu thành công, Trọng Lâm vẫn rất lo lắng.

Thu Ý Hàm dần mở mắt, nhìn thấy trong mắt Trọng Lâm tràn đầy nước mắt. “Anh còn quan tâm đến tôi làm gì, cứ để cho tôi và đứa bé chết không tốt sao?”

78. Chương 78: Anh Còn Có Thể Nói Gì Khác Sao?

Edit: Cherry Li “Ha ha,ngoại trừ những lời này, Trọng Lâm anh có thể nói những lời khác sao?” Tuy rằng sắc mặt Thu Ý Hàm đang tái nhợt, cũng không thể nói to, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta thấy thật lạnh lùng.

“Có một số việc, không phải anh không cho phép, liền không thể xảy ra.” Thu Ý Hàm vừa cười vừa nói ra những lời này, ngữ khí thật bình thản, nhưng lại làm cho Trọng Lâm không thể phản bác. “Vì sao lại phải làm tổn thương tôi, chẳng lẽ là vì yêu tôi sao?” Thu Ý Hàm nhìn thẳng vào mắt Trọng Lâm, cô cũng không mong chờ anh ta có thể cho cô một câu trả lời vừa lòng.

“Con của tôi, vốn có thể giữ lại, nhưng là vì anh không đến cứu tôi, nên mới mất đi.” Không có chỉ trích, cô chỉ như đang trần thuật lại một sự việc. Hiện giờ, cô còn chưa biết là do Trọng Lâm cố ý muốn cô sẩy thai, nếu cô biết chuyện này, có lẽ thái độ còn xa lạ hơn rất nhiều hiện giờ.

Nghe lời nói của Thu Ý Hàm, Trọng Lâm không hề phản bác, chỉ muốn ngồi lên giường để được gần cô hơn. Mà khi Trọng Lâm muốn để Thu Ý Hàm dựa vào lồng ngực anh, cô lại quay mặt đi.

Trọng Lâm không hề nói gì, chỉ lẳng lặng nằm bên cô. Đợi cho cô ngủ say, mới nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc của cô. Tuy rằng cảm giác không bằng vuốt ve tóc dài, nhưng đối với Trọng Lâm điều đó đã rất vui rồi.

Khẳng định Ý Hàm không hề phát hiện, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô. Đắp cho cô một chiếc chăn mỏng, sau đó mới đứng dậy rời đi.

“Không phải ông nói thuốc này không hề ảnh hưởng đến sức khỏe sao, vì sao cô ấy lại như vậy?” Trọng Lâm kêu mấy bác sĩ lên phòng họp, giận dữ nói.

“Ông chủ thứ lỗi, chúng tôi quả thật đã thử nghiệm qua, bảo đảm đối với thân thể phu nhân không hề ảnh hưởng gì.” Trong đó có một bác sĩ to gan đứng ra nói, lại bị Trọng Lâm trừng mắt mà sợ hãi không dám nói tiếp.

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, vì sao lại phát sinh sự tình như bây giờ?” Trọng Lâm biết vị bác sĩ này có chuyện giấu diếm, càng thêm tức giận, lời nói phát ra càng lớn.

“Chắc chắn là do phu nhân áp lực quá lớn, còn do nguyên nhân tâm trạng quá xúc động.” Một bác sĩ nói xong, lui xuống, ý bảo một người khác tiếp tục nói. “Phu nhân sinh non, không phải bởi vì thuốc. Nếu do thuốc, phu nhân ít nhất phải dùng 10 ngày mới ảnh hưởng đến thai nhi. Bây giờ mới có một nửa thời gian, phu nhân đã sẩy thai, việc này chắc chắn cùng tâm trạng phu nhân có quan hệ. Tình trạng hiện giờ của phu nhân, không thể để kích động một lần nữa.”

Nghe xong những lời bác sĩ nói, Trọng Lâm dù muốn phát hỏa cũng phát không được. Bởi vì tất cả nguyên nhân đều do anh gây ra, nếu không phải anh bức ép, Ý Hàm cũng sẽ không biến thành như vậy.

Trọng Lâm rất ít khi hút thuốc, hôm nay lại hút hết điếu này đến điếu khác. Gạt tàn bình thường đều trống không, vậy mà hôm nay đã đầy mẩu thuốc lá.

“Cốc .. cốc .. cốc!” Tiếng đập cửa bên ngoài không ngừng vang lên, Trọng Lâm trở nên rất không bình tĩnh. “Ai?” Ngõ khí hơi có chút lớn, nhưng cũng chưa dọa đến người ngoài cửa.

“A Hổ,” Tiếng nói bình tĩnh, nghe không ra trong lòng cậu ta nghĩ cái gì.

“Mau vào đi.” Lúc trước mấy vị bác sĩ đi ra, không hề đóng cửa lại. Mặt khác, tâm trạng của anh không tốt, cũng không để ý đến việc này, nên cửa vẫn đang mở.

“Có chuyện gì?” A Hổ là một trong những người anh tin tưởng nhất, nên cậu ta biết rõ khi nào có thể và khi nào thì không thể vào. Nếu cậu ta đã đến đây, khẳng định không phải vô duyên vô cớ quấy rầy anh.

“Phu nhân tỉnh rồi.” Nghe được lời A Hổ, Trọng Lâm lập tức từ ghế đứng lên, đi nhanh ra ngoài. Nhưng A Hổ lại như vẫn còn lời muốn nói, Trọng Lâm vừa ra đến cửa, lại nghe thấy cậu ta nói tiếp.

“Nhưng tình hình thực tế của phu nhân không hề ổn định.” Kỳ thật đây mới là nguyên nhân A Hổ tìm đến anh. Tình trạng của Ý Hàm bây giờ thật sự làm cho người ta lo lắng.

79. Chương 79: Kết Thúc?

Sau khi nghe thấy những lời A Hổ nói, bước chân của Trọng Lâm càng lúc càng nhanh. Nhất định tình hình hiện nay của Ý Hàm không xong rồi, anh không thể chậm trễ nữa, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, anh sẽ hối hận cả đời.

“Con yêu, con đừng đi, đừng rời bỏ mẹ.” Khi Trọng Lâm đến thứ nhìn thấy đầu tiên là căn phòng Thu Ý Hàm đang ngổn ngang đồ đạc, cô tựa như đã phát điên, miệng lại không ngừng lẩm bẩm câu nói này.

Trọng Lâm lập tức chạy qua ôm lấy cô, dùng đủ mọi cách an ủi dỗ dành cô đừng kích động nữa. Nhưng ngược lại hành động này càng thêm kích thích cô, Thu Ý Hàm càng không thể khống chế bản thân.

“Là anh không cứu con, con mới rời bỏ tôi, tại anh, tất cả đều tại anh hết.” Rốt cuộc cô cũng nói lên những lời trong lòng mình, hơn nữa ở trong lòng Trọng Lâm không ngừng đánh vào ngực anh.

Hiện tại Thu Ý Hàm không biết rốt cuộc không biết cô đã yêu phải loại người như thế nào, lãnh huyết vô tình, đây chính là Trọng Lâm trước kia mà cô biết sao?

Xem ra tất cả đều là ngụy trang lừa bịp người khác a, ha ha, hiện tại coi như cô đã nhận ra chân tướng, chính là đã quá muộn rồi, bởi vì cô đã mất con của cô.

Nghĩ đến đứa con của mình, Thu Ý Hàm thương tâm chỉ nghĩ nước mắt đã tuôn rơi. Người trước giờ không khóc như cô hiện tại cũng không thể kiên cường hơn nữa.

“Là anh sai, ngoan, đừng khóc.” Trọng Lâm tựa như dỗ trẻ con vuốt ve đầu Thu Ý Hàm, “Con sau này còn có thể có, con của chúng ta.” Cuối cùng những lời này không phải an ủi, đó là hy vọng thực sự trong lòng Trọng Lâm, hy vọng họ có thể cùng nhau sinh một đứa bé đáng yêu, có lẽ một đứa con chưa đủ.

“Không muốn.” nghe thấy những lời Trọng Lâm nói, ngược lại Thu Ý Hàm càng thêm kích động: “Tôi không cần con, không cần.” Không biết sức lực ở đâu tới Thu Ý Hàm đẩy mạnh Trọng Lâm ra, ngồi xổm trên mặt đất, “Tôi cần bản không thể bảo vệ được con, tôi không thể bảo vệ chúng.”

Nhìn thấy Ý Hàm thống khổ như vậy, trong lòng Trọng Lâm cũng vô cùng khó chịu. Đứa bé này là do anh cố ý lấy đi, cho nên anh thực có lỗi với cô.

Không đúng, đứa bé này là nghiệp chủng, là do Thu Ý Hàm và Phương Úc Vấn có lỗi với anh. Anh không làm gì sai cả nếu cho anh lựa chọn anh, anh nhất định cũng sẽ không hối hận khi đã làm thế.

Đối mặt Ý Hàm, anh vẫn nhớ rõ hình ảnh Phương Úc Vấn từ phòng Thu Ý Hàm đi ra đêm đó. Chính là hoàn cảnh Ý Hàm hiện tại, anh cũng thực sự không thể không cố ý trốn tránh cô.

“Ý Hàm, không có việc gì đó không phải là em sai.” Trọng Lâm vẫn bắt buộc mình phải nhẹ nhàng nói chuyện với cô, hiện tại cảm xúc của cô không ổn định, anh rất không yên tâm.

Lúc này đây Thu Ý Hàm cũng an phận chút, khóc mệt mỏi phải dựa vào trên người Trọng Lâm tiếp tục nức nở. Dần dần liền ngủ thiếp đi.

Có lẽ không ai có thể lý giải tâm tình lúc này của Thu Ý Hàm, lúc trước khi bị buộc phải bỏ đi đứa con đầu tiên, cô đau lòng một thì đây cô đau lòng gấp mười.

Trải qua ngày náo loạn hôm đó rồi cuộc Thu Ý Hàm cũng khôi phục bình thường. Cũng có thể nói là không bình thường, chính là so sánh với trước kia thì im lặng hơn rất nhiều.

Ám Môn không ai dám nhắc đến chuyện này, chắc chắn là do Trọng Lâm đã ra lệnh. Có lẽ Thu Ý Hàm đã dần dần với đi nỗi đau mất con, cũng có thể là cô đem tất cả giấu quá kỹ Trọng Lâm không biết được chỉ có chính cô mới hiểu.

“Ý Hàm, ăn cơm.” Trọng Lâm đem thức ăn vào phòng, mỗi ngày đều cùng ngồi ăn với cô. Thu Ý Hàm nhìn thấy xong mỉm cười nhìn Trọng Lâm, chậm rãi ngồi vào ghế, chờ Trọng Lâm chuẩn bị xong cho cô sau đó sẽ cùng Trọng Lâm ăn cơm.

Cuộc đời dài như vậy, bao nhiêu khổ đau hay hạnh phúc đang chờ phía trước hiện tại chúng ta không thể đoán trước, có lẽ cuộc đời người ta mãi mãi không thể có một kết thúc hoặc mỗi ngày đều là một kết thúc, mỗi ngày đều có thể là bắt đầu mới.

Có lẽ đó chính là thực hiện lời hứa, cũng có thể là nợ lẫn nhau, đến tốt cùng là ai nợ ai một lời hứa? Ai có thể trả lời đây?

80. Chương 80: Nguyên Nhân Đứa Bé Chết

“Có chuyện cứ việc nói thẳng, ở bên cạnh tôi lâu như vậy còn không hiểu sao?” Trọng Lâm nhìn A Hồ dường như có chuyện muốn nói với anh nhưng vẫn im lặng đứng bên cạnh. Ý Hàm còn chờ anh chăm sóc, đối với hành vi lãng phí thời gian của A Hồ làm anh rất tức giận.

“A Hồ hy vọng môn chủ có thể buông tha cho phu nhân,” Sắc mặt Trọng Lâm trở nên càng ngày càng khó coi, nhưng A Hồ lại tính toán tiếp tục nói tiếp,” Trong lòng môn chủ hẳn là rất rõ, nếu phu nhân biết chuyện đứa nhỏ cô ấy sẽ càng không thể tha thứ ôn chủ.” Bộ dáng mất mát hiện tại của phu nhân, cậu đều thu ở trong mắt, phu nhân không thích Ám Môn, nhưng môn chủ vẫn đem cô giam cầm ở đây

“Chuyện của tôi, không cần người khác nhúng tay.” Trọng Lâm cũng không muốn để ý tới lời nói của A Hồ, “Cậu là người tôi tin tưởng nhất, làm tốt bốn phận của cậu là tốt rồi. Đồng thời, tôi không hy vọng nhìn thấy cậu phản bội tôi.” Nếu anh không muốn buông tay, ai cũng đừng nghĩ cướp đi Ý Hàm từ tay anh, liền ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ.

Thu Ý Hàm đang đi dạo ở Ám Môn, cô không biết chính mình phải làm gì, đã không còn con, cô không biết chính mình vì cái gì mà vẫn còn sống, vì sao cô vẫn còn muốn sống. Cô không thực sự muốn nghe trộm cuộc nói chuyện của hai người, chính là những lời nói của A Hồ nhắc đến đứa bé, chẳng lẽ đứa bé không phải vì cô không cẩn thận và Trọng Lâm không đến cứu mà mất đi sao? Chẳng lẽ bên trong còn có ẩn tình gì hay sao?

Thuốc, Thu Ý Hàm đột nhiên nhớ tới lọ thuốc mà Trọng Lâm đưa cho cô. Chẳng lẽ lọ thuốc kia có vấn đề. Tuy rằng hiện tại không muốn nói chuyện, đó là bởi vì cô muốn tự khép kín bản thân, cũng không có nghĩa

cô mất đi năng lực suy nghĩ. Nhưng giờ phút này cô thực sự hy vọng cô đã điên đã ngây dại không thể hiểu bất cứ điều gì, như vậy cô sẽ không thống khổ như vậy.

Bằng tốc độ nhanh nhất cô trở lại phòng, nhanh chóng lấy lọ thuốc kia ra. Vừa lúc phía sau, Trọng Lâm cũng xuất hiện ở tại cửa phòng. Kinh ngạc cùng căng thẳng trong mắt anh nói cho Ý Hàm biết khẳng định thuốc này có vấn đề, bằng không tại sao anh lại phải căng thẳng khi cô đột nhiên tìm lọ thuốc này?

Giờ khắc này, Ý Hàm muốn cười, cười thật to. Rốt cuộc cô cũng hiểu được những chăm sóc quan tâm của anh đối với cô mà nói là có ý nghĩa gì.

Coi cô là kẻ ngốc sao? Trước thì ác độc xé rách lòng của cô ... sau lại muốn bù lại. Có thể sao? Đáp án của cô chính là không thể. «Tự tay giết chết con của mình anh có cảm giác thế nào?» Ý Hàm lạnh lùng hỏi Trọng Lâm, muốn hỏi cảm giác khi tự tay giết chết con của mình có phải vui lắm hay không mà anh có thể tàn nhẫn như vậy ?

Nghe thấy câu hỏi của Ý Hàm, Trọng Lâm ngẩn cả người, cô nói gì? Con của chính anh? Đứa bé bị giết là con của anh? “Đó là con của tôi?” Trọng Lâm không phải đang hỏi chính mình là đang hỏi Thu Ý Hàm. Bởi vì anh không tin lời cô nói dù chỉ một chút, kia rõ ràng là nghiệt chủng đáng xấu hổ của cô và Phương Úc Vấn kia mà, sao lại là của anh được. Khoảng thời gian đó căn bản anh không có chạm vào cô, sao lại là con của anh được?

“Thu Ý Hàm cô đừng có mà quá đáng quá, đã làm chuyện đáng xấu hổ với thằng đàn ông khác còn cố tình bắt tôi đổ vỡ?”

Những lời này của Trọng Lâm với cô mà nói so với chuyện mất đi con thì chỉ có đau nhiều hơn chứ không kém. Cô làm gì, chẳng lẽ anh cho cô là loại đàn bà sau lưng chồng còn lén lút làm chuyện xằng bậy sao? Thế nhưng anh lại coi cô là loại người như vậy. Ha ha.

“Trọng Lâm, anh là kẻ khốn kiếp, anh mau nói rõ ràng cho tôi, tôi làm gì với người đàn ông khác, tại sao anh lại nói tôi như vậy.” Tuy rằng Thu Ý Hàm luôn luôn kiêu ngạo nhưng chưa bao giờ cô quát lớn, chửi bạo như hôm nay. Có lẽ là mấy ngày nay đau khổ đè nén rốt cuộc bị Trọng Lâm thương tổn lần nữa nên đã bạo phát ra.

81. Chương 81: Thu Ý Hàm Tôi Chưa Làm Chuyện Gì Có Lỗi Với Anh

Muathuvang “Hôm đó tôi đã nhìn thấy em và Phương Úc Vấn.” Những lời này, đối với chính bản thân Trọng Lâm cũng không có sức thuyết phục. Bởi vì dù sao anh cũng không nhìn thấy hai người đã làm những gì, thứ anh nhìn thấy chỉ là Phương Úc Vấn từ trong phòng của cô đi ra, mà vừa vặn Ý Hàm lại mang thai, cho nên anh mới đi đến kết luận này.

Mà nếu như không phải là của Phương Úc Vấn, cũng không thể là của anh. Bởi vì khoảng thời gian đó anh không có chạm vào cô, nếu thật sự có, không thể có chuyện anh không nhớ được.

“Trọng Lâm, tôi không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, Thu Ý Hàm tôi cho đến bây giờ cũng chưa từng làm việc gì có lỗi với anh cả, chỉ có anh vẫn luôn làm tổn thương tôi.” Lần này thực sự Thu Ý Hàm đã phẫn nộ, anh có tư cách gì chứ? “Tôi muốn ly hôn, tôi không cần anh, Thu Ý Hàm tôi không muốn dây dưa gì với Trọng Lâm anh nữa.”

Để nói ra những lời này Thu Ý Hàm cần rất nhiều dũng khí, hiện tại đối với Trọng Lâm cô đã hoàn toàn tuyệt vọng, cô không muốn dây dưa gì với anh nữa, không muốn tiếp tục kéo dài cuộc hôn nhân thống khổ này nữa, không muốn tình yêu khiến cô đau đớn này nữa. Thu Ý Hàm cảm giác thân thể mình đang bị xé rách vỡ vụn, mỗi một tế bào cơ thể đang nát ra.

Hiện tại cô không thể làm bất cứ điều gì, không muốn gì, chỉ muốn rời khỏi nơi này. Tựa như kẻ phát điên chạy ra ra ngoài, cô không biết tại sao bản thân mình lại có thể nhớ rõ phải đi như thế nào, nhưng tựa như tất cả ẩn tượng khi bắt đầu bước chân vào Ám Môn đều dần dần hiện lên, giúp cho cô biết được con đường thoát khỏi nơi này. Khi Trọng Lâm thoát khỏi suy nghĩ tỉnh lại thì mới phát hiện ra Thu Ý Hàm đã sớm chạy khỏi đây.

Thu Ý Hàm lái xe tựa như kẻ điên muốn tìm chỗ chết, Trọng Lâm đành phải ở phía sau gắt gao đuổi theo, nhưng lại sợ mình bám sát quá sẽ khiến cho cô không khống chế được cảm xúc mà xảy ra chuyện gì đó.

Chính là chuyện anh không muốn nhất cuối cùng cũng đã xảy ra, bởi vì xe chạy quá nhanh nên Thu Ý Hàm không thể xử lý nhanh gọn được cuối cùng đã đâm xuống vách núi. Trọng Lâm thực sự đã cảm thấy hối hận khi trước đây mình đã thiết lập Ám môn ở nơi hẻo lánh như thế này, nếu không Ý Hàm sẽ không xảy ra chuyện rồi.

Đột nhiên trong đầu Trọng Lâm lóe lên một hình ảnh, là ngày mà anh thấy Phương Úc Vãn đi ra từ phòng của cô. Anh không ngừng dùng rượu để chuốc say chính mình, cuối cùng anh đã trở lại phòng bằng cách nào? Là Ý Hàm, cứ như vậy anh áp Ý Hàm dưới thân, rốt cuộc hồi lâu sau cũng có được cô một lần nữa. Lần đó anh ngủ tận ba ngày, khi anh tỉnh lại phát hiện ra không thấy Ý Hàm, đồng thời cũng không nhớ được những chuyện sau khi uống rượu.

Đứa bé là của anh, Ý Hàm chưa từng phản bội anh. Nhưng anh đã làm những gì, không chỉ vu oan cho cô đã phản bội mình còn tự tay giết chết con của chính mình. “Ý Hàm, Ý Hàm.” Hiện tại Trọng Lâm đã liều lĩnh đi tới bên vách núi, tất cả người của Ám Môn đều đã nhận mệnh lệnh của anh, không quản ngày đêm ra sức tìm kiếm dưới vách núi.

Hiện tại Trọng Lâm đã rối tung rối mù, hoàn toàn không có chú ý tới thiếu một người, người đó chính là A Hồ. Cuối cùng Trọng Lâm cũng không tìm được gì cả, chỉ còn xác xe trống rỗng hư hỏng nặng và một vài mảnh quần áo trên người Thu Ý Hàm.

Không biết người ở đâu, còn sống hay đã chết, có ý kiến còn bảo Ý Hàm đã bị chết cháy mất xác, quả thực là cô muốn tự sát. Sau khi xử lý tên thủ hạ lảm nhảm kia xong anh vẫn một mực không tin Thu Ý Hàm thực sự đã chết.

Ngày đó Thu Ý Hàm chạy ra liền gặp được A Hồ, hơn nữa A Hồ vì muốn cứu cô thoát khỏi Trọng Lâm đã cố ý dựng lên một vụ tai nạn. Trước lúc xe bị lật rơi xuống vách núi cô cũng đã lên nhảy khỏi xe, sau đó A Hồ đưa cô rời đi. Chính là tốc độ xe lúc đó rất cao, khi nhảy khỏi xe té xuống, đầu và mặt của cô bị va chạm mạnh với mặt đất nên bị thương không nhẹ.

82. Chương 82: Ký Ưc Cuồn Cuộn Trở Về

Từ khi Thu Ý Hàm mất tích Trọng Lâm tựa như phát điên, không quản ngày đêm tìm kiếm Thu Ý Hàm, chỉ cần nghe nói ở đâu có người chỉ cần có một chút giống với Ý Hàm cũng tự mình chạy tới xác nhận, nhưng mỗi lần đều là thất vọng trở về. Say xỉn cùng suy sụp tựa như đã trở thành bạn tương niên của Trọng Lâm, đâu còn dáng vẻ chủ nhân Ám Môn cùng tổng tài Trọng thị lòng dạ khó lường kia nữa? Sau một lần say rượu bị tai nạn xe khiến cho đầu Trọng Lâm bị thương, mặc dù không khiến cho thân thể anh bị thương tổn gì nhưng ngoài ý muốn lại làm cho anh biết được chuyện đứa con đầu tiên của anh và Ý Hàm. Anh nghĩ Ý Hàm cố tình không cần đứa nhỏ nên mới phá bỏ đầu thai vì cô âm thầm chịu đựng thương tổn như vậy. Khi nghe bác sĩ nói cái thai đó là thai ngoài tử cung không thể giữ lại, khi đó tâm tình cô là như thế nào chứ?

Nhất định so với lúc anh phát hiện ra cô phá bỏ đứa bé còn đau lòng hơn, thế nhưng anh còn dùng những lời lẽ như vậy làm tổn thương cô. Bị bắt buộc phá bỏ con, chồng vừa không tin tưởng lại vừa tra tấn, đến tận cùng anh đã gây thương tổn cho cô sâu đến cỡ nào?

Lẽ ra anh sớm phải nghĩ ra, Ý Hàm là một cô gái kiên cường, nếu cô nói yêu nhất định là rất yêu, cho dù có lúc bị ủy khuất cô cũng không dễ dàng nói ra, chỉ biết dùng cách khác để giải tỏa. Là anh không đủ hiểu cô, cho nên sau khi Phương Úc Vãn xuất hiện, Ý Hàm mới dễ dàng bị rung động bởi anh ta, tất cả đều do anh mà ra. Tuy rằng anh và Phương Úc Vãn từng có thỏa thuận, khi nào Phương Úc Vãn đoạt được một chỉ tiêu thì anh mới cho anh ta gặp Ý Hàm, cũng cố ý can thiệp vào cuộc gặp đó. Chính là cho dù hai người bọn họ ít gặp nhau, nhưng do anh đã thương tổn Ý Hàm quá sâu cho nên Ý Hàm mới có thể làm ra chuyện có lỗi với anh.

Không đúng, sự tình hình như không phải như vậy, đột nhiên một hình ảnh mơ hồ thoáng qua trong đầu Trọng Lâm, đó là chuyện xảy ra sau khi Phương Úc Vãn rời khỏi phòng của Ý Hàm hôm đó. Những ký ức

vụn vặt mảnh liệt quay trở lại, khiến cho lòng Trọng Lâm lúc này không thể dùng hai chữ hối hận để hình dung.

Ngày đó anh uống rất say, cuối cùng ngủ gục trên sofa. Sau đó Ý Hàm xuất hiện, tay cô đụng vào người anh. Anh biết cô muốn dìu anh về phòng, cho nên anh cũng rất phối hợp đứng dậy. Tuy rằng thân thể lắc lư không vững, nhưng cuối cùng cô vẫn dìu anh tới được căn phòng ở lầu một.

Nhưng lúc đó anh bị ghen tị làm mờ tất cả, anh đổ kị cô thân thiết với Phương Úc Vãn lại lạnh nhạt với anh. Đau lòng, rất đau lòng khi cô cho rằng cô đã phản bội anh. Cho nên anh cũng không có để mặc cho cô rời đi.

Anh kéo chặt tay cô lại, đè cô xuống dưới người, đêm hôm đó, cuối cùng Ý Hàm cũng không kháng cự anh nữa. Lại một lần nữa anh và Ý Hàm hòa làm một. Đêm đó thật điên cuồng, sau đó anh ngủ tới tận ba ngày. Khi tỉnh lại đối với những chuyện xảy ra anh đã quên hoàn toàn, cho nên khi biết chuyện Ý Hàm mang thai anh mới quả quyết cho rằng đó là con của Phương Úc Vãn. Đó là con của anh, anh có thể khẳng định, ngày đó Ý Hàm và Phương Úc Vãn không có xảy ra chuyện gì cả.

Chân tướng là như thế, con của anh bị chính sự nghi ngờ vô căn cứ của anh, anh tự tay giết chết nó. Tuy rằng không phải đích thân anh ra tay nhưng lại là chính anh sai người làm hết mọi chuyện. Nếu không phải anh diễn trò thâm tình trước mặt Ý Hàm, cô nhất định sẽ không uống những viên thuốc mà anh đưa cho cô.

Aaaaa! Trọng Lâm mày tự cho rằng mày thông minh hơn người, nhưng không ngờ rằng có lúc mày lại ngu ngốc đến vậy. Là do anh hết lần này đến lần khác không tin Ý Hàm, hết lần này đến lần khác thương tổn cô, cho nên cô mới nản lòng thoái chí.

83. Chương 83: Suy Sụp

Sự thật này đã đã kích Trọng Lâm rất lớn, mỗi một chuyện đều lên án sự vô tình, tàn nhẫn của anh với Ý Hàm

Ý Hàm đã mất tích bốn năm, trong bốn năm này cho dù anh tốn bao nhiêu công sức cũng không thể tìm thấy cô.

Trong bốn năm đó, Trọng Lâm đã giải tán Âm Môn, chỉ có bốn người thân cận không muốn rời khỏi anh cho nên anh mới sắp xếp cho họ vào làm trong Trọng thị, âm thầm làm nhiệm vụ bảo vệ cho anh.

“Anh cảm thấy khả năng em có thể thuyết phục Trọng Lâm rời khỏi đây là không lớn.” Trình Dịch Phong đã tìm được Dịch Thủy Tâm ở nước ngoài, cũng đã cử hành hôn lễ với cô. Lúc này đây trở về, lại là Tâm nhi muốn thuyết phục anh trai đi Mỹ giải sầu. Mấy năm nay anh và Tâm nhi cũng thường xuyên trở về thăm Trọng Lâm. Nhưng lần nào cũng vì Trọng Lâm không muốn đi mà phải từ bỏ.

“Lần này anh cũng phải giúp em khuyên anh ấy, đừng có mà như mấy lần trước im như tượng gỗ không nói gì hết.” Dịch Thủy Tâm làm nũng với Trình Dịch Phong, hiện tại cô chính là một người phụ nữ vô cùng hạnh phúc. Có chồng yêu cô còn có một đứa con gái rất đáng yêu. Nhưng khi nhìn thấy anh trai nếu không phải điên cuồng làm việc thì cũng là giam chính mình trong nhà cô thật buồn lòng. Chỉ khi nào nghe thấy một chút tin tức về chị Ý Hàm thì anh ấy mới có thể bình thường một chút, cũng có thể nói là càng không bình thường.

“Được, anh hứa với em anh sẽ cố hết sức.” Trình Dịch Phong ôm bả vai Dịch Thủy Tâm, cùng cô hướng về phía trước. Bởi vì Dịch Thủy Tâm sợ anh trai nhốt mình trong nhà uống rượu hai người sẽ không thể mở được cửa cho nên cố ý đánh một bộ chìa khóa khác. Vừa mở cửa ra, vẫn như trước mùi rượu nồng nặc xông tới.

“Anh!” Dịch Thủy Tâm chạy vội vào bên trong. Quả nhiên Trọng Lâm đã say như chết. “Chồng, anh đừng có đứng ở đó nữa, mau giúp em đỡ anh đến sofa đi.”

Trình Dịch Phong bắt đầu đi lắc đầu, nhưng vẫn đi qua, không cần vợ động thủ một mình anh đã túm được Trọng Lâm từ trên mặt đất ném lên sofa.

“Này sao anh lại làm như vậy với anh cả chứ?” Dịch Thủy Tâm thấy Trình Dịch Phong đối xử với Trọng Lâm như vậy sợ chồng mình vô ý sẽ làm anh cả bị thương, nói xong liền đi qua xem coi anh trai có bị sao không.

“Tâm nhi, các em đã về rồi sao?” nhìn thấy người đến là Dịch Thủy Tâm, Trọng Lâm lắc đầu, khiến cho bản thân thanh tỉnh hơn.” “Nào, chúng ta cùng uống rượu.” Nói xong liền muốn đứng dậy khỏi sofa đi đến phía tủ rượu lấy rượu cho bọn họ.

“Anh.” Dịch Thủy Tâm đẩy Trọng Lâm lại sofa, rất giận khi Trọng Lâm vẫn còn say không biết gì: “Bọn em không muốn uống rượu, anh, anh có thể tỉnh táo hơn chút không?”

“Chồng, cho anh nửa giờ phải làm cho anh ấy tỉnh lại mới được.” Thật sự không có cách nào nữa, Dịch Thủy Tâm phải giao nhiệm vụ này cho Trình Dịch Phong. Còn cô thì chạy đến phòng của anh mình giúp anh thu thập mấy bộ quần áo, giấy tờ tùy thân, hiện tại bằng mọi giá cô phải đưa được anh mình sang Mỹ.

Trình Dịch Phong nhìn người đang say bất tỉnh nhân sự trước mắt thật sự không có cách nào có thể hoàn thành nhiệm vụ mà bà xã đại nhân giao cho. Không còn cách nào khác Trình Dịch Phong cắn răng đến phòng tắm xả một chậu nước lớn mang ra dội thẳng lên người Trọng Lâm. Vừa lúc căn phòng này cũng cần phải tẩy rửa sạch sẽ, đối với những chuyện mà Trọng Lâm đã làm với mình anh thấy đây là cơ hội báo thù hiếm có.

Quả nhiên cách này rất có ích, bị tạt một chậu nước lạnh, Trọng Lâm đã tỉnh táo không ít. Nhưng về mặt vẫn còn dần dần, Trình Dịch Phong hiếm khi có được cơ hội, cho nên muốn trả thù gấp bội, nhanh chóng chạy đi lấy hai chậu nước lạnh nữa, rốt cuộc Trọng Lâm cũng hoàn toàn tỉnh táo.

84. Chương 85: Gặp Lại

Pussycat

“Anh hai, Tiểu Nhụy muốn anh chơi với nó.” Dịch Thủy Tâm từ bên ngoài mở cửa phòng Trọng Lâm ra, ló đầu vào tìm kiếm. Tiểu Nhụy hiện giờ là người duy nhất có thể khiến Trọng Lâm bước ra khỏi phòng, Dịch Thủy Tâm biết chỉ cần nói Tiểu Nhụy, anh hai sẽ tự mình đi ra.

Đây không... anh đã đi tới cửa bên này. “Em chặn cửa làm sao anh đi ra được?” Những lời này của Trọng Lâm khiến Dịch Thủy Tâm rất vui. Cô lập tức nhường đường, chừa lại lối ra cho Trọng Lâm. Sau khi Trọng Lâm rời phòng, Dịch Thủy Tâm ngay lập tức lấy chìa khoá ra, khoá cửa phòng lại.

“Tiểu Nhụy, nói cho cậu biết muốn chơi cái gì?” Trọng Lâm ôm Tiểu Nhụy trên tay, cười hỏi cô bé. Tiểu Nhụy bốn tuổi đã sớm biết móc nối thông đồng cùng cha mẹ, hôm nay nhất định phải mang cậu đi ra ngoài.

“Vậy có phải Tiểu Nhụy nói cái gì, cậu cũng sẽ đồng ý!” Về mặt Tiểu Nhụy chờ mong, khiến Trọng Lâm không nhẫn tâm từ chối, đành phải kiên trì đến cùng gạt đầu.

“Hay quá! Vậy chúng ta cùng đến công viên chơi trò chơi nha cậu.” Tiểu Nhụy không đợi phản ứng của Trọng Lâm, liền ngoắc cha mẹ để cho bọn họ mau mau chuẩn bị, mọi người có thể xuất phát ngay lập tức. Tiểu Nhụy bốn tuổi đã nghiêm trang hết như một người lớn, không cần cha mẹ giải thích rõ với bé cũng có thể tự mình hiểu mà tham gia vào chiến dịch “âm mưu”.

Giờ khắc này, cho dù Trọng Lâm không muốn đi cũng không biết mở miệng như thế nào. Tâm nhi bọn họ vì chuyện của anh, thậm chí tập luyện cũng không ít. Hôm nay để cho cháu gái ra tay, đoán chừng là cũng đến tình trạng không còn cách nào. Anh quả thật là đã lâu không có hưởng thụ không khí bên ngoài, hôm nay sẽ không để cho cháu gái nhỏ bé thất vọng, cùng bọn họ chơi cho thật thích.

Hôm nay, có không ít người đến công viên chơi trò chơi, nhưng không ảnh hưởng gì đến tiến trình của họ. Suốt cả ngày nay, bốn người hầu như chơi tất cả trò chơi. “Mọi người trước tiên nghỉ ngơi ở đây, anh đi mua nước.” Trọng Lâm nhìn thấy một nhà ba người của em gái hạnh phúc, tuy là thấy bọn rất vui vẻ, nhưng bản thân mình không khỏi có chút đau khổ.

Nếu không phải lỗi của anh trước đây, có lẽ anh và Ý Hàm, còn có con của cô, cũng sẽ hạnh phúc giống như em gái bọn họ. Vừa lúc uống xong nước, anh lấy có tìm một chỗ yên tĩnh một chút.

“Xin lỗi anh, xin lỗi anh.” Trọng Lâm đột nhiên bị người khác đụng một cái, nước ở trong tay cũng bị rớt xuống đất. Người đụng vào Trọng Lâm lập tức xin lỗi với anh, ngồi xổm xuống nhặt ly nước trên mặt đất lên.

“Cô...” Nhìn thấy gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt anh, Trọng Lâm cảm thấy mình muốn ngừng thở. Bốn năm qua, bộ dáng này anh không ngày nào là không hình dung ở trong đầu, hôm nay cuối cùng anh gặp lại được cô rồi.

“Ý Hàm, xin lỗi em, xin lỗi em.” Trọng Lâm kích động ôm lấy người trước mặt, tựa sát đầu vào trên vai cô, hốc mắt đầy nước, bởi vì sự xuất hiện của Thu Ý Hàm khiến cho anh rất xúc động.

“Anh hai à, anh có thể buông ra trước được không? Tiểu Hàm sắp thở không nổi.” Thu Ý Hàm cảm thấy người này thật sự rất quái lạ, rõ ràng là cô đụng vào anh, nhưng tại sao anh lại xin lỗi cô chứ? Hơn nữa còn đột nhiên ôm lấy cô, ôm rất chặt như vậy.

“Em không nhận ra anh?!” Nghe thấy Thu Ý Hàm gọi anh là ‘anh hai’, lòng Trọng Lâm lập tức rơi xuống vực thẳm. Anh thật không ngờ tình huống sau khi gặp lại Thu Ý Hàm là như thế này. “Ý Hàm, em đang nói giỡn với anh phải không?”

“Anh hai à, anh đừng khóc, có phải tiểu Hàm làm sai chuyện gì hay không?” Thu Ý Hàm thấy nước mắt Trọng Lâm chảy xuống, nhất thời không biết rốt cuộc nên làm gì bây giờ. Cô cũng không biết có phải bởi vì mình làm sai chuyện gì hay không, đành phải đưa hai tay lau nước mắt trên mặt anh.

Nhìn thấy hành động của Thu Ý Hàm, lúc này Trọng Lâm mới cảm thấy không thích hợp. Ý Hàm thật là không nhận ra anh, hơn nữa cách nói chuyện cũng không giống như một người hai mươi tám tuổi. “Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tiểu Hàm đã mười tuổi nha.” Ý Hàm lộ ra nụ cười ngây ngô. Quả nhiên là như thế này, Ý Hàm đã quên hẳn anh, cô ấy còn quên rất nhiều chuyện, bao gồm chính cô ấy.

“Anh hai, anh còn chưa nói cho tiểu Hàm, có phải tiểu Hàm đã làm sai chuyện gì làm cho anh không vui hay không?” Ý Hàm vẫn không chịu bỏ qua vấn đề này, khiến cho Trọng Lâm không biết nên cười hay là đau lòng. Ý Hàm tuy rằng không nhớ rõ anh, nhưng bây giờ cô cuối cùng đồng ý nói chuyện với anh, cười với anh.

“Em không có làm sai chuyện gì, chính là lỗi của anh.” Trọng Lâm hiện giờ chỉ có thể cho cô câu trả lời này. Bởi vì quả thật là anh đã làm chuyện sai lầm với Thu Ý Hàm, bây giờ những chuyện này đều là trừng phạt anh chịu báo ứng.

“Vậy...nếu anh hai không có chuyện gì, vậy...tiểu Hàm đi đây, anh của tiểu Hàm còn đang chờ tiểu Hàm.” Thu Ý Hàm nói xong, cho Trọng Lâm một vẻ mặt mỉm cười ngọt ngào, liền rời đi. Trọng Lâm đang muốn giữ lấy cô ấy, lại đột nhiên bị đám đông đẩy rời ra.

85. Chương 86: Bóng Đèn Nhỏ

Pussycat

Sau khi đám người phân tán đi, Trọng Lâm đã không còn nhìn thấy được bóng dáng Ý Hàm. Nhưng anh vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm hướng Thu Ý Hàm đã biến mất. Rất lâu anh mới nhớ ra là phải đi mua nước cho Tâm nhi, anh đã không kịp nhặt mấy ly nước vốn bị rớt trên mặt đất. Hơn nữa, đã không còn nhìn thấy dấu vết của nước sau khi đoàn người đi qua, bây giờ anh đành phải đi mua thêm một lần nữa.

“Cậu, sao cậu chậm như vậy ạ?” Tiểu Nhụy bị khát từ lâu, không nhịn được oán trách khi nhìn thấy Trọng Lâm. Tuy rằng Dịch Thuỷ Tâm và Trình Dịch Phong không nói gì thêm, nhưng trong lòng cảm thấy nghi ngờ khi Trọng Lâm đi thời gian lâu như vậy. Trọng Lâm không có trả lời, chỉ đưa nước cho cô, xoa xoa tóc cô cháu gái.

Trên đường về, Trọng Lâm vẫn như cũ không nói chuyện, nhưng Dịch Thuỷ Tâm có thể cảm giác rõ ràng là anh hai hiện giờ cùng với anh hai lúc ra ngoài buổi sáng khác nhau rất nhiều, hay có thể nói là sau khi mua nước về thì thay đổi.

Chẳng lẽ là trên đường mưa nước anh đã xảy ra chuyện gì? Dịch Thuỷ Tâm nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, anh hai rốt cuộc làm sao vậy? Nhưng cô cũng không hỏi câu này cho đến tận buổi tối.

“Ông xã, anh không cảm thấy lúc anh hai trở lại có chút kỳ lạ à?” Dịch Thuỷ Tâm dựa vào trên ngực Trình Dịch Phong, bàn luận với anh chuyện này.

“Không có mà, anh cảm thấy đâu có khác biệt gì nhiều với buổi sáng, vẫn giống nhau không nói tiếng nào.” Trình Dịch Phong không có tí mĩ như Dịch Thuỷ Tâm, cũng không có nhận ra được sự khác thường của Trọng Lâm. Bây giờ anh nghĩ chính là bà xã đại nhân buổi tối đang ngủ với anh còn dám nghĩ tới người đàn ông khác.

“Em không cảm thấy là gần đây em lạnh nhạt với ông xã anh sao?” Trình Dịch Phong ôm Dịch Thuỷ Tâm, đang chuẩn bị hôn cô một cái ngọt ngào, thì phát hiện một cái bóng đèn nhỏ đứng cạnh giường, đó chính là con gái Tiểu Nhụy của họ.

Trình Dịch Phong hơi hồi hận, tại sao trước đó không khoá cửa phòng cho tốt, bây giờ cho con gái cơ hội đi vào. Hai anh muốn thân mật hôn bà xã một hồi cũng không được.

Dịch Thuỷ Tâm nhìn thấy vẻ mặt thối tha của Trình Dịch Phong, rất muốn che miệng cười trộm, nhưng cô không làm như vậy, chỉ dùng bàn tay nhỏ bé đẩy đẩy anh.

“Tiểu Nhụy, tại sao bây giờ còn chưa ngủ? Là muốn mẹ kể chuyện cổ tích phải không?” Tiểu Nhụy luôn luôn rất ngoan ngoãn, cũng chín chắn rất sớm, cho nên dưới sự kiên trì của Trình Dịch Phong, lúc con gái được ba tuổi, Dịch Thuỷ Tâm đành phải thoả hiệp để cho con gái ngủ riêng một phòng.

Thật ra, ba tuổi nói nhỏ thì không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, Dịch Thuỷ Tâm vẫn muốn lúc con gái còn nhỏ ở chung nhiều với cô. Nhưng ý Trình Dịch Phong không vui là trên giường lại có thêm quỷ nhỏ này, cô cũng không có cách nào.

Tiểu Nhụy nở một nụ cười thần bí, nhanh chóng bò lên giường của cha mẹ và chui vào ổ chăn, ngay chính giữa Dịch Thuỷ Tâm và Trình Dịch Phong ngủ.

Hành động này của Tiểu Nhụy làm cho sắc mặt Trình Dịch Phong đen lại, Dịch Thuỷ Tâm cũng không kiềm chế được bản thân mà bật cười. Khiến cho Tiểu Nhụy hoàn toàn không rõ vì sao cha và mẹ, một người thoạt nhìn không được vui, một người vừa cười vui vẻ như vậy.

Nhưng mà tình cảm của cha mẹ bé luôn luôn rất tốt, đây là bé đã chứng kiến từ nhỏ, ừ, tuy rằng bây giờ bé cũng chưa lớn. Nhưng hôm nay bé đặc biệt ở chung với cha mẹ là vì bàn bạc với mẹ chuyện rất quan trọng của cậu.

“Mẹ, mẹ, con không muốn nghe chuyện cổ tích, con muốn cùng mẹ nói về cậu một chút.” Về mặt Tiểu Nhụy giống như là phát hiện ra một đại lục mới, đồng thời mừng rỡ ừn một cái, đẩy Trình Dịch Phong ra xa hơn. Bây giờ bé đã có đủ không gian để bàn bạc chuyện quan trọng.

“Có phải Tiểu Nhụy cũng cảm thấy lúc trở lại cậu có vấn đề hay không?” Biết rõ con gái và cô có trực giác giống nhau, Dịch Thuỷ Tâm hoàn toàn khởi động tinh thần, chuẩn bị cùng con gái trao đổi thật tốt những suy nghĩ hợp nhau. Chà, vẫn là con gái hiểu rõ cô mà, đáng vẻ không giống như ông xã mặt nghiêm kia, cái gì cũng không hiểu. Dịch Thuỷ Tâm suy nghĩ, nhếch miệng, mũi hừ một cái với Trình Dịch Phong, cuối cùng hoàn toàn tập trung tinh thần vào hoạt động mẹ con giao lưu.

Bây giờ là Trình Dịch Phong bị con gái gạt bỏ, bà xã làm lơ, sao anh lại khổ như vậy hả? Chẳng qua câu oán giận này tất nhiên chỉ là giỡn chơi thôi, nhìn thấy vợ yêu cùng con gái dễ thương đều ở bên cạnh, anh hạnh phúc biết bao nhiêu.

Nếu giờ đây Dịch Thuỷ Tâm ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy Trình Dịch Phong đang cười ngây ngô với mẹ con cô.

86. Chương 87: Nhìn Trộm

Pussycat

“Mẹ, con vừa mới đi nhìn trộm cậu.” Tiểu Nhụy vừa nói ra, vẻ mặt đang ngây ngô cười của Trình Dịch Phong liền cứng lại. Nhìn trộm?! Con gái nhỏ đơn thuần và đáng yêu vừa mới nói là nhìn trộm, còn là nhìn trộm một người đàn ông! Tuy rằng người đó là cậu của bé, nhưng cái này cũng không được à!

Thế nhưng tại sao sau khi bà xã thân yêu của anh nghe được lời nói của con gái thì ngược lại càng thêm hăng hái? Không chút nhận ra rằng cần phải dạy dỗ con gái tốt hơn một chút.

“Con dám đi nhìn trộm cậu con, nếu như bị cậu phát hiện ra, con sẽ thảm đó!” Dịch Thuỷ Tâm nhẹ nhàng gõ một cái lên đầu của Tiểu Nhụy, có chút ngạc nhiên đối với hành động này của bé, nhưng lại có chút bất đắc dĩ. “Nói mau, nói mau, con phát hiện cái gì?”

“Con phát hiện, à...” Tiểu Nhụy vừa cố ý cười vẻ bí mật, vừa cố ý treo ngược hứng thú của Dịch Thuỷ Tâm. “Hôm nay cậu ở trong phòng rất kỳ lạ, vẻ mặt khi thì giống như rất khổ sở, nhưng khi thì lại lộ ra tươi cười. Mấy ngày trước, lúc con nhìn trộm, cậu đều không có biểu tình.” Nói xong, Tiểu Nhụy còn rất đắc ý gật gật đầu đối với sự phát hiện lớn của mình, như là tự mình khen ngợi hay là tán thành.

Nhưng mới rồi, Trình Dịch Phong nghe được con gái nhìn trộm, nghĩa là không phải thời gian một hai ngày, không biết nên lấy gì để hình dung biểu tình hiện giờ trên mặt anh, là lo lắng, là không thể tưởng tượng nổi, hay là tức giận, hay là, có lẽ đều có một chút đi.

Nhưng mà sau khi Dịch Thuỷ Tâm nghe thế, chỉ cảm thấy đùa rất vui, cũng không có nghĩ xa giống Trình Dịch Phong như vậy, không biết là cô rất đơn thuần hay là không chỉ rất đơn thuần mà còn...

“Oà, đây chính là phát hiện quá lớn, mẹ chỉ là cảm thấy rằng cậu của con khiến cho người ta cảm thấy rất khác.” Dịch Thuỷ Tâm còn rất khâm phục Tiểu Nhụy, cô mới phát hiện một manh mối đầu đầu, không nghĩ là con gái quý báu lại đào ra được nhiều như vậy. “Tiểu Nhụy, con giỏi quá, tin tức này của con thật sự là rất có ích, vậy con cảm thấy được tại sao cậu con lại thay đổi chứ?” Hỏi xong, Dịch Thuỷ Tâm cũng nổi lên suy tư.

Không nghĩ là cô lại còn có thể khen ngợi, Trình Dịch Phong chỉ có thể lấy tay nhéo nhéo mi tâm của mình. Xem ra, với việc trước khi con gái đi học, anh phải nói chuyện thật rõ với bà xã thân yêu. Bây giờ, Tiểu Nhụy chỉ là một đứa nhỏ nhìn trộm, sau này phát triển thành một kẻ nhìn trộm lớn, cả ngày ở trường học nhìn trộm bạn học nam thì làm sao bây giờ?

Anh cũng không phải là lo lắng cho bạn học nam này sẽ bị con gái nhìn đầu, mà là sợ con gái đáng yêu của anh nhìn trộm bị phát hiện, sau đó bị người ta coi là một con ma hiếu sắc, cái này không thể được.

“Con cảm thấy nhất định là người mà các người thường nhắc đến, người bí mật rất quan trọng với cậu đã xuất hiện.” Hai mẹ con hoàn toàn không chú ý tới tình huống hiện giờ của cái vị ở đằng sau, vẫn còn chuyên tâm với thảo luận nghiêm túc của hai người.

“Tiểu Nhụy, con gái của mẹ thật là giỏi!” Dịch Thuỷ Tâm ôm Tiểu Nhụy, hôn mấy cái lên khuôn mặt của bé. “Mẹ cũng nghĩ như vậy đó.”

Quan điểm của mẹ con đạt được nhất trí, thảo luận kết thúc thành công. Trình Dịch Phong còn chưa nói với con gái cái gì, Tiểu Nhụy đã leo xuống giường trước, trừng mắt tinh nghịch nhìn bọn họ. “Cậu, con tất cả cái gì không nên nhìn thì cũng chưa nhìn thấy nha, nhưng mà chuyện tốt của cha mẹ đã bị con thấy rõ hết từ lâu rồi.”

Nói xong câu đó, Tiểu Nhụy nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Thảo nào, vừa rồi bé bò đến dưới giường nhanh như vậy, thì ra là để chạy trốn được thuận lợi. Nhưng vấn đề rất quan trọng bây giờ, Tiểu Nhụy vừa mới nói, là chuyện tốt của bọn họ đã bị hoàn toàn thấy hết.

“Ông xã, lời nói mới vừa rồi của Tiểu Nhụy là có ý gì?” Dịch Thuỷ Tâm còn chưa có phản ứng lại, chỉ nhìn Trình Dịch Phong cầu cứu.

87. Chương 88: Hẹn Ước

Mấy hôm nay, Trọng Lâm mỗi ngày đều đến sân chơi trò chơi này, rốt cuộc cũng không gặp được Thu Ý Hàm. Anh không biết phải làm sao để tìm cô, chỉ có thể hy vọng ở trong này gặp được cô lần nữa. Lại

suốt một ngày, một mình anh đi loanh quanh ở trong sân chơi trò chơi. Ý Hàm thật sự sẽ không xuất hiện ở trong này nữa sao? Trọng Lâm tự hỏi mình như vậy. Thật ra, dường như anh hơi ngốc một chút, nếu là trước kia, cho dù phải lật tung thành phố này, cũng nhất định phải dùng phương pháp cực đoan để tìm ra Thu Ý Hàm.

Nhưng bây giờ, Trọng Lâm nở nụ cười, kiểu lặng lẽ gặp nhau mới là cái anh thật sự muốn sao? Nếu ông trời chưa từng để cho bọn họ gặp nhau, anh sẽ không lại đi làm phiền cuộc sống của Ý Hàm.

Mấy năm nay không có anh, Ý Hàm nhất định đã thật sự hạnh phúc. Có lẽ anh sẽ lựa chọn ở nơi này lâu dài, cùng hít thở chung một bầu không khí với Ý Hàm trong cuộc sống về sau. Cứ như vậy anh cũng có thể thoả mãn.

“Anh à, nước của anh.” Thu Ý Hàm bỗng nhiên ôm mấy chai nước xuất hiện trước mặt Trọng Lâm, điều này khiến anh không thể tin đây là sự thật.

Hôm đó, sau khi Thu Ý Hàm trở về mới nhớ đến, ngày hôm đó, khi cô đựng rót nước của anh, còn chưa kịp nhặt lên đã bị hành động quái lạ của anh này làm cho quên. Mấy hôm nay, cô đã đến đây xem có thể gặp lại được anh hay không, trả lại nước cho anh.

Hôm nay cô rút cuộc nhìn thấy anh, cho nên cô vội vàng đi đến chỗ bác bán nước để mua nước, chỉ sợ vô ý là không gặp lại anh được. Dường như Ý Hàm cũng không nghĩ tới bây giờ trả lại nước cho người ta là có trễ hay không.

“Ừ.” Trọng Lâm không biết nên nói cái gì bây giờ, chỉ có thể mau mau nhận lấy mấy chai nước trong tay cô, sợ là chậm chạp sẽ làm cô mệt.

“Anh hai, hôm đó thật xin lỗi nha.” Thu Ý Hàm không biết tại sao mình nói chuyện với anh lại hồi hộp như vậy, đỏ mặt, nhanh chóng cúi đầu. “Em...” Tiếp theo, cô cũng không biết muốn nói những gì.

“Chúng ta cùng chơi đu quay ngựa gỗ đi.” Trọng Lâm không muốn cô bỏ đi lúc này, nhìn thấy đu quay ngựa gỗ bên cạnh liền nói ra đề nghị này với cô.

“Nhưng mà...” Thu Ý Hàm muốn nói người của anh trai cô an bài đang ở gần đây, hơn nữa đã sắp đến thời gian quy định của anh trai, cô và người cận vệ mà anh trai đã an bài phải trở về nội trong khoảng thời gian này mới được. “Một mình em ngồi chắc là sẽ sợ hãi.” Thu Ý Hàm cũng không biết tại sao lại nói ra những lời này, sau khi nói xong thì rất hồi hộp.

“Anh sẽ đỡ em ở đằng sau.” Nghe thấy lời của Thu Ý Hàm, Trọng Lâm liền buột miệng nói ra. Thu Ý Hàm cúi đầu càng thấp, nhưng lại theo anh nắm tay đến chỗ ngựa gỗ.

Ý Hàm không nhớ rõ anh, không sao cả, chỉ cần không bài xích anh, bằng lòng ở chung với anh thì Trọng Lâm sẽ rất vui. Cho dù cùng cô cả đời như vậy anh cũng cam lòng.

Đu quay ngựa gỗ chậm chậm quay vòng, phía trên hiện giờ chỉ có hai người, anh và Ý Hàm. Không có người khác quấy rầy, bọn họ có thể càng cười đến mức toe toét.

Thời gian vui vẻ lúc nào cũng qua thật mau, trời đã tối rồi, anh không để Ý Hàm đi thì không được. “Ngày mai chúng ta gặp lại ở chỗ này, được không?” Thu Ý Hàm cũng không muốn cứ như thế rời khỏi anh, liền vui vẻ gật đầu.

Hiện giờ, thời gian đã muộn, cô phải đi rồi. Sau khi nói lời tạm biệt với Trọng Lâm, cô mới nhớ tới mình chưa nói cho anh biết tên của cô.

Nhìn thấy cô đã quay lại, người cận vệ mà Phương Úc Vấn an bài mới đi đến phía sau cô. Thật ra, Thu Ý Hàm không thích có người đi theo mình lắm, nhưng cô biết anh trai là muốn tốt cho cô. Người xấu ở bên ngoài rất nhiều, cô còn quá nhỏ không biết tự bảo vệ được mình.

88. Chương 89: Hạnh Phúc

Mấy hôm nay, Thu Ý Hàm đều lén lút chuẩn bị đến chỗ đu quay ngựa gỗ ở sân chơi trò chơi để gặp Trọng Lâm. Nhưng không phải mỗi ngày đều chỉ ở trong sân chơi trò chơi, Trọng Lâm còn dẫn cô đến các nơi khác.

“Trọng Lâm, em muốn cái con gấu kia, anh nhanh nhanh đến giúp em lấy!” Thu Ý Hàm lôi kéo Trọng Lâm đi đến máy gấp búp bê phía trước, hy vọng anh có thể gấp cho cô một con gấu. Cô vẫn luôn muốn gấp được một con, nhưng hoàn toàn không thành công. Tuy rằng, lúc trước anh trai thấy cô muốn như vậy, cũng định bụng giúp cô một cái, đều bị cô từ chối.

Bây giờ gặp được Trọng Lâm, cô muốn anh bắt cho cô. Thật ra, cô luôn cảm thấy rằng anh có chút khó hiểu, giống như bây giờ, anh cứ kiên trì muốn cô gọi thẳng anh là Trọng Lâm, cũng không muốn cô tự xưng Tiểu Hàm, mà là xưng em. Tuy rằng, cô cảm thấy được kêu một người anh như vậy rất kỳ cục, giống như cho đến bây giờ cô cũng không có gọi thẳng tên của anh trai, nhưng mà gọi như vậy cô cũng cảm thấy rất thích.

Trọng Lâm chưa từng chơi qua trò này, thật không nắm chắc có thể nhanh chóng kẹp được. Nhưng thấy ánh mắt tràn đầy hy vọng của cô, Trọng Lâm không muốn để cô thất vọng.

Có điều là đã có người có thể gấp được, Trọng Lâm cảm thấy năng lực của anh khẳng định cũng sẽ không có vấn đề. Nhìn thấy một cặp tình nhân bên cạnh đã thử rất nhiều lần đều không có thành công, Trọng Lâm cũng có chút căng thẳng. Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng anh cũng không biểu hiện ra ngoài.

Lần thứ nhất, lần thứ hai...mỗi một lần khi sắp thành công, con gấu liền bị rớt xuống. Tiền xu trong tay Trọng Lâm đã dùng hết sạch mà còn chưa có gấp được. Thu Ý Hàm thấy anh như vậy cũng không có nói muốn chịu thua, ngược lại nhìn thấy trong ánh mắt anh càng tràn đầy hy vọng. Nếu Ý Hàm tin tưởng anh như vậy, Trọng Lâm cũng không muốn để cô quá thất vọng. Đến gian hàng gần nhất đổi một cọc to tiền xu, sau đó lại trở về tiếp tục hăng hái chiến đấu.

Một người đường đường là tổng giám đốc, xắn tay áo, ở trước máy gấp búp bê thử gấp một con búp bê, không khỏi có chút buồn cười. Nhưng bây giờ Trọng Lâm không có thời gian đi để ý đến ánh mắt của người khác, lúc này anh phải toàn tâm toàn ý chiến đấu với cái máy ở trước mặt.

“Gấp được rồi, gấp được rồi!” Sau khi Thu Ý Hàm nhìn thấy con gấu rơi xuống vị trí cửa, không khỏi vỗ tay hoan hô. Trọng Lâm bắt được con gấu cũng hưng phấn đi đến trước mặt Thu Ý Hàm, hỏi cô có vui không.

Thu Ý Hàm nhất thời kim lòng không đậu, ở trên mặt anh “ba” một cái ra tiếng, khiến cho Trọng Lâm sững sốt ngay tại chỗ, cứ ngỡ ngác mà nhìn cô như vậy. Sau khi làm ra cử chỉ này, Thu Ý Hàm vốn còn có chút thẹn thùng, hơn nữa bây giờ Trọng Lâm đang nhìn chăm chăm, cô càng thêm ngượng ngùng mà cúi đầu.

Ngay cả hai má của anh trai cô đều chưa có hôn qua, bây giờ lại hôn một người anh mới quen vài ngày. Cô không biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra với mình, mặt cô bây giờ nhất định càng đỏ, nói không chừng so với táo cô thích ăn còn đỏ hơn.

“Ý Hàm, em thích Trọng Lâm không?” Trọng Lâm đưa tay ôm Thu Ý Hàm vào trong ngực, con gấu nhỏ cũng bởi vì vậy mà bị ép ở giữa hai người. Nhưng con gấu nhỏ chen vào cũng không có ảnh hưởng đến khoảng cách giữa bọn họ, ngược lại khiến cho càng thêm ngọt ngào.

“Thật ra, Tiểu Hàm không biết nói như thế nào, chắc là thích Trọng Lâm đi.” Nói xong, Ý Hàm liền vùi sâu thêm vào trong ngực Trọng Lâm. Ý Hàm cảm thấy rằng anh hỏi cô như vậy chắc là cũng thích cô chứ.

“Vậy em có bằng lòng mãi mãi ở cùng với Trọng Lâm không?” Trọng Lâm không dám nhìn Thu Ý Hàm, tầm mắt cố ý nhìn chăm chú vào con gấu kia. Anh cảm thấy mình bây giờ thật giống như là đang dụ dỗ một cô gái nhỏ.

“Dạ.” Ý Hàm gật đầu ngầm đồng ý. Tuy rằng cô không hiểu mấy mãi mãi cùng nhau nghĩa là gì, nhưng mà chỉ cần là chuyện Trọng Lâm hỏi cô, cô nhất định đều sẽ bằng lòng.

Thời gian giống như dừng lại ở giây phút này, nếu như nói con gấu nhỏ kia có sinh mệnh, thật không biết là giờ phút này sẽ chúc phúc cho bọn họ hay là sợ hãi kêu vì mình bị đè ép đến thảm thương.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-nhau-mot-loi-hua>